

YANSIMASI OLMAYAN KIZ

KESHE CHOW

Veliaht prensle evlenmesi için seçilen genç bir kız, kocasıyla tanışmak için İmparatorluk Sarayı'na gitmek zorundadır ancak imparatorluk ailesinin yüzyıllardır sakladığı karanlık gerçeği keşfettiğinde dünyası altüst olur.

Prenses Ying Yue bir zamanlar aşka inanan bir genç kızdır. Veliaht prensle evlenmeye karar verdiğinde, Ying'in masalsı evlilik hayalleri hızla suya düşer. Eşi, Ying'i odasına kapatacak kadar soğuk ve kayıtsız biridir. Daha da kötü olan, geçmişte gizemli bir şekilde ortadan kaybolan diğer yedi imparatorluk gelini hakkında dönen söylentilerdir.

Odasında hapsolan Ying, aynada garip şeyler görmeye başlar. Farkında olmadan açtığı gizli kapı aracılığıyla bir ayna dünyasına çekilir.

Bu âlemde, gerçek hayattaki herkesin bire bir yansıması vardır. Gerçek dünyadaki benzerinin aksine, aynadaki kocası yani ayna prens, nazik ve şefkatlidir. Ying çok geçmeden ona âşık olur, her zaman hayalini kurduğu türden bir âşktır bu.

Ancak bu yeni dünyanın bir de karanlık bir yüzü vardır. Ve Ying iki dünya arasındaki karanlık sırları keşfetmek zorunda kalacaktır.

@artemismilenyum

ISBN 978-625-6205-27-7

395 005

YANSIMASI
OLMAYAN
KIZ

KESHE CHOW

YAYIN NO: 2558
MİLENYUM: 114

Yansıması Olmayan Kız
Keshe Chow

Dizi Yönetmeni: T. Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çeviri: Çiğdem Köföncü
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Basım: Ocak 2025
ISBN: 978-625-6205-27-7
Sertifika No: 43949

Yansıması Olmayan Kız

© 2023, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

The Girl With No Reflection

© 2024, Keshe Chow

Kıtabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Penguin Random House LLC'nin bir birimi olan Random House Children's Books ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çilehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KESHE CHOW

YANSIMASI OLMAYAN KIZ

Çeviren: Çiğdem Köföncü

Dünyam olan ailem için...

Özet: Kraliyet çöpçatanı tarafından veliaht prensle evlenmek üzere seçilen Ying Yue, müstakbel kocasının metanetli ve çileden çıkarıcı biri olduğunu fark eder. Bu durum onu saray aynaları arasından daha nazik bir prensin beklediği gizli bir paralel dünyaya kaçmaya yönlendirir ancak iki dünyanın da uzun ve kanlı bir tarihi vardır. Ying'inse her ikisinin geleceğinde de bir rolü bulunmaktadır.

Seni çok uzaklarda, mavi gökyüzünün ötesinde düşünüyorum.

Ve bir zamanlar ısıldayan gözlerim,
şimdi gözyaşlarıyla dolu bir kuyu gibi.

...Ah, eğer şu acıyan yüreğimden
bir an olsun kuşkuya düşersen
İşte benim parlak aynam, geri gel ve bana bak!

-Li Bai (MS 701-762), "Sonsuz Hasret II"

YAZARIN NOTU

Bu kitap fantezi dünyasında kurulmuş bir kurgu çalışmasıdır. Her ne kadar Çin İmparatorluğu'nun çeşitli tarihî ve kültürel unsurlarından ilham alsa da o çağların tarih, politika, sosyal düzen, maneviyat, felsefe ve alışkanlıklarını temsil ediyor gibi düşünülmemelidir.

1. BÖLÜM

Gökyüzü, göle yansıyan parlak yıldızlarla kaplıydı. Ying Yue'nin, suyun yüzeyinde süzülen ve minik dalgaların bozduğu yansıması ay gibi solgundu.

Arkasından bir ses, "Hanımım," dedi. "Küveti doldurayım mı?"

Ying gölün kenarında diz üstü çökmüş, suya doğru eğilmişti. Asil bir kadın için alışılmadık bir pozisyondu ama o asla kurallara uyan biri olmamıştı. Ne arkasını döndü ne de ayağa kalktı. Onun yerine hizmetçisine, gitmesi için elini kaldırdı. "Hayır, teşekkür ederim, Li Ming. Bu gece kendi başıma yıkanacağım."

Li Ming rüzgâr gibi sessizce geri çekildi.

Ying iç çekti. Güya yarın için hazırlanması gerekiyordu ama midesi düğüm düğümdü.

Derin bir nefes alıp vermek için kendini zorladı. *İyi olacaksın.*

Hüsrana uğramış bir şekilde, ıslanmasın diye uzun saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. Sonra uzanıp ellerini birleştirdi

ve suya batırdı. Buz gibi su kristal berraklığındaydı. Gölün yüzeyine iyice eğilerek ellerini çekti ve yüzüne su çarptı.

Gözüne bir şey takıldı: gölün diğer tarafından gelen bir su sesi. Ying korkudan sıçrayarak yere oturdu. Kalbi hızla atmaya başladı. Ensesinin arkasındaki tüyler diken diken olmuştu.

Yalnız değildi.

Suyun yüzeyindeki minik dalgalar büyüyerek gölün kıyısına çarptı. Neyse ki zemin taşla kaplıydı, aksi takdirde Ying'in dizleri çamurlanırdı.

Tek bir çevik hareketle ayağa kalktı ve hânfüsunun* eteğini düzeltti. Kırmızı saten elbisesinin üzerine işlenmiş altın nakışlar, yara izi gibi duruyordu. Gözleri suyu inceleyip etrafı dinlerken kalbi kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu.

Dalgalar kayboldu. Göl yine dümdüz, ayna gibi bir hâl aldı. Ying derin bir nefes verdi. *Sadece bir balık*, diye düşündü. Daha önce, suyun yüzeyinde besin arayan ve devasa kaslı gövdeleri ay ışığında gümüş gibi parlayan sazanlar görmüştü. Az evvelki su sesi kesinlikle bu sazanlardan birinden gelmiş olmalıydı.

Göl, Ying'in özel yaşam alanını saran geniş bahçenin içindeki bir süstü. Yarın imparatorun biricik oğlu Prens Shan Zhang Lin ile üç aşamalı, detaylı bir törenle evlenecekti. Geleceğin veliaht prensesi ve nihayetinde güçlü Shan Hanedanlığı'nın imparatoriçesi olarak, kendisine birtakım ayrıcalıklar tanınmıştı.

Bu bahçe de onlardan biriydi. Ying doğayı her zaman sevmişti ve üç ay evvel İmparatorluk Sarayı'na ilk geldiğinde, kendi özel vahasını bulduğu için çok sevinmişti. İlk gününü söğüt ağaçlarının sallanan dallarına dokuna dokuna yürüyerek, bir sürü egzotik çiçeğin muhteşem kokusunu içine çekerek ve suyun üzerinde daireler çizip tembel tembel yüzen renkli sazanları izleyerek geçirmişti. Narin yeşil renkli yüzeyi nilüfer

* Hânfü, Çin'e özgü tarihî ve geleneksel bir kıyafet. -ed.n.

çiçekleriyle dolu olan bu göle hayran kalmıştı. Göl hep çok güzeldi. Fazla *güzeldi*. Ying o dönem çok etkilenmişti. Belli ki prens onu mutlu etmek istiyordu.

Ancak durumun hiç de böyle olmadığını anlaması uzun sürmedi. Ying bundan emin olmasa da bu görevin prensin danışman takımının işi olduğundan şüpheleniyordu. *Veliaht prense-sini memnun etmek*, demişlerdi prense, *imparatorluğun görevidir*.

Konaklayacağı yeri de muhtemelen prens hazırlamamıştı. Belki de nasıl görüldüğünü, hatta nerede olduğunu bile bilmiyordu. Hiç ziyaret etmediği kesindi. Kendi ailesi evleriyle ilgili her işle ilgilenen Ying, ülkeyi yöneten hanedanlığın günlük ve sıradan hayattan çok uzak olduğunu hızla öğrendi. Shan ailesinin, her biri kendi alanıyla ilgilenen hizmetkârlarının hizmetkârları, hatta onların bile hizmetkârları vardı.

Hayır, Ying'i mutlu etmek, ihtiyatla davranan daha küçük bir grup görevlinin işiydi. Ama Ying'in düşüncesine göre, eğer onu mutlu etmek istiyorlarsa ailesinin de kendisine katılmasına izin vermeleri gerekirdi. Eğer onu mutlu etmek istiyorlarsa onun için hazırladıkları bu alanda onu gizlemezlerdi.

Eğer onu mutlu etmek istiyorlarsa kapısını kilitlemezlerdi.

Ying tekrar iç çekti. Üç ay... Tam üç aydır burada tutuluyordu. Her ne kadar ağaçlar ve çiçekler güzelliklerinden hiçbir şey kaybetmemiş olsalar da, Ying artık onları o kadar iyi tanıyordu ki gözleri kapalı bile olsa her ince detayı aklından takip ederek yolunu bulabilirdi. Monoton geçen her gününü bahçenin yüksek taş duvarlarına bakıp buradan uçarak kaçmayı dileyerek geçirmişti.

Kumaşa takılıp düşmemek için kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve ay ışığındaki çiylere toplamak için tasarlanmış iç bükey bir ayna olan fāngzhūyu aldı. Bu ayna ayın bir aylık döngüsü boyunca her gece çiy toplamak için Ying'in bahçesinde

duruyordu. Tanrıların nektarı olarak kabul edilen bu çiy, düğün törenindeki çayı demlerken kullanılacaktı.

Kare şeklindeki geniş aynayı ellerine alıp odasına geri gitmek için arkasını döndü. Ama gölden uzaklaşırken tuhaf bir ses duydu.

Hızla arkasını dönünce suyun yüzeyinde kayan bir şey gözüne çarptı. Ellerindeki fāngzhūyu daha sıkı kavradı. Gölün üzerinde bir kez daha minik dalgalar belirdi.

Uzakta, odasının cam kapısından sıcak bir parıltı yayılıyordu ama ışık ona ulaşmayacak kadar uzaktı. İçeri girmeliydi. Düğün arifesinde geleneksel olarak düzenlenen saç tarama törenine hazırlanıyor olmalıydı.

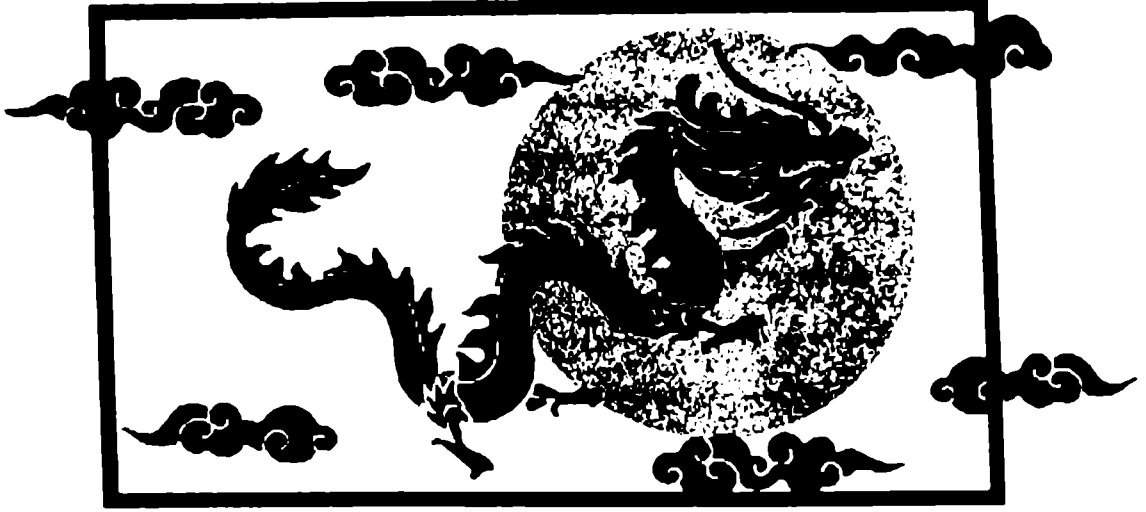
Fakat zihnine bir ses fısıldadı. Sessiz bir şarkı, göletten ona doğru uzanıyordu. Bunu açıklayamıyordu. Sonuçta bahçe, birkaç cırcır böceğinin ötüşü dışında sessizdi.

Her ne kadar duymazdan gelmeye çalışsa da bir şey onu çağırıyordu. Suyun cazibesi çok güçlüydü.

Fāngzhūyu dikkatle çakıl taşlı patikaya bıraktı, sessizce suyun kenarına gitti ve yüzeye baktı. Su yine dümdüzdü; üzerinde yıldızların, ayın ve etraftaki ağaç dallarının yansımaları vardı. Yüzü bir kez daha solgun ve biraz endişeli bir hâlde suyun üzerindeydi.

Bir şey yok. Ying elini göğsüne bastırdı. Kendi yansımasından başka bir şey yoktu. Belli ki yaklaşan düğünün ve imparatorluğa bir varis vermesine dair beklentilerin neden olduğu omuzlarındaki yük yüzünden strese girmişti. Kaygıya kapılmıştı. Tüm bunlar hayal görmeye başlamasına neden olmuştu.

Ama sonra bir şey fark etti. Yüreğini küt küt attıran, avuçlarını terleten ve başını zonklatan bir şey. Bir terslik vardı, korkunç bir şey vardı.

2. BÖLÜM

Bu onun yansımasıydı. Evet, sudaki yansıması tıpkı ona benziyordu. Ufak tefek, zarif ve kiraz dudaklar. Kocaman, siyah ahu gözler. Tek omzundan aşağı sarkan gür siyah saçlar.

Fakat garip olan bu değildi. Garip olan, Ying'in sudaki yansımasının gülümsüyor olmasıydı.

Ama Ying gülümsemedi.

Ying arkasını dönüp koşmadan önce, hayalet gibi sudan uzanan beyaz bir el gördü. Panikten görüşü bulanıklaşmış bir hâlde, odasına doğru tökezleyerek koşmaya başladı. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Sesler zaten yeterince kötüydü, sudan çıkan bir şeyin ıslak sesini, bir şeyin kıyıya vurduğunu duyduğunu sandı. Böylesi sessiz ve durgun bir gecede, neredeyse her ses bir *gong* sesi kadar gürültüyle yankılanıyordu.

Koşarken yukarı çektiği etekleri düştü ve bacaklarına do-landı. Takılıp yere düşünce patikanın taşlarında avuçları yaralandı. Tuhaf bir çığlık sesi duydu ama bunun kendi sesi olduğunu fark edince şok geçirdi. Elindeki çizikleri yok sayıp ayağa

kalktı ve göle doğru bir bakış attı. Yüzeyin sakin ve durgun olduğunu görünce, hızla atan kalbi yavaşladı.

Ying gözlerini kırptırdı. Gördüğü şey, zihninin uydurduğu bir hayal miydi? Belki de gölün üzerine eğilip kendi yansımalarını incelerken gerçekten gülümsüyordu. Ancak her ne olursa, şu an gülümsemiyordu ve çığlık atarken donakalmış gibi yüzü ağrıyordu.

Loş geceye doğru gözlerini kısarak baktı ve etrafını inceledi. Hafif bir esinti suyun yüzeyinde minik dalgalar oluşturdu. Gördüğü o şey bir ışık oyunu muydu yoksa ay ışığında soluk ve beyaz bir şekilde parlayarak suyun içinden çıkan kollar onu içeri çekmeye mi çalışmıştı?

Ağır ağır gerileyen Ying'in nabızı hızlanmaya başladı. Bunun ne olduğunu anlamak için bekleyecek değildi. Kolundan sarkan kumaşı ve eteklerini toplayıp odasına doğru ilerlemeye çalıştı. Başarabilecek miydi? Hem başarsa bile, kapıları kilitleyecek vakti olacak mıydı? Yaratık onu takip etmeye çalışır mıydı? Neydi o?

O yaratık benim, diye düşündü Ying. Odaklanmak için kendini zorlayarak sadece cam kapıları düşünmeye çalıştı. Taş patikada koşarken rüzgâr alnındaki teri soğutuyordu.

Fāngzhūnun yanından geçerken bir kıpırtı fark etti. Şaşkın bir çığlık atıp uzaklaştı ama sonra durdu... Zira ayna şu an boştu, yansıması yoktu. Sanki bizzat kendisi de kaybolmuş gibi.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atan Ying nefes almaya bile cesaret edemedi aynaya doğru eğildi. Bir an için son derece sakin. Derken yansıması aynaya çarptı. Yüzünü çok yakından gördü, saçları darmadağın, dişleri meydandaydı. Yaratık (ya da bizzat kendisi ya da bu şey her ne ise) sanki aynadan çıkacakmış gibi iki elini birden kaldırdı.

Ying'in boğazına bir çığlık takıldı zira ondan kurtulamayacağını anladı. Kaçamazdı.

Onunla yüzleşmek zorundaydı.

Kendini nasıl savunacağını ya da nasıl dövüşeceğini bilmiyor olması gerekirdi. Aristokrat Jiang ailesinin en küçük çocuğu ve tek kızları olarak ona erhu çalmak, ipek kumaşlara nakış yapmak ve çay ikram etmek öğretilmiş olmalıydı. Ama o kendisinin değil de abisinin dövüşmeyi öğrenmesini adaletsiz bularak, buna karşı çıkmıştı. Ying'in her çocuksu isteğini yerine getirmeye alışkın olan ailesi, ustalardan eğitim alan abilerinin derslerine onun da katılmasına izin vermişti. Bu derslere devam edeceğine asla inanmasalar da Ying kararlı bir şekilde devam etmişti. Öğrendiklerini ezberliyor ve odasında gizlice, kendi kendine çalışıyordu. Yıllar içinde yavaş yavaş kuvvetlenmiş ve yumruklarını güçlendirmişti. Yatakta uyuyor olması gereken saatlerde kaç kez ayna karşısında çalıştığını kendisinden başka bilen yoktu.

Bunu yaptığı için şu an çok mutluydu.

Tüm vücut ağırlığını hareket noktasının arkasına doğru atarak fāngzhūya bastı. Ayna kırılıp camlar paramparça olurken Ying'in ayağına korkunç bir acı saplandı. Aynadaki yarıktan irkilerek geri çekildi. Ying iki eliyle aynayı kaldırdı ve hızla sallayıp yere fırlattı. Işıltılı bir çöp yığınının dönene dek, aynayı defalarca yere çarptı. Kalan son iki parçayı da fırlatıp savunma pozisyonunda yere çöktü. Elbisesinin kolları uzun, hatta komikti. Belki de bunları canavarı boğmak için kullanabilirdi.

Şu an son derece sessiz olan çevreyi panikle kontrol etti. Göl düz ve sessizdi. Ama yaratığın tekrar çıkmaya çalışabileceğinin farkındaydı.

"Leydi Ying!" Bu, Li Ming'di.

Ying hızla arkasını döndü. Hizmetçisi kapı eşiğinde, kucağında katlanmış bir yığın çamaşır ile duruyordu. "Sorun nedir?" Ying Yue onun üzerine doğru koşarken, Li Ming'in gözleri büyüdü.

“Su...!” diye haykırdı Ying titrek bir sesle. Hizmetçisinin omzunu kavradı. Sanki cevap gelmiş gibi, arkasından yükselen su sesini duydu. “Çekil! Onunla ben dövüşürüm!”

“Neyiniz var, hanımım?” Başını yana eğen Li Ming, Ying’in ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Derken paramparça olan aynayı fark edip şaşkın bir çığlık attı. Batıl inançlara göre, düğün çayının yapılacağı çiy suyunun dağılması, Ying’in evliliğinin sonsuza dek lanetlendiği anlamına geliyordu. “Ne oldu?”

Ying kızı döndürüp içeriye sokmaya çalıştı. “Boş ver onu. Kaçman lazım!”

“Kaçmak mı?” diye tekrar eden Li Ming şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve Ying’in elinden kurtuldu.

“Suyun yanına yaklaşma!” diye bağırdı Ying. Ancak hizmetçisi suya doğru yürümeye başlamıştı bile. Belli ki onun için *hiçbir şey* o lanet aynayı parçalamak kadar korkunç olamazdı.

Li Ming göl kenarına yaklaşırken Ying de arkasındaydı. Yaratık sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Hâlâ panik içinde olan Ying bahçeyi inceledi. Hiçbir şey yoktu. Hizmetçi şaşkın gözlerle suya bakıyordu. Göl sakindi ve Ying’in yansımasının hayaleti kesinlikle yok olmuştu.

“Suda ne gibi bir terslik var, Leydi Ying?” diye sordu, kucağındaki çamaşırları göğsüne bastırarak hanımına dönen Li Ming. “Nöbetçiyi çağırayım mı? Ya da hayvan bakıcısını? Sizi bu kadar korkutan şey vahşi bir hayvan mıydı, hanımım? O yüzden mi aynayı düşürdünüz?”

Ying başını iki yana salladı ve hızlı nefes alıp verişini düzeltmek için kendini zorladı. Belki de hayal görüyordu. Ya da belki bu bir kâbustu. Belki de birazdan tazelenmiş bir şekilde, tüm zorunluluklarını yerine getirmeye hazır vaziyette uyanacak ve tüm o anormal yansımalar, karanlık rüyalar dünyasında kaybolup gidecekti.

O şey her ne ise, gitmişti. Ying Yue bunu açıklayamaz ve hiç kimseye anlatamazdı, hatta Li Ming'e bile. Aksi takdirde aklını yitirdiğini sanıp onu zindana atabilirlerdi.

Ya da daha kötüsü olurdu.

"Bir şey yok." Titreyen ellerini durdurmaya çalışarak Li Ming'in kucağındaki çamaşırları aldı ve göğsüne bastırdı. "Muhtemelen sudan çıkan bir yengeç falandı. Beni korkuttu, hepsi bu."

Li Ming başını salladı. Ufak tefek, kısa boylu, peri suratlı bir kızdı. Hizmetçisine bakan Ying kendini toparlamaya çalıştı. Zira hizmetçinin minik, düzgün topuzu ve açık mavi dümdüz önlüğüyle kıyaslanınca Ying'in ayakkabıları, kırışmış hânfüsu ve dağılmış saçları tam bir skandaldı.

Gerçi Li Ming'in dikkatini çeken şey Ying'in buruşuk giysileri değildi. Altın rengi ipek ayakkabısından sızan kandı. "Leydi Ying!" Gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde ayağını işaret etti. "Siz... Siz kanıyorsunuz!"

Ying ayağına baktı. Ayakkabısı kana bulanmıştı. Bunu görünce başı döndü ama dengesini kaybetmemek için kendini zorladı. "Sadece... cam. Kırık cam."

Li Ming kızın kolunu tuttu. "Gelin," dedi inanılmaz bir nezaketle. "Birazdan saç tarama töreni başlayacak. Sizi temizlememiz lazım."

Kendisini odaya götürmesi için hizmetçine izin veren Ying, geride kalan son iki kırık ayna parçasına bakma riskine girdi. Uzaktan anlamak zordu ama kırık camdan kendisine bakan bir göz belirdiğine yemin edebilirdi.

Onu izliyordu.

3. BÖLÜM

Ying, Li Ming ayak tabanındaki kesiği temizlerken irkildi. Hizmetçisinin dikkatini dağıtmak istemediğinden, acıdan bağırmamaya çalışarak dudağını ısırды.

Her zamanki gibi son derece titizlikle çalışan Li Ming başını eğip görevini yaparken, sadece yaraya biraz daha ilaç sürmek için durdu. Ying'in çeşitli kesik ve yaralarını sarmaya alıştı. Çalışırken bir yandan da odaklandığı zamanlarda hep söylediği şarkıyı mırıldanıyordu.

Jiang aile konağında önceden de hizmetkâr olarak çalışan Li Ming, Ying ile çocukluklarından itibaren çok yakın arkadaş olmuştu. Ying ergenlik çağına geldiğinde, Li Ming de belirsizlikten kurtulup Ying'in kişisel hizmetkârı olmak için saç stilleri ve giyim sanatları konusunda eğitilmişti. Ying'in tahtın varisi olan prensle nişanlandığı duyurulunca, Li Ming de hanımına eşlik etmek üzere Jinshan bölgesindeki kraliyet ailesinin sarayına gönderilmişti.

Ailesini geride bırakmak zorunda kalan Ying, Li Ming'in varlığına minnettardı. Sarayda başka bir tanıdığı, sırdaşı ya da arkadaşı yoktu. Yalnızlık içindeki Ying kendisine her zaman nezaketle yaklaşan tek kişiye sıkıca tutundu: hizmetçisine.

Oturduğu yerde hafifçe kıpırdanan Ying aynaya arkasını dönmüştü. Artık aydınlık ve neşeli odasında olduğu için sudan yükselen yansıması çok uzaklarda kalmış gibiydi. Saçmaydı. Yine de avuçları hâlâ nemli, nabızı çok hızlıydı. Yoksa her şeyi hayal mi etmişti? Oysa dışarıda, ayın loş ışığı altında son derece gerçek görünmüştü...

Li Ming gazlı bezi sarmayı bitirdi. "İşte oldu, hanımım," dedi bezin ucunu kopartırken. "Umarım yarın yürümenizi fazla zorlaştırmaz."

Ying homurdanarak, içeri girdiğinde giydiği ipek geceliğinin eteklerini yere indirdi. "Lütfen bana yarını hatırlatma."

Ying'e sempatik bir gülümseme ile bakan hizmetçi, saç tarama töreni için hazırlanmaya başladı. Fare Saati yaklaşıyordu, bu da Ying'in ailesi her an gelebilir demektir.

Ying normalde saçının taranmasından keyif alırdı. Bu ona çocukluğunu, eskiden annesinin saçlarını nasıl taradığını hatırlatırdı. Saçı taranırken Ying bir çeşit transa geçer gibi olurdu. Ama bu gece? Bu gece hiç istemiyordu. Zira saçının taranması iki anlama geliyordu.

İlki, beklenen günün neredeyse yaklaşmış olmasıydı... Ying son derece kayıtsız bir adamla gerçekten evlenecekti.

İkincisi de oturup aynaya bakmak zorunda kalacak olmasıydı.

Birinin kapıya kesik kesik ve sert şekilde vurduğunu duyunca korkudan yerinden sıçradı. Bir uşak içeriye girip eğilerek selam verdi. "Shuijing He'den Lord ve Leydi Jiang ile dört oğulları Jiang Hao Yu, Jiang Hao Qiang, Jiang Hao Zhuang ve Jiang Hao Zie'nin geldiklerini bildirmek isterim."

Jiang ailesi güneyde zengin g ller, nehirler ve derelerle kaplı bir bölge olan Shuijing He'nin y neticileriydi. Ying suda büyümüş, çocukluğunu a larını kıpır kıpır balıklarla dolduran balıkçı teknelerini izleyerek -zira bölgenin ana geçim kayna ıydı- geçirmişti.

Ying'in ataları bin yıldır Shuijing He'nin tahtındaydı. Efsaneye göre bir zamanlar yengeçleri ejderhaya  eviren ve nehir kıyılarında onlara binerek gezen yarı tanrılarıydı. Ying elbette bunların birer halk masalı olduğunu biliyordu. Ne de olsa ejderha diye bir şey yoktu. Ancak Jianglar yine de sembol olarak bir yengeç se mi  ve yüzyıllardır süren nehir tekne ili i gelenekini korumu lardı.

Ying tek tek içeriye giren anne babası ve abilerinin önünde eğilerek tela la selam verdi. Resm  selamlamayı tamamlar tamamlamaz kollarına ko up her birini sıkıca kucakladı. Saray bölgesini sıkı koruma altında tutan kraliyet ailesi, Ying saraya gelirken Jiangların ona eşlik etmesine izin vermemi ti. O gün anne babası ve abileri erkenden gelmiş, sadece d   n törenine katılmaları için gizli bir yan kapıdan hızla içeriye alınmı lardı. Bu gece, onları aylar sonra ilk kez görüyordu. Şu an onlara sarılmak Ying'e çok iyi gelmişti.

Kendini evinde gibi hissediyordu.

Ying'in yüzünü dikkatle inceleyen annesi, "K     m," dedi. Gözleri ya larla doldu. " nanamıyorum. Yakında..."

"Anne..." Ying, annesinin sözünü kesti. Kendisine evlenece inin hatırlatılmasını istemiyordu. Sinirleri çok gergindi, çok yakında adım ataca ı yeni hayat onu korkutuyordu. Bu gece prensleri, d   nleri ve varis doğurmak konusundaki yükümlülüklerini düşünmek istemiyordu.  stedii tek şey, sevdikleriyle birlikte geçireceği azıcık vakti sonuna dek de erlendirmekti.

Ying yarından itibaren resmî olarak yeni bir ailenin parçası olacaktı. Muhtemelen düğünden sonra anne babasını ve abilerini bir daha hiç göremeyecekti.

Annesi Ying'i bir sürü tarak ve fırça ile odadaki tek aynanın bulunduğu makyaj masasına yönlendirdi. Ying'in hiç gitmek istemese de Leydi Jiang'ın kendisini yumuşak tüylü sandalyeye oturtmasına karşı koymadı.

Bu işi ne kadar hızlı bitirirse o kadar iyi olurdu.

Ying gözlerini kapatıp zihnini temizlemeye çalıştı. Ama o korkunç su yaratığının görüntüleri aklından çıkmıyordu. Nefes almak için zorlanmamaya çalışarak gözlerini açtı, makyaj masasının kenarını sıkıca kavradı. Parmakları, cilalı ahşabın üzerine sarılmıştı.

Ying'in aynadaki yüzü solgun, gözleri kocamandı. Onun dışında her şey *normal* görünüyordu. Hareket ettiğinde yansımaları da hareket ediyordu. Gözlerini kırptığında o da kırptıyordu. Her şey son derece sıkıcı bir şekilde normaldi.

Annesinin parmaklarını kafasında hissedince irkildi.

“Canım Yiyi'm,” dedi Leydi Jiang, kızının takma adını kullanarak. “Bu gece çok ürkeksin. Neyin var?”

“Hiçbir şeyim,” diye yalan söyledi Ying. “Düğün stresi sadece.”

Birkaç dakika boyunca duyulan tek ses, Ying'in saçlarını tayan fırçanın sesiydi.

“Anne?” dedi Ying sonunda ellerini kucağında birleştirerek. Gözleri annesinin aynadaki yansımasına kaydı. Leydi Jiang yoğun bir şekilde odaklanmış, becerikli parmaklarıyla kızının saçlarını ayırıyor ve her parçayı kemik saplı fırça ile dikkatle tarıyordu. “Hiç çok güçlü bir şekilde hayal ettiğin için gerçekmiş gibi hissettiren bir şey oldu mu?”

Fırça kısa bir süre durdu, derken Leydi Jiang kızının saçlarını taramaya kaldığı yerden devam etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani *bir şey* görüyorsun. Gerçekten, hakikaten görüyorsun. Orada olmadığını bildiğin hâlde, tam karşında duruyor.”

Ying anne babasının birbirlerine sessizce attıkları bakışı kaçırmadı. Bu bakışı bilirdi. *İşte yine başladı*, demekti. “Hayır, Ying Yue,” dedi annesi. “Neden sordun?”

Ying duraksadı. “Bir şey gördüğümü sandım.” Parmağını uzatıp nazikçe aynaya dokundu. Yansıması da aynısını yaptı. “Dışarıda.” Gözleriyle bahçeyi işaret etti.

“Ne gördün?”

“Kendi... Kendi yansımamı.” Ying annesinin gözlerine baktı. “Beni *kovaladı*.”

Annesi uzun uzun Ying’e baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Bunu hayal etmişsin, baobèi. Düğün yüzünden streslisin...”

“Hayır, ondan değil. Bu...”

“Düğün yüzünden,” diye sert bir şekilde Ying’in sözünü kesen Leydi Jiang daha fazla dinlemeyi reddetti. “Li Ming bize kâbuslar gördüğünü söyledi. Belli ki hayal gücün çok hızlı çalışıyor.”

Bu kadarı doğrudu. Ying son birkaç haftadır her gece, kendini açık bir mezarda yatarken görüyordu. Rüyasında müstakbel kocası başında dikiliyor ve teni ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. Sırıtip Ying’in yüzüne bir kürek dolusu toprak atıyordu.

Kalbi ağzında, terden sıırıslıklam vaziyette ve çığlıklar atarak uyanıyordu.

Ama bu gece farklıydı. Henüz uyumamıştı. Hatta son derece uyanıktı.

Pratik zekâya sahip Leydi Jiang tabii ki hayaletler ya da canavarlarla ilgili konuşmak istemiyordu. Ying'in çocukluğundan beri korku hikâyelerine büyük bir hayranlığı vardı. Daha o zamanlar bile Shang ailesinden ve onlarla ilgili söylentilerden korkardı. Diğer krallıkları işgal edip imparatorluk kurduktan sonra, Shang ailesi sarayın kapılarını dışarıdakilere tamamen kapatmıştı. En yakın korumaları dışında hiçbir görevlinin saray sınırlarından çıkmasına izin verilmezdi. Shang ailesine hizmet eden binlerce ama binlerce hizmetkâr, asker, koruma ve bürokrat saray duvarları içinde doğmuş, yaşamış ve ölmüştü.

Bu yüzden birçok söylenti çıkmıştı: tuhaf olaylarla ilgili fısıltılar, gizemlerle ilgili masallar, cadılık, kaybolan kadınlar... İnsanlar birbirlerine İmparatorluk Sarayı'nın lanetli olduğunu fısıldıyordu. Ying de kraliyet ailesiyle ilgili konuşmaya, dedikodu yapmaya ve söylentileri dinlemeye bayılırdı. Ve prensle evlenmesi için çağrıldığında merakı daha da artmıştı.

Ama annesi bu doğaüstü konuları hemen kapatırdı. Leydi Jiang'ın zihni sadece anda yaşardı. O, görülebilen, dokunulabilen şeylerle ilgilenirdi. Ona göre Ying'in bu tip gizli şeylere olan düşkünlüğü sadece geçici bir fanteziydi. Elbette Ying'in hikâyesini dinleyecek değildi.

Kahretsin, ben ne gördüğümü gayet iyi biliyorum, diye düşündü Ying. *Gerçektir. O gerçektir.*

Yoksa değil miydi? diye fısıldadı sinsi bir ses, içinden. Zihni hızla çalışan Ying elbisesinin kollarıyla oynadı. Saraya geldiğinden beri kendini gergin hissediyordu. Tatsızdı. İşin aslı, bu tuhaflığı ilk kez hissetmiyordu. Burada geçirdiği aylar boyunca zaman zaman tuhaf bir kıpırtı, hızla geçen bir gölge fark ettiği olmuştu ama hepsi belli belirsizdi. Genelde aynaların önünde durduğunda renkli çizgiler görür ve ışığın belli bir açıdan yansması olduğunu düşünürdü.

Bunları önemsememişti çünkü ne zaman bakmak için dönse kıpırtılar kayboluyordu. Ying bile kendine tam olarak inanmazken, annesinin ona inanmasını nasıl bekleyebilirdi ki?

“Haklısın,” dedi rahat bir ses tonuyla. “Muhtemelen sadece bir halüsinasyondur. Bir hayal. Kâbuslarım o kadar canlı ki sanki uyanırken de oluyormuş gibi hissediyorum.”

“Güzel,” diye mırıldandı annesi ve Ying’in saçlarını taramaya devam etti.

Leydi Jiang Dört Dua’nın sonuncusunu da ettikten sonra (*İkiniz de uzun ömürlü olun...*) aile gitmek için hazırlandı. Ying’in en büyük ve en sevdiği abisi olan Hao Yu hariç. Hao Yu ona dövüş konusunda en fazla şeyi öğreten ve maceralarını anlatması için kolundan çektiirdiği için kardeşinden asla şikâyet etmeyen tek kişiydi.

Yıllar önce Ying’in hayatını kurtaran kişi.

“Kardeşim,” dedi Ying’e sıkıca sarılarak. “Sanırım artık vedalaşmamız gerekiyor.”

Ying’in kalbi duracak gibi oldu. Gözlerini kırptırdı zira gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşıyordu. Ama ağlamadı. Ağlamayacaktı. Ağlamak, abisi ile kalan son kıymetli anlarını da ziyan etmek olurdu. Onun yerine abisinin kollarını kavradı ve yüzüne bakıp her hattını zihnine kazımaya çalıştı. Yalnızlıktan bunalduğunda onu her detayıyla hatırlamak istiyordu. Geçirdiği son üç aya bakılacak olursa, gelecekte de yalnızlıktan sık sık bunalacağı kesindi.

Hao, kardeşine belli belirsiz gülümsedi. “Sana bir hediye var,” dedi hânfüsunun kolundan bir şey çıkartarak. “Ancak...” diye uyarıcı gibi kaşını kaldırdı. “...bunun ne olduğunu hiç kimseye söyleme.”

“Ah?” Merakı artan Ying, bir an için vedalaşmanın üzüntüsünü unuttu. Bu tam abisine göre bir şeydi. Daha çocukken bile kardeşini şeker ve tatlıyla oyalamayı severdi. Büyüdükçe hediyeleri daha sofistike hâle gelmiş ama arkalarında yatan anlam hep aynı kalmıştı.

Bu gecenin hediyesi parlak opal taşlı, gümüş bir yüzüktü. “Çok güzel,” diye mırıldandı Ying yüzüğü orta parmağına takarken. Yüzüğün soğuk tonları, altın nişan yüzüğüne kontrast oluşturunuyordu; eski ve yeni hayatı yan yanaydı.

“Bu sadece güzel bir takı değil,” dedi abisi. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Hadi, taş bas.”

Ying taş basınca opal açıldı ve içindeki bir miktar gri toz ortaya çıktı.

“Yaşayan Ölülerin Esansı,” diye açıkladı kardeşinin yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Hao Yu. Sesini alçalttı ve kardeşine bir adım daha yaklaştı: “Dinle, eğer o kocan olacak adam saçma sapan bir şey yapmaya kalkarsa -yani *herhangi* bir şey- bana haber ver. Ama önce ona biraz bundan ver, böylece anında bayılacaktır.”

“Ah, Hao. Sen...”

“Bilemem,” dedi Hao asık bir suratla. “Tamam, adam yakışıklı tabii ki. Tıpkı benim gibi. Ancak tecrübelerime göre çekici adamlar bile birer domuz olabiliyor. Hem o çok şey görünüyor...” Başını iki yana salladı. “Hem Shan ailesi ile ilgili söylentileri biliyorsun. Kaybolan tüm o imparatoriçeler falan...”

“Ama Hao...”

“Sadece dikkatli olmanı söylüyorum. Onun yakışıklı yüzüne kanma. Ya da güzel sözlerine.” Ying’in parmağındaki yüzüğe karanlık bir bakış attı. “Bunu her zaman tak, olur mu? İhtiyacın olursa diye.”

Ying eliyle ağzını kapatıp başını öne doğru salladı. Kaybolan kadınlar -eğer söylentiler doğruysa yedi kadındı- yüzyıllar

içinde ortadan kaybolmuştu. Shan ailesine gelin olarak gelen her prenses halkın gözünden uzak durur ve bir daha asla görülmezdi. Şu anki mevcut imparatoriçeye kadar.

Öte yandan, kim onların kaybolduklarını söyleyebilirdi ki? Tamam, saraya girmişler ve bir daha hiç çıkmamışlardı. Ama binlerce kişi, hizmetçiler ve diğer asiller de öyleydi. Belki de bu kadınlar sıradan halkla irtibat kurmamayı tercih etmişti.

Ama yedisi birden mi? Ying yutkundu ve bu düşünceleri zihninden atmaya çalıştı. Gerçek olduğunu *bildiği* şey zaten yeterince ürkütücüydü: Gururlu ve mesafeli bir aileye gelin olacak ve yıllardır süregelen bir hanedanlığa katılacaktı. Aslında kendisine tamamen yabancı olan bir adam için tüm varlığından vazgeçecekti.

Hayır. Eğer geçmiş imparatoriçeleri bu kadar fazla düşünürse dağılır ve Hao Yu'yu daha da endişelendirirdi. Zaten abisi onun güvenliği için her zaman endişelenirdi. Çocukken bir keresinde Ying'i nehirde neredeyse kaybedecekti. Her ne kadar kardeşini kurtarmayı başarsa da kendini asla affetmemişti. O günden beri... aşırı korumacıydı.

Beni sevdiği için, diye düşünen Ying, gitmesine izin vermek istemediği abisine sıkıca sarıldı. Gitmesine izin verirse, eski hayatının kollarında küle dönüşeceğini düşünüyordu. Abisi daha şimdiden gözüne gerçek değilmiş gibi görünmeye başlamıştı bile.

Ama gitmesine izin vermek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. "Hoşça kal, abi," diye fısıldadı omzuna doğru ve bir anda akan gözyaşlarına engel olamadı.

Sonunda ayrıldılar. Ama Hao tam kapıdan çıkacakken durup arkasını döndü. "Ying," dedi kardeşinin gözlerine bakarak. "Son bir şey. Bela *aramayacaksın*, tamam mı?"

Hüznü bu söz yüzünden biraz da olsa rahatsızlığa dönüşen Ying, elbisesinin koluyla gözyaşlarını sildi. “Ne demek istiyorsun?” diye cevap verdi. “Tabii ki aramam.”

“Güzel. Sakın unutma.” Bir eli kapı kolunda, durdu. “Göller nehirleri besler...”

Ying, abisinin cümlesini tamamladı: “Ve nehirler de denizleri.” Bu, Jiang ailesinin mottosuydu. Ying, yıllar içinde bu cümleyi sayısız kez söylemişti ama bu defa kelimeler ağzından zorla, sanki son kez söylüyormuş gibi çıkıyordu.

Hao, kardeşini hafifçe selamlayıp çıktı. Kapı arkasından kapandı. Gözyaşlarını silen Ying pencereye döndü. Hilal, keskin uçlu bir şerit gibi gökyüzünde asılı duruyordu. Saraya yaptığı uzun yolculukta tüm döngüleriyle Ying’e eşlik eden ay da buydu. Eskiden evinden izlediği ay. Saray duvarlarının dışında hâlâ gerçek hayatın var olduğunu hatırlatan ay.

Her ne kadar aylardır burada kapalı kalmış ve saraya mahkûm olsa da kendi memleketindeki insanlar aynı ayın altında yaşıyor, seviyor, çalışıyor veya yas tutuyorlardı.

Ying parmağıyla abisinin verdiği yüzüğü okşadı ve sonra elini yumruk yaptı. Bu yüzük daima onunla kalacaktı. Bir tılsım, abisinin sevgisinin bir hatırası olacaktı. Eğer prens yakışık-sız bir şey deneyecek olursa, yüzüğün içindeki zehir Ying’i koruyacaktı.

Pencereyi kapatıp sürgüledi. Sonra derin bir iç çekti ve yüzüklü elini kalbine bastırdı. Bunu yapabiliirdi. Daha evvel gördüğü şeyler... sadece birer hayaldi. Çok stresliydi, hava çok karanlıktı, oynayan gölgeler onu korkutmuştu.

Hiçbir şey değildi, dedi kendi kendine. Yatağına uzanıp yorganı üzerine çekerken mumdan yayılan loş ışık ani bir esintiyle sönüverdi.

Ying donakaldı.

Pencereyi kilitlemişti. Bu da...

Esinti olmadığı anlamına geliyordu.

Yatağında doğrulurken gözüne aynadaki yansıması ve içinden çıkan hayalet gibi bembeyaz bir el çarptı.

Çığlık attı. Hiç düşünmeden şifonyerinden ağır bir pirinç bibloyu kaptığı gibi sertçe aynaya fırlattı. Ayna parçalandı. Yansıması tıslayarak kolunu geri çekti.

Ying titreyerek yatak başlığına dayandı ve aynaya baktı. Kendi yansıması da kırılan aynadan ona bakıyordu. Yüzü kül gibi olmuş, göğsü korkudan inip kalkıyordu.

Ying bunun da bir halüsinasyon olduğuna ikna olabilirdi... eğer yansımasının kolundaki derin kesiği görmeseydi.

Ve o koldan damlayan simsiyah kan gölünü...

4. BÖLÜM

Sabah serinliğinde Ying berbat hâldeydi. Hiç uyumamıştı. Aynayı paramparça ettikten sonra kapısı kilitli olan odasının bir köşesine kıvrılmış, elinde silah olarak tuttuğu şamdandaki mumlar eriyene dek yanmasını izlemişti. Şu an gözleri sökmekte olan şafağın loş ışığına alışmaya çalışıyordu.

Başı dönüyordu. Kafatasının derinliklerinden bir ağrı yayılıyordu. Hem ağlamak hem de delice gülmek istiyordu, bugün Jinghu Dao İmparatorluğu'nun veliaht prensi ile evlenecekti.

Kendini bundan daha hazırlıksız hissedemezdi.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte gonglar çalmaya başladığında Ying çoktan bir bardak báijiu'yu* midesine indirmişti. Birazını püskürttü. Şaraptan aldığı ilk yudum içini yakarak midesine inmiş ama sonunda belli belirsiz bir sıcaklığa dönüşmüştü.

Hizmetçileri onu hazırlamayı bitirdiğinde, prensin gelişine kadar hâlâ biraz vakti vardı. O da iki kadeh şarap daha içerek

* Báijiu, buğday ya da pirinçten üretilen, Çin'e özgü bir likör. -ed.n.

kendini oyaladı. Derken bulanan midesini doldurmak için meyve kâsesinden bir portakal kaptı, ikiye böldü ve yaptığı şeyin kanıtlarını gizlemek için kabuklarını pencereden attıktan sonra portakalı bir güzel yedi. O meyve aslında bir süstü, şans sembolüydü. Oraya *yensin* diye konmamıştı.

Prens nihayet geldiğinde Ying'in kafası o kadar iyiydi ki adamın içeriye girdiğini gördüğünde bunun da bir hayal olduğunu sandı. Onunla yüz yüze gelince titreyerek elbisesine sarındı.

"Prenses..." Prensın yüzü gölgede kaldığından ifadesi anlaşılmıyordu.

Ying'e doğru yavaşça yaklaştı. Sabah ışığı geniş omuzlarına vuruyor ve onu olduğundan daha iri gösteriyordu. Giydiği güvercin grisi hânfü kaslı kollarına yapışmış ve boyun hattından inen keten, bronz göğsünü hafif açıkta bırakmıştı. Normalde ustaca dağınık bıraktığı omuz hizasındaki siyah saçları bu kez gergin bir topuz şeklindeydi. Yarattığı etki neredeyse bu dünyadan değilmiş gibi görünmesini sağlıyordu... Ying'i almaya gelmiş bir ölümsüze benziyordu.

Ying'in ağzı kurudu. Bu, prensin onun odasına ilk girişiydi. Odasına babası ve abileri dışında *herhangi bir* adamın ilk girişiydi.

Çok iri görünüyordu. Ying her ne kadar ufak tefek biri olmasa da kendini bir dağın gölgesindeki kar çiçeği gibi hissetti.

Tıpkı bir dağ gibi sert ve soğuk, diye düşündü. Prens yaklaştıkça Ying'in bu evlilik için hissettiği son umut ışığı da sö-nüp yok oldu. O kediye benzeyen ısıll ısıll gözlerde herhangi bir sevgi ya da şefkat yoktu. Sadece acımasız bir ifade vardı. Ying bunun, bu ayarlanmış evliliği istemediğinden kaynaklandığını düşündü.

Ying omurgasını dikleştirdi ve kendini ona bakmaya zorladı. Bu çok zordu. Prens bir savaşçı olarak onu korkutuyordu

ama bir erkek olarak daha çok korkutuyordu. Henüz yirmi yaşında olmasına rağmen Prens Shan Zang Lin tüm orduları yönetiyor, savaşlar kazanıyordu. Üstelik yetenekli bir okçu olmasıyla da nam salmıştı. Tüm bunlar Ying'in kendisini saf bir köylü kızı gibi hissetmesine yol açıyordu.

Ying onun her hareketini izlerken prens masaya yöneldi. Báijiú sürahisini fark etti ve içilmiş olduğunu görünce durdu. "Bakıyorum da çoktan... kutlamaya başlamışsın," dedi Ying'e kaşını kaldırarak.

Ying'in yanakları kızardı. "Başladım, majesteleri." Başka ne söyleyebilirdi ki?

Kendine bir kadeh şarap dolduran prens, kırılmış olan aynayı görünce kaşlarını çatı. Işıldayan parçacıklar halıya saçılmıştı. Kaşlarını çatarak Ying'e döndü. "Odan zevkine hitap etmiyor mu, Leydi Ying?"

Prensın bakışları altında Ying kendini tamamen açığa çıkmış gibi hissetti. Sesi hep böyle derin miydi? Böyle yankılanırmıydı? Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Gerçi şu âna kadar sohbet etme şansları pek olmamıştı.

"Ondan değil, majesteleri. Odam çok güzel." Kendini gizlemek istercesine kollarını göğsünde birleştirdi. "Sadece..." Duraksadı. Kırık aynayı nasıl açıklayabilirdi? Müstakbel kocasına aynadan çıkmaya çalışan yansımasıyla ilgili halüsinasyonlar gördüğünü mü söyleyecekti?

Tabii ki söylemeyecekti. Bu delilikti.

"Oysa odanı senin hoşuna gideceğini düşündüğüm şekilde dekore etmeye çalışmıştım," diye devam etti prens ona doğru yaklaşarak. "Olmamış mı?" Sesi tehlikeli bir hâl almıştı.

Bu sözler üzerine Ying başını kaldırdı ve prensin gözlerine baktı. Ona daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı, kokusunu hissedecek kadar yakın. Ahşap duman kokusu vardı.

Çam ağacı. Bir anda kalbinin hızla ve acınası şekilde attığını fark etti.

“Odamı siz... *Siz mi* dekore ettiniz?” dedi şaşkınlığını gizleyemeyerek. Bunu hiç beklemiyordu. Zira prens onun varlığıyla ilgilendiğine, hatta varlığının farkında olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermemişti. Ve şimdi de övgü mü bekliyordu?

Prens gözlerini kıstı. “Elbette,” dedi. “Karım olacaksın. Ne bekliyordun ki?”

Ying’in içi burkuldu. Prensi gücendirmişti. Düğün günleri için bu hiç de hayırlı bir başlangıç olmamıştı. Prens ne yapacaktı acaba?

Prens, aralarındaki mesafeyi kapatacak kadar yaklaşınca Ying irkildi ama prens sadece kolunu uzattı. Onun koluna girerken Ying nefesini tuttu, bu birbirlerine ilk kez dokundukları andı.

“Çay servisi için gitme vakti,” dedi prens, sanki düğünlerine değil de kendi cenazesine gidiyormuş gibi acı bir ifadeyle.

Hizmetçileri dışarıda, Ying’in ağır kıyafetinin eteklerini tutmak için bekliyordu. Prens onu sarayın merkezî odalarına doğru götürürken, grup tam bir sessizlik içindeydi. Prens uzun adımlarına yetişmek için telaşla hareket eden Ying bırakın âşık olmayı, birbirlerine tahammül etmeyi nasıl öğreneceklerini merak etmeye başladı. Evlilikleri falcılar tarafından bile onaylanmıştı. Uyumlu olmaları gerekmez miydi?

Geleneksel olarak çay töreninin gelinin evinde yapılması gerekirdi ancak Ying’in tüm ailesi uzaktaki memleketlerinden geldikleri için bugünkü tören sarayda yapılacaktı. Ying çay odasına müstakbel eşiyle birlikte girdi. Yüksek topuklu ahşap takunyaları yüzünden ayakları ağrıyordu. Bir kedi gibi yumuşak, sessiz ve rahatça hareket edebildiği düz, deri terliklerini giymeyi tercih ederdi. Ama bugün buna izin yoktu.

Oda uzun ve dardı. Duvarlarda orman ve dağları resmeden çizimler vardı ama Ying herhangi bir kapı ya da pencere olmadığı görünce çok rahatladı. Odaya birkaç koltuk yerleştirilmişti. Odanın en uzak ucundaki devasa şöminenin önünde uzun, yaldızlı bir kanepede duruyordu. Ağır elbisesinin altında iyice bunalan Ying, şöminenin yanmadığını görünce rahatladı.

Prensle aralarında bir kol mesafesi kadar boşluk olan kendi saygın yerlerine oturdular. Ying hayatının sonuna dek bağlı kalacağı bu adama bir şey söylemek, bir çeşit sohbet başlatmak; bir kıvılcım, bir bağ *-herhangi bir şey-* kurmak istiyordu. Bugün onun ailesine katılacak ve onunla yatağını paylaşacaktı. Daha önce bir erkekle hiç yatmamıştı, hatta on sekiz yaşında olmasına rağmen daha önce hiç öpüşmemişti bile.

Ying sevgi dolu biriydi. Dokunmaya, sıcaklığa, arkadaşlığa ve aşka inanırdı. Ancak kaderinde önünde sonunda asil bir evlilik yapmak olduğunu bilen ailesi, Ying'i korunan bir cennet gibi, hayatı boyunca her şeyden sakınmıştı. Arkadaşlarını dikkatle seçmiş, sadece toprak sahibi soyluların çocuklarıyla iletişim kurmasına izin vermişlerdi. Ying, neyse ki ailesi, hizmetçileri ve kardeşleriyle çok yakın ilişkiler kurabilmişti. Aksi takdirde çok yalnız bir çocukluk geçirirdi.

Ailesi her ne kadar hırslı da olsa, yine de imparatorun bizzat kendisinden gelen bir nişan teklifi mektubu beklenen bir şey değildi.

Tanrı olarak görülen imparatora hiç kimse *hayır* diyemezdi. Demeyi de istemezdi. Veliaht prensle evlenmek demek, Ying'in bir gün Jinghu Dao'nun en güçlü kadını yani imparatoriçe olacağı anlamına geliyordu. O yüzden anne ve babası, bir ay süren bir yolculukla, onu ülkeye hükmeden hanedanlığın şehri olan Jinshan'a göndermişti.

Lord ve Leydi Jiang, kızlarına en iyi atlarını hediye ettiler. Onu en pahalı arabalarıyla gönderdiler. Ying saraya çeyizi olan

altın, değerli taşlar ve şık kumaş yığınlarıyla birlikte gitti. O uzun günler, hatta daha da uzun geceler boyunca dayanmasını sağlayan tek şey, müstakbel kocasıyla tanışma düşüncesi idi. Gözlerinin ilk buluştuğu anı hayal ederek vakit geçirmişti. Etraflarında oluşacak ışıltılı sıcaklığı ve bu sıcaklığın onları birbirlerine daha da yaklaştıracaklarını. Kalplerinin, sonsuza dek birbirlerine ait olduklarını ispatlar gibi, zamansız bir senfoni misali birlikte attığını. Birlikte olmak için yaratıldıklarını.

Ancak Ying'in bu hayali gerçek olmadı. Sonunda yorgunluktan çıldırmış bir hâlde arabadan indiğinde, Zhang tüm kraliyet ailesi, eşlikçileri, cariyeleri, hizmetkârları ve evdeki görevlilerle birlikte onu bekliyordu. Ying çamurun içine diz çöküp imparator ile imparatoriçeyi selamladıktan sonra hânfüsünün eteğindeki tozları silkeledi. Sonunda ayağa kalkmayı başardığında, Zhang'in ailesi ile resmî olarak tanıştırıldı. Kocaman gözlerle bir adım öne çıkıp nişanlısına elini uzattı. Ancak Zhang onun bu sıcak jestine karşılık vermedi. Elini tutmadı. Tek yaptığı şey ona uzun uzun bakmak oldu. Sonra da arkasını dönüp gitti.

Ying düşüncelerini Prens Zhang ile yan yana durup büyüklerin gelmesi için bekledikleri şu âna yönlendirmek için kendini zorladı.

Anne babasını görür görmez yüreği sızladı. Bugün resmi bir gündü, onların yanına gitmesine izin verilmezdi. Bordo siyah bir hânfü giymiş olan annesi parlıyordu. Kızını görünce başını eğdi. *Ne kadar resmî bir selamlama*, diye düşündü Ying ve yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırıp o da başıyla annesini selamladı.

Hizmetçiler yere kapanırken, nişanlı çift de Ying'in anne ve babasını selamladı. Ardından sedef ve altın detaylarla süslenmiş ağır oymalı maun kapı açıldı. Bir flütçü unutulmaz bir melodi

çalmaya başladı ve bir opera sanatçısı yüksek, uyumsuz notalar şakıyarak imparatorla imparatoriçenin gelişini müjdeledi.

Zhang'in ailesi görkemli bir geçit töreni ile geldi. İçeriye ilk önce birkaç hizmetçi girdi, etrafta koşuşturup yerleri süpürdüler. Derken imparator, kolunda imparatoriçeyle salona girdi. O kadar yavaş hareket ediyorlardı ki havada süzülüyormuş gibi görünüyorlardı. İkisi de sarı ipek kıyafetler giymiş ve değerli taşlarla süslü altın başlıklar takmıştı.

Kalbi hızla atan Ying, imparatorun yuvarlak yüzünün ve aşağıya doğru eğilmiş ağzının ötesine baktı. Gözleri İmparatoriçe Shan'ın üzerindeydi. *Bu kadında ne var*, diye merak etti Ying, müstakbel kayınvalidesini incelerken. Nasıl olmuştu da iki yüz yıldır süregelen şöhretli saray lanetinden kaçabilmişti?

Görünüşünün yaşını hiç ele vermemesi bir yana, imparatoriçe muhteşem görünüyordu. Çok güzeldi, uzun boyluydu ve yüzünde hiç kırışıklık yoktu. Saçındaki tek beyazlık, topuzundan geriye doğru uzanan bir tutamdan ibaretti. Bunun dışında görünüşünde farklı bir şey yoktu. Yedi selefinin kaderinden nasıl kurtulduğuna dair hiçbir ipucu bulunmuyordu. Gerçi trajediden tamamen kurtulmayı başardığı söylenemezdi. Bir oğulları daha vardı. Prens Zhang Lin'in abisi olan ilk çocuğu. Belirlenmiş varis aslında oydu ama savaşta ölmüştü. İnsanlar, Shan ailesinin bu olaydan sonra asla eskisi gibi olmadığını söylüyordu.

Ying'in imparatoriçeyi incelemesi, *yere kapanması* gerektiğini hatırlatmak için prensin onu dürtmesi üzerine bölündü.

Salonun dolması uzun sürdü. Her ne kadar yüzlerce ama yüzlerce insan olsa da bunlar sadece imparatorluk görevlilerinin bir kısmıydı. Yine de Ying için bu fazlasıyla yeterli bir kitleydi. İmparator Shan'ın çok geniş bir sarayı olmasına rağmen, Ying buradaki vaktini kendi odasında kilit altında geçirmişti.

Saraydaki insanların bu şekilde toplandıklarını daha önce hiç görmemişti.

İmparator ve imparatoriçe salonun ortasına gelip durdu. Ortamda ağır bir sessizlik mevcuttu. Salondaki herkes, hatta yaşlılar bile yere kapanmıştı. İmparator Shan sonunda herkese, “Kalkın!” diye emredince Ying ayağa kalktı. Kalbi çok hızlı attığından uzun ve ağır nefesler alabilmek için kendini zorladı.

Ying çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi ve ikinci hayatına girmeye hazırlandı.

5. BÖLÜM

Çay, porselen çaydanlıklar ile bir dizi zarif ve sığ fincanla dolu tepsileri taşıyan uşaklarca ikram ediliyordu. Her fincanın üzerindeki kabartmada Shan ailesinin amblemi vardı: bir ejderhanın sardığı üç zirveli bir dağ.

İmparator ve İmparatoriçe Shan ipek eteklerini uçuşturarak uzun kanepeye yerleştiler ve beklentiyle Ying'e baktılar. Tüm oda onu izliyor, ilk hamleyi yapmasını bekliyordu. Ortam o kadar sessizdi ki Ying neredeyse fincanların içinde açılan çay tomurcuklarının seslerini bile duyabiliyordu.

Alnını yere değdirip bir selam daha verdikten sonra kalktı ve alçak masaya yaklaştı. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyordu. Koyu kehribar renkli sıvıyı dökerken elleri titriyordu. Fāngzhū aynasını kırdığından beri önsezileri derinleşmişti. Bu çay çiy yerine normal su ile demlendiği için Ying kötü bir şey olacağı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Çay demlikten sıçrayıp fincanın dibine çarptı. Minik yapraklar hızla dönen sıvının içine boşaldı. Ying önce ilk, sonra

ikinci fincanı ağızına kadar doldurdu. Sonra demliğı tekrar tepsiye koyup ilk fincanı aldı. Kalabalık aynı anda derin bir iç çekti.

“On bin yıldır krallığımın efendisi olan, Göklerin Oğlu’na, Kutsal Majesteleri’ne saygılarımla.” Ying fincanı imparatora takdim ederken eğilerek selam verdi. Adam uzun ve bakımlı parmaklarıyla fincanı Ying’in elinden aldı. Teni dikkat çekici derecede pürüzsüzdü.

Ying ikinci fincanı kaldırdı. Çayın yüzeyi o kadar durgun ve koyuydu ki yüzünü net şekilde yansıtıyordu. Fincanı imparatoriçeye takdim ederken yine eğilerek selam verdi.

“On bin yıldır krallığımın hanımı olan İmparatoriçe Shan’a saygılarımla.”

Ancak imparatoriçe ondan fincanı almadı. Kadın sessizliğini korurken, Ying fincanın elinde ağırlaştığını ve nabzının kulaklarında attığını hissetti.

Omurgasından aşağıya bir ürperti indi. İmparatoriçe neden tereddüt etmişti? Başını hafifçe kaldıran Ying çaya şöyle bir baktı.

Gördüğü şey midelerini altüst etti. Hiç esinti olmamasına rağmen çay dalgalanıyordu. Yüzeydeki yansımadaysa bir göz vardı. Alt kirpiklerinin diplerine sürdüğü altın sarısı sürmeye bakılırsa bu Ying’in gözüydü... Yine de *onu* yansıtıyordu.

Hayır, yüzeyin hemen üzerinde duran bu göz Ying’e bakıyordu.

Derken göz kırptı.

Ying irkildi. Sadece bir kez ve hafifçe. Ama olayın gerçekleşmesine yetmişti...

Fincan elinden kaydı. Ying çaresizce fincanın düşüşünü izlerken zaman dala takılı kalmış bir çiy tanesi gibi yavaşladı. Fincan taş zemine çarpıp binlerce parçaya ayrıldı.

Sıcak çay Ying'in ayakkabılarına sıçradı. Ying irkilerek geriye doğru sıçradı. Yanında duran prensin kaskatı kesildiğini hissetti. Öfkesi âdeta dalgalar hâlinde üzerinden yayılıyordu.

Odaya ânında bir kargaşa hâkim oldu. Pisliği temizlemek için bir hizmetkâr ordusu koşup geldi. Ying kırık bir porselen parçasını almak için eğilince Prens Zhang onu tutmak için hamle yaptı. Ama sonra durdu ve eli Ying'in kolunun üzerinde havada kaldı. "Yapma," dedi sert bir sesle.

Ying çok sinirlendi ve ona pis pis baktı. Ayağının dibinde kırık bir porselen parçası yatıyordu. Bilerek onu alıp çılgınca koşuşturan uşaklardan birine verdi.

"Al şunu," dedi. Hafifçe eğilerek selam veren uşak, ona bir an için gözlerini kısarak baktı. Sonra elindeki porselen parçasını alıp sepetine attı. "Xièxie ni, xièxie ni," diyerek ellerini göğsünde birleştirdi. "Teşekkür ederim, Leydi Ying." Abartılı selamlar vererek geri geri gidip uzaklaştı. Ying'in yanında duran prens burnundan güçlü bir nefes verdi.

Ying doğruldu, Prens Zhang ile göz teması kurmaktan kaçınarak doğrudan karşıya baktı. Az evvel ne yapmıştı öyle? Müstakbel kocası olan prensi sinirlendirmişti. Öfkesini dizginlemeyi öğrenmesi lazımdı. Burası, en küçük çocuk olduğu için fazlasıyla alttan alındığı ve her olaydan paçayı kolayca sıyırdığı kendi evine benzemezdi.

Yüzü kıpkırmızı olan imparator yumruklarını sıkmıştı. Ying'in boğazı kasıldı, imparatoru bile kızdırmıştı. İmparatoriçe, kocasını yatıştırmak için kolunu hafifçe okşadı ve kalabalıktan birine başıyla işaret verdi. Kalabalık yarıldı ve yaşlı bir adam öne doğru geldi. Kan kırmızı cübbesinden Ying onun başrahip, Gerçeğin Efendisi Chen olduğunu anladı.

Usta, imparatora karmaşık bir şekilde oyulmuş bronz bir bardak uzattı. İmparator bardağın içindekini içip dudaklarını şapırdattı ve bardağı fırlattı.

İmparatoriçenin gözleri Ying'in üzerindeydi. Tek kaşını kaldırıp kara gözlerini Ying'e dikti. Kadın sanki çok önemli bir şey anlatmak ister gibiydi ama Ying bunun ne olduğunu bilmiyordu. Boynunun kızardığını hisseden Ying gözlerini kaçırdı. Ling Mi'nin bu sabah yüzüne sürdüğü beyaz pudraya şükretti.

Kalabalığın içindeki fısıltılar mırıldanmalara dönüştü. Bir dakika içinde oda tekrar mükemmel şekilde toplanmıştı ve tepside yedek bir fincan duruyordu.

Kalabalık sustu. Kimse kıpırdamadı. Herkes nefesini tutup Ying'in yeni fincanı almasını bekledi. Bu kez dekoru bozmadan görevini yerine getirip getiremeyeceğini görmek için bekliyorlardı.

Ying kendini topladı, kaskatı bir şekilde öne doğru yürüdü ve çayı koydu. Fincana bakmamak için kendini zorlayarak, iki eliyle tutup yeniden takdim etti.

Tören tamamlandıktan sonra imparator ve imparatoriçe odadan ayrıldılar. Topuklu ayakkabılarının üzerinde dengesini bulmakta zorlanan Ying de peşlerinden çıktı.

"Size neden bu kadar berbat ayakkabılar verdiler ki?" diye homurdandı Ying'in ikinci hizmetçisi Fei fei, kızın ayaklarına düşen ağır saten eteğini kaldırmaya çalışırken. Fei fei aslında Shan Hanedanı'nın hizmetçisiydi ve geldiğinde Ying'in emrine verilmişti.

Ying uzun bir iç çekti. Bu takunyalarla o kadar sakarlaşmıştı ki durmadan eteğine basıyordu. "Herhâlde kaçmayayım diye."

Li Ming kızın eteğinin bir köşesini tutup kaldırdı. "En azından yeterince ağırlar, hanımım," dedi dudaklarında bir gülümsemeyle. "Böylece eğer prens bir pislik yaparsa ona sağlam bir tekme atıp..."

“Şimdi olmaz.” Fei fei korku içinde omzunun üzerinden geriye doğru, generalleriyle konuşmakta olan prens baktı. “Seni *duyabilir.*”

Li Ming surat astı. “Leydi Ying’e nasıl davrandığını gördün mü? Hanımımın ona yapacağı her şeyi hak ediyor.”

Ying bu sadakati için hizmetçisine minnettardı ama Li Ming’in sözlerinin beladan başka bir şeye yol açmayacağını da biliyordu. “Sus artık, Li Ming. Geliyor.”

İki hizmetçi de sustular ve Prens Zhang yaklaşıncı gözlerini yere indirdiler.

Ying yanında müstakbel kocası, arkasında hizmetçileriyle yürümeye devam etti. Prens ilk başta bir şey söylemedi. Hatta Ying, prensin yanında olduğunu bile neredeyse unutacaktı. Tabii ki ona hiç dokunmadı.

Ama sonra konuştu.

“Ne gösteriydi ama,” dedi. Kızın mahvolmuş ayakkabılarına yan yan baktı. “Bunları değiştirmen lazım.”

“Zaten bunlardan kurtulmam için bir bahaneye ihtiyacım vardı.” Havayı yumuşatmaya çalışan Ying başıyla ayakkabılarını gösterdi. “Yani, baksana. Çok çirkinler.”

Prens bir anda durunca Ying de neredeyse düşecek gibi oldu ve güçlkle durdu. “Bu şakası yapılacak bir konu değil, Ying Yue,” diye çıkıştı. “O tören önemliydi. Üstelik uşaklara yardım etmek sana düşmez. Karımın yerlerde sürünmesini istemiyorum.”

Ying sinirlendi. “Neden umursuyorsun ki?” Fısıldasa da sesi yüksek çıkmış ve yanlarından geçen bir uşağın dikkatini çekmişti. “Neden şimdi? Geldiğimden beri yaptığım hiçbir şeye ilgi göstermedin! Bugüne kadar.”

“Neden mi umursuyorum?” Prensın dudakları kıvrıldı. “*Sevgili nişanlımdan* böylesi bir saygısızlık görmek... Üstelik

düğün günümüzde!” Ying’e doğru eğildi, yüzü sadece birkaç santim ötedeydi. “Eğer benimle bu şekilde konuştuğunu duysaydı, babam derini canlı canlı yüzerdi.” Konuşmaları duyabilmiş gibi, gitmekte olan babasına kaydı gözleri.

“Babandan korkmuyorum,” diye karşılık verdi yanakları alev alev olan Ying. “Belli ki senin kadar değil.”

Prens bir an için duraksadı. Siyah kömürlerin üzerindeki parlak kıvılcımlar misali gözleri alev alevdi. Aralarındaki dar mesafede yoğun bir gerginlik havası hâkimdi ve Ying nefes almakta zorlanıyordu.

Prens daha da eğildi. Sıcak nefesi Ying’in dudaklarına vuruyordu. Ying bir an için öpeceğini sandı. Ya da boğacağını. Hangisi olduğuna karar veremedi.

Prens ikisini de yapmadı.

Onun yerine arkasını döndü ve koridorda ters yöne doğru uzaklaştı.

Ying’in göğsü sıkıştı. Belli ki sözleri prensi derinden yaralamıştı. Onları söylediği için ânında pişman oldu. Uzaklaşmakta olan prensin arkasından, “Bekle,” diye bağırdı. Eteklerini topladığı gibi peşinden koşmaya başladı. “Nereye gidiyorsun?” Puf-layarak takunyalarını bir kenara fırlattı ve çıplak ayakla prensin arkasından hızla koştu.

Onu görmezden gelen prens kendisine en yakın olan kapıyı açıp içeriye girdi. Ying kapıyı kapanmadan hemen önce yakaladı ve prensin peşinden, içinde devasa bir platform yatağın olduğu bir odaya girdi.

Prens omuzları gergin bir hâlde kesik kesik nefes alarak ona arkasını döndü.

“Majesteleri?” Ying odaya girip çekingen bir adım attı. “Sizi gücendirdiysem özür dilerim. Ama hizmetkârlara yardım ettiğim için özür *dilemeyeceğim*.”

Prens hızla döndü. Ying'in üzerine yürüdü. Gerileyen Ying yanlışlıkla kapıyı kapattı.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Ying Yue." Prens iki kolunu da kapıya dayadı, sesi öfkeden titriyordu. "Sen veliaht prenses olacaksın. Benim *karım* olacaksın. Buna uygun davranmaya başlamalısın."

Korkmayı reddeden Ying doğruldu ve prensle burun buruna geldi. Prens bu kadar yakın durması karşısında kalbinin hızlanmasından ve yüzünün yanmasından dolayı sinirden köpürüyordu. "Ya sen? *Senin de...*" Durdu, kalbi ağzında atıyordu. "Ayna!"

Prens ona bir süre baktı ve sonra döndü. "Ne olmuş aynaya?" diye çıkıştı Ying'in aynadaki gözlerine bakarak.

"Ben... Ben..." diye kekeledi Ying. Prens omzunun arkasından yansımasının kendisine güldüğünü sandı. Yansımasının parmağıyla onu *çağırdığını* gördüğünü sandı. "Bir şey gördüm. Yani, bir şey gördüğümü sandım." Prens yüz ifadesini yakalayıncaya başını iki yana salladı. "Boş ver."

Prens kaşlarını çatarak yüzünü tekrar Ying'e döndü. "Bir şey mi gördün?" Öne doğru iyice eğilip Ying'i kapıya yaslanmaya zorladı. "Bir şey mi *gördün?*"

"Lütfen, ben..."

"Tanrılar aşkına!" Kapıyı iterek geri çekildi. Sesi yükseldi, iki elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. "Tam olarak *ne kadar* içtin, Ying?"

"Hiç. Yani, çok değil! Sen gecikince ben de..."

Prens başını öne eğip iki yana salladı. "Önce çay, şimdi de bu. Çok ileri gittin bence." Kızın yanında geçip kapı koluna uzandı. "Törene kadar burada kal." Bu bir soru değildi. Bir emir de. Belli belirsiz bir şekilde yatağı gösterip, "Uyu ya da başka bir şey yap," dedi.

Ying prensin gömleğini tuttu. Gitmesini, o kapıdan çıkmasını engellemek zorundaydı. Kendini utandırsa da, yüzsüzlük etmiş olsa da. Bu odadan çıkıp onu... o yaratıkla tek başına bırakmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapardı. O *şeyle*.

“Lütfen!” Ying başını kaldırıp prene baktı. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. “Gitme. Gitme. Lütfen.”

Prens soğuk ve ölçölü bir an için ona baktı ve gömleğini kavrayan parmaklarını çekti. “Kendini topla, *prences*,” diye çıkışarak kapıyı açtı. “Ve bir dahaki sefere daha iyisini yap.” Kapı arkasından kapanırken, kilidin o tanıdık sesi geldi.

Ying yere yığıldı, yüzünü soğuk ahşaba bastırıp hıçkırmaya başladı. Arkasını dönmeye, yansımasına bakmaya cesaret edemiyordu. Ayak sesleri duyunca kalkıp dövüşmek için hazırlandı.

Çok geç kalmıştı. Saçını kavrayan bir el hissetti. Kafası kontrolsüz bir güç tarafından çekiliyordu.

Saçından tutulup yerde sürüklenerek aynaya doğru çekilirken Ying Yue’nun hıçkırıkları çığlığa dönüştü.

6. BÖLÜM

Ying bayılmış olmalıydı çünkü uyandığında yatağa yayılmış hâldeydi.

Homurdanarak döndü ve oturur pozisyona geldi. Bu bir rüya olmalıydı. Görüşü bulanıktı ama çevresindekilere odaklanmaya çalıştı. Prensle tartıştığı odadaydı.

Uyumlu bir evlilikle ilgili tüm umutları parçalanıp dağılmıştı. Veliaht prens *çekilmezdi*. Ying'in varlığı bile onu kışkırtıyor gibiydi. Kim bilir ne kadar kızmıştı ki onu kendi odasına geri göndermektense yabancı bir odaya kilitlemişti.

Dengesini bulmak için yatağın direğine tutunurken buranın herhangi bir yatak odası olmadığını fark etti. Burası kesinlikle şimdiye dek bulunduğu en görkemli odaydı. Oyulmuş ahşaptan devasa yatak yerden yüksekti, yatağa bir dizi cilalı ahşap basamakla çıkılıyordu. Yüzeyi kürk ve altın rengi yastıklarla kaplıydı. Üç yanından karmaşık nakışlarla süslü perdeler sarkıyordu. Siyah lake gardırobun yanındaki tik ağacından bir şifonyer rengârenk çiçekler, altın yapraktan işlemler ve demir

kulplarla süslenmişti. Ying bu odanın ne olduğunu bilmiyordu ama şık ve lüks dekorasyonuna ve merkezî odalarla olan mesafesine bakınca tahmin edebiliyordu.

Burası gelin odasıydı.

Gardırobun panelli kapaklarından birinde bir ayna vardı. Gerçi durduğu açıdan Ying yansımasını göremiyordu. Bu fikir bile onu korkuttu, o yüzden arkasını döndü ve zihni allak bulak vaziyette alnını yatak başlığına dayadı.

Bu sabahki o korkunç olaylar aşırı derecede gerçekçi birer kâbus muydu? Geniş yatağın üzerinde kıvrılıp uykuya dalmış olmalıydı. Ve bir anda bunun bir sorun olduğunu fark etti.

“Mā de!” Ying ayağa fırlayıp yatakta yattığına dair tüm kanıtları silmek için telaşla çarşafı düzeltti. Gelin yatağına kocasından önce dokunmaması gerekirdi. Bunun kötü şans getirdiğine inanılırdı.

“Endişelenme,” dedi gölgelerin arasından bir ses. Tanıdık bir ses. *Çok* tanıdık bir ses.

Kendi sesi.

Kalbi hızla atan Ying sesin kaynağına döndü. Odanın karanlık bir köşesinde daha önce görmediği bir sandalye duruyordu. Daha önce orada olmayan bir sandalye. Ve üzerinde uzun bacaklarını üst üste atmış, yarı coşkulu bir gülümsemeyle...

O oturuyordu.

Ying Yue. Sandalyede oturuyordu.

Hızla artan bir korkuyla Ying odanın geriden öne doğru olduğunu, gardırop ve pencerenin normal yerlerinin tam zıddında bulunduklarını fark etti.

Şimdi anlıyordu. Gelin odasında değildi. Aynı odada değildi. Ya da aslında aynı *odadaydı* ama değildi. Bu, odanın *yansımasıydı*.

Ying yansıyan odada, kendi yansımasına bakıyordu.

Hızla duvara doğru geriledi. Çaresizce etrafa bakındı, silah olarak kullanabileceği bir şey -herhangi bir şey- aradı. Belki de meyve kâsesi işe yarardı, tabii yeterince sert vurursa. Ya da çarpık dallardan oyularak yapılmış ve şu an daha yakınında olan sandalye. Ying sandalyeye bakıp onu ters çevirmenin, sopa olarak kullanabileceği bir dalı çekip kopartmanın, kendi yansımasına fırlatmanın ve kaçmanın ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştı...

“Sanırım sandalyeyi merak ediyorsun.” Yansımanın sesi Ying’in düşüncelerini böldü ve korkudan sıçramasına sebep oldu. Yoksa yansıması *zihnini* okuyabiliyor muydu?

Yansıma Ying ayağa kalktı. Ying’le aynı boydaydı. Tıpatıp Ying’e benzese de bir şekilde dengesizdi. Yansımasını gölgeler, kıvrımlar ve dalgalanmalarla birlikte “kanlı canlı” görmek Ying’i huzursuz etti, tabii böyle denebilirse. Bir aynadan yansıyan nesne düz olurdu, uyumsuzluklar düzleşirdi ama şu an Ying kendisinin tam anlamıyla üç boyutlu hâline bakıyordu.

“Budanmış dallardan yapıldı,” diye devam etti yansıma Ying. Sanki Ying vahşi bir hayvanmış gibi, yavaşça yaklaştı. “Bu dünyayla ilgili yapmamız gereken tek şey de bu. Aksi takdirde hiçbir şeyimiz kalmaz.”

Ying nihayet konuşmayı başararak, “Ne istiyorsun?” dedi. Sesinin cesaret dolu çıkması gerekiyordu ama cıyıklama gibi çıkmıştı.

“Yemin ederim sadece konuşmak. Dinle, eğer seni korkutuysam özür dilerim. Seni buraya getirmenin bir yolunu bulmalıydım. Gelmek istemiyor gibiydin.” Yansıma Ying birkaç adım ötede durdu.

“Bunun için beni suçlayabilir misin?” Ying gözlerini yansımasından ayırmadan, seçeneklerini düşündü. Yansıma şu an aynanın önünde duruyor ve Ying’in kaçışını engelliyordu.

Nabızı boynunda, midesinde ve iki bileğinde birden atıyordu. Belki de hâlâ kaçabilirdi. Eğer kapıya ve oradan da başka bir aynaya ulaşırsa, geri dönmeyi deneyebilirdi.

Gerçi yatak odasının kapısı kilitliyken ne kadar şansı vardı ki? Eğer bu dünya da kendi dünyası gibiyse, çok az. Korku Ying'in boynuna iyice dolanıp boğazını tıkadı.

"Hayır, seni suçlamıyorum." Yansıma Ying'in sesi yumuşaktı. Samimiydi. "Ama seni incitmeyeceğime söz veriyorum. *Ben* senim, unuttun mu? Seni incitmek akıllıca olmaz."

"O zaman beni buraya neden getirdin?" diye sordu Ying çenesini kaldırarak. Ellerinin titremesini durdurmak için yumruklarını sıkıyordu. "Neden beni takip ediyordun?"

"Seni *takip etmek mi?*" Yansıma mükemmel derecede şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Bu çok komik..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye çıkıştı Ying. Kelime oyunlarına vakti yoktu.

İç çekerek dönen yansıma aynayı daha da kapattı. "Evet. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum." Parlak büyük gözlerini Ying'e çevirdi. "İşin aslı sana bir süredir ulaşmaya çalışıyordum, Ying Yue. Ama sen fark etmedin. *Bana* değil, benden *öteye* bakıyordun. Daha önce beni hiç fark etmedin, değil mi? Bahçendeki o gölden sana ulaşmaya çalışmadan önce?"

"Elbette seni fark ettim. Sen benim yansıamamsın."

Yansıma başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Hayır, pek sayılmaz. Yani biz yansımalar duyarlı yaratıklarız. Bizler de bireyiz. Ama siz insanlar aynaya baktığınızda yalnızca kendinizi görüyorsunuz."

"Bunu hiç bilmiyordum..."

"Sorun değil." Ying'in yansıması kederle gülümsedi. "Bilmen gerekmiyor. Bizim sizi mükemmel şekilde taklit etmemiz

gerekir. Eğer fark etmiyorsanız, bu işimizi iyi yaptığımız anlamına gelir.”

Bunu duyan Ying duraksadı.

Korkması gerektiğini biliyordu. Korkuyordu da. Ne de olsa onu suya çekmeye çalışan, çay töreni sırasında izleyen, ardından onu sürükleyerek aynaya sokan kişi buydu. Ancak Ying’in korkusu azalıyor ve daha çok büyük bir meraka dönüşüyordu. Burada durup kendi yansımasıyla konuşmak ona tuhaf derecede tanıdık geliyordu. Bunu daha önce de defalarca yapmıştı, öyle değil mi? Sadece bir gün yansımasının da onunla konuşacağını *asla ama asla* tahmin etmemişti.

Shan ailesinin sakladığı sır bu olabilir miydi? Saray duvarlarının içine başka birini alma konusunda bu kadar tedbirli ve sert olmalarının, bu denli münzevi yaşamalarının sebebi? Görünüşe bakılırsa İmparatorluk Sarayı’ndaki yansımalar duyarlı, aynalar geçirgendi. Acaba kaybolan imparatoriçeler aslında *burada mıydı*? Korkunç kocalarından kaçmak için aynaların içine mi sığınmışlardı? Ying manyak gibi gülmemek için kendini zor tuttu.

Onun yerine basitçe, “Ama *neden* bizi taklit etmek zorundasınız?” diye sordu.

Yansıması omuz silkti. “Görevimiz bu.”

Görev. Ying burnunu kırıştırdı. Görevin ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. Buna zincirlenmiş bir şekilde büyümüştü. Lanet olsun, sırf bu yüzden istemediği bir evliliğe zorlanmıştı.

Ying’in yansıması dikkatle uzandı ve Ying’in iki elini birden tuttu. Çok tuhaf bir şekilde, her ne kadar yansıması tıpa tıp Ying’e benzese de onunla aynı kişiymiş gibi hissetmiyordu. Elleri cam gibi pürüzsüz ve sertti. Üstelik buz gibi soğuktu. Ying irkildi ama geri çekilmemek için kendine hâkim oldu.

“Yardıma ihtiyacım var, Ying,” dedi yansıma ve derin bir nefes aldı. “Seninle iletişim kurmaya çalışmamın bir nedeni

vardı. Ben... ölüyorum.” Ying’in ellerini bıraktı ve arkasını döndü.

Ying’in midesi altüst oldu. “Ne? Neden?”

Yansıma uzun bir süre tek kelime etmedi. Onun yerine yatağa çöküp parmaklarını kucığında birleştirdi. Nihayet konuştuğunda sesi çok alçaktı: “Sudaki... o günü hatırlıyor musun?”

“Hangi günü?” dedi Ying, her ne kadar yansıma Ying’in ne demek istediğini tahmin etse de.

“Hao’dan kaçtığın ve suya düştüğün günü.”

O dönem henüz beş yaşında bile olmamasına rağmen, Ying elbette o günü hatırlıyordu. Hao Yu o gün, yaramaz kız kardeşine bakmakla görevlendirilmişti. Hao balık ağlarını hazırlamakla meşgulken, küçük Ying Yu kaçıp ahşap bir tekneye atlamıştı.

Ona seslenen abisinden kaçmak başta bir oyun gibi gelmişti. Ama sonra bir şey -Ying ne olduğunu çok iyi hatırlamıyordu- onu suya çekmişti. Çok iyi bir yüzücüydü ama ayak bileği bir yere takılmıştı. Ve küçük Jiang Ying Yue, abisinin gözetimindeyken neredeyse ölüyordu.

Ying’in kaşları indi. “Elbette hatırlıyorum. Neredeyse boğuluyordum.”

Derken bir anı, dalga gibi zihnine çarptı. Duraksadı. “Bir dakika. O sendin. Suyu atlamama *sen* neden olmuştun!”

Şu an hatıraları parça parça belirliyordu. Küçük teknenin kenarından eğilmiş, dalgalarda kendi yansımasına bakıyordu. Derken yansıması bir anda çırpınıp yardım istemeye başlamıştı. Durumu sorgulayamayacak kadar küçük olan Ying çok telaşlanmış ve hiç tereddüt etmeden onu kurtarmak istemişti.

“Bir şey bize saldırmıştı, hatırladın mı?” Yansıma ayak bileğini işaret edince Ying bacağına sarılan buğulu bir şeyler anımsar gibi oldu. Belki de bir yosundu. “Üstelik neredeyse

boğulacak olan tek sen değildin. Ben de boğulacaktım. Seni ihtiyar bir kadın çekip çıkardı.”

Ying gözlerini sıkıca kapatıp, unutulmuş anılarını parça parça birleştirmeye çalıştı. Evet, bir şeyler anımsıyordu. Onu korkutan, ihtiyar bir kadındı. Hao bağırarak ve koşarak gelirken, Ying de ciğerlerine dolan suyu öksüre öksüre çıkarıyordu.

Kimdi o yaşlı kadın? Ying her ne kadar kadının kim olduğunu çıkaramasa da bir şekilde tanıdık gelmişti.

Kendini bitkin hisseden Ying, olaylara yetişmek ister gibi zorlanarak duvara yaslandı. Dün gece yansımasının aniden belirdiğini sanmıştı. Ama bu doğru değildi. Sadece unutmuştu. Yıllar boyunca ara ara aynasında tuhaf kıpırtılar görmüştü. Sadece belli belirsiz ve o bakınca kesilen görüntüler.

Hem daha geçenlerde saray aynalarında dans eden o renkli ışıklar vardı ki Ying, onları tuhaf yansımalar sanmıştı. Hayal gücünün ürünleri.

Ama bunun hayal gücüyle alakası yoktu. Ying bunu *şu an* biliyordu. Gerçektir onlar. Uydurduğuna inanmak ve gerçeği yok saymak her zaman daha kolaydı. Unutmak daha kolaydı.

Ying sözcüklerden bir anlam çıkarmaya çalışarak başını iki yana salladı. “İyi de bu seni neden hâlâ etkiliyor?”

“Seni çeken kadın iyileşmen için bir şey yaptı. Ama benim dünyamda beni kurtarmaya gelen hiç kimse olmadı. Ta ki abin seni, benimki de beni bulana kadar.” Yansıma Ying elini fenerin ışığına doğru tuttu. Eli biraz şeffaftı. Kolu açıldı ve hasar görmüş porseleni andıran derin çatlaklar ortaya çıktı. Güçlkle yutkunan Ying’in içini bir suçluluk duygusu kapladı. Dün gece heykeli fırlattığında yansımasına epeyce sert vurmuş olmalıydı.

“Abim beni hayata döndürmeye çalıştı,” diye devam etti yansıma Ying. “Ama ben ölümün kıyısında dolaşıyordum. Çabası için çok geçti. Teknik olarak yaşadım ama o günden beri giderek zayıflıyorum. Yani her an ölecek gibiyim. Tabii ki çok

yavaş oluyor ama zaman geçtikçe bunu daha da çok hissediyorum.”

Ying yansımasının şeffaf eline baktı. Kurbanlarını ele geçiremediklerinde çok sinirlenen yer altı ruhlarıyla ilgili hikâyeler duymuştu. Bu tarz insanlar genelde hastalanırlar, ruhları bedenlerini yavaş yavaş terk edermiş gibi ziyan olurlardı.

Ying’in sertleşen kalbi acıma hissiyle yumuşamaya başladı. Ying o gizemli kadın tarafından kurtarılırken, dört yaşındaki yansımasının ölüme terk edilmesi kim bilir nasıl bir şeydi?

“Demek ölüyorsun,” diye tekrar etti Ying. “Ve yardımınıza ihtiyacın var. Nasıl? Ne yapabilirim?”

“Tek ihtiyacım olan şey burada biraz kalman. Sadece kısa bir süre için.”

“Burada... kalmak mı? Bu dünyada mı?”

“Ben yansımayım. Işıktan yapıldım. Ama burada elimizdeki tek şey sizin dünyanızdan yansıyan ışık. Benim orada vakit geçirmem, gerçek ışığı emmem ve tekrar güçlenmem gerekiyor. İkimiz birden aynanın aynı tarafında olamayız. Bir düşünsene. İnsanlar şüphelenir.” Yansıma Ying’in sesi, bir güvenin kanatları gibi iyice alçalarak fısıltıya dönüştü. “İkimiz de kazançlı çıkarız, öyle değil mi? Sen özgürlük istiyorsun. Prens seni nasıl kafese soktuğunu gördüm. Bu dünyadaki prens öyle değil. Burada istediğin yere gidebilirsin. İsteddiğini yapabilirsin. Bu esnada benim de ikinci bir şansım olur.” Derin bir nefes aldı. “Yaşama şansım.”

Ying, abisinin verdiği yüzükle oynayarak yansımasının sözlerini tarttı. Neredeyse boğulacak oldukları kısım doğrudu, Ying’i sudan çekip kurtaran yaşlı kadın da öyle. Ama bunlar, gerçeklerin tamamı mıydı? Yansımasına güvenebilir miydi? Daha birkaç saat, hatta birkaç dakika önce onu fena hâlde korkutan bu yaratığa? Bu, kulağa riskli, hem de çok riskli geliyordu.

Görüş açısından, aynadaki fener ışığının parlak bir ışık saçtığını fark etti. Yansıma Ying'e ilk defa aynadan uzaklaşmıştı.

Ayna ilk defa korunmasızdı.

Ona ulaşması için kaç adım atması gerektiğini içinden hesaplayarak gözlerini önce aynaya, sonra tekrar yansımasına çevirdi. Yansıma Ying yakındaydı ama ayna daha yakındı. Bandajlı ayağı Ying'i biraz yavaşlatabilirdi ama çok uzağa gitmesi gerekmiyordu, bu yüzden biraz koşsa...

Ying'in nereye baktığını fark eden yansıma Ying ona bir adım yaklaştı. "Sana bir şey sunabilirim," dedi.

Ying başını yavaşça çevirip yansımasına baktı. Bunu yok sayması gerektiğini biliyordu, aynadan geçip önceden belirlenmiş hayatına geri dönmeliydi. Yine de merakı ağır bastı ve "Neymiş o?" diye sordu.

"Yerini alabilirim." Yansıma başıyla aynayı gösterdi. "Düğünde. Yerini alabilirim. Gerçek prensle asla evlenmemiş olursun."

Ying'in kafatası karıncalandı, tüm bedeni bir tür ihtiyaç arzusuyla sarsıldı. Bu, sevgisiz bir evlilikten kaçmak için tek şansıydı. Bir özgürlük ve macera vaadi. Ying'in istediği de bu değil miydi? Tüm hayatını toplumsal kurallarla geçirmişti. Sadece kilitli kapılarla değil, terbiye ve sosyal sınırlamalarla da hapsedilmişti. Ondan beklenen şeylere göre yaşamaya çalışmıştı.

Tüm şüphelerine rağmen, Ying İmparatorluk Sarayı'nın başka bir dünyaya açılan kapı olduğunu *asla* tahmin edemezdi. Ve işte şimdi, burada sadece gidip onu keşfetme şansı değil, onu deneyimleme ve yaşama şansı da sunuluyordu. Kaçma şansı. Yaşama şansı.

Hem zaten bu geçici bir süreç olacaktı.

Öyle değil mi?

Ying gözlerini kısarak yansımasına baktı. “Peki, düğünden ve sen tamamen iyileştikten sonra yine yer değiştirecek miyiz?”

“Prens bana olan ilgisini kaybedene dek, ne kadar kalmam gerekirse kalırım...” Durdu ve düzeltti: “Yani *sana* olan ilgisini kaybedene dek. İlgisi azalınca -ki genelde bu tip asil adamlarda böyle olur- cariyelerinin kollarına koşacaktır. O zaman yer değiştiririz, tabii eğer hâlâ istediğin bu olursa.”

Ying gözlerini kapattı. Belki de bu kaderdi. Bunu yapmak, ikisinin de istedikleri şeyi elde edecekleri anlamına geliyordu. Ying için soğuk ve umursamaz bir adamla evlenip bir eş olarak görevlerini yerine getirmekten kaçmak, yansıması için de iyileşmek için bir şanstı.

Nihayet derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve başını öne doğru salladı. “Tamam,” dedi, “yapacağım.”

Yansıması rahat bir nefes aldı, göz kenarlarında yaşlar belirdi. Gülümseyerek elini Ying’in yanağına koydu. Ying kendini bir parça buz tarafından okşanıyormuş gibi hissetti. “Teşekkür ederim,” dedi yansıması. “Hayatımı kurtardın.” Sonra doğrucu aynadan geçti.

Ying aynaya koştu ama yansıması çoktan diğer tarafa geçmiş, kapının kolunu çevirmeye çalışıyordu.

“Boşuna uğraşma,” diye seslendi Ying diğer taraftan. “Kilitli.”

Yansıma Ying kaşlarını çatı. “Fark ettim. Yine de denemem gerekirdi, değil mi?” Sanki gölün dibinden konuşmaya çalışıyormuş gibi sesi boğuktu. Gardıroba gidip bir çekmece açtı ve içindeki ipekleri karıştırdı. Ying de kendi yansıyan çekmecelelerine gidip onları açtı. Hepsi boştu.

Paniklemeye başladı. Giydiği kıyafet -çay törenindeki hânfüsu- çok sıkı ve başka bir yerde giyilemeyecek kadar resmîydi. Kıyafetleri olmadan nasıl üstünü değiştirecekti? Aynaya vurdu. Yansıması başını kaldırıp baktı.

“Pardon,” dedi Ying. “Şimdi ne yapacağım? Burada giysi yok.”

“Merak etme. Ben giyinince sen de giyinebileceksin.” Yansıması döndü ve kenarları nakışlı, mor renkli şık bir hánfú aldı. Ying çekmeceyi açınca aynısını orada da gördü. Bu dünyanın kendi dünyası gibi olmadığı çok belliydi. Nabızı, kendi derin sihrine göre atıyordu. Parıldayan giysiyi alıp yansımasından birkaç saniye sonra kendisi de giydi.

Tekrar aynaya vurdu. “Seni doğru dürüst taklit edemem,” diye seslendi yansımasına. “Nasıl yapılacağını bilmiyorum.”

Yansıma Ying elini salladı. “Önemli değil. Yansımam olmadığınızı hiç kimse fark etmez. Herkes kendi sorunlarıyla meşgul. Hem zaten düğün dikkatlerini dağıtacaktır.” Kapıyı işaret etti. “Git ve keşfet. Eğlenmene bak. Bana yardım etmeyi kabul ettiğin için *bazı şeyleri* hak ettin. Ne zaman yer değiştireceğimizi sana söyleyeceğime söz veriyorum.”

Ying tereddüt etti. Kendi dünyasındaki kapıya, sonra yine yansımasına baktı. “Sen iyi olacak mısın? Yani, orada tek başına?”

“Bana bir şey olmaz. Hayatım boyunca senin dünyanı izlediğimi unutuyorsun.” Yansıması ona hafif ama cesaret verici bir tebessümle baktı. “Git hadi!”

Ying yönünü tamamen şaşırmış bir hâlde kapıya gitti. Eliyle kapının kulpunu sıkıca kavradı. Kendi dünyasında kapı kilitliydi. Kendi dünyasında o bir mahkûmdu. Kendi dünyasında dışarı çıkamıyordu.

Ama burası onun dünyası değildi.

Önce aynaya, sonra yine kapıya baktı. Kulpu çevirirken nefesini tuttu, nabızı kulaklarında küt küt atıyordu.

Hafif bir *klik* sesiyle kapı açıldı.

Özgürdü.

7. BÖLÜM

Ying yatak odasından çıkıp arkasından kapattığı kapıya yaslanarak kesik kesik nefes aldı. Gelin odasının dışındaki uzun koridordaydı. Çok acayıptı... Her şey dışarıdakinin tıpatıp aynısıydı. Aynıymış gibi hissettiriyordu: Sırtını dayadığı desenli ahşap kapı. Duvara asılı fenerlerin titrek ışıkları. Ayağının altındaki pelüş halı bile aynıydı... Hatta gerçeğinden daha yumuşaktı.

Koridorlarda sessizce ilerlerken hem halıya hem çıplak ayaklarına şükretti. Zira istediği son şey ayna halkından birine yakalanmaktı. Her ne kadar buraya kendi yansıması tarafından getirilip kalmak için davet edilmiş olsa da yanlış yaptığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Bir sahtekâr olduğu fikrinden. Hem ya *kendi dünyası olmayan bu dünyada*, buraya ait olmadığını anlayan birine rastlarsa ne olurdu? Ona ne yaparlardı? Dışarı mı atarlardı? Canını mı yakarlardı? Yoksa daha da kötüsü, öldürürler miydi?

Bu özgürlük başka bir dünyada da olsa, elindeki tek şansı ve riske atamazdı. Kilit altında aylar geçirmişti. Bu, keşfetmek, kendi sıradan yalnızlığına geri dönmekten önce biraz eğlenmek için bir fırsattı. Prens Zhang Lin'in kendisine karşı olan davranışlarına bakacak olursa, hayatı yapayalnız ve tüm imparatorlukta kaçma baskısının altında ezilerek geçecekti.

Gerçek dünyada o bir prensesi, müstakbel imparatoriçe, soylu bir kadın, bir Jiang.

Burada ise hiç kimseydi.

Sadece görünmeden kalmaya devam etmesi gerekiyordu.

Köşeden şöyle bir bakan Ying, uzun bir koridor daha gördü. Her şey sessizdi. Normalde geceleri ağustos böceklerinin seslerine, ayaklarını sürüyerek dolaşan uşakların fısıltılarına, bir baykuşun ulumasına alıştı. Ama burada bunların hiçbirisi yoktu. Duyabildiği tek şey kendi kalp atışlarıydı. Ve bu keskin sessizlikte, o da kulağına aşırı derecede yüksek geliyordu.

Tüm cesaretini toplayıp köşeyi döndü. Önünde taş duvar ve kapıların olduğu bir koridor vardı. Burası tanıdık değildi. İncelemelerinden bildiği kadarıyla saray birkaç kanada ayrılıyor, her bir kanattaki odalar önemi arttıkça merkeze doğru yaklaşıyordu. Ancak bilgisi burada bitiyordu. Nerede bulunduğu ya da hangi kanada girmek üzere olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bir şekilde kendi odasına geri dönmeliydi. Gelin odasına gidemezdi çünkü Prens Zhang Lin'in yansıması her an oraya geri gelebilirdi. İyi de kendi odası *neredeydi*? Stres ve kafa karışıklığı yüzünden, o sabah çay törenine giden rotayı ezberlemeyi unutmuştu.

Sarı fener ışıklarının yerlere vurarak gölgelerde dünya dışı şekiller yansıttığı geçitten ilerledi. Yaklaşan herhangi birinin sesini dinlemek için durdu.

Bakışları yanındaki duvara asılmış olan altın çerçeveli, süslü aynaya takıldı. Bakmayacaktı, bakmak istemiyordu ama

alışkanlık yüzünden başını çevirdi. Gördüğü şey -aslında görmediği şey- buz kesilmesine sebep oldu.

Aynada yansıma yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece boş bir alan ve karşıdaki duvar vardı.

Kendini toparlaması ve kalbinin yavaşlaması birkaç saniyesini aldı. Yüzüne dokunmak için ellerini kaldırdı, hâlâ orada olduğunu, hâlâ sağ olduğunu kanıtlamak için. Elbette yansıması olmazdı. Yansıması aynadan çıkıp onun yerini almıştı. Ve kendisi de burada, bir hayalet gibi koridorlarda yürüyordu.

Huzursuzluğunu atlatmaya çalışarak, doğru yöne gitmekte olduğunu umdu. Bir kemerden geçtikten sonra kendini farklı bir kanatta buldu. Burası tamamen desenli ahşapla kaplı devasa bir ön odaydı. Ying'in boyu kadar uzun desenli vazolar, nöbetçiler gibi kenarlara dizilmişti. Her bir vazounun arasında kanadın farklı odalarına açılan sekiz oymalı maun kapı vardı. Hepsi sıkıca kapanmıştı. Buradaki zemin mermerdi ve bir tavan penceresinin arkasında göz kırparak uzanan yıldızlar görünüyordu.

Oda çok zengin şekilde dekore edilmişti, minik masaların etrafını kümeler hâlinde, ahşap oymalı sandalyeler kaplıyordu. Burası kesinlikle odasının bulunduğu kanat *değildi*.

Ying ilk kapıyı iterek açtı. Ve donakaldı.

Zira o odada, aynanın önünde Prens Zhang Lin duruyordu.

Yani en azından arkadan, bu yaratık Prens Zhang Lin'e benziyordu. Hafif pamuklu bir tunik giymiş, aynaya doğru eğilmiş, bir eli başının üzerinde, diğeri belinde duruyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi aynaya odaklanmışa benziyordu. Hemen arkasında tik ağacından oyulmuş, tavana kadar uzanan dört dişi olan son derece görkemli bir yatak duruyordu.

Ying dehşet içinde buranın prensin yatak odası olduğunu fark etti.

Prens onu fark etmemişti. Korkusunu bir kenara bırakan Ying dudağını ısırdı ve kaçıp kaçamayacağını, geldiği gibi sessizce gidip gidemeyeceğini merak etti.

Tam kapıdan çıkacakken prensin yansıması konuştu.

“Leydi Ying,” dedi. “Neden gidiyorsun?”

Kalbi hızla atan Ying durdu ve arkasını döndü.

“Meşgul gibi görünüyorsunuz, majesteleri,” diye cevapladı titrek bir sesle. “Sizi rahatsız etmek istemedim.”

“Beni rahatsız etmiyorsun.” Prens aynadan uzaklaşıp ona döndü. “Hazır mısın?”

Ying’in kanı dondu. “Neye hazır mıyım?”

Ayna prens gülümseyince Ying’in nefesi kesildi. Gerçek prens, ona asla böyle gülümsememişti. “Düğüne tabii ki.”

Ying kaskatı kesildi. İçini keskin ve buz gibi bir korku kapladı. Her ne kadar gerçek düğününden kaçmış olsa da burada da evlenmek zorunda olacağını hiç düşünmemişti. Daha da kötüsü, bu düğünü atlatmak için kendi yansımasını taklit etmek zorundaydı.

Gerçi yansıma Ying ona ayna prensin gerçek Prens Zhang’le hiç alakasının olmadığını söylemişti. Ying yansımasının haklı olmasını umuyordu.

Gözlerini kapattı, başı dönüyordu. Eğer şu an kendi yansıması olsaydı, ne yapardı? Dostane mi davranmalı, tanıdık gibi mi yaklaşmalı, sakın mi yoksa utangaç mı olmalıydı? Rahatsızlığını yenip bu ayna prene yaltaklanmalı mıydı? Mutlu mu olacaktı? Yoksa “mutluyum” diye *yalan mı söyleyecekti?*

Tüm cesaretini toplayıp saygılı ve kaskatı bir biçimde eğilerek selam verdi. “Hazırım, prensim,” dedi gözlerini indirip ağırbaşlı bir şekilde. Dişlerini sıkarak yalan söyledi: “Tarif edilemez şekilde heyecanlıyım.”

“Ben de,” dedi ayna prens alçak sesle. Ying doğrulurken ona doğru yaklaştı -bakışları o kadar yoğundu ki Ying kızardı- ve eline uzandı.

Prensın parmakları Ying’in parmaklarına dokundu ama sonra prens sanki yanmış gibi elini geri çekti. Teni buz gibiydi, cam kadar sertti. Tıpkı Ying’in yansımasınıninki gibi. Bunun üzerine Ying, adama çok sıcak gelmiş olabileceğini fark edip dehşete kapıldı. Nasıl rol yapacağına o kadar odaklanmıştı ki fiziksel olarak nasıl hissettireceğini hiç düşünmemişti.

“Sorun nedir?” Prensın gözleri büyüdü, elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. “Tenin yanıyor. Hasta mısın?”

Ying’in vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Kendisini -ya da yansımasını- ele vermeyecek ve inandırıcı bir açıklama düşündü. Başını iki yana salladı, çok utanıyordu ama en çok da kendine kıızıyordu. Daha geleli on dakika olmuştu ama kendisini çoktan ele vermişti.

“Kendini iyi hissediyor musun? Bitkin misin?” Prens soğuk kollarını omuzlarına dolayıp onu yatağa götürdü.

Adamın sorularını duymazlıktan gelen Ying pelüş mindere çöktü.

Prens, yüzünde endişe dolu bir bakışla yanına oturdu. Kaşları çatık, dudakları birbirine bastırılmış olmasına rağmen çok yakışıklıydı. Ona bu kadar yakın olmak Ying’in aklını bulandırdı. Düşünmek ya da yarım yamalak bir cevap vermek bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordu.

Prens bir an düşünceli bir şekilde aynaya baktı. Ying de baktı ve aynada gerçek prensin kendi yatağında yattığını gördü. Sırtüstü yatmıştı. Başı yana eğik, ağzı açıktı. Horluyordu.

Ying canı yanacak kadar sert bir şekilde ürperdi. Müstakbel kocası onu gelin odasına kilitlemiş... ve *kestirmeye mi* gitmişti? Ne kadar da saygısız biriydi! Yumruk yaptığı elleriyle eteklerini tuttu, ipek kumaş bir kâğıt gibi buruştu.

Ayna prens tekrar Ying'e döndü. "Onlardan birisin, öyle değil mi?" Başıyla aynayı gösterdi.

Ying'in midesi kasıldı. Bu olayı çevirmesi, mantıklı bir açıklama yapması mümkün değildi. Hem Ying zaten yalan söylemeyi hiçbir zaman beceremezdi.

Başını neredeyse fark edilmeyecek kadar minik bir hareketle, *evet* der gibi salladı.

Prens bir anda ayağa kalktı, aynaya gidip baktı ve sonra dönüp Ying'in karşısına dikildi. "Yer mi değiştirdiniz?" Gözleri gölgede kaldığı için ifadesi anlaşılmıyordu.

Ying yatağın kenarını kavradı. Kaşlarına, avuçlarına ve ensesine soğuk terler birikmeye başlamıştı. Gerçeklerin ne kadarını anlatması gerektiğini bilmiyordu. Hem anlatsa da ayna prens ona inanır mıydı? Yoksa kızar mıydı? Yer değiştirmeden önce yansımasına daha fazla soru sormadığı için pişman oldu.

Zihni karmakarışık bir hâlde ayna prene baktı. "Ben... kabul ettim."

Işığa doğru giden adamın yüzündeki keskin rahatlama ifadesi ortaya çıktı. "Neden?"

Ying nefes alamadı. İstese bile açıklama yapamıyordu. Aralarındaki sessizlik arttı.

"Onun yüzünden mi?" Aynanın diğer tarafındaki gerçek prensin görüntüsünü işaret etti. "Düğün yüzünden mi?"

Ying karşılık vermeyince, prens onun bu suskunluğunu cevap kabul etti. Uzandı ve parmak uçlarıyla Ying'in çenesini kaldırdı. Göz göze geldiler. "Aslında, biliyor musun? Seni suçlayamam. Çünkü onun sana nasıl davrandığını gördüm." Yüzünü buruşturdu. "Hatta taklit etmek zorunda bile kaldım."

Sadece minik bir dokunuşla, Ying'in tüm duyuları harekete geçti. Prensini teni buz gibiydi ama parmaklarıyla dokunduğu

Ying'in teni yanıyordu. Çok güzeldi. Çok kötüydü. Tüyleri diken diken vaziyette, hafif bir ses çıkartarak geri çekildi.

Gözleri kızın gözlerine sıkı sıkı kenetlenen Prens, "Affeder-sin," dedi.

Ying'in göğsü sıkıştı, boğazı düğümlendi. Nefes almayı unutmış gibi soluklanmaya çalıştı. "Sorun... Sorun değil."

Bir anda gerçek prens kıpırdandı. Uyanıyordu.

Ayna prens derhâl Ying'in omuzlarından tutup onu dört direkli yatağın perdelerinin arkasına sakladı.

Hem soğuk hem de yabancı olan bu temas karşısında Ying'in nefesi kesildi. Ayna prens aynaya baktı, gerçek prens kalkıyordu.

"Gitmem gerek."

Ayna prens uzandı ve kapının arkasındaki kancada asılı duran kılıç kemerini aldı. "Belki de biraz dinlenmelisin, prenses." Tören kılıcını telaşla beline taktı. "Tüm olanlardan sonra çok yorulmuş olmalısın. İstersen burada kalabilirsin."

"Ama... düğün ne olacak?" diye sordu Ying. "Birazdan başlayacak olmalı. İkimizin de orada olması gerekmez mi? Taklit etmek için?"

Prensin dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi. "Sen düğünü dert etme. Bundan kurtulmak için çok uzun bir mesafe katettin... Seni zorlayacak değilim. Onun gibi..." Durdu ve kaşlarını çatarak düşündü. "Seni idare edecek bir şey bulurum. Gelinlerin duvaklarının olması büyük şans."

Ying çok bunalmıştı. "Teşekkürler... Buna minnettar olurum."

Prens cevaben başını hafifçe salladı, parmakları kılıcının kınını sıkıca kavradı.

"Neyse," dedi, "sanırım gitsem iyi olur. Tek başına kalabilecek misin?"

Ying hafifçe başını salladı.

Prens tam giderken son anda durdu ve Ying'e döndü. "Geri döndüğümde... hâlâ burada olacak mısın?"

Ying gözlerini kapatıp yaşananları düşündü. Odasına dönmesi daha mı iyi olurdu -en azından yansıma versiyonuna yoksa bu tuhaf ayna prensle burada mı kalmalıydı?

Gözlerini tekrar açtı ve prensin gözleriyle buluştu. Bakışları o kadar yoğundu ki Ying'in kalbi duracak gibi oldu.

Onunla güvende olacağı kesindi.

"O..." Ying derin bir nefes aldı. "...yani diğer ben. Hasta olduğunu söyledi. İyileşmek için gerçek dünyada biraz vakit geçirmesi gerekiyormuş. Benden... bir süre burada kalmamı istedi." Ying başını kaldırıp prene baktı. "Burada seninle kalmamı."

Prensın ifadesi ciddileşti. Simsiyah gözleriyle kıza bakıp başını öne doğru salladı.

Sadece, "Güzel," dedi.

Düzenleme

Ny.ozlem

8. BÖLÜM

Bu, rüyasında balık gördüğü ilk geceydi.

Rüyasında yine bahçesinde, göle eğilmişti. Ve tıpkı önceki gece olduğu gibi bir kez daha bir kıpırtı fark etti.

Kıpırtının geldiği yöne doğru bakınca gökkuşağı renklerinde yanardöner bir şey gördü. Büyülenmiş gibi daha da eğildi.

Bu renkler düzinelerce balığın ıslıl ıslıl parlayan pullarıydı. Balıklar iki ayrı yöne doğru daireler çizerek yüzüyordu. Ying izlerken daha da hızlanan balıklar gölün tam ortasında rengârenk bir girdap oluşturdu. Suyun kenarları yükseldi. Kıyıya vuran bir dalga Ying'i sardı. Bağırmaya çalıştı ama hızla gelen su, sesini boğuklaştırıyor; ağzına, boğazına dolup onu bulanık derinliklere çekiyordu.

Suya tekmeler ve yumruklar atıp batarken balıklar etrafında daireler çizmeye başladı. Ama artık renkli değillerdi. Yanardöner de değillerdi. Grilerdi. İncelerdi.

Dişleri vardı.

İlk balık, sivri dişlerini Ying'in bacağına hassas etine geçirdi. Bunun üzerine Ying yine çığlık attı. Ama ağzından ses değil, baloncuklar çıktı. Derken diğer balıklar da saldırdı...

Ying kürklere sarınmış, ter içinde, terlemiş tenine yapışmış olan elbisesinin içinde irkilerek uyandı.

Yarı uykulu bir hâlde ağır yorganın altında tepinmeye başladı. Ama yorgan kıpırdamadı bile. İçinden küfrediyor, pelüş yastıklara daha da dolanıyor, çarşafların içinde boğulurken aşırı derecede sinirleniyordu.

Nihayet çevresinin farkına vardı. Çamurlu sularda balıkların saldırısına uğramıyordu. Burası ayna dünyaydı ve düğün gecesini ayna prensin yatağında geçirmişti.

Yani aslında prensle *birlikte* geçirmemişti. O, düğün kutlamalarında olmalıydı.

Kendine gelmesi uzun sürdü. Sadece tüm bunların gerçeküstü olmasından dolayı değil, prensin her an geri gelebileceğini bilmenin verdiği tuhaf his yüzünden de. Yine de sonunda uykuya yenik düştü, onu ele geçiren stres ve bitkinliğin yerini bir sıcaklık aldı.

Prensin geri dönüp dönmediğinden emin değildi. Bir ara gözlerini açtığı anda onu kanepede oturmuş, kendisini izliyor gibi gördü ama rüyada olup olmadığından da emin olamadı.

Şu an buz gibi havaya rağmen çok sıcaklamıştı. Yorganları fırlatıp kollarını açtı ve iyice gevşeyerek lüks yataktan kalktı. Ayaklarını kenardan sallarken, yatağın yanında duran bir çift ipek terliğe gülümsedi.

Bunları buraya ayna prens mi bırakmıştı? *Herhâlde öyle oldu*, diye tahmin etti Ying. Aynanın diğer tarafında Ying'in o cehennem gibi tahta takunyalar üzerinde nasıl durduğunu görmüş ve gerçek prensin peşinden koşarken fırlatıp attığını izlemiş olmalıydı.

Şimdi de o takunyaları daha rahat bir şeyle değiştirmişti. Bu son derece düşünceli bir davranıştı. Ying etkilenmişti. Bu doğrudu: Ayna prens, gerçeğinden çok farklı biriydi.

Bir an durup yumuşak terliklerin tadını çıkardı ve sonra dikkatini prensin odasına yöneltti. Burası yüksek tavanlı, geniş bir odaydı. Karşı duvarda üç pencere vardı, hepsi mükemmel şekilde yuvarlak ve gömme girintileri olan, üzerlerinden nakışlı ipekler sarkan pencerelerdi.

Dışarıdaki manzaranın bu dünyada da aynı olup olmadığını merak ederek pencerelere doğru gitti. Üç parça perdeyi tek tek açtığında karşısına oyma desenli panjurlar çıktı. İçeriye sı-zan ışık kasvetli havayı yok ediyordu. Son pencereye ulaştığında panjurları itip açtı ve serin havayı teninde hissedince irkildi.

Soğuktan ürpermişti. Isınmak için kollarını ovuşturarak pencereden eğildi.

Burası bu erken saatte bile son derece hareketli olan merkez avluya bakıyordu. İleride Jinshan bölgesini çevreleyen dağların zirveleri görünüyordu. Bu tanıdık manzarayı görmek rahatlatıcıydı. Her ne kadar yanlış bir şey yaptığını, burada olmaması gerektiğini hissetse de bu dünya gerçek dünyadan çok da farklı değildi.

Sadece *buz gibi soğuk* olması dışında. Yüzü uyuştı, kasları acıdı. Çenesinin titremesini durdurmak için bilinçsiz olarak dişlerini sıktı. Bu dünya her ne kadar aynı gibi görünse de çok ama çok soğuktu.

Manzaraya son bir kez hasretle bakıp panjurları kapattı.

Aynı anda yatak odasının kapısı ardına dek açıldı ve Ying hafif bir çığlık atıp gömmeli kısma saklanarak telaşla perdeleri çekti.

Perdelerin arasından bakarken boynu terlemeye başladı. Aynanın önünden bir gölge geçti ve Ying'in ikinci hizmetçisi -yani

yansıma olan versiyonu- odaya girdi. Aynanın diğer tarafında gerçek Fei fei de gerçek dünyadaki odaya girmişti.

“Fei!” diye fısıldadı Ying istemeden ve bunu yaptığı için kendine küfretti. Neyse ki yansıma onu duymadı. Ying’in varlığından habersiz bir şekilde yatağa gidip çarşafı düzeltti, yastıkları kabarttı.

Gerçek hayattaki Fei fei de aynanın diğer tarafında aynı şeyleri yapıyordu. Bu Fei fei ise onu sadece taklit ediyordu.

Nabızı kulaklarında atan Ying, hizmetçisinin ayna versiyonunu inceledi. Yansıma Fei fei, Ying’in tanıdığı hizmetçinin tıpa tıp aynısıydı: aynı yuvarlak yüz, aynı ince, düz saçlar. İki taraftaki hizmetçi de etrafı temizliyor, masadaki süsleri kaldırıp altlarını siliyordu. Ying gerçeğini taklit eden Fei’nin yansımasını izlerken, o da süsleri dikkatli ve düzgün bir şekilde yerine koyuyordu.

Yansıma Fei’nin yüzündeki ifade bomboştu, her ne kadar objelere bakıyor gibi görünse de aslında objelerin *ötesine* bakıyor gibiydi. Ying’in tüyleri diken diken oldu. Bu durum çok rahatsız ediciydi: karşısında onun tatlı, yumuşak konuşan hizmetçisine tıpatıp benzeyen biri vardı... ama o Fei değildi. Gerçek Fei yani.

Masayı silmeyi bitiren hizmetçi eşyaları topladı, perdeleri çekmek için ilk pencereye döndü ve...

Çok geç... Ying hatasını anlamıştı.

Aynanın diğer tarafındaki perdeler kapalıydı. Peki, ya bu tarafındaki perdeler?

Açıktı.

Yansıma Fei, kapalı olmasını beklediği perdeye bilinçsizce uzandı ve donakaldı. Bir an için zamanda asılı kalmış gibi hiç hareket etmedi. Bu sırada aynanın diğer tarafındaki gerçek Fei işine devam ediyordu. Nefesini tutan Ying, girintiye iyice yaslanarak yansıma Fei’nin ne yapacağını merak etti. Oda sessizdi ve

birkaç hızlı kalp çarpıntısından sonra Ying perdeyi hafifçe aralayıp içeriye bakma riskine girdi.

Hizmetçi yavaşça başını çevirdi. Son derece koyu renk gözleri -hatta neredeyse siyah- hızla odaklandı ve Ying'in gözlerine delici bir bakış attı.

Ying hafif bir çığlık atarak perdeleri tekrar kapattı ve sıkıca tuttu. Nabızı yükseliyor, nefesi hızlanıyordu.

Hızlı ayak sesleri duydu. Hizmetçi, perdeleri tuttuğu gibi açtı. "Burada olmamalısın." Yansıma Fei ona dik dik bakıyordu. "*Gitmen gerek.*"

Ying neredeyse çığlık atacaktı ama korkudan sesi çıkmadı.

Yansımanın aklı başında, diye düşündü baştan aşağı titreyerek. Az evvel transa geçmiş gibi görünen hizmetçinin bu ani değişimi şoke ediciydi. *Aklı başında.* Ama hizmetçinin gözlerine aynı hızla yine perde indi. Boş ifadesi geri döndü. Ve yansıma Fei -gerçek hayattaki hizmetçiye taklit ederek- hızla arkasını dönüp sanki hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıktı.

Ying'in bedeni ürperdi. Fei'nin yansıması ne demek istemişti? Ying'in yabancı olduğunu hissetmiş ve bunun için ondan tiksiniş miydi? Yoksa bu bir uyarı mıydı? Bir tehdit? Ying isteksizce de olsa aynalara geri dönüp yansımasına yer değiştirme talebinde bulunmayı düşündü. Derhâl.

Ama kendini rahatlatmak için, *muhtemelen önemli bir şey değildi,* diye düşündü. *Sadece kendi hanımını tercih ettiği için öyle söylemiştir, hepsi bu.*

Yansıma Fei'nin sözlerinden o kadar rahatsız olmuştu ki zihnini bir panik dalgası kapladı ve kapının yeniden açıldığını fark etmedi.

"Prenses Ying?" Ying irkilerek baktı. Ayna prens geri dönmüştü. Tek kolunda katlanmış bordo bir pelerin taşıyordu. Kaşları çatıktı. "İyi misin?"

Pencere pervazındaki yerinden kalkan Ying titreyen ellerini arkasına sakladı. “Şey...” diye başladı, ağzı kurumuştur. “Konu, hizmetçim.”

Ayna prensin gür, siyah kaşları daha da çatıldı. “Hizmetçin mi?”

“Ayna versiyonu. Şimdi çıktı.” Ying kapalı kapıya korku dolu bir bakış attı. “Onu görmedin mi? Sen içeri girerken çıkıyordu?”

Katlanmış pelerini masalardan birine bırakan prens -düzgün duran nakışlar kırıkmıştı- yaklaştı ve Ying’in önünde durdu. “Görmedim,” dedi dikkatle Ying’in yüzüne bakarak. “Seni korkuttu mu?”

“Bana gitmem gerektiğini söyledi,” deyiverdi Ying. “Burada olmamam gerektiğini ve... ve...” Kekeledi, biriken yaşlar yüzünden gözleri acıyordu. Gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasını engellemeyi başardı. “Bana büyük bir *nefretle* baktı. Oysa benim Fei’m asla...”

“Ne yaptı?” Bir an için prensin yüzünde öfke belirdi. Ama sonra ifadesi yumuşadı. “Ah, prenses,” dedi. Bir adım daha yaklaştı. Vücudundan yayılan soğuk, Ying’in kalın elbisesinin kumaşından içeri sızıyordu. Ying ürperdi ama bunun sebebi sadece soğuk değildi. “Bu dünyanın halkı...” dedi ayna prens, yeni yağın kar kadar yumuşak bir sesle. “Bizler... Sizden farklıyız. Sizin gibi davranmak zorundayız ama siz değiliz. Benim diğer prensten ne kadar farklı olduğumu bilmelisin...”

“Biliyorum,” diye araya girdi Ying. “Biliyorum.” Ve gözlerini kaldırdı, ayna prensin ifadesi karşısında nefesi kesildi. Çıkkık elmacık kemikleri, belirgin dudakları... Ona yoğun bir ilgiyle bakan gözleri... Sanki ona dokunmak istiyormuş da cesaret edemiyormuş gibi yavaşça Ying’e doğru eğiliyordu. Ying, “A... ama ya haklıysa?” diye kekeledi.

“Boş ver onu,” dedi prens, Ying’in daha iyi hissetmesini sağlayan bir öz güvenle. Sonra dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “Benimle bahçeleri gezmeye gelmek ister misin? Tabii eğer ilgini çekiyorsa. Böylece hizmetçini de düşünmemiş olursun.” Masadaki pelerini alıp, yumuşak etekleri yere değene kadar silkeledi. “Sana pelerin getirdim.”

Beni sıcak tutmak için. Ying içinden prensin cümlesini tamamladı. İçinde bir şeyler eridi. Önce terlikler, şimdi de bu. Bu doğrudu. Diğer Zhang Lin’den tamamen farklıydı. “Peki, ya diğer prens?”

Ayna prens omuz silkti. “Bu sabah ava çıktı. Dağlarda. Ve bu mevsimde oradaki göllerin tamamı donmuş olur. Yansıma olmaz.”

Ying dudağını ısırarak düşündü. Açık havaya bayılırdı. Yeşilliği, doğayı severdi. Üstelik meşhur saray bahçelerini hep görmek istemişti. Ama güvende miydi? Açık havada? Bu ayna dünyada? Yoksa içeride daha mı güvende olurdu?

Ayna prens onun düşüncelerini okur gibi, “Güvende olacaksın,” dedi. “Benimle olduğun sürece.” Pelerini Ying’in omuzlarına sararken soğuk parmakları boynuna dokundu. Bu temas karşısında donakalan Ying’in nefesi hızlandı, kalbi yerinden çıkmak ister gibi atmaya başladı. Prens bir adım uzaklaşınca, Ying kendini sakinleştirmek için elini göğsüne bastırdı.

Pelerini sıkıca sararken bir anda aklına sadece yansımasının giydiği şeyleri giyebileceği geldi. Acaba yansıma Ying, pelerin giymesini gerektirecek ne yapıyordu?

Bu düşünceleri bir kenara bıraktı. “Evet,” dedi başını kaldırıp prene bakarak. “Gelirim.”

9. BÖLÜM

Ying, sabahı ayna prensin rehberliğinde geniş imparatorluk bahçelerini gezerek geçirdi. Lotus Bahçesi'nden çiçek toplayıp Mutlu Dinlenme Bahçesi'ndeki ulu ağaçların gölgelerinde oturdular, Göklere Tapınma Bahçesi'ndeki güneşe bakan türbelerde tütsü yaktılar. Prens uzaktan, serin taş duvarlarıyla etrafını çevrelediği Sonsuz Teselli Bahçesi'nin renkleriyle kontrast oluşturan mozoleyi gösterdi. Sonsuz Ölümsüzlük Bahçesi'nde en sulu eriği koparmak için bir meyve ağacına tırmandı. Meyveyi ikiye bölüp yarısını Ying'e verdi.

Koluna girmesi için Ying'e izin veren prens çok cesur bir rehberdi. Ona bu kadar yakın olmak, prensin güçlü koluna sarılmak Ying'i çok heyecanlandırdı. Prensın bedenından yayılan serinlik Ying'in tenine sızıyor ve ürpermesine neden oluyordu.

Ying'in merakını hoş görüyle karşılayan prens, ilgisini çeken her şeyi ona gösterdi. Hatta imparatorun özel Kutsal Uyum Bahçesi'ne gizlice göz atmasına bile izin verdi. Bahçede imparatorluğun en nadir, en güzel ve en hoş kokulu çiçekleri

yetiştiriliyordu. Ying dolunay şeklindeki kapının altında durup asi renkleri izledi, arıların uyuşuk uyuşuk vızıldamalarını dinleyip bu tatlı, muhteşem kokuları içine çekip iyice özümseyerek sonsuza dek zihnine kazıdı.

Ancak Yeşil İhtişam Bahçesi'nin kapısına yaklaşırlarken prens durup Ying'in kolunu çekiştirdi. "Orası olmaz," diye mırıldandı.

"Neden olmasın?" Bu soru ağzından kaçmıştı. Prensın onun küstah biri olduğunu düşünmesini istemediği için çenesini hemen kapattı.

Ancak prens rahatsız olmamıştı. "Sessizlik Gölü orada da ondan," dedi kapalı bahçe kapısını çenesiyle işaret ederek. "Bu riski göze alamayız. Yansımalar..."

"Ah, doğru." Ying dudağını ısırarak başını salladı. Hayal kırıklığına rağmen, prensin ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. "Tabii ki."

Prens onu nazikçe kendine doğru çekti. "Başka bir şey yap-sak nasıl olur? Eğlenceli bir şey?" Sağ taraflarındaki ahırları işaret etti. "Atlari sever misin? Acaba..." Ying'in nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Acaba benimle at biner misin?"

Ying'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Atlara bayılırdı. Hatta çocukluğunun büyük bir kısmını at sırtında geçirmişti, yani kılıçlarla oynamadığı zamanlarda. Üstelik saraya geldiğinden bu yana at binmesi yasaklanmıştı.

"Çok isterim," dedi prene gülümseyerek.

Prens de ona gülümsedi ama sonra yüzünü buruşturdu.

Ying refleks olarak uzanıp prensin kolunu tuttu. "Ne oldu?"

Gözleri, Ying'in koluna girdiği noktaya kayan Prens yine irkildi. "Sadece..." Titrek bir nefes aldı. "Diğer prens. Geliyor."

"Bir dakika. Bu *canını mı yakıyor?*"

“Evet.” Prens gözlerini kapatıp yüzünü yine buruşturdu. “Bizler daima acı çekeriz. Mesafe arttıkça acımız da artar. Özellikle de kopyamız bir yansıtıcıya yakınsa ama biz yakın değilssek.” Yüzüne metanetli bir ifade kondurmaya çalışarak gözlerini açtı. Ama ensesindeki ve omuzlarındaki gerginlik onu ele veriyordu. “Size bağlıyız... Sadece görevimiz olduğu için değil, fiziksel olarak da.”

Ying prensin kolunu daha da sıkı kavradı. Başını kaldırıp gözlerine baktı. Çok da siyah olmayan, yer yer mor ışıltıların olduğu yanardöner gözleri vardı. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Bu hiç adil değildi. Tüm sabahı yansıması ile değil de Ying ile geçirmesi kim bilir ona ne kadar acı çektirmişti ve hâlâ da çekmeye devam ediyordu.

Ying’in vücudunu alev gibi bir his kapladı. Prens bu acıya katlanmayı tercih etmişti... onun için.

“Git,” dedi prensin kolunu bırakıp bir adım geri çekilerek. “Yapman gerekeni yap.”

Prens onu tekrar tutacakmış gibi ellerini kaldırdı ama sonra indirdi. “Emin misin?” Sesi sanki güçlkle nefes alıyormuş gibi boğuktu.

“Bana bir şey olmaz,” diye yanıtladı Ying endişeyle. “Ayak izlerimizi takip edip odana geri dönerim. Seni orada beklerim.”

Prens bir an için tereddüt etti ama sonra başını sallayıp hızla uzaklaştı.

Ying kendini toplamak için biraz bekledi, sonra geldikleri yöne doğru patikayı takip etti. İki adımda bir yanından bir uşak geçiyor ve hızla uzaklaşmadan önce eğilerek onu selamlıyorlardı. Yansıma Ying’e tıpatıp benzediğini hatırladı. Ona dokunmadıkları sürece aradaki farkı anlayamazlardı.

Patikanın çatallandığı noktada sola döndü... Ayna prensle birlikte daha önce altından geçtikleri çardağı hatırladı. Eğer bu kıvrımlı yolu takip ederse birazdan Sonsuz Ölümsüzlük

Bahçesi'ndeki meyve ağaçlarına ulaşırdı. Oradan da içerideki avlulara geçebilirdi.

Ancak meyve bahçesi karşısına çıkmadı. Ying yürüdükçe yürüdü ve kendi başınayken yolun neden prensle olduğundan daha uzun olduğunu merak etti. Yürürken ayakları patikadaki çakıl taşlarını eziyordu.

Derken bir anda durdu.

Yine aynı kapının önünde, Yeşil İhtişam Bahçesi'ndeydi. Kapı, Sessizlik Gölü'ne doğru açılıyordu.

Prensini onu bıraktığı yere geri dönmüştü.

Ying, kapıdaki ahşap oymalı motiflere bakıp başını iki yana salladı. Patikanın çatallaştığı noktada yanlış yöne dönmüş ve bahçenin etrafında daire çizmiş olmalıydı. Çardaktan sola dönmesi gerektiğinden oldukça emindi ama belki de... belki de yanlışmıştı. Dürüst olmak gerekirse buraya gelirken dikkati biraz dağınıktı. Ayna prensin yanında, onun soğuk ve güçlü kollarına tutunup yürürken yanı.

Bu kez çardağa vardığında sağa döndü. Kafası karıştı çünkü hiçbir şey tanıdık gelmedi. Saray her zamanki gibi uzakta, dimdik duruşuyla dağların arasındaydı. Hatta daha da uzaklaşıyor gibiydi. Düşüncelerinin içinde kaybolan Ying'in kafası fena hâlde karıştı ve kendini...

Yine aynı kapının önünde buldu.

Neler oluyor? Ying elini alnına götürdü, sımsıcak olmuştu. Neden saraya geri dönemiyordu?

Birkaç kez daha denedi -sağa döndü, sola döndü, hatta özenle düzenlenmiş bahçelerin içinden geçmeyi bile denedi ama hangi yöne gitmeyi denerse denesin her seferinde aynı kapının önüne geri geliyordu.

Artık sabahın serinliği kaybolmuş ve Ying terlemeye başlamıştı. Pelerinini çıkarması bile işe yaramadı. Başını kaldırıp

güneşin pozisyonuna göre zamanı tahmin edip edemeyeceğine baktı ama gökyüzünde güneşi göremedi.

Ying'in zihnine korkunç bir korku sızıyordu. Sanki ayna dünya onu göle yönlendiriyordu. Ama neden? Belki de buraya, bu âleme ait olmadığı için. Belki de bu anormalliği düzeltmek adına onu en yakındaki yansıtıcı yüzeye yönlendirmek istiyordu. Onu gerçek dünyaya, ait olduğu yere geri göndermeye çalışıyordu.

Ya sonsuza dek burada kalırsa? Ya söz verdiği gibi saraya asla dönemezse?

Kuruyan dudaklarını yalayıp elini karnına bastırdı. Acıkmıştı -meyve bahçesindeki erik onu pek doyurmamıştı- ama daha da acil olan, çok susamış olmasıydı. Birkaç saattir bahçelerin etrafında daireler çiziyordu ve bir şey içmesi gerekiyordu, hem de hemen. Üstelik hemen karşısında duran duvarın süslü kapısından geçerse bir göle ulaşacağını da biliyordu. Sessizlik Gölü'ne. Prens onna özellikle *gitmemesini* söylediği göle.

Yutkundu, kuruyan boğazı canını kırık cam parçaları gibi acıttı.

Belki de çabucak girip, hızla biraz su içse ve yüzüyle ellerini ıslatıp çıksa bir zararı olmazdı. Önce bekleyip etrafı izler, herhangi bir yansıma ya da onu gözetleyen gerçek dünyadan insanların olmadığından emin olurdu. Su içerse kendine gelir, saraya geri dönmek için çabalamaya devam edebilirdi. Zaten ayna dünya da başka bir yere gitmesine izin verecek gibi görünmüyordu.

Kararını verdi ve eteğini düzeltti. Pelerini güzelce katlayıp bir ağacın altına koyduktan sonra, devasa ahşap kapının önüne gidip kapıyı iterek açtı.

Kapı ardına dek açıldı ve Ying şaşkın bir çığlık attı.

Burası bir bahçeydi. Ama herhangi bir bahçe değildi. Merkez noktası göldü ve aşırı büyük görünüyordu. Gözlerini kısıp baktığında bile diğer ucunu göremedi.

Su cam gibi yeşildi. Üzerine kendi kendilerine süzülen mor yapraklı, bembeyaz çiçekler saçılmıştı. Kıyıya yuvarlanan taşların arasında beyaz, pembe ve mor filizler duruyordu. Ying'in solunda bulunan bir şelaleden suyun sakin sesi geliyordu. Uzun yapraklarını suya doğru eğerek duran düzinelerce söğüt ağacı vardı, hepsi de rüzgâra itaat eder gibiydi. Geniş ve çimenli çayırlar gölün tüm çevresini kaplıyordu.

Etrafta hiç kimse yoktu. Ying'in vücudu sanki et ve kandan değil de hava ve baloncuktan yapılmış gibi, anormal derecede hafiflemişti. Derin bir nefes alıp bütün kokuları, sesleri ve renkleri içine çekti. Yeşil İhtişam Bahçesi, adının anlamına gerçekten de çok yakışıyordu.

Gölün üzerinde uzun bacaklarıyla bir Lotus Köşkü olan héhuā tíng yükseliyordu. Kıvrımlı ve sivri, kiremit bir çatısı vardı. Açık olan duvarlar karmaşık desenli oymalarla kaplıydı. Binanın girişine uzanan patika yol geniş bir kemerle kaplanmıştı. Kemerin üzerinden mor, yeşil ve beyaz salkımlar iniyordu.

Ying, göl evine giden patikadan geçerken sarkan çiçeklere dokundu. Parmak uçlarıyla ahşap oymalı korkulukları elledi. Basamakları çıkarken, platformun iki tarafına yerleştirilmiş olan ejderha başlı heykelleri fark etti.

Platformdan, uzaktaki dağların zirveleri de dâhil, tüm manzarayı görebiliyordu. Dağların karla kaplı zirveleri gölün sessiz ve sakin sularına yansıyordu.

Bu açıklıkta soğuk havadan dolayı teninin yandığını hissetti. Ürperen kollarını ovuşturdu. Biri onu gözetliyormuş gibi ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Tepesindeki çatının üzerine bir karga kondu. Birkaç dakika sonra birkaç karga daha gelip kondu ve boncuk gibi gözleriyle Ying'i izlemeye başladılar.

Ying toplanan kuşları görmezden gelmeye çalışarak platformun kenarına diz çöktü ve ellerini suya daldırdı. Kurumuş dilinde soğuk ve tatlı bir his uyandıran sudan içti.

Gölde yaşayan balıklar onun varlığını hissetmiş olmalıydı zira hepsi beslenmeyi bekleyerek yüzeyde toplanırken parlak turuncu gövdeleri gün ışığında parlıyordu. Rüyasını hatırlayan Ying ürperdi. Ama bu balıklar gökkuşağı rengine değildi, sadece normal altın sarısı-kırmızı renkte sazanlardı.

"Üzgünüm, yanımda hiç yiyecek yok." Ying parmak ucuyla suyun yüzeyine dokundu.

Cesur bir balık parmağını ısırdı. Ona başka bir balık daha katıldı. Sonra bir tane daha. Ying kıkırdadı. Kısa süre içinde bütün sürü yiyecek şansları var mı diye elinin etrafında toplandı.

Ama bir anda hızla uzaklaştılar. Göl sanki balıklar hiç yokmuş gibi, bomboş kalmıştı.

Tuhaf... Belki de onları Ying korkutmuştu.

Elini çekip eteğine sildi, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Her şey bir anda sessizleşti. Fazla sessizleşmişti.

Ying ancak o zaman fark etti...

Göl boş değildi.

Siyah bir gölge yüzeyin hemen altında dolanıyordu. Kargalar kanatlarını çırparak, bir anda gürültüyle uçtular.

Ying olduğu yerde donakaldı, ne gördüğünden emin olamadan suya baktı. Yaratık sudan fırladığında, Ying ayağa kalkacak vakti zar zor buldu.

Görebildiği tek şey kocaman, parlak, siyah bir gövde ve kocaman açılmış devasa bir ağızdı. Yaratık kendini Ying'in

üzerine attı, mağara gibi ağzında yüzlerce diş parlıyordu. Ying geriye doğru sıçradı ve yaratık daha bir saniye evvel kızın durduğu yerde çenesini kapattı.

Ying daha fazlasını görmek için beklemedi. Arkasını döndü. Koştı.

Duyduğu gürültü yaratığın sudan çıktığını söylüyordu. Kendini platforma atmış olmalıydı. Ying küfretti. Gölden çıkamamasını ummuştu.

Omzunun üzerinden arkaya baktı, devasa kara yılanın kıvrılarak gözsüz başını saldırmak üzere kaldırdığını dehşetle izledi.

Koştı. Ama yaratık hızlıydı. Ying salkımlı kemerin altından geçerken, yılan kemeri parçalayarak geliyordu. Çenesini yine açtı ve kızın omzunu ıskaladı. Bir sonrakinde hânfüsunun kenarını yakaladı ve eteğini yırttı. Ying kemerli yoldan geçmeyi başardı ama yaratık hâlâ peşindeydi. Yeniden saldırmaya hazırlanarak başını kaldırdı.

Ying bulduğu ilk şeyi, yerdeki kırık bir söğüt dalını çaresizce kaptı. Sonra yaratıkla yüzleşmek için döndü.

“Geri dön!” diye bağıırıp yılanın burnuna vurdu.

Bir an için şaşırın yaratık, kocaman başını sallayarak ağzını açtı.

Gerileyen Ying dalını bir kez daha salladı. Ancak ikinci kez işe yarayacağından pek de emin değildi.

Yılan üzerine doğru geldi. Ying yaratığın başına defalarca vurarak geri çekildi. Yaratık bu kez irkilmedi. Kocaman açtığı ağzından zehir damlıyordu.

Ying bir anda yaratığın kör olduğunu fark etti. Elbette kördü. Gözleri olmadan onu göremezdi.

Ying söğüt dalını savurarak durdu. Hiç kıpırdamadı, nefes almamaya çalıştı ve hızla atan kalbinin, yerini belli etmemesini umut etti.

Yaratık başını sağa sola sallıyor, çatallı diliyle havayı tatmaya çalışıyordu. Ying sessizce kaçmayı düşündü ama yaratığın titreşimleri hissetmesi riskini göze alamazdı. O da bunun yerine pervasızlığı seçti. Bir keresinde bir kitapta, bir yılanı alt etmenin tek yolunun başının hemen altını kavramak olduğunu okumuştı. Bu şekilde sizi ısıramazdı. Ve bu yaratık da bir yılanı.

Ama çok, çok büyük bir yılan.

Saniyeler içinde kendini yaratığın üzerine attı, boynunu kavradı, bacaklarını kaygan gövdesine doladı ve pullu bedenini sıkmaya başladı. Savrulmaya başlayan yaratık dikenli kuyruğunu yere çarpıyordu.

Yılan mücadele ettikçe Ying daha da çok sıktı. Dikenlerden biri koluna batınca bir çığlık attı ama acısını da tehlikeyi de yok saydı. Bu durumdan kurtulmanın tek bir yolu vardı ve o da canavarı boğmaktı.

Varlığının her zerresiyle yaratığın boynunu sıktı. Hayatı buna bağılmış gibi sıkıyordu. Ve yaratık yavaş yavaş hareket etmeyi kesti. Başı yere düştü. Ying rahat bir nefes aldı.

Ama rahatlaması kısa sürdü. Yılanın ne yaptığını fark edince göğsünü bir panik dalgası sardı. Yaratık göle doğru geri geri sürünmeye başlamıştı ve Ying'i de kendisiyle birlikte suyun sonsuz derinliklerine sürüklüyordu.

10. BÖLÜM

Ying yaratığın sırtından inmeye çalıştı ama çok geçti. İkisi birden buz gibi göle daldılar. Sudaki baloncuklar yüzünü sarıyordu. Su, burnuna doluyor, elbisesinin altına girip onu bir yelken gibi açıyordu. Yüzeye ulaşmak için dövüşerek çabaladı. Ancak yılan kaslı bedenini bükerek kuyruğunu Ying'in gövdesine doladı. Yaratığın dikenleri Ying'in sırtına battı.

Sessiz bir çığlık atan Ying'in ağzına su doldu. Tek duyduğu şey hızla akan suyun sesiydi. Yılanın bedeni onu iyice sıkmaya, ezmeye ve canını yakmaya başlamıştı. Ying yaratığın kaygan ve pürüzsüz pullarını pençeledi. Etrafında sıkı daireler çizerek yüzen balıklar, rüyasındakilere benziyordu. Gözleri kararmaya başladı. Bitkin düşüyor, çaresiz çırpınışları giderek zayıflıyordu.

Derken bir ses geldi. Bir çığlık. Sonsuz bir çığlık. Sanki tüm evren Ying'in içinde bulunduğu çaresiz duruma itiraz ediyordu. Ses her yerdeydi: tepesinde, çevresinde hatta kafasının içinde. Elleriyle kulaklarını kapatıp kıvranarak bu korkunç acıdan kurtulmaya çalıştı.

Nabızı hızlanıyor, organları ağırlaşıyordu. Bulanık zihni onu yönlendirmeye çalışıyordu.

Tam kendinden geçecekken suya hızla bir ok indi ve Ying'i ucu ucuna ıskaladı. Doğrudan yaratığın boynuna saplandı. Hızla gelen başka bir ok da başına. Kızı sıkıca kavrayan yılanın bedeni gevşedi.

Ying son bir çabayla canavara isabet etmiş oklardan birini çıkartıp siyah pullu, yumuşak etine defalarca sapladı. Çığlık, yaratığın korkunç bağırisıyla perdelendi.

Yaratık büzülmeye başlarken kuyruğu iyice küçüldü. O, gölün karanlık ve çamurlu derinliklerine doğru batarken Ying kurtulmuştu. İki el, koltuk altlarından tuttuğu gibi onu karaya çekti.

Okunu sırtındaki kılıfına geri koyan ayna prens, Ying'i çevirdi. Ying öksürerek doğrulmaya çalıştı, ağzından soğuk sular fışkırıyordu. Prens onu oturtup sırtına vurdu.

"Yaralı mısın?" Yüzü bembeyazdı.

Ying bayılacak gibiydi. "Ko... kolum." Kolunu tutuyordu, kaldırıncı kanla kaplı olduğunu gördü.

Yarayı gören prens küfretti. "Benimle gel," diyerek onu kollarına aldı.

Ying'in yarası başta uyuşmuş gibiydi ama prens onu sarayın koridorlarından hızla geçirirken acı tam anlamıyla sarsmaya başlamıştı.

Prens, batı kulesinin en tepesindeki küçük bir odaya daldı ve onu dar bir yatağa yatırdı. Ying inledi. Kolu çok acıyordu. Hem ıslaktı hem de üşüyordu. Ama sırtındaki korkunç acı en kötüsüydü. Baş sanki bedeninden düşmek üzereymiş gibi hafifti. Ayna prens tekrar küfretti.

Gündüz olmasına rağmen oda karanlıktı. Hava yoğun şekilde sandal ağacı ve misk tütsüsü kokuyordu. Ying'in başı kan kaybından dolayı dönüyordu ama dönmese de dumandan iki büklüm olabilirdi.

"Mei Po!" diye haykırdı prens. Cevap gelmeyince bir kez daha bağırdı: "Mei Po!"

Ying, yoğun kokulu dumanın arasından yatağının yanına doğru yaklaşan bir kadın gördü. Bu kadın muhtemelen şimdiye dek gördüğü en yaşlı yaratıktı. Bulut gibi bembeyaz saçları vardı. Teni benlerle doluydu, yüzü deri gibi kırış kırıştı. Mavimsi gözleriyse görünmeyecek kadar soluktu. Çok uzun süredir yaşadığı için tüm renkleri solmuş gibi görünüyordu.

Demek meşhur Mei Po buydu. Çöpçatan. İmparatorluğun çatısı altındaki en yaşlı falcılardan biri. Efsaneye göre yüzlerce yıl yaşındaydı. Söylentilere göre kendini iksirlerle hayatta tutuyordu. Bir zamanlar başka bir ismi olduğu ama çok uzun süredir yaşadığı için insanların onun ismini unuttuğu ve artık ona kısaca *Mei Po* dendiği söyleniyordu.

İmparator, tıpkı kendinden önceki tüm imparatorlar gibi Mei Po'nun en saygın ve en hayırlı evlilikleri tahmin edebilme yeteneğinden faydalanıyordu. Kendine saygısı olan hiçbir asil aile, önce Mei Po'ya danışmadan evlatlarını evlendirmezdi. Efsaneye göre o daima en iyisini seçerdi. Ve yine efsaneye göre... daima haklı çıkardı.

Aklına gerçek prensle arasındaki o uzun ve tuhaf sessizlikler gelen Ying, *ben hariç*, diye düşündü.

Mei Po, Ying'e doğru yaklaşırken eliyle ayna prensi kovaladı. Prens sessizce bir köşeye çekildi. Yaşlı kadın eğilip kızın kolunu dikkatle inceledi. Sonra Ying'i yan çevirip parmağıyla yarayı kurcaladı. Ying derin bir nefes alıp çenesini sıktı. Ayna prens onlara doğru bir hamle yaptı ama Mei Po'nun bir bakışıyla olduğu yerde kaldı.

Kadın ona kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Gōushé,” dedi prens. “Yılan.”

“Aiyo.” İhtiyar kadın kaşlarını kaldırdı sonra bilgiç bir şekilde başını iki yana salladı. “Yaşadığın için şanslısın.” Boyuna astığı deri bir kılıfta durana ve içinde sıvı bulunan küçük şişeyi uzattı. “İç şunu,” dedi, şişeden Ying’in ağzına birkaç damla damlatarak. Tadı kötüydü ama acısı ânında dinen Ying iliklerine kadar rahatladığını hissetti. Sessizleşmişti.

Mei Po doğruldu ve odanın bir köşesindeki küçük, taş şöminenin yanına gitti. Şömine boştu ama Mei Po seramik kavanozdan bir şey aldı -toza benziyordu- ve şömineye attı. Bir anda yeşil alevler patladı. Tütsü kokusu daha da yoğunlaştı. Mei Po kavanozdan bir şey alıp -Ying’e göre bu kurumuş bir yılan derisiydi- ateşe fırlattı. Alevler kıvılcımlar saçarak çoğaldı. Sonra kadın ateşin üzerine bir kap koydu ve bir çift porselen çubukla kendi kendine bir şarkı mırıldanarak, içindekileri güzelce karıştırdı.

Ying’in yaraları artık yatışmış, sızlayan ağrılara dönüşmüştü. Her ne kadar yırtık elbisesi tenine yapışıp onu rahatsız etse de odanın sıcaklığı sayesinde üşümesi geçmişti. Bu nahoş hisleri yok sayan Ying, Mei Po’nun neler yaptığını dikkatle izledi.

Zihni bu sabah ayna dünyada yaşadıklarına dair cevapsız sorularla doluydu. Acaba cevaplar bu kadında olabilir miydi?

Ancak soracak vakti olmadı zira yaşlı kadın yanına gelip bir kap sıvıyı Ying’in kolundaki ve omzundaki yaraların üzerine döktü. Yaralar cızırdadı. Yaraları yanan Ying bir çığlık atarak top gibi kıvrıldı. O haykırmaya devam ederken prens koşup yanına geldi ve yüzünü okşayıp terli alnına düşen saçlarını çekti.

Yanma hissi nihayet azaldı ve sonra tamamen kayboldu. Acısı da kaybolunca Ying çok şaşırıldı.

“Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu Mei Po.

“Denerim.” Ying, prenze yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Prensın omzu biraz sertti ama canını acıtmıyordu. Kolundaki yara gitmiş; yerinde pütürlü, uzun ve kırmızı bir iz kalmıştı.

Mei Po, berrak gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. Uzanıp soğuk parmak uçlarını yara izinin üzerinde gezdirdi. “Korkarım bu iz hep seninle kalacak. Bir tane de sırtında var. Gōushé zehri daima iz bırakır.” Eğilerek selam verdi ve ahşap tabureleri gösterdi. Kadının dişleri, güneşten renkleri atmış nehir taşları misali küçük ve beyazdı.

“Bir süredir seninle tanışmak istiyordum, Prensese Ying.” Ellerini kalbinde birleştirip eğilerek onu selamladı. “Evliliğinizi tebrik ederim.”

Prens de ellerini göğsünde birleştirip ihtiyar kadını selamlayarak, “Xièxie, Mei Po,” dedi.

Mei Po ellerini şifonyere doğru salladı. Bir anda karşısında çok güzel porselen bir çay takımı beliren Ying, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. İhtiyar kadın iki küçük fincana çay doldurdu. “Chá?” dedi fincanları uzatarak. Başını salladı. “Alın, alın.”

Prens ve Ying birer fincan alıp taburelere oturdu. Ying fincanı dudaklarına götürüp çaydan içtikten sonra fincanı iki eliyle tutup dizine koydu. Böylece soğuktan uyuşmuş olan parmakları da ısınabilmişti. Çaya baktı ama sonra yansımısını görme riskine girmemek için gözlerini başka yöne çevirdi.

Mei Po kendine de çay koyup koca bir yudum içti. Ardından yan yan Ying’i süzdü. “Çocuğum, bu dünyada ne kadar kalacaksın?”

Ying fincanı daha sıkı kavradı. *Mei Po elbette biliyor.* Kadın, Ying’in tenine dokunmuş, sıcaklığını fark etmişti.

Ayna prensle birbirlerine uzun uzun baktılar. “Bilmiyorum, hanımefendi,” diye cevap verdi Ying. “Saldırıya uğramayı beklemiyordum. Şey tarafından... Ne demiştiniz?”

“Gōushé. Evet, tabii ki beklemiyordun. Zira o sadece bizim dünyamızda var, sizinkinde yok. Ve bizi avlamaz.”

“Neden?” diye sordu Ying.

Mei Po çayından bir yudum daha aldı. “Et ister,” dedi kısaca. “Senin hayat gücünü hissetmiş olmalı.”

“Ben... Ben bir çığlık duydum.” Ying bunu hatırlayınca ürperdi. “Neydi o?”

İhtiyar kadın ona kurnazca baktı. “Ruh bedeni terk ederken karşı koyar. Bu... doğaya aykırıdır.”

“Tanrım!” dedi ayna prens şaşkınlıkla. Yüzü ölü gibi bembeyaz oldu. “O çığlık,” dedi Ying’e, “senden çıkmış olmalı. *Senin* zihninden.”

Ying’in kalbi yerinden fırladı. Ölüme gerçekten de o kadar yaklaşmış mıydı? Yaralanmıştı, evet ama ölüyormuş gibi de hissetmemişti. Hao Yu’nun onu bulduğu gün neredeyse ölecekti ama o zaman herhangi bir çığlık sesi duyduğunu hatırlamıyordu.

Belki de ayna dünyada işler farklı yürüyordu. Belki başka bir açıklaması vardı, ayna prens ve Mei Po’nun yansımasının onun bilmesini istemedikleri bir açıklama.

Mei Po berrak gözlerini Ying’e çevirdi. “Çok fazla şey yaşadın, Ying Yue. Biraz dinlenmeni tavsiye ederim.” Sonraki sözleri prenseydi: “Onun dinlediğinden emin ol.”

“Elbette, hanımefendi,” diye cevap veren prens, başını saygıyla eğdi.

İhtiyar kadın çayını yudumlamaya devam etti. Son derece gizli yeteneklerine rağmen oldukça zararsız görünüyordu. İçi daha pek çok soruyla alev alev yanan Ying, fincanını sıkıca kavradı ama nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Ying her zaman doğaüstü şeylere ilgi duymuştu. Bunların ucuz oyunlardan başka bir şey olmadığını söyleyen anne ve

babası, elbette onu bu ilgiden koparmak istemişti. Ona bu tip sahtekârlıklara asla inanmadıklarını söylemişlerdi. *En iyisi sanat ve bilim okuman. Müzik öğren. Görgü kurallarını öğren.*

Aslında, *bir hanımefendi olmayı öğren*, demek istiyorlardı.

Ama bu, Ying'i, Usta Yuan'ın geniş kütüphanesinden gizlice kitap aşırmaktan alıkoymamıştı. Yapması gerektiği gibi şiirler ezberlemek yerine simya ve cadılıkla ilgili kitapları, şeytanlar ve karanlık sanatlarla ilgili yazılanları okumuş, efsanevi canavarları anlatan kitapların tamamını bitirmişti. Shuijing He'deki güvenli yuvasında, hepsi de çok fantastik görünüyordu. Ama Ying artık öyle olmadıklarını biliyordu.

Artık gerçek olduklarını biliyordu.

Yılanı düşünürken, eski kitaplarda ona çok benzeyen şeyler gördüğünü ve diğer dünyaların bekçileri olarak tarif edildiklerini anımsadı. Bahçedeki patikalar neden onu göle götürmüştü? Kendi dünyasına geri göndermek için mi... yoksa orada, görülmeyen âlemde bir şey gizlendiği, tarihî bir canavar tarafından korunması gerekecek kadar kıymetli bir şey olduğu için mi?

Öyleyse bile, diye düşündü Ying, *canavar benden ne istemişti?*

Mei Po başka bir şey söylemedi. Solgun dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle öylece oturup Ying'e baktı.

Ying'in bedeninden bir ürperti geçti. Bu dünyanın kendi dünyasına hiç ama hiç benzemediğini fark etti. Öncelikle, bu dünyada vahşi canavarlar vardı. Bir de ayna insanlar. Yollar karışıyordu, yani yönleri. En huzursuz edici şey de Ying'in kime güveneceğini bilememesi ve bu konudaki endişesinin giderek artmasıydı.

Belki de, diye düşündü, *kalıp Mei Po ile konuşursam ayna dünya ve burada nasıl dolaşacağım konusunda daha çok şey öğreneirim.* Belki de bu dünyada yaşaması için tek bir sihre ihtiyacı vardı. Ya da belki burada yaşamaya çalışmak aptallıktı. Belki de geri dönmeliydi.

Ama bu özgürlüğünü ve yansımasını yüzüstü bırakıp gitmesi anlamına gelirdi ve şey... bir de *onu*.

Gönülsüzce prene baktı ve onun da kendisine baktığını görünce kızardı. Prens bakışlarını çevirdi -ama biraz geç kalmıştı- ve boğazını temizledi. "Gitsek iyi olur," dedi sessizliği bölerek. Dokunmadığı fincanını tepsiye geri koydu ve ayağa kalkıp Mei Po'yu hafifçe selamladı. "Yaptıkların için teşekkürler, Mei Po. Hizmetin için sana minnettarım. Gel, prenses."

Ying de kendi fincanını tepsiye koydu. "Teşekkür ederim, Mei Po Hanım." İliklerine kadar işleyen ve aniden beliren soğuktan titrememek için kendine sarıldı. Yine de etrafı dikkatle inceleyerek, sıra sıra duran tozlu kitaplara ve bir duvarı boydan boya kaplayan raflara baktı. Keşke kalıp bir şeyler daha öğrenebilseydi... Ama prens kapıyı açmış, onun gelmesini bekliyordu.

Ying ihtiyar kadına eğilerek selam verdikten sonra kapıya gitti.

"Bekle." Mei Po kırış kırış ve buz gibi elini Ying'in koluna koyarak onu durdurdu. Yaklaşması için başıyla işaret etti. "Unutma," dedi Mei Po. Nefesi serindi. "Canavarların kim olduklarını unutma."

İhtiyar kadın, kapının yanında asılı duran aynayı işaret etti. Ying onu daha önce fark etmemişti. Ayna son derece cilalı bronzdan yapılmış, disk şeklinde bir aynaydı. Daha önce de kendi dünyasında bunlardan görmüştü, bunlar şeytanları uzak tutmak için tasarlanmış aynalardı.

Aynada, arkasındaki sıkışık rafları gördü. Ama Mei Po ile birlikte aynanın önünde dikiliyor olmalarına rağmen, ikisinin de yansıması yoktu.

11. BÖLÜM

Ayna prens, Ying'in taş merdivenlerden inmesine yardım edip onu Mei Po'nun tıkiş tıkiş kule odasından uzaklaştırdı. Giderlerken hiç konuşmadı. Ying onun yüzüne, aşağı inmiş kaşlarına, siyah ve mesafeli gözlerine bakıp duruyordu.

Sırf sohbet olsun diye, "Çok acıtıyor mu?" dedi. "Şu an yani? Ondan uzak olmak?"

Prens duraksayıp kaşlarını çatı. "Şeyden uzak olmak kadar değil..." diyerek durdu. Sessizleştı.

"Neyden?"

Ying'e yan yan bakıp gözlerini uzaklara çevirdi. "Hiçbir şeyden," diyerek merdivenleri inmeye devam etti.

Zemine indiklerinde kızı bileğinden tuttuğı gibi kendine çevirdi. "Ying," dedi iç çekerek. "Göle neden gittin? Odama geri dönüp seni orada bulamayınca çok endişelendim..."

"Geri dönmeye çalıştım!" O sabahki korkunç panik yine Ying'in vücudunu sardı. O korkuyu tekrar hissediyor, hatta tadını bile alabiliyordu. "Denedim ama dönemedim."

Prens telaşlanmışa benziyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Patika.” Ying titrek bir nefes aldı. “Patika beni göle yönlendirip dürdü.”

Prensın yüzü düştü. Kızın bileğini bıraktı. “Nasıl...”

“Bunu yapan senin dünyanın mıydı?” diye sordu Ying. “Ayna dünya -bilmiyorum ama- burada olmamdan nefret falan mı ediyor? Beni bu yüzden mi göle yönlendirdi?”

“Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum.” Prens gözlerinin önüne düşe bir tutam saç itti. “Burada işler... farklı çalışır. Bazen ışık tuhaf şekillerde bükülür. Eşyalar ya da nesneler senin dünyandan farklı yönlerle doğru yansır. Aklıma gelen tek şey, belki de... Belki de tuhaf bir ışık oyununa kapılmış olduğun.”

Ying bayılacak gibi oldu. “Yani ayna dünya beni ölümün kıyısından döndüğüm göle yönlendirdi. Sonra da ruhum çılgılık atmaya başladı.”

Prens iki elini saçlarına gömdü. “Of, tanrılar aşkına.” Yüzünde sert bir ifadeyle ellerini indirdi. “Oraya tam vaktinde yetiştim. Tanrılar aşkına Ying, eğer bir dakika geç gelseydim...”

“Ama geç gelmedin, değil mi? Yani ben iyiyim...”

“İyi falan değilsin!” diye haykırdı. “Çok geç kaldım. Yaralandın. Hem de fena hâlde! Keşke...” Duraksadı.

“Keşke ne?” diye onu cesaretlendirdi Ying.

“Keşke seni bırakmasaydım.” Gözlerini kızın gözlerine gömdü. “Üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm.”

Ying başını iki yana sallayıp, “Hayır, hayır üzülme,” dedi.

Prens, kızın omuzlarını tuttu. “Neredeyse ölüyordun, Ying!” Omzunu kavrayan parmakları kızın canını yakacak kadar sıkıydı. Kızmıştı. Sadece Ying’e değil, kendine de.

“Onu demek istemedim,” dedi Ying, prensi sakinleştirmeye çalışarak. “Bunun senin hatan olmadığını kastettim...”

Prens suratını astı. “Haklısın. Bu benim hatam değil. *Onun* hatası.”

Onun. Acı dolu bir kelime. İsmi söylememişti ama Ying kimden bahsettiğini biliyordu: gerçek prens.

“Seni bıraktı, ben de mecburen peşinden gittim.” Ayna prens bir adım yaklaştı ve taş duvara başını dayayan Ying’in başının iki yanına ellerini koydu. Karmaşık duygular içinde, nefes almakta zorlanıyordu: Prensın soğuk bedeni onu soğuk taş duvara dayamış, kendi bedeni ise alev alev yanıyordu. “Eğer benim olsaydın,” diye kükredi prens, “seni asla...”

“Hayır,” diye fısıldadı Ying. Prens *benim olsaydın* dediği anda, kızın kalbi her zaman olduğundan daha hızlı atmaya başlamıştı. *Onun* olması yasaktı. Gerçekten onun olamazdı. Başka birine söz verildiği ve zaten çoktan evlendiği için bu mümkün değildi. Ama bu durum belli görüntülerin ve özlemlerin zihnine doluşmasına engel olmadı.

Hepsini bir kenara itti. Tüm isteklerini, içinde gizli şeyleri sakladığı yüreğindeki kutuya koydu.

“Kendini suçlama,” diye devam etti. “Lütfen. Yapmak zorundaydın. Başka seçeneğin yoktu. Ama benim vardı. Bahçeleri keşfetmeyi ben seçtim. Yansımamla yer değiştirmeyi ben seçtim. Bu dünyada kalmayı ben seçtim.” Elini prensin göğsüne koyup, dokunuşuyla birlikte omuzlarının nasıl çöktüğünü izledi. “İnan bana, onun yanında güvende olmaktansa burada senin yanında kalmak için gerekirse binlerce yılanla dövüşmeyi seçerdim.”

Gözleri birbirine kenetlendi. O kadar yakınlardı ki nefesleri birbirine karışıyordu. Ying’in nefesi sıcak, prensinki soğuktu. Birkaç sessiz kalp atışı boyunca hiçbir şey yapmadılar, hiçbir şey söylemediler, sadece birbirlerine baktılar.

Prens başını daha da öne eğince Ying’in kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki bayılacağını sandı.

“Qīn’ài de,” dedi prens sonunda nefessiz kalmış gibi. “Şu an dinleniyor olman gerekiyordu.”

Bu o kadar beklenmedik bir cümleydi ki Ying’in dudaklarından bir kahkaha döküldü. Kısa, keskin ve tatlı bir kahkaha. Prens neredeyse onu öpecekti, ona *tatlım* demişti ve şimdi de gidip dinlenmesi gerektiğini mi söylüyordu? Tam tersi olması gerekmez miydi? Bir an itiraz etmeyi düşündü ama prens haklıydı, göğsü yanmaya ve yaraları tekrar sızlamaya başlamıştı. Belki de Mei Po’nun ilacının etkisi geçiyordu.

“Sha guā,” dedi gülümsemeye devam ederek. “O hâlde bana izin ver.”

Ayna prens, Ying’e odasına gidip dinlenmesi için ısrar etti. Gerçek prensin hareketlerini hissedebildiği için, Ying’in onun yanında daha güvende olacağını söyledi.

Üzerini değiştirebileceği kuru giysiler yoktu, prens de onun yerine ateşi yakıp bir sandalyede şöminenin önüne oturması için yardım etti.

Sonra donup kaldı. “Sen açsın.”

Ying utanarak başını salladı ve o sırada karnı yine guruldadı. Düğün ziyafetini kaçırmış olduğu için tüm gün boyunca bir portakal ve yarım erikten başka hiçbir şey yememişti.

“Özür dilerim,” dedi prens kaşlarını çatarak. “Bunu unuttum. Genelde düşünmek zorunda kaldığım bir şey değildir.”

Ying’in midesi kasıldı. “Senin... *yemek yemen* gerekmiyor mu?”

“Hayır. Yani, eğer siz yerseniz biz de sizi taklit etmek için yeriz. Ama buna ihtiyacımız yok.” Ellerini sandalyeye koyup kızın önünde diz çöktü. “Sana yiyecek bir şeyler ayarlayayım. Ama bana bir söz verir misin?”

Nabızı yükselen Ying kaşlarını kaldırdı. “Neymiş o?”

Kızla göz hizasına gelen prens, “Bu odada kal. Güvende olmanı istiyorum,” dedi.

“Ama...”

“Ama falan yok, Ying. O *canavarın* sana yaptıklarından sonra riske giremem.” Kızın ellerini tutup çevirdi ve parmağıyla göüşé izinin üzerini hafifçe okşadı.

Bu temasla sanki doğrudan Ying’in özüne dokunmuştu. Teni tenine değdiğinde Ying’in kolları alev alev yandı. Her ne kadar prensin dokunuşu soğuk olsa da kızın tüm bedeni ısınmıştı.

“Tamam,” dedi Ying nefesi kesilir gibi. Ona *bu şekilde* dokunurken nasıl hayır diyebilirdi?

Prens ayağa kalktı, kızın elini tutup öptü. “Birazdan dönerim.” Söz vermesini bekleyerek birkaç saniye oyalandı.

“Burada olacağım.” Ying böylece gitmesine izin verdi.

Prens kapıyı kapatır kapatmaz Ying dikkatini etrafına yöneltti. Her ne kadar bütün geceyi ayna prensin odasında geçirmiş olsa da fazla dikkat edemeyecek kadar bitkindi. Bu, doğru dürüst incelemek için ilk şansındı.

Pelüş sandalyeden kalkıp omuzlarına bir battaniye sardı. Bu geniş odada kendini minicik hissediyordu.

Duvarların yumuşak bir kırmızı tonu vardı. Kornişlerin hemen altında seçkin bir kaligrafi ile bir dizi harf yazılmıştı. Ying gözlerini kısıp yaklaşarak harfleri inceledi. “Shan” yazıyordu. Bu, imparatorluğun ismiydi ve odanın her yerine defalarca yazılmıştı. Altın boya, ateşin titreyen ışığında ışıltılı parlıyordu.

Dört direkli dev yatak, gümüş ipliklerle dikilmiş altın neyresimlerle kaplıydı. Duvarlardan birinde Ying’in bulutlarla kaplı gri gökyüzünü gördüğü oyma işi devasa bir pencere vardı. Karşı duvara mobilyalar dizilmişti: gece mavisi tafta kadifeden

uzun bir koltuk, geniş bir gardırop ve maun bir yazı masası. Köşede ayaklı, oval bir ayna duruyordu.

Vakit geçirmek için bir şeyler bulmaya çalışarak aynanın önünde durdu. Ama ayna boştu, Ying yansımasının olmamasına alışıp alışamayacağını merak etti. Dikkatini bu sinir bozucu manzaradan uzaklaştırmak için ıslak saçlarını örmeye başladı. Sonra hiç kıpırdamadan durup aynaya ve içindeki odaya baktı.

Yeterince zararsız görünüyordu. *Acaba denersem yapabilir miyim*, diye merak etti...

Elini kaldırıp beş parmağıyla birlikte aynanın yüzeyine dokundu. Parmakları bir sıvıymış gibi dalgalanan aynanın içine gömüldü. İstemsiz bir çığlık attı ve elini hızla geri çekip göğsüne bastırdı. Aynanın yüzeyi birkaç saniye titreştikten sonra tekrar düzeldi.

On sekiz yıl boyunca herhangi bir aynaya düşmeden yaşamıştı. Bu durum neden bir anda değişmişti?

Ying, ayna prensin söylediklerini düşündü. Bu insanların yemek yemeden nasıl ayakta kaldıklarını merak etti. Acaba yansımasının dediği gibi sadece ışıkla olabilir miydi? Ying'in hiçbir fikri yoktu ama eğer bu prens bir vampir gibi kan içen veya et yiyen biri çıkarsa... hiç şaşırmazdı. Onun bu farklılığından korkması gerekirdi. Ama ne gariptir ki prens onu hiç korkutmuyordu.

Bu dünya kendi dünyasına çok benziyor, aynı hissettiriyor ve aynı kokuyordu. Öyle ki bazen nerede olduğunu unutmaması çok kolay oluyordu. Ama sonra bir şey ortaya çıkıyor -gōushé gibi canavarlar, aynı yere çıkıp duran patikalar ya da yemek yemeye ihtiyacı olmayan yansımalar- ve Ying'i tekrar gerçekliğe döndürüyordu. Kendi dünyasında değildi. Hatta evinden çok ama çok uzaktaydı.

Prensin dönmesini bekleyen Ying, kendi kendine, *tetikte olmalıyım*, dedi.

Yan gözle bir kıpırtı fark etti ve dönüp aynadaki yansıması ile karşılaştı. Yansıma Ying, gerçek prensin mağara gibi loş odasında minicik ve solgun görünüyordu.

Ying'in bedenini bir anda suçluluk duygusu kapladı. Elbette yansıması Ying'i bulmaya gelmiş ve bir aynanın önünde durmak zorunda kalmıştı. Bunun ayna prenste yol açtığı acıyı görmüştü, yansımasının da aynı acıyı çektiğini fark etmediği için kendini berbat hissetti.

Tedirginliğini maskeleyemeye çalışarak yavaşça aynaya yaklaştı. Aynanın iki farklı tarafında birbirlerine bakıp kalana dek, yansıması onu taklit etti.

İlk konuşan Ying oldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi. "Daha iyi misin?"

"Biraz," diye cevap verdi yansıması. Sesi aynadan çok uzaktaymış gibi geliyordu. "Ama henüz yer değiştirecek kadar iyi değilim."

Ying'in göğsü beklenmedik bir rahatlama hissiyle doldu. Nedenini biliyordu: ayna prens. Geri dönmek, ona veda etmek demektir. Burada kalmaksa onunla biraz daha vakit geçirmek anlamına geliyordu.

Bunları düşünmemesi gerektiğinin farkındaydı. Bu dünyada kalacağı süre kısıtlıydı, ayna prens onun değildi. Ama ne kadar inkâr ederse etsin, zihni başka şeylerle dolu olmadığı zamanlarda sürekli bunları hayal ediyordu.

Onunla burada yaşadığı bir hayatın hayalini kuruyordu.

Yansıma Ying'in gözleri Ying'in nemli giysilerine, dağılmış saçlarına ve kanla lekelenmiş bedenine baktı. Telaşla kaşlarını kaldırdı. "Sana *ne oldu* böyle?"

Bu soru Ying'in dikkatini tekrar âna çevirdi, yılanın kuyruğunun çarparak onu zehirlediği sırtı sızladı. "Saldırıya uğradım." Yırtık hânfûsunu kaldırdı. "Bana canavarlardan söz etmemiştin."

"Ah." Samimi bir şekilde pişman olduğu belli olan yansıması kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Seni uyarmayı unutmuşum. Genelde bize saldırmazlar. Hangisiydi?"

"Sanırım ismi gōushéydi." Ying yansımanın *hangisi* demesi karşısında kaşlarını çatı, demek ki daha fazlası da vardı. "Gölden fırladı."

Yansıması keskin bir nefes aldı. "Yılan mı? Güçlü bir rakipmiş. Nasıl kaçtın?"

"Prens Zhang." İsmi söyleyince Ying'in boğazı yandı. "Beni o kurtardı."

"Prens mi?" Yansıma Ying'in alnı kırıştı ama yüz ifadesini hızla düzelterek normale döndü. "Ne kadar da cesur biri. Orada olduğu için şanslıymışsın. Zira o şeyler senin türün için ölümcüldür."

Ying detaya girmedi. Yansıma Ying'in yüzünde anlık beliren ifadeyi kaçırmamıştı. Belki de yansıması ayna prensle âşıktı. Ne de olsa ikisi birbirleriyle evlenecekti. Ying, ayna prensle ilgili düşünceleri yüzünden kendini iyice suçlu hissetti, bu işi çözmeliydi.

Onları asla başlamaması gereken bir aşk hikâyesiydi.

Konuyu değiştirerek, "Gölde bir çığlık duydum. Neydi o?" diye sordu. "Yılan beni dibe çektiğinde?" Zira Mei Po ile ayna prensin ona hikâyenin tamamını anlattıklarından emin olamıyordu. Belki de onu korumaya çalışıyorlardı. Belki de ölüme ve ruhunu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bilmesini istemiyorlardı.

Yansıma Ying'in yüzünden bir başka tedirgin ifade daha gelip geçti. "Ah, o mu?" Devam etmeden önce durup düşündü. "Onlar insanlar. Sıkışıp kalan ruhlar."

Ying çılgılık atmamak için yutkundu. Demek ki ses ondan çıkmamıştı... Prens onu endişelendirmemek için öyle söylemişti. "Yılan tarafından mı?" diye sordu tüyleri diken diken olmuş bir vaziyette. Bu yüzden mi göle çekilmişti? Canavar onu bir yerlerde, avına saldıran bir balıkçı gibi boğacak mıydı?

"Sana o şeyin tehlikeli olduğunu söyledim, Ying," diye si-tem etti yansıma Ying. "Bence... Sana bir süre içeride kalmanı tavsiye ederim. Beladan uzak dur. Abine verdiğin sözü unutma. Seni bu dünyada sağ salim bekliyor."

Abisi... Hao Yu'yu düşünmek bile Ying'in göğsünde acı bir boşluk hissetmesine yol açtı. Düğünden önce onu odasında ziyarete gelip opal yüzüğü hediye ettiğinden beri çok fazla şey yaşanmıştı. Ying o geceyi düşündü. Her şeyin değiştiği geceyi. Yansımasının -ve abisinin yansımasının- aynanın diğer tarafında her hareketlerini izlediklerini düşünmek utanç vericiydi.

O günden bu yana sadece iki gece geçmiş olması imkânsızmış gibi geliyordu.

Ying'in yüzündeki ifadeyi gören yansıması aynaya dokundu. "Gel," dedi yumuşak bir sesle. "O berbat elbisenin içinde kalmazsın. Temiz ve kuru bir şeyler giymen için üzerimi değiştireceğim. Sonra da belki biraz dinlenirsin."

Yansıma, sözüne sadık kaldı. Üzerine soluk pembe, ipek bir gecelik geçirir geçirmez Ying de üzerini değiştirebildi. Giyinip yatağa gömüldü ve sol elini yumruk yaptı. Abisinin verdiği yüzük, parmağında çok yabancı duruyordu.

Bir sesle âna geri döndü... Ayna prens dönüyordu. Ying otomatikman aynaya baktı.

Ama yansıması gitmişti.

Ayna boştu.

12. BÖLÜM

A yna prens üzerinden duman tüten bambu sepetlerle dolu bir tepsiyle geri geldi. Leziz kokular kıvrılarak Ying'in burnuna doldu. Düşünebildiği tek şey boş midesi olana dek, Ying'in aklındakileri silip süpürdü. Prens tepsiyi yatağa koyup sepetleri boşaltarak kapların kapaklarını tek tek açarken Ying onu iştahla izledi.

İçinde mantılar vardı: karidesli xiā jiao, geyik etli shāo mài ve minyatür saman balyalarına benzeyen bir yığın taro. Tabaklardan birinde, yanında karides ve taze soğan serpiştirilmiş kaygan, lezzetli cháng fěn börekleri vardı. Diğer bir tabakta üç küçük beyaz çörek duruyordu, üstleri dokunulmamış kar gibi bembeyazdı. Ying bir tanesini aldı. Fırından yeni çıktığı için hâlâ sıcaktı. Çöreği kırıncı içinden tatlı kırmızı fasulye ezmesi aktı. Burnuna doğru götürüp derin derin koklarken ağzı sulandı.

Prens yanına oturdu. Kafası karışmış gibiydi. “Bunlar senin için uygun mu, prenses?”

“Uygun mu?” Ying tekrar derin derin kokladı. “Muhteşem.” Çöreğin önce bir yarısını, sonra diğer yarısını ağzına attı. Çok mutluydu.

“Bu kabalık olabilir,” dedi Ying ağzı dolu bir vaziyette, “ama bence buradaki aşçılar bizimkilerden bile daha iyi.”

Prens gülümsedi, sonra durup, “Aslında,” dedi sesini biraz alçaltarak, “sizin dünyanızda çok ama çok daha iyi olan tek bir şey var.” Bakışları Ying’in dudaklarına odaklandı.

Ying sadece, “Ya?” demeyi becerebildi. Bir anda tüm algıları açıldı. Boynundaki yakanın ne kadar sıkı olduğunu, yanaklarının ısınmaya başladığını, göğsünün inip kalktığını fark etti. Çöreği yutunca yapışkan kırmızı fasulye ezmesi boğazından aşağıya kaydı. Prensın bakışları o kadar yakıcıydı ki Ying kendini güneşe maruz kalmış gibi hissetti.

Kalbi hızlandı. Mei Po’nun kehaneti... Ya suçluluk duygusu yanılsa? Belki de bu, tam burada olması gereken şeydi.

Belki de kehanete göre evleneceği prens *buydu*.

Prens eğilerek Ying’in dudağının köşesine dokundu. Dudakları istemsiz bir şekilde aralanan kız keskin bir nefes aldı.

Prens çok yakındı. O kadar yakındı ki Ying yanağında onun serin nefesinin fısıltısını hissedebiliyordu. Prens, “Bir şey var...” diyerek kızın dudaklarındaki kırıntıyı aldı. “...tam şurada.”

Ying prensin buz gibi eline doğru eğildi ve adamın dokunuşu şefkatli bir temasa dönüştü. Parmak uçlarını ağır ağır ve dikkatle Ying’in yanağında ve çene hattında gezdirdi. Gözleri karardı.

Ying, her ne kadar kalbi gök gürültüsü gibi çarpıyor olsa da ölü gibi hareketsiz kalmayı başardı. Bu, oluyor muydu yoksa? Prens onu gerçekten... öpecek miydi?

Prens elini indirince Ying itiraz etmemek için kendini zor ruttu. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, Ying,” diye fısıldadı prens, “ama dinlenmen gerek.”

“Ben iyiyim!” Ying sesi bu denli hevesli çıktığı için şoke oldu.

“Dinlemelisin, qīn’ài de,” dedi prens kibarca. “Yaralarının iyileşmesi lazım. Hem dinlenmezsen, Mei Po kafamı keser.” Kıza hafifçe gülümsedi. Sadece şaka yapıyordu.

Ying rüyasında bir kez daha balıkları gördü. Gerçi bu kez etrafını sarmamışlardı. Bu kez *kendisi* bir balıktı. Tabii ki kendini göremiyordu ama gövdesini, hareketlerini ve yüzdüğü sudaki her akıntıyı hissediyordu.

Bedeni güçlü, pürüzsüz ve kaslıydı. Kuyruğu uzun ve çatalı, küçük dikenlerle kaplıydı. Ya ağzı? Ağzı her biri iğne kadar ince, son derece keskin ve kemikten oyulmuş uzun dişlerle doluydu.

Gölün dibine yakın yerlerde daireler çizerken suda bir tat aldı. Bu tat, içinde bir şeylerin uyanmasına ve çıldırmış gibi yüzmesine yol açtı. Ona sahip olmalı, onu bulmalı, daha, daha, daha fazla tatmalıydı.

Bu kandı. İnsan kanı.

Kaynağa doğru yüzdü. Yüzeye yaklaşırken tat hissedilir ölçüde kuvvetlendi. Derken hemen tepesinde bir kadın bedeni gördü. Ying’in parlak pullu gövdesi suyu yararak yüzdü ve kadına doğru yaklaştı. Derken akıntı yüzünden kadın ters döndü ve Ying onun yüzünü görebildi.

Kadın, kendisiydi.

Kadın, Ying Yue idi. Balık Ying kendi insan bedenine doğru yüzüyordu. Kadın tekrar dönünce, balık Ying kadının sırtında bir yarık gördü. Gōushé yarası. İçinden ince bir kan sızıyordu.

Kadın konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece baloncuklar çıktı. Derken Ying kana susamış bir vaziyette ağzını açıp dişlerini göstererek, balık yüzgeçleri ve balık kuyruğuyla atak yapıp kadına saldırdı.

Ying ruhların çıgıllıklarıyla birlikte bir anda uyandı, çarşaf- lar bacaklarına dolanmıştı.

Karanlıktı.

Yoğun bir sessizlik vardı. Çıgıllık falan yoktu. Çıgıllık ondan çıkmış olmalıydı, rüyasındaki ondan.

“Ying! Ying, benim!” Ayna prens tepesinde belirdi, yüzü gölgelerin içindeydi. “Ne oldu?” Kızın saçlarını okşadı, yüzüne düşen terli saç tellerini itti. Alev alev yanan bedenindeki soğuk elleri, Ying’e cennet gibi geldi.

Ying sonunda sakinleşip kendine geldi. Odadaki tek ışık sönmekte olan şöminedeki kömürün loş ışığıydı. “İyiyim,” diye yalan söyledi. Demir gibi kan tadını hissedebiliyordu, uykusunda dilini ısırılmış olmalıydı. “Sadece bir kâbustu.”

“Anlıyorum,” dedi prens. Ying adamın aklına göushénin geldiğini tahmin edebiliyordu. Balıklı rüyalarını ona anlatmaya cesaret edememişti. Ne anlama geliyorlardı ki? Hem neden *yine* görmüştü?

Ying döndü ve prensin çok yakınında olduğunu görünce ir- kildi. Burun buruna duruyor, çok hızlı nefes alıyorlardı. Pren- sin parmakları hâlâ kızın saçlarındaydı. Kulağının arkasına sıkıştırmadan önce bukleleriyle oynadı. Serin parmaklar boy- nunun hassas noktalarına değince Ying’in tüyleri diken diken oldu.

Öp beni, diye çıgıllık attı zihni. Suçluluk duygusunu ya da prensin aslında ona ait olmadığı gerçeğini tamamen unut- muştı. *Lütfen.*

Ve Prens onu öptü.

Eğildi. Ying de içgüdüsel olarak karşılık verdi. Dudaklarını dudaklarına bastırınca Ying'in midesinde kelebekler uçuştı. Prensın dudakları soğuk, sert ve boyun eğmezdi. İlk başta biraz çekinerek, yavaş ve sabit bir şekilde hareket etmeye başladı. Ama hemen sonra hareketleri daha hızlı, daha telaşlı bir hâl aldı. Elleri kızın sırtının alt kısmını okşuyor, bedenini kendi bedenine bastırıyordu.

Ying'in ilk öpücüğüydü.

Ying zihni hislerinden allak bullak olmuş vaziyette, prensin dokunuşuna karşılık verirken öpücüklerle teslim oldu. Kollarını prensin omuzlarına dolayıp sıkıca tuttu. Prensın omuzları da taş misali sert ve soğuktu. Kasları Ying'in ellerinin altında dalgalanıyordu. Aynı anda hem bir yabancı hem de bir tanıdık gibiydi.

Kokusu, tadı, teni, serin dudakları. Ying, prensi öptüğüne inanamıyordu. Ünlü, yakışıklı, korkusuz prensi. Daha tanışmadan önce bile bu sahneyi kim bilir kaç kez hayal etmişti? Şey, aslında gerçek Prens Zhang'i öptüğünü hayal etmişti ama şu an yansımasını öpüyordu. Ama ona göre şu an gerçek prens de yansıma prens de aşağı yukarı aynıydı.

Prens doğrulup onu yatağa bastırduğında Ying'in tüm düşünceleri sustu. Ying'in yüzünü buz gibi ellerinin içine aldı ve dudakları birleşirken kızı olduğu yere bastırdı. Ying kollarını prensin boynuna doladı ve kokusunu içine çekti. Lotus çiçekleri ve yağmurdan sonraki toprak kokusu gibiydi.

Prens uzaklaştığında Ying güçlkle nefes alıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Peki, o istiyor muydu? Loş ışıktaki prensin yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı prens. "Bunu istediğinden emin misin? Benimle?"

Prensın sorusu Ying'in tereddüt etmesine yol açtı ama sadece bir an için. Eğer bu adam kendi kocasının yansımasıysa, buna sadakatsizlik denebilir miydi?

Tek bir öpüşme başka bir şeydi. Bir hata olarak görülebilir, bir anlık kontrol kaybı diye değerlendirilebilirdi. Ama ikinci bir öpüşme?

İkinci öpüşme bir seçimdi.

Ying daha cevap veremeden prens başını eğip serin, camdan dudaklarını kızın boynunda gezdirdi. Takip ettiği yerlerde buz geziyor gibiydi. Düşünceleri yine allak bullak olan Ying sadece büyük bir istek hissetti.

Her bir temas serinlik bırakıyordu. Ona sarılmak, el değmemiş karda sonsuz olasılıkların olduğu bir kış sabahına adım atmak gibiydi. Ancak Ying buna rağmen alev alev yanıyordu. İkisini birden yakmaya yetecek kadar ateşi vardı. Dünyayı yakmaya yetecek kadar.

Bu adam onun kocasıydı. O da bu adamın karısı. İkisi de aynaların farklı tarafından olsalar da onları kader bir araya getirmişti. Aşkları falcılar tarafından öngörülmemiş miydi? Tahmin edemedikleri tek şey, aşklarının dünyaları aşacağıydı. Falcılar bilmeden yanlış prensi seçmişlerdi. *Bu adam -bu prens- onun kaderiydi. Ying bunu biliyordu.*

Belki de bu yüzden aniden aynalardan geçmeye başlamıştı.

Ayna prensin yüzünü tutup gözlerinin içine baktı. "Bunu istiyorum." Dudağını ısırdı. "Seni istiyorum."

Prens cevap olarak dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı ve onu tekrar öptü. Dudakları kızın kulağına doğru kaydı.

Ying köşedeki aynaya baktı. Yansımasının başka bir yerde, en azından uykuda olmasını umdu. Ama prens geceliğini çıkarırken bile, birinin her an aynadan bakıp onu göreceğini düşünerek endişeleniyordu. Bu berbat bir düşünceydi. Kesinlikle seyirci istemiyordu.

“Bekle,” dedi prensin tutuşundan sıyrılarak. “Ayna. İzin ver de üzerini örteyim.”

Prens soru sorar gibi kaşını kaldırdı. “Neden, prenses?”

“Görölmek istemiyorum.” Ayna prens buna alıştı ama Ying değildi.

Yataktaki ipek çarşaflardan birini alıp gitti ve aynaya baktı. Yansıyan oda -kendi dünyasındaki oda- gölgelerle kaplıydı. Karanlıkta hareket eden bir silüet gördü. Dikkatle bakınca gözleri karanlığa alıştı ve kendi yansımasının gerçek prensin yanına oturmuş, onu yatağa bastırıldığını gördü.

Hafif bir çığlık atıp gözlerini kaçırdı. Bir bir sapık gibi görünmek istemiyordu. O ikisi arasında olan biten her ne ise, Ying'i ilgilendirmezdi. Aslında bir bakıma ironikti zira o da kendi yansımasını taklit ediyordu. Ya da birazdan edecekti. Yaşanacakları düşünüp irkildi.

Ama tam çarşafı aynaya atarken bir şey dikkatini çekti. Elleri ipeği kavrar vaziyette durdu.

“Ying?” diye seslendi ayna prens yataktan. Ama Ying onu duymazlıktan geldi. Karanlık odaya daha dikkatle bakıp, onu durduran sahnenin ne olduğunu görmeye çalıştı.

Ters giden bir şey vardı.

İlk bakışta yansıması prensin üzerindeymiş ve prens de onun altında mutlu bir şekilde duruyor gibi görünüyordu. Ama şu an gerçek prensin mutlulukla uzanmadığını görebiliyordu.

Adam mücadele ediyordu.

Hemen ardından Ying, yansımasının prensle güzel vakit geçirmediğini anladı. Yansıması adamı boğuyordu.

Ying eliyle ağzını kapatıp sessiz bir çığlık attı. Neler oluyordu? Yansıması ne yapıyordu?

“Onu öldürüyor! Yansımam prensi öldürüyor!” diye haykırdı. “Geçmem gerek!”

“Ne?” Prens hızla yataktan indi. “Hayır!” Ying’in elini yakaladı. “Bu güvenli değil.”

“Mecburum. Özür dilerim ama onun ölmesine izin veremem.” Başı dönen Ying alnını tuttu. Yansıma Fei onu bunun için uyarmış olmalıydı. Hizmetçi, Ying’e kendi yansımasına güvenmemesini söylemeye çalışıyordu. Ama taklit etme görevine bağlı olduğu için zavallı kız daha fazla açıklama yapamamıştı.

Ya da belki de korkmuştu.

“Lütfen... Ying.” Prens onu kendine doğru çevirdi ve ellerini omuzlarına koydu. “O kız tehlikeli. Üstelik peşinden gelemem. Aynalar bana açılmıyor.” Sesi çatlıyordu. “Lütfen kal. Benimle kal.”

Ayna prensin gözlerine bakarken Ying’in kalbi hızla çarpıyordu. Bir an için onu dinlemeyi düşündü. Onunla kalmayı. Bu tüm sorunlarını çözerdi. Eğer gerçek prens ölürse Ying’in geri dönmesine bir daha asla gerek kalmaz, asla sevgisiz bir evliliğin acısını çekmesi gerekmezdi. Gerçek dünya için bir daha asla endişelenmezdi.

Öte yandan gerçek prensi ölüme göndermiş olurdu. Her ne kadar neler olduğunu ya da yansımasının neden saldırmak zorunda kaldığını bilmese de... bildiği tek bir şey vardı: Yer değiştirme teklifini kendisi kabul etmişti. Bunda o da suçlu sayılırdı. Eğer gerçek prens ölürse, bu sonsuza dek katlanmak zorunda kalacağı bir yük olurdu.

Ying parmak uçlarında yükselerek ayna prensi son bir kez öptü ve onun elinden kurtulup arkasını döndü. Gözlerine yaşlar birikmişti.

“Üzgünüm,” dedi omzunun üzerinden. Sonra doğrudan aynanın içine dalıp kendi dünyasına geri döndü.

13. BÖLÜM

Ying gerçek prensin odasına indiğinde gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. İlk başta fark etmemiştii ama ayna dünyadaki her şey biraz daha keskin, parlak hatta daha ışıltılıydı. Neyse ki gerçek dünyadaki bulanıklığın berraklaşması uzun sürmedi de yataktaki gölgeli şekilleri seçmeye başlayabildi. Prensın sarsıntılı hareketleri yavaşlamış, hatta nerdeyse durmuştu. Ying'in yansıması onu boğmaya devam ediyordu. Gözleri kurbanında, dişlerini göstererek prensin boğazındaki ipi sıkıyordu.

Ying sadece prensi kurtarmayı düşünerek koştu ve yansımasının saçlarını tuttuğu gibi sertçe çekti. Yansımasının başı geriye doğru sarsılırken, Ying kızın göğsüne sağlam bir yumruk attı. Kesik kesik nefes alan yansıma Ying'in prensin boynundaki elleri çözöldü.

Ying bu fırsatı ziyan etmek istemedi. Yansımasını sürükleyerek, hareketsiz duran prensten uzaklaştırdı ve onu yatağın yanından yere fırlattı.

Yansıma Ying bir saniyeden bile kısa bir sürede ayağa fırladı. Yumruklarını yüz hizasında kaldırıp dövüş pozisyonuna geçti. Mum ışığında yansıması parlıyordu... Ama çok az. Hemen göze çarpmıyordu ve belki de normal insan gözleri bunu fark etmezdi ama Ying ayna dünyada yeterince vakit geçirdiği için aradaki farkı anlayabiliyordu.

Ying delici bir çığlık atarak saldırıya geçti. Yansımasının kafasına döner tekme attı. Bacağında korkunç bir acı hissetti zira kaya kadar sert bir şeyle dövüşmeye alışık değildi.

Yansımasının başı yana doğru yattı. Kaybettiği dengesini kolayca toparladı ve Ying'i gerilette. Ying eğilip kenara çekilerek darbelerin çoğundan kurtulmayı başardı.

İkisi de avantajlı değildi. Biri diğerini birkaç metre itiyor, diğeri savunmaya geçiyor ve döngü bu şekilde devam ediyordu. Ying, yansımasının yapacağı her şeyi tahmin ediyordu ve aynısı yansıması için de geçerliydi.

Lanet olsun, diye düşündü. *Bu kız bütün hamlelerimi biliyor.* Elbette biliyordu. Bu kız onun yansımasıydı. Ying'in aynanın önünde geçirdiği tüm o gecelerde...

Ying farkında bile olmadan birlikte yıllarca egzersiz yapmışlardı.

Yataktan yükselen bir inilti Ying'in dikkatini dağıttı. Prens yana doğru dönmüş, başını tutuyordu. Burnu kanıyordu... Burnunu sildi, yanağına hafif kan bulaştı.

Ying tam o an boynunda buz gibi bir kol darbesi hissetti. Soğukluk soluk borusuna baskı yapıyordu. Dikkatinin dağıldığı o kısacık an pahaliya patlamıştı.

Ying nefes alamıyor, çırpınıyor ama bu bir işe yaramıyordu. Rakibi güçlü ve sertti, ittirmesi imkânsızdı.

Ölecekti. Gözleri karardı. Acısı çok büyüktü. Oksijenin azalmaya başladığı zihninden, son birkaç günün anıları bir film şeridi gibi geçiyordu. Saçlarının tarandığını, çay törenini,

gölden sürünerek çıkan yansımasını gördü. Saray bahçelerini, devasa gölü, canavar yılanı, Mei Po'nun tıkış tıkış kule odasını gördü. Ve en çok da *-en çok da-* ayna prensi, kendisine gülümsediğini, dokunduğunu, öptüğünü ve ilgi gösterdiğini gördü.

Bulanık gözlerle aynanın boş olduğunu fark etti. Prens yansıması kaybolmuştu. Neden? Yoksa yardıma mı gitmişti? Ya da aynalardan geçmenin bir yolunu mu bulmaya çalışıyordu? Peşinden gelebilmek için?

Bunları bir kenara bırakacak olursa... Eğer şu an savaşmazsa, onu bir daha asla göremeyecekti.

Süper güçlü bir insan gibi kıvrıldı ve öne doğru atılarak yansımasını omzunun üzerinden yere fırlattı. Yansıma Ying sırtüstü yere düştü ve birkaç saniye şaşkına dönmüş gibi orada öylece yattı. Ying kendini duvara doğru atıp asılı duran süslü kılıçlardan birini kaptı. Yansıma dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken, Ying uzanıp onun saçına yapıştı ve başını geriye doğru çekerek çıplak boynunu ortaya çıkardı. Ying diğer eliyle tuttuğu kılıcı, doğrudan yansımasının kalbine doğrulttu.

"Nedenini söyle," diye kükredi. "Neden bizi öldürmeye çalışıyorsun?"

Yansıması dudaklarını aralayıp gülümsedi. Dişleri simsiyah kan lekesi olmuştu. "Bizim vaktimiz geldi."

Ying rakibinin saçlarını daha sert çekti. "Sizin vaktiniz mi? Bu ne *demek* oluyor?"

Ying yan gözle prensin yatağında doğrulduğunu gördü. Hâlâ bir eliyle başını tutuyor ve hafifçe sallanıyordu. Boğuk bir sesle konuştu: "Ying? Ying Yue? Neler oluyor?"

"Bî zui!" diye çıkışan Ying başını çevirmeye cesaret edemedi. "Kapa çenen!" Dikkatini tekrar rakibine çevirdi. "Konuş!" diye bağırdı. "Yoksa seni bu kılıçla delirim!"

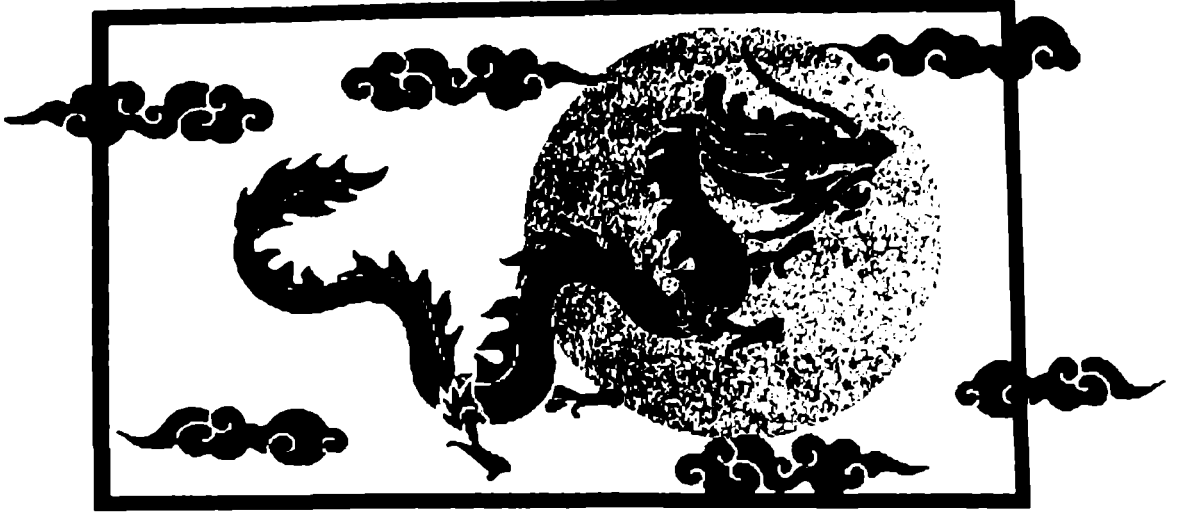
Yansıması ona düz, kara gözleriyle baktı. “Sizi o kadar uzun süredir taklit ediyoruz ki,” dedi, “artık kendi hakkımız olanı alma vaktimiz geldi.”

“Peki, neymiş o?” Ying’in kolları titriyordu. Kontrolünü kaybetmemek ve sesinin titremesini engellemek için çabalıyordu.

Yansıması sııttı. “Bu dünya.”

Ying’in zihni paramparça oldu. Demek başından beri plan buydu.

Terli eliyle kılıcını daha da sıkı kavrayarak, “Ama bu yanına kalmayacak,” dedi. Sonra da tüm gücünü sağ koluna verip, kılıcı direkt yansımasının kalbine sapladı.

14. BÖLÜM

Ancak kılıç saplanmadı.

Onun yerine yansıma Ying'in cam gibi sert bedenini delemeyip geri sekti.

Ying kolunda korkunç bir acı hissetti. Tüm vücudu soğudu. Her bir kası sızlıyordu.

Yansıması tekrar sırttı. İki eliyle kılıcın bıçağını kavrayıp aşağı doğru çekti ve Ying'in yüzüne doğrulttu.

"Bu yanıma *kalacak*," diye dalga geçti. "Ve prens?" Kısa, alaycı bir kahkaha attı. "İşim bittiğinde ölmüş olacak."

Hangi prensi kastetmişti? Kalması için ona yalvaran ayna prensin görüntüsü, Ying'in zihninde bir çakmak gibi yandı. Göğsü öfkeyle doldu. Kükreyerek kılıcı rakibinden kaptığı gibi tekrar üzerine indirdi. Yansıması ayağa fırladı ve kaya gibi kollarıyla kılıcı savuşturdu.

"Beni kesemezsin," diye dalga geçen yansıma, Ying'in her hamlesini art arda savuşturuyordu. Ying'in içini karanlık gibi, hastalık gibi bir çaresizlik kapladı. Özensiz dövüşmeye

başlamıştı. Sırtına stratejik bir yumruk indi ve yansıması onu yere serip kılıcı boğazına dayadı.

“Sen beni kesemezsin,” diye tekrar etti yansıma, “ama ben seni kesebilirim.” Ve kılıcı çok ağır bir şekilde, Ying’in yumuşak boynunda gezdirdi. Ying acıdan bağırdı. Yansıması sadece güldü.

“Ne yazık ki seni öldüremiyorum. En azından şimdilik.” Kılıcın hareketi durdu. “Ama bundan sonra daha dikkatli olacağım.”

Ying tüm cesaretini toplayıp rakibinin yüzüne tükürdü.

Yansıma Ying’in yüzü kısa bir an için öfkeyle doldu ve Ying kadının kendisini öldüreceğini sandı. Ama sonra korkunç bir kırılma sesi geldi, üzerlerine porselenler yağmaya başladı ve gözleri kayan yansıma öne doğru düşüp bayıldı.

Gerçek Prens Zhang Lin dehşete kapılmış bir vaziyette, iki elinde seramik vazonun parçalarıyla Ying’in arkasında duruyordu.

Ying ona acı acı gülümsedi. Görünüşe bakılırsa yansımalar kesilemiyor ama tenleri kırılgan olduğundan, cam gibi çatlıyordu.

Bu da kesinlikle bayıltilabilecekları anlamına gelirdi.

Ying yansımanın hareketsiz bedenini üzerinden itti. Yansıma Ying’in alnında oluşan örümcek ağları gibi çatlakların arasından simsiyah kan sızıyordu. Prens birkaç kez ağzını kapatıp açtı ve “Kim bu lanet şey?” diye yansımayı gösterdi.

“Sadece bir biaozi,” dedi Ying. “Haydi, onu aynaya sokmama yardım et.”

Ying eğilip opal yüzüğünün kapağını açtı ve içindeki uyku tozunun hepsini yansımasının yarı açık ağzından içeri boşalttı.

Teşekkür ederim, Hao Yu. Böylece bu canavar en azından bir süre daha uyurdu. Ying bir sonraki adımlarının ne olacağını çözene kadar.

Prens ona tuhaf bir bakış atıp ellerini saçlarında gezdirdi. “Tıpkı sana benziyor.” Ying’e çevirdiği gözlerini kıstı. “Yoksa bilmediğim bir ikizin mi var?”

Ying yansımasının ağır bedenini kaldırmaya çalışarak, “Tanrılar aşkına,” diye mırıldandı. “Çeneni kapa da bana yardım et, olur mu? Fazla vaktimiz yok. Tabii, onunla yine dövüşmek istemiyorsan.”

Prens iç çekerek sustu. Yansımanın sarkan kolunu kavrayıp onu omzuna aldı. “Mā de! Ağır mı?”

Ying onu aynaya doğru götürdü. Prens sendeleyerek aynanın önüne geldi ve yükünü yere fırlattı. Ying’le birlikte yansımayı yuvarladılar. Ying, baygın bedeni -sanki ayna cam değil de sıvıymış gibi- aynadan içeriye doğru yuvarlarken prensin gözleri büyüdü. Tek parmağını kaldırıp çekinerek aynanın yüzeyine dokundu. Ama hiçbir şey olmadı. Belli ki aynalar onun için hâlâ geçilmezdi.

“Bunu kırmamız lazım.” Ying etrafta ağır bir obje ya da süs aradı. Yeşim taşından yapılma ağır bir bibloyu iki eliyle kaldırdığı gibi aynaya fırlattı.

Ayna parçalandı. Parçalar yere saçılınca Ying geriye doğru fırladı. Bu sadece geçici bir çözümdü ama onlara zaman kazandırırdı.

Geceliğinin alt kısmından bir parça kumaş yırtıp prene uzattı. “Bu arada yüzünde kan var. Silmek isteyebilirsin.”

Prens hiç yorum yapmadan bezi alıp yüzünü sildi.

Bir süre onu izleyen Ying, “Yardım etmeye karar vermene sevindim. Seni orada boğarken beyin hücrelerini kaybettin sanıp korkmuştum,” dedi. Kaşlarını kaldırıp dağınık yatağa baktı.

Prens aniden sinirlendi. "Sana yardım etmekle iyi bir karar verip vermediğimden hâlâ emin değilim." Yüzünü daha da sert silerek tutarsız cümleler sarf etti: "Hatırladığım tek şey karımla yatağa girdiğim. Sonra kız -yani sen- bir anda üstüme çıkıp beni boğmaya çalıştı. Kimsin sen? Neydi o? Hanginiz beni öldürmeye çalıştı? O mu? Sen mi? *Sen olmadığınızı nereden biliyim?*"

Bunu söyler söylemez Ying'in boğazına yapışıp kızı ayağa kaldırdı. Yüzü yanmaya başlayan Ying çırpındı. Ying'i nefesini kesecek kadar olmasa da kıpırdamasını engelleyecek kadar sert kavrayan prens, aralarında bir kol mesafesi kalana kadar onu kaldırıp tuttu.

"Beni hissetmeye çalış," diye haykırdı Ying. Prensın boşa kalan elini tutup kalbine götürdü. "O soğuktu, hatırladın mı? Benim sıcaklığımı hisset."

Prens tereddüt ederek nefesini tuttu. Göz bebekleri kocaman olmuş simsiyah gözlerini kızın gözlerine sabitledi. Birkaç saniye sessizce öyle kaldılar. Prensın kızın göğsündeki eli sıcaktı ve Ying'in nabızı kulaklarında âdeta kükrüyordu.

Derken prensın gözleri netleşti. Ying'i bırakıp, "Tamam," dedi, elindeki bezi yatağa fırlatıp eliyle gözlerini ovuşturarak. "O zaman sen o değilsin. Ama neler olduğunu anlatabilir misin?"

Ying omzunun üzerinden geriye baktı. Yansıması her an kendine gelip saraydaki aynalardan birinden geçebilir ve kapıdan içeri dalabilirdi. Yansımasının korkunç niyeti konusunda prensi uyarmalıydı. Ama burada, yansımaların ve başka casusların da olabileceği bu odada değil.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Yansımaların olmadığı bir yere. Sana ancak o zaman anlatabilirim."

Prens önce tereddüt etti ama sonra başını *tamam* der gibi salladı. "Bir yer biliyorum." Lake gardıroptan simsiyah bir

pelerin alıp omuzlarına geçirdi. Yüzünü gizlemek için ağır kapüşonunu da başına geçirdi. Sırtına yay ve okunu, beline de kılıcını taktı. Sonra Ying'e de bir pelerin verdi... Ayna dünyada taktığının aynısı olan bordo pelerindi. Pelerini kızın boynuna bağlarken parmakları köprücük kemiklerine dokundu. Her temas Ying'in çıplak tenine yağın kıvılcımları gibi sımsıcaktı.

Hızla saraydan çıkıp ahırlara yöneldiler. İçeri girer girmez prens, Ying'i simsiyah parlak tüyleri ve yelesi olan bir atın üzerine oturttu. Kızın arkasına atladığı gibi dizginleri kavradı, emir vermesiyle at dört nala koşmaya başladı. At koşmaya başlayınca Ying savrularak prensin kollarına tutundu. Hayvanın nalları zemini âdeta dövüyordu. Ahır kapılarından hızla çıkarlarken, Ying'in pelerini rüzgârda uçuşuyordu. Serin hava yanaklarına çarptı.

Taşlı yoldan saray kapılarına doğru giderlerken Ying'in sinirleri gerildi. Yeniden at sırtında olmak iyi gelmişti ama at hızla koşup onları saraydan uzaklaştırdıkça, yüreğini de o denli geride bırakıyordu. Diğer prens -onun prensi, ayna prens- orada, aynanın diğer tarafında bir yerlerdeydi. Ying'in hızla uzaklaştığının, kendisine ulaşabileceği her yolu kapattığının farkında bile değildi.

Acaba güvende miydi? Yansıma Ying'den ve dünyayı ele geçirme planlarından haberi var mıydı? Onun tehlikeli olduğunu söylemişti. Acaba ayna prens de tehlikede miydi?

Ying sürekli düşünüyordu. Gerçek prens yetenekli bir dövüşçü olmasıyla nam salmış, güçlü biriydi. Eğer gerekirse prensin yansıması da kendisini savunabilirdi, Ying buna inanmak zorundaydı.

Ying dikkatini içinde buldukları âna çevirdi. Nöbetçiler onun prensle birlikte olduğunu görünce kapıları açmıştı. Şu an açık yolda gidiyorlardı.

Ying atı kastederek, “İsmi ne?” diye sordu omzunun üzerinden. Elleri buz gibi, parmakları bembeyaz bir vaziyette eyerin ön kısmına tutundu.

“Jué Ying,” diye cevap verdi Prens. Sıcak nefesi kızın ense-sindeki saçlara değdi. “Gölge Koşucu.”

Ying onun bu kadar yakın olduğunu fark edince irkildi, doğrudan kulağına konuşuyordu. Şu an tüm bedeninin kendi bedenine yapışmış olduğunu fark ediyordu. Prensın kaslı bacaklarını, dizginleri tutan güçlü kollarının onu nasıl da sardığını hissetti. Ayna dünyada geçirdiği süreden sonra, üzerinde pelerin olmasına rağmen, prensin nefesi çok yakıcı geliyordu.

Ying eyeri daha da sıkı kavradı. Avuçlarının altındaki eyerin derisi son derece pürüzsüz ve yıpranmıştı. İki yanlarında belli belirsiz, karanlık bir orman görülmeye başladı.

“Gölge Koşucu,” diye fısıldadı hem kendine hem de ata. “Bu isim sana çok yakışmış.”

Saatler sonra at yavaşladı ve yürümeye başladı. Ying yorgunluktan sallanıyordu. Onu dik tutmak için prens tek koluyla belini sıkıca kavradı. Tam dolunay olmayan ay, gökyüzünde asılı duruyordu. *Gece yarısı olmalı*, diye düşündü Ying. Daha evvel ayna dünyadaki birkaç saatlik huzursuz uyku ona yetmemişti.

Bir anda aklına bir şey geldi: Ayna halkı uyuyor muydu? Birinin bile uyuduğunu görmemişti. En azından gerçek anlamda. Ayna prens odalarındaki ilk geceyi, onu kanepeden izleyerek geçirmişti. Ve yansımasının gerçek dünyadaki Ying’i taklit etme çabaları -onun yatağında uyuması, geceliğini giymesi- sayılmazdı.

At dolambaçlı bir dağ yoluna tırmanmaya başladı. Biraz ilerideki kayalıklı bölgede minik, ahşap bir kulübe duruyordu. Dağ, arkasından yükseliyordu. Çevrelerindeki gür çam ağaçları sessiz askerler gibi duruyor ve Ying’in gözlerinin görebildiği yere

kadar uzanıyordu. Morumsu gökyüzünde siyah silüetler gibiydiler.

“Neredeyiz?” diye mırıldandı yorgunluktan kalınlaşmış bir sesle. Gölge Koşucu başını geriye atıp kişnedi.

“Sadece yalnız kalmak istediğim zamanlarda geldiğim bir yerdeyiz,” diye cevap verdi prens attan inerken. Elini Ying’in beline koyup onu da indirdi. “Avlanmak için. Düşünmek için.”

Ata bir şeyler fısıldadı. Hayvan uzaklaşarak bir parça çimin yanına gitti. Prens kulübeye yöneldi ve Ying’i çıkıntılı toprak yolda bir başına bıraktı.

İterek açtığı kapı hafifçe gıcırdadı. Kulübe küçük ama sıcaktı. Uzun duvarlı, çatı kirişleri açıkta ve bir köşede küçük bir şöminenin olduğu tek odadan ibaretti. Şöminenin önünde eski bir ahşap masa ile bir sandalye ve diğer köşede de tek kişilik dar bir yatak vardı.

Prens bir mum yakıp sırtındaki yay ve okunu çıkararak dikkatle kapının yanına koydu. Pelerinini sandalyenin arkasına fırlattı. Son olarak da belindeki kemerden kılıcını çıkarıp bir kancaya astı.

Sandalyeyi çekip, “Otur,” dedi. Bu bir rica değildi.

Sandalyeye oturan Ying pelerinini sıkıca sardı. Ateş yanmadığı için kulübe epey soğuktu. En azından bu soğuk hava onu uyanık tutardı.

“Bana yardım ettiğin için sağ ol,” dedi, uyuşan parmaklarını canlandırmak için ellerini ovuştururken.

Yatağa oturan prens ona bir bakış attı. Her ne kadar sözlerinde sevgiden eser olmasa da, “Sen benim karımsın,” dedi. “Bu benim görevim.”

Görev, diye düşündü Ying donuk bir şekilde. *İşte yine aynı kelime.*

“Şimdi,” dedi prens öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, “bana orada neler olduğunu anlat.”

Ying çekindi. Yansımasını aynaya yuvarlarken prens ona yardım etmişti. Herhâlde ona inanırdı?

“Şey...” diye geveledi. “O... O yaratık benim yansımamdı.”

Prens doğruldu ve elini çenesinde gezdirdi. Kare şeklindeki çenesini kaplayan kirli sakalını karıştırmıştı. Üzerindeki gömlek hafifçe açılmış, geniş göğsünün üst kısmıyla pürüzsüz bronz teni gözüküyordu.

Tıpkı yansımasına benziyordu... Sadece birkaç saat önce Ying’in yanında uzanan, ona sımsıkı sarılan, vücuduna dokunan yansımasına... Ağzı kuruyan Ying yutkundu.

Aynısı değil, dedi bir mantra gibi kendi kendine. *Aynı adam değil.*

Prens nihayet konuştu: “Yansıman aynadan çıkıp beni öldürmeye çalıştı.” Sesi düz, sözcükleri soru gibi değil, birer ifade gibiydi.

Ying başıyla onu onayladı.

“Peki, bu sırada sen neredeydin?”

“Aynada. Bana ölmekte olduğunu, iyileşmek için gerçek dünyada biraz vakit geçirmesi gerektiğini söyleyip beni kendi dünyasına götürdü. Ona inandım. Yardım ettiğimi sandım.” Ying kederle başını iki yana salladı. “Çok aptalım.”

Bir duraksama oldu. “Aptal değilsin,” diye düzeltti prens. “Naziksin.”

Ying gözlerini kırıştırdı ve biriken birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü. Alçak sesle devam etti: “Hepsi o değil. Düğünde yerime geçmeyi teklif etti.”

Prens ona keskin bir bakış attı. “Yani o sen değil miydin? Düğündeki?”

Şu an gözyaşları gerçekten akıyordu. Başını iki yana salladı.

“Yani biz...” Prens bir an için duraksadı. “Aslında evlenmedik mi?”

“Hayır.”

“Pekâlâ.” Prens yüzünü buruşturdu. “Bu bir sorun.”

“Neden?” dedi Ying gözyaşlarını silerek. “Mutlu değil misin? Yani, benden hoşlanmıyorsun bile. Ve ben de senden hiç hoşlanmıyorum.”

Prens acı bir kahkaha attı. “Bizler asiliz, Ying. Birbirimizden *hoşlanmamız* gerekmez.”

Ying cevap vermedi. Sadece dudaklarını birbirine bastırdı. Prens elbette haklıydı ama bu, durumu iyileştirmiyordu. Peki, öyleyse çöpçatanlar neden onu *prensle* eşleştirip bir ömür korkunç bir hayata mahkûm etmişti?

Bunu düşününce, ayna prensi nasıl daha çok tercih ettiğini fark etti.

Kızın tepkisini görmezden gelen Zhang sorgusuna devam etti: “Aynanın diğer tarafında ne var, Ying?”

“Tıpkı burası gibi.” Ying bir an için duraksadı, sonra devam etti: “Ama orada canavarlar da var.”

“Canavarlar mı?”

“Evet, dev bir yılan tarafından saldırıya uğradım. Mei Po -yani Mei Po’nun yansıması- beni iyileştirdi.”

Prens kaşlarını kaldırdı. “Peki, bunlar -yani yansımalar- ne yapıyor?”

“İşleri bizi taklit etmek,” dedi Ying ve son birkaç gün içinde elde ettiği tüm bilgileri hatırlamaya çalıştı. “Bizden ayrı varlıklar olduklarını bize fark ettirmemeleri gerekiyor.”

“Ve her birimizin, hatta benim bile, orada birer yansımamız var? Yani kendi iradesine sahip ama benden bağımsız bir versiyonum var, öyle mi?”

“Kendi iradesine sahip,” dedi Ying, ayna prensi düşünerek. “Evet.”

“Peki, sen benim bu diğer versiyonumla tanıştın mı?”

Bir duraksama oldu. “Evet.” Ying’in yüzü alev alev yanıyordu.

Prens gözlerini kıstı. Ying’in boynunda beliren kızarıklığı fark etmişti.

“Onunla...” Bir an için tereddüt etti, sonra boğazını temizledi. “Onunla yatağa girdin mi?”

“Sen bunu soramazsın!” diye çıkıştı Ying. “*Yansımamla* yataktaydın!”

Prens kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. “Aradaki fark, Ying... *Ben* onun senin yansıman olduğunu bilmiyordum!”

Ying surat astı. “Nasıl bilmezsin? Hepsi buz gibi soğuk! Tenleri de kaya gibi sert! Hiç fark etmedin mi?” Sesinde gizli bir alaycılık olduğunun bilincindeydi ama umursamadı.

“Elbette fark ettim.” Prens duraksadı ve oturduğu yerde kıpırdandı. “Ama çok da düşünmedim.”

Ying gözlerini kıstı. “Çünkü kafanla düşünmüyordun, değil mi?”

“Şey, hayır.” Prens dudakları seğirdi, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

“Anlaşıldı,” diye mırıldandı Ying kollarını kavuşturup.

İkisinin de hiç konuşmadığı, tuhaf bir duraksama daha oldu. Ying gözlerini masaya indirip üzerinde sayısız çizikler olan eski ve yıpranmış ahşap yüzeye baktı.

Prens sonunda sessizliği bozdu: “Neyse. Bize neden saldırdılar? Ne istiyorlar?”

Ying kollarını hafifçe kaldırıp masaya koydu. “Tam olarak emin değilim.” Parmaklarını açıp sert ve yıpranmış ahşaba dokundu. “Yansımam bana kendisinin ya da onların bizim yerimizi almak istediğini söyledi. Bizim dünyamızı ele geçirmek.” Ellерinin titremesini önlemek için yumruklarını sıktı.

Prens derin bir nefes verdi. “Wo cào,” diyerek sertçe küfretti. Sonra Ying’e baktı. “Özür dilerim.”

Ying umursamazca gibi elini salladı. Şu anki durumda küfretmek gayet normaldi. Şu an gerçek prensle yüz yüze, onun ölümün kıyısından döndüğünü daha iyi anlıyordu. O gece olanlar zihnini ele geçirirken, bedeni de tepki vermeye başladı. Titreyerek kollarını göğsünde birleştirdi ve sadece üşüyor muş gibi yaptı.

Prens ayağa kalkıp boş şöminenin yanına gitti. Düşünceli bir şekilde tek elini şömine rafına koyup yaslandı. Sonra yine konuştu: “Düşünecek çok şey var. Biraz uyusan iyi edersin. Çok yorgunsun.”

Ying zaten uyumaya başlamıştı bile, başı neredeyse masaya düşecekti. Sendeleyerek ayağa kalkarken, “Evet, majesteleri,” dedi. Gözleri etrafı taradı ve sonra Prens Zhang’in üzerinde durdu.

“Bir sorun mu var, prenses?”

Ying yanaklarının kızardığını hissetti. “Şey...” Omuzlarını kaldırdı. “Şey, burada sadece bir tane yatak var.”

“Evet, ne olmuş?”

“Şey ben...”

“Biz evli sayılırız, değil mi?” Acı bir sesle, “Her ne kadar sen kendi düğününe katılmayı gerekli bulmasan da,” diye mırıldandı.

“Evet ama...”

Prens bitkin bir şekilde homurdandı. “Konu benim yansımam, öyle değil mi? Sen...” dudakları büzüldü. “Sen ona *âşık mı oldun?*”

“Kıskandın mı?” dedi Ying, sesindeki alaycılığı gizlemeye çalışarak.

“Hayır. Sadece şaşırdım.” Kollarını iki yana açtı. “Oysa ben etten, kemikten bir insan olarak karşında duruyorum. Ama sen benim yerime lanet bir *canavarı* tercih ediyorsun.”

Ying’in göğsü öfkeyle doldu. “O bir canavar *değil!*”

Prens iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Ellerini indirdiğinde başını iki yana sallıyordu. Gergin bir sesle, “İyi,” dedi. “Bildğin gibi yap. Yatağı sen al. Ben yerde yatarım.” Pelerini yere serip arkasını dönerek şöminenin önüne uzandı.

Ying pelerinini çıkardı, örgülerini çözdü ve yatağa yattı. Yorgan ip kadar inceydi. Prens onı neden değiştirmedığını merak etti.

Cenin pozisyonu aldı ve hem yorganı hem de pelerinini yüzüne kadar çekti. Prens Zhang Lin’i kıskançlıkla suçlamıştı ama aslında kıskanmadığını biliyordu. Prens onu umursamıyordu bile, en azından bu kadarını itiraf etmişti. Ondan hiç *hoşlanmıyordu*. Ying de ondan hiç hoşlanmıyordu.

Titremesinler diye dişlerini birbirine bastırıp iyice kıvrıldı ve kollarını kendine sardı. Bu lanet kulübe buz gibiydi, sanki soğuk hava çatlaklardan içeri sızıp kemiklerine işliyordu. Battaniyenin üzerine pelerini örtmüş olmasına rağmen hâlâ ısınamıyordu. Bütün yatak onun titremesiyle sarsılıyordu.

“Neyin var, Ying?” Prens pelerinin altından gelen sesi boğuktu.

“Hiçbir şey.”

“Üşüyor musun?”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Biraz.”

Prens iç çekerek doğruldu. Ying titremesini gizlemek için örtülere daha sıkı sarıldı.

“Odunumuz yok,” dedi prens, sesinde hafif bir sabırsızlıkla. “Bir süredir burada kalmıyorum. Gidip biraz toplayayım mı?”

“Hayır, hava çok karanlık.” Ying kurtlar, ayılar ve tanrılar bilir daha nelerle dolu ormanı düşündü. “Kendini öldürtürsün.”

Prens ayağa kalktı ve sabırsızlıkla iç çekti. “İstersen gelip seni ısıtayım?” Ancak ses tonu bu fikrin kesinlikle iğrenç olduğunu gösteriyordu.

Ying hızla itiraz etti: “Hayır! Kesinlikle istemem. Sen uyu. Ben iyiyim.”

“Saçmalama. Dişlerinin takırdadığını buradan bile duyuyorum.”

Ying zihninde bir şeyleri tarttı ve sonunda gururunun soğuktan ölmekten daha az önemli olduğuna kanaat getirdi. “Tamam.” Kenara kayıp kendini duvara iyice bastırdı. “Ama... herhangi bir beklentin olmasın. Konu tamamen vücut ısısı.”

Prens hafifçe eğilerek selam verdi. “Elbette, prenses. Hizmetinizdeyim.” Sesindeki ima fark ediliyordu.

Yatağın yanında durup örtüleri çekti. Tüyleri diken diken olan Ying daha sıkı kıvrıldı. “Tanrılar aşkına, Ying... Pelerinin altına sadece bunu mu giydin? Aklın neredeydi?” Kıza dokunmamaya dikkat ederek yanına yattı. Sanki bizzat güneşin ta kendisiymiş gibi, bedeninden ısı yayılıyordu. Ying onun sıcaklığına sokularak derin bir iç çekti.

“Üzerimi değiştirecek vaktim olmadı,” dedi biraz daha soğularak. “Hem sen de oradaydın. Ne giydiğimi gördün.”

“Fark etmedim. Aynadan ittiğimiz cinayet meraklısı canavara dikkat etmekle meşguldüm.” Sırtüstü dönüp ellerini başının altına koydu. “Hadi, biraz uyu, Ying.”

“Evet, majesteleri,” diye mırıldandı Ying. Arkasını döndü. Prens kendisine bu kadar yakın olmasına rağmen, sadece sırtı ısınmıştı. Bedenin kalan kısmı hâlâ soğuktu.

Kollarını gövdesine sarıp top gibi kıvrıldı. Ama tüm çabasına rağmen titremesini engelleyemedi.

Prens dönüp tek dirseği üzerine dayanırken yatağın minderi hafifçe çöktü. Birkaç saniye boyunca hiç sesi çıkmadı.

“Of, tanrılar aşkına,” dedi sonunda kıza sarılarak. “Gel buraya.”

15. BÖLÜM

Ying uyandığında prens belini sıkıca sarmış, hâlâ uyuyordu. Isı boğucuydu ve Ying'in yüzüyle göğsü nemlenmişti. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kollarını yavaşça kaldırıp elinden kurtuldu. Prens mırıldanarak arkasını döndü. Son derece huzurlu, hatta masum görünüyordu. Uyku, güçlü yüz hatlarını yumuşatmıştı.

Ying aylardır ilk kez rüya görmediğini fark etti. Aslında kendini dinlenmiş, enerji depolamış hissediyordu. Her şeye hazırды.

Pelerinini omuzlarına atıp kulübenin ön kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Havanın soğuk olmasını beklerken gökyüzünde güneşin pırıl pırıl olduğunu, sıcaklığının onu bir battaniye gibi sardığını hissetti. Yüzünü ışığa doğru kaldırıp gözlerini kapatarak serin sabahı içine çekti.

Hafif bir kışneme dikkatini dağıtınca gözlerini açtı ve yakınlardaki Gölge Koşucu'yu gördü. At, gözlerinde sorgular gibi

bir bakışla kulaklarını Ying'e doğru dikmiş, telaşlı duruyordu. Gün ışığında çok daha muhteşemdi. Kuzguni siyah tüyleri yarıdöner ışıltılar saçarak parlıyor, üzerindeki mor tonları güneşte göz kırpıyordu. Yelesi de simsiyahtı. Hatta berrak mavi gözleri dışında siyah olmayan hiçbir şeyi yoktu.

"Selam, güzellik," dedi Ying ata doğru yaklaşarak. Hayvan bir ayağını yere vurup başını eğdi ama onun dışında kıpırdamadı. Ying ona biraz daha yaklaşmış olduğu için bu kez daha alçak bir sesle yine, "Selam," dedi.

Gölge Koşucu iki adım ilerledi ve burnuyla Ying'in kulağını dürtüp, dağılmış saçlarını nefesiyle uçurdu. Ying kıkırdarak hayvanın burnunu sevdi. At daha da sokulup bu kez burnuyla elini dürttü. Ying atın ipeksi boynunu okşayarak güldü.

"Seni sevdi." Prensın sesi sessiz dağ havasında çınladı. Ying hızla arkasını döndü. Prens dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kollarını göğsünde birleştirmiş, kulübeye yaslanmıştı.

"Çok sıcakkanlı," diye cevap verdi Ying neredeyse nefes almayı unutarak. Hatırlayınca derin bir nefes aldı ve kıpkırmızı oldu.

Prens yanına geldi. Gölge Koşucu'nun başını avuçlarının arasına alıp gözlerinin arasını okşadı. "Hayır, değil," dedi. "Aslına bakarsan lanetin tekidir. İnsanlardan nefret eder." Başını Gölge Koşucu'nun boynuna yaslamış olan Ying'e yan yan baktı. "Dün gece üzerine binmene izin vermesi beni epey şaşırttı. Belki de insandan iyi anlıyordur."

Ying güldü. "O zaman kendimi daha da imtiyazlı hissediyorum."

"Pekâlâ, Prenses Ying. Bugünkü plan nedir? Dünyayı daha çok ayna canavardan kurtarmak mı?"

Atın kadife boynu yanağının altında olan Ying gözlerini kapattı. Yansıması hâlâ bir yerlerde bir saldırı planlıyordu. Ve

ayna prens... acaba iyi miydi? Tehlikede olmamasını umdu. Kısa süre içinde geri dönüp bakması gerekecekti.

Tüm bu düşünceler çok bunaltıcıydı. Göz kapaklarının arkasında biriken baskı gözyaşlarını tetikledi ama Ying gözlerini kırptırarak yaşları zorla geri itti. Bu kez bir plana ihtiyacı vardı. Kaygısız olamazdı. Duygusallaşamazdı. Prensi dâhil, bunun hiç kimseye bir faydası olmazdı.

“Evet,” dedi sonunda. “Dünyayı kurtarmamız gerek. Ama önce bir şeyler yemeliyiz.”

Sabahın kalan kısmını ormanda avlanıp, yiyecek bir şeyler arayarak geçirdiler. Prens iki tavşan vurmayı başardı. Bu sırada Ying de sık çamlardan ayrı bir yerde büyümüş ve rüzgârdan eğilmiş bir yenidünya ağacı buldu. Şansı vardı çünkü ağaç olması gerekenden daha erken meyve vermişti. *Cömert hediyeleri olan cesur bir asker*, diye düşündü ağacın minik meyvelerini soyarken.

Prens açıklıkta hafif ışık saçan bir ateş yaktı, avını temizledi ve dallardan yaptığı mızrağa taktı. Ying eteği meyvelerle dolu vaziyette geri döndüğünde, o da ıslık çalarak avını ateşte çeviriyordu.

Bu Ying’e büyük sürpriz oldu... Islık mı çalıyordu o? Bunu asla beklemezdi. Belki de saraydan ve görevlerinden çok uzakta olduğu için daha rahattı.

Prensin bozuk melodisini duymamış gibi yaparak pelerinini çıkartıp yere bir battaniye gibi serdi. Sonra elindeki meyveleri yaprakların üzerine yığıp, bağdaş kurarak pelerinine oturdu.

Prens ıslık çalmayı kesti. Bakışları kaydı. Üzerini değiştiremediği için Ying hâlâ o ince, pembe geceliğini giyiyordu. Prensin gözlerinin vücudunda gezindiğini hissedince kızardı. Fakat sonra prens küfrederek ayağa fırladı.

“Ying!” Kızın yanına gelen prens çenesini kaldırıp boynunu ve göğsünü inceledi. “Tanrılar aşkına sana ne oldu böyle?”

Ying kendine bakınca üst kısmının tamamen kuru kanla kaplı olduğunu görüp şaşırdı. Dün geceki karanlıkta bunu hiç fark etmemişti.

“Beni kesti,” dedi başı midesi bulanarak. “Yansımam.”

Prens yine küfretti. “İyi misin?”

Ying hafifçe omuz silkmeyi denedi ama başaramadı. “İyi gibiyim.” Sonra konuyu değiştirip, “*Sen* iyi misin? Ölümden dönen sensin,” dedi.

“Sadece başım ağrıyor,” dedi prens, onun sorusunu geçiştirir gibi elini sallayarak. “Seni temizlememiz lazım. Gel.” Az evvel ıslık çalan, kaygısız prens gitmiş, yerine yine emreden prens gelmişti.

Ying yaklaşıp onun önünde diz çöktü. Prens şaşırtıcı bir nezaketle mendilini çıkardı, deri matarasındaki suyla biraz ıslattı ve kızın üzerindeki kanı dikkatle, uzun uzun sildi.

Bu kadar yakın olması Ying’i rahatsız etti. Pırıl pırıl gün ışığında, dün geceyi kollarında geçirmiş olması şu an ona çok uzak ve tuhaf bir anı gibi geliyordu.

Bayağı bir tuhaf.

Tüm bedeni gerilmiş bir hâlde, ona doğru eğilmemek için kendini zor tutarak işini yapmasını izledi. Sonra bu huzursuz sessizliği bozmak için konuştu: “Zhang?”

“Hımmm?” Odaklanmış bir şekilde başını eğmiş olan prensin dikkati dağıldı.

“Şimdi ne yapacağız?” Ying, yansımasını aynaya ittiklerinden bu yana geçen sürenin farkındaydı ve göğsündeki endişe giderek büyüyordu. İşe koyulmaları gerekiyordu. *Bir şey* yapmaları gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Prens ona bakmadan silmeye devam etti. “Ne konuda?”

“Aynadaki canavarlar konusunda! Yani, annenle babandan...”

“Hayır,” dedi prens biraz sert bir şekilde. “Onlar... anlamaz.”

“Nasıl yani?”

“Babam...” diye söze başladı. Başını iki yana salladı. “Boş ver.”

Bu ne demek şimdi? diye merak etti Ying. Yoksa prensin babası aynalarla ilgili gerçeğin zaten farkında mıydı? Hepsi bunu biliyor muydu? Bu, Shan ailesinin bir sırrı mıydı?

Ying gözlerini kıstı. “Bekle,” dedi. “*Sen* ne kadarını biliyorsun?”

Prens duraksadı ve kıza baktı. “Neyin?”

“Aynaların.”

Prens ânında başını eğip görevine geri döndü. “Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi ve kızın yaralarını biraz daha sert, biraz daha hızlı temizlemeye devam etti. “Hem de hiç.”

“Peki, ya kaybolan onca imparatoriçe?” diye devam etti Ying. “Ataların? Onlarla ilgili sana bir şey anlatıldı mı?” Ying’in zihninde bir yığın teori uçuşuyor, aklı iyice bulanıyordu. Kadınların aynalardan geçip yansıma dünyaya kaçışlarının ilk kez olmadığını düşündü.

Prens dudaklarını büzdü. “Bana hasta olup öldükleri söylendi.”

“Ve sen de bunun ne kadar *tuhaf* olduğunu hiç düşünmedin?” diye sordu Ying, alay eder gibi. “Art arda ölen yedi genç imparatoriçe? Bunu sorgulamak hiç aklına gelmedi mi?”

“Hayır.” Durup mendili bir kenara fırlattı. “Tabii ki sorgulamadım! Herkes aynı şeyi söylüyorsa -ailen, danışmanların, imparatorluk şifacıları, görevliler... hatta tarih kitapları bile bunları *sorgulamazsın*, Ying.”

Ying dudaklarını birbirine bastırdı. Elbette sorgulamazdı. Tarihsel olarak kadınlar isimleriyle hatırlanmazdı, sadece hayatlarındaki erkekle olan ilişkileriyle anılırlardı. Belli ki erkeklerin üstün olduğunu görerek büyütülen veliaht prens, kendisi doğmadan çok uzun zaman önce kaybolan kadınları düşünecek değildi. “Ama ya söylentiler? İnsanlar...”

“Dinle, Ying.” Prens küfrederek yere attığı mendili alıp kıristırdı. “Bizler asilleriz. İnsanlar konuşur. Eğer bu ailenin bir parçası olacaksan dedikodu ile gerçek arasındaki farkı öğrenirsen iyi edersin.” Mendili cebine attı. “Ve bunu hızla öğrenmelisin.”

“Doğru,” diye mırıldandı Ying kollarını göğsünde birleştirip. “Dedikodu. Gerçek. Anladım.”

Prens, söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Ying bundan emindi. Sarayla ilgili özel bir şey, bu evrenle diğer bulanık evren arasında bir hat oluşturan bilinmeyen bir özellik vardı. Üstelik Ying son birkaç günle ilgili bir mantık oluşturmaya çalıştıkça, zihninde daha fazla soru belirliyordu. Mesela yansıması onu da tıpkı ortadan kaybolan diğer imparatoriçeler gibi yok etmektense, neden yer değiştirmeyi, onun yerini almayı teklif etmişti? Ve yansıma Ying neden ona değil de prene saldırmıştı?

Ying gerçeğe *çok* yaklaştığı hissine engel olamıyordu. Yine de gerçek hâlâ biraz bulanık, bilincinin biraz ötesinde, görüşünün hemen ardında, ulaşmasına ramak kalmış bir yerde dolanıyordu. Tıpkı eskiden aynaların köşelerinde gördüğü o garip kıpırtılar gibi.

“Benim işim bitti.” Prens gözlerini kısıp işçiliğini inceledi. “Şu an yaran sığ ama iltihap kapmaması için sürekli temizlemen lazım.” Kızın boynundaki yarayı tekrar inceleyip, asılı duran keseye dokundu. “Bunu çıkarmazsak yarayı tahriş eder. İstersen senin için ben taşıyabilirim.”

“Hayır,” diye itiraz etti Ying. “O olmaz. Lütfen.”

“Nedir o?”

Prensin saçından bir tutamdı. Nişanları ilan edilip saraya gönderildiğinde kendi saçından da bir tutam koparıp ikisini birbirine bağlamıştı. Aynaya sürüklenirken onu taşıyordu ve boynunda olduğunu neredeyse unutmuştu. Şu an kendini biraz aptal gibi hissetti. Bu önceden bildirilen aşkın aptalca kalıntısını sakladığını prensin görmesini istemiyordu.

Ama prens o keseyi tanımişa benziyordu zira boynundan çıkarırken çok dikkat etmişti. “Onu güvende tutarım,” dedi başparmağıyla okşayarak. “Söz veriyorum.” Keseyi kendi boynuna takıp tuniğinin altına sıkıştırdı ve göğsüne bastırdı.

Yemek yediler. Ying ayna konusunu tekrar açmaya cesaret edemedi çünkü ilk kez aralarında doğal bir şey varmış gibi hissediyordu. Sessiz bir şey. Âdeta açık havada piknik yapan normal bir çift gibiydiler; alternatif dünyalardaki kopyaları tarafından tacize ya da saldırıya uğramış, birbirine yabancı, yeni evli bir çift gibi değil.

Saraydan uzak olmak ona yakışıyor, diye düşündü Ying. Ya da belki karnı doyunca daha güler yüzlü oluyordu. Ying’in tanıdığı çoğu insan öyleydi. Jiang hanesinde sıcak bir kâse pirinç lapasının düzeltemeyeceği hiçbir şey olmazdı.

Ancak güneş gökyüzünün ortasına ulaşırken, aralarındaki ufak sohbet yerini sessizliğe bıraktı. Prensin bakışlarını üzerinde hisseden Ying’in tüyleri diken diken oldu. Başını çevirdi.

“Neden onu boynuna astığını anlıyorum,” dedi prens aniden. Ying ona yan yan baktı.

“Ya?”

“Sana yakışıyor.” Kıza haylaz bir şekilde sırıttı.

Yüzünü tamamen prene dönen Ying kaşlarını kaldırdı. “Bunu boynuma asıyorum çünkü yansımam asmıştı. Ayna dünyada eşyalar, sadece burada ortaya çıktığında ortaya çıkıyor.”

“Ha...” Bu cümleyi birkaç saniye düşünen prens yine sırtıttı. “O zaman bir dahaki görüşümde *ona* teşekkür edeyim bari.”

Ying bir yenedünya kapıp prene fırlattı ve kafasını birkaç santimle ıskaladı. Prens güldü. Sonra susup birbirlerine baktılar.

Bu sessizlikte ağır bir anlam yüklüydü. Sonunda sessizliği bozan Prens Zhang oldu: “Bilirsin, onu gerçekten sen sandım. Bilsem asla yapmazdım.”

“Neyi yapmazdın? Onunla yatmaz mıydın?”

Prens yüzünü buruşturdu. “*O kadar* ileri gitmedik ama evet.”

Ying bir yenedünya aldı, elinde evirip çevirdi, sonra tekrar yerine koydu. “Merak ediyorsan söyleyeyim, ben de diğer prensle asla birlikte olmadım,” dedi yanakları kızarak. “Hiç kimseyle birlikte olmadım.”

Prens ona birkaç saniye boyunca uzun uzun baktı. Sonra yanma sokulup yüzünü ellerinin arasına aldı. Yanakları biraz utançtan, biraz başka bir şeyden alev alev olmuştu.

“Belki de bu durumu değiştirmeliyiz,” dedi prens eğilerek.

16. BÖLÜM

Prensın dudakları, dudaklarına değerken Ying geri çekildi. “Üzgünüm,” dedi başını çevirerek. Kısa bir an için onun yerinde ayna prensin olduğunu hayal ermişti. İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Hissettikleri kolayca rol yapabileceği tarzda basit duygular değildi.

Hayal kırıklığına uğradığı açıkça belli olan prens, “Sorun değil,” dedi. Ardından geri çekildi ve daha fazla zorlamadı. “Zaten eve gitmemiz lazım.” Ayağa kalktı, ateşe toprak attı ve botuyla üzerine bastı.

Ying dizlerinin üzerine kalktı. “Giderken gölde durabilir miyiz?” dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. “Benim... Benim canım biraz yüzmek istiyor.”

Prens durdu. Ona dik dik baktı. “Yüzmek mi? Neden?”

“Neden olmasın?”

“Dünya, ayna halkı tarafından ele geçirilme tehlikesi altında,” dedi yavaşça ve her kelimeyi vurgulayarak. “Ve sen *yüzmek mi* istiyorsun?”

Ying bir bahane bulmaya çalıştı ama başaramadı.

“Bekle.” Prens kollarını kavuşturup gözlerini kıstı. “Ayna dünyaya sadece aynalar aracılığıyla geçilmiyor, değil mi? Herhangi bir yansıyan yüzeyden de oluyor. Haksız mıyım?”

“Şey...”

“Ying!” Öfkeyle ellerini kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. “Geri mi döneceksin? Neden? Neden kendini tehlikeye atıyorsun? Tekrar!”

“Yansımam hâlâ orada. Tam olarak ne planladığını bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Üstelik o dünyada da uyarılması gereken insanlar var.”

“Doğru.” Prens gücenmiş gibi surat astı. “Tahminime göre, *prens.*”

Ying itiraz etmek için ağzını açsa da söyleyecek bir şey bulamadı. Gerçek prensle de ayna prensle de çok fazla şey olmuştu. Ne düşünmesi gerektiğini bilmek bir yana, daha ne hissettiğini bile bilmiyordu. Ama prens onun bu sessizliğini onay olarak değerlendirdi.

Gereksiz bir güçle yayını omzuna takıp ona sert bir bakış attı. “İyi. Ne istersen yap. Belli ki beni dinlemeyeceksin.”

Arkasını dönüp uzaklaştı. Ying peşinden gelmeyince tekrar dönüp kıza baktı.

“Eee?” dedi sabırsızca. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Ying cevap vermedi. Hareket etmedi, onun yerine başını yana eğdi. Orman sessizliğe bürünmüştü. Doğal olmayan bir sessizliğe. Kuşlar bile ötmüyordu.

Ama sonra... Bu gümbürtü de neydi?

Başı hâlâ eğik vaziyette ayağa kalktı. Şimdi prens de sesi duymuştu. Endişeli gözlerle Ying’e baktı.

“Gel, Ying.” Elinden tutup onu tepeye doğru sürükledi ama Ying olduğu yerde donakalmıştı. Gümbürtü yaklaşıyordu. Büyük bir toz bulutu, gökleri tutan kolonlar gibi, havaya yükseldi.

“Ying!” dedi prens, kızın kolunu telaşla çekerek. “*Hadi!*”

Ying tam o an sesi çıkaran şeyi gördü. “Ah,” dedi. “Öküzler.”

Prens döndü ve dağdan dörtmala inen sürüyü gördü. Toprağa vuran ayakları gök gürültüsü gibi ses çıkarıyordu. Yeleleri kurumuş samanlara benziyordu. Ve her birinin başından dört tane kocaman ve kıvrımlı boynuz fırlıyordu.

Ama öküzler dört boynuzlu olmazdı. İki boynuzlu olurlardı. Üstelik tepeden aşağı koşarak inmezlerdi... yani en hızlıdan bu hızla.

“Bunlar öküz değil,” diye bağırdı prens, kızın kolunu kavrayarak. “Áoyîn. KOŞ!”

Ma de. İnsan yiyen canavarlar. Bu Ying’i sonunda harekete geçirdi. İkisi olabildiğince hızla tepeden aşağı koştular. Ama yeterince hızlı değillerdi. Canavarlar yaklaşıyordu. Prens durup kıza doğru döndü.

“Yayı al,” diyerek kıza uzattı. “Bir ağaca çık.”

“Ama... Ama ben ok atamam!”

Prens kılıcını çekti. “Öğren o zaman. Çabuk!”

Ying hızla bir ağaca tırmandı ve oku fırlattı. Bu sırada prens de yerde dövüşmeye hazır pozisyondaydı. İkisi de yerlerini alıp nefeslerini tutarak, hızla koşan canavarlarla yüzleşmeyi bekledi.

Áoyînler, Ying’in beklediğinden çok daha iriydi. Dağdaki bir tepeden inerlerken Ying onların prensten ne kadar uzun olduklarını gördü. Kanı dondu. Boğazına safra birikti. Bunların var olmaması gerekiyordu, en azından bu dünyada. Masallarda onların doğaüstü güçleri anlatılır, insan etine karşı bitmek bilmeyen iştahlarından söz edilirdi. Prensi ezeceklerdi. Sonra da en yakın köye dalıp oradaki tüm insan nüfusunu katledeceklerdi.

Ama prensi hafife almıştı. Daha önce onu dövüşürken hiç görmemişti. İlk yaratık saldırarak mesafeye geldiğinde, prens

kılıcıyla onun boynunu kesti. Hayvandan çıkan kan prensin üzerine sıçradı. Hayvan kan donduran bir çığlık atıp yere yuvarlandı. O sırada prens, boynuzlarından birini tuttuğu gibi yaratığın geniş sırtına atladı. Bir yaratıktan diğerine atlıyor, çevik bir kedi gibi dengesini asla kaybetmiyordu. Kılıcını her canavarın sırtına saplayarak ilerledi. Biri düşünce diğer canavarın sırtına atlıyordu. Onları kesip biçerek yere indiriyordu.

Ying, kolu gerginlikten titreyerek yayını çekti. Prense çok yakın bir noktaya nişan almaya cesaret edemediği için kenarlardakilerden birini hedef aldı. Bıraktığı ok, ardında uzun bir işaret çizerek uçtu ve hayvanı ıskaladı. Ying küfrederek bir ok daha fırlattı.

Çoğunlukla prensin çabaları sayesinde, kısa sürede canavar sürüsünde sadece üç yaratık kaldı. Geri kalan üç áoyîn prensin çevresini sardı ve ayaklarını yere vurarak kişnemeye başladı.

Prens hafif eğilip dönerek onları kendinden uzak tuttu. Saçları alnına yapışmış, yüzü kanla kaplanmıştı. İlk saldırı hamlesini yaparken Ying nefesini tuttu. Gümüş kılıcı güneşte parlıyordu. Bir yaratığı geri püskürttü. İkincisini gözünden bıçakladı. Üçüncü aoyin harekete geçerken prens yavaşça döndü ve kılıcını yaratığın çenesine sapladı.

Ama kanlı kılıcını geri çekerken, ilk yaratık yandan saldırı ve koca boynuzuyla ona vurdu. Boynuz deri ceketini yırttı. Prens bir ağaca fırladı. Çarpmanın etkisiyle berbat bir çatırtı sesi geldi. Prens ağacın gövdesinden aşağı kayıp yerdeki yaprak yığınlarının üzerine düştü ve ölü gibi hiç kıpırdamadan yattı.

Öküze benzeyen devasa yaratık onun üzerine yürüdü, hafifçe kükreyerek dişlerini gösterdi.

Yaratık dişlerini prensin gövdesine geçirince prens bir çığlık attı. Ying de bağırdı. Áoyîn prene çok yakındı. Ying atış yapabilecek kadar usta değildi. Ya yanlış hedefi vurursa? Fakat başka seçeneği yoktu. Eğer denemezse prens ölürdü.

Yayını çekti ve hiç düşünmeden oku fırlattı.

Ok havada ıslık çalarak uçu -tanrıların yardımıyla- ve yaratığın geniş sırtına saplandı. Hayvanın kükremesi acı dolu bir çığlığa dönüştü. Prens de doğrulup kılıcını yaratığın boğazına sapladı. Hayvan sendeleyerek gerilerken her yere kan sıçradı. Yere düşen yaratık ölmüştü.

Ying ağaçtan inip prensin yanına koştu. Prens inliyordu.

“Çok mu kötü?” Parmakları prensin yüzünde ve boynunda geziniyor, herhangi bir kırık ya da şişlik arıyordu. Bununla birlikte asıl hasarın, aoyinin onu boynuzladığı yerde olduğunun bilincindeydi. Prensın tuniği çoktan kan içinde kalmıştı. Koku o kadar keskin ve metallikti ki Ying az daha kusacaktı. “Ayağa kalkabilir misin?”

Prensın yüzü bembeyaz olmuş, alnı ter içinde kalmıştı. Ama hafifçe başını salladı ve Ying’in uzattığı koluna tutunup ayağa kalktı.

Kulübeye doğru yavaş yavaş giderlerken prens, Ying’e yaslandı, her adımda acıdan irkiliyordu. Ying çok endişeliydi. Zhang Lin kulübeye kadar yürümek bir yana, ayakta bile zor duruyordu. Saraya nasıl döneceklerdi?

Cevap bir anda geldi. Dört nala koşan atın nal seslerini duyan Ying’in göğsü sıkıştı. Neyse ki bu kez gelen Gölge Koşucu’ydu.

“Çok şükür ki buradasın,” dedi içi rahatlayan Ying. At ön kısmını yere eğdi. Hayvanlar bile müstakbel imparatorun önünde eğiliyordu.

Kesik kesik nefes alan prens, Gölge Koşucu’nun eyerini kavradı ve bir bacağına atıp atın üstüne çıktı.

Ying de onun arkasına oturdu. Neyse ki yola yakınlardı. Ama ata koşması için nasıl emir vereceğini bilmiyordu. Sonunda, “Git!” diye bağırdı.

Bu kadarı yeterliydi. Gölge Koşucu hafifçe kişneyerek yaralı prensi eve götürmek için koşmaya başladı.

17. BÖLÜM

Saray kapılarına yaklaşırlarken Ying nöbetçilere seslendi: “Prens! Prens Zhang Lin yaralı!” Kapılar ardına dek açıldı ve bir sürü hizmetçi belirdi, prensi atından indirip deri ve bambudan yapılmış bir sedyeye yatırdılar. Önlerinden geçenlere çekilmeleri için bağırarak hızla basamaklardan çıkıp onu revire götürdüler.

Hizmetçiler, Prens Zhang’i sedyeden indirip şifacının masasına yatırdılar. Üzerindekileri yırtarlarken prens acıyla inledi. Yaralarını gören birkaç hizmetçi bembeyaz oldu. Ying yaraların kötü olduğunu tahmin edebiliyordu. Hem de çok kötü.

Ağzı kurudu. Bu aksiyon onu yormuştu, kollarını ovuşturdu. Bir grup şifacı, prensin yara içindeki gövdesiyle uğraşırken, Ying’in aklı dağa ve saldırgan áoyînlere gitti. Aoyinler efsanevi yaratıklardı, söylentiye göre özellikle insan beynini çok seven ve et yiyen korkunç canavarlardı. Bu dünyada var olmaları gerekirdi. Ki bu da tek bir anlama geliyordu.

Aynalardan geçmiş olmalıydılar.

Ying'in bildiği kadarıyla ayna geçişi hâlâ kapalıydı. Gerçek prens ve görünüşte ayna prens için de öyle. Elbette Ying kolayca geçmişti. Ama sürü hâlindeki aoyinlerin kendi dünyalarından buraya yanlışlıkla geçtiklerinden şüpheliydi. Başka bir şey, buradaki varlıklarının başka bir açıklaması olmalıydı.

Ying'in aklına tek bir şey geliyordu: Engel yıkılıyordu ve bir şey -ya da biri- onların geçmesini sağlamıştı.

Şifacılardan biri onu düşüncelerinden kopardı. Üzerindeki süslü cübbeye bakılacak olursa bu başşifacıydı. Dikkatini çekmek için Ying'e bağıırıyordu. Sıkı topuzundan düşen saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. "Prenses Ying! Prenses Ying! Bize ona neyin saldırdığını söyleyin!"

"Ben... Şey, nasıl yani?" Onlara güvenilebileceğinden emin değildi.

"Yarası... Kanamayı durduramıyoruz. Bu yaraya ne sebep oldu, prenses?"

Ne söylemeliydi? Bu yarayı açanın efsanevi bir yaratık olduğunu mu? Ona inanırlar mıydı?

Sonunda güvenli olacağını düşündüğü bir şey söyledi. Sarayda bunu daha önce görmüş olabilecek tek kişi vardı. Anlayabilecek. "Mei Po'yu çağırın!" diye emretti. "O ne yapılacağını bilir."

Şifacı bir an tereddüt etti. Ama sonra eğilerek selam verip hızla uzaklaştı.

Diğer şifacılar kanamayı durdurmak için kocaman yarığın üzerine yosunlu bezler bastırıyorlardı. Yosunlar kanı anında emiyor ve şifacılar hızlı bir şekilde değiştirmek zorunda kalıyorlardı.

Ying, prensin etrafındaki kalabalığın arasından geçip prensin yattığı sedyenin yanında diz çöktü. Prens yüzü griydi. Gözleri kapalıydı. Kandan ve terden ıslanmış olan saçları kafasına yapışmıştı. Cesede benziyordu. Gerçi Ying daha dikkatli

bakınca göğsünün hafifçe inip kalktığını gördü. Yüzüne düşen saçları çekti. Normalden daha soğuk, hatta neredeyse yansıması kadar soğuktu.

“Neden onlarla yüzleşmek için ısrar ettin?” diye fısıldadı Ying. Ağlamamak için gözlerini sıkıca kapattı. “Neden benim gibi saklanmadın?”

Nedenini tahmin edebiliyordu. Bu prensin, yani gerçek prensin belli ki çok büyük bir görev aşkı vardı. Bu yaratıkların -insan etine aç bu canavarların- halkına ulaşmasına izin vermezdi, vermezdi. Ve belki ufak bir yanı Ying’i korumak da istemişti. Ona silah vermek ama tehlikeden uzak tutmak...

Yoksa bu, onu az da olsa önemseydiği için miydi? Ya da sadece karısı olduğu için mi bunu yapmak zorunda hissetmişti?

Ying gözlerini açtı ve bir damla gözyaşı yanağından süzülüp yere düştü.

“Sadece yaşa, tamam mı?” diyebilirdi yalnızca. Sonra ne yapacağını bilemedi ve bir parça bez alıp tıpkı prensin daha önce ona yaptığı gibi nazikçe yüzündeki kanı temizledi.

Başşifacı kısa süre sonra kollarında Mei Po ile geri döndü. Kadın kalın kürklere sarınmıştı, bir bastonu vardı; üzerinde Anka Kuşu’nun topuzu olan bir tahta parçasıydı bu. Anka Kuşu’nun uzun kuyruğu bastonu sarıyor, gözlerinin olduğu yerdeki kırmızı yakutlar ışıltı ışıltı parlıyordu.

Ying irkildi. Gerçek insanların aynadaki kopyalarına tıpa tıp benzemesi onu hâlâ huzursuz ediyordu.

“Çıkın,” dedi ihtiyar kadın, bastonuyla kapıyı işaret ederek. Şifacı grubu ayağa kalkıp hızla dışarı çıktı. Ancak başşifacı kıpırdamadı. Mei Po ona gözlerini kısarak baktı. “*Hepiniz.*”

Ying de çıkmak için döndü ancak Mei Po elini kaldırdı. “Sen değil.” Başını sallayan Ying bir köşeye çekildi.

Bastonunu sert zemine vurarak sedyeye yaklaşan Mei Po, prensin yarasını incelemek için eğildi. “Neydi bu?” diye sordu gözlerini Ying’e çevirerek. Kar beyazı saçları darmadağındı. Ying dejavu hissetti... Ayna dünyanın yüksek kulesinde, Mei Po ve ayna prens arasında benzer bir konuşmaya tanık olmuştu.

Efsanevi yaratıktan bahsedince Mei Po’nun bu versiyonunun şaşırtıp şaşırmayacağını merak ederek, “Aoyin,” dedi. İhtiyar kadın sadece başını salladı ve işe koyuldu.

Bastonunu masaya dayadıktan sonra ellerini salladı ve bir an yanıp sönen, ardından leylak rengi bir dumana dönüşen bir alev çıkardı. Sonra cübbesinin cebinden cam bir şişe çıkarıp dumana doğru sallayarak içini doldurdu. Sonra prensin yarısındaki yosun katmanlarını çekip iyice eğildi, şişeyi açtı ve nazikçe yarasına doğru üfledi.

Leylak rengi dumanlar yaranın üzerinde dolaştı, sonra iç içe geçti ve kayboldu. Duman tamamen yok olduğunda prensin yaralı olduğuna dair tek kanıt, karın kası boyunca uzanan soluk bir çizgiydi.

Ying’in soluğu kesildi. Mei Po’nun sihirli yetenekleri olduğunu tabii ki biliyordu, kadın kendini normal bir ölümlüden çok daha uzun süredir hayatta tutmakla kalmamış, aynı zamanda doğaüstü şifa yeteneklerini de geliştirmişti. Gücüyle ilgili söylentiler o kadar ayyuka çıkmıştı ki yıllar içinde bir sürü din adamı ve şifacı onun saraydaki varlığına itiraz etmek için pek çok defa birleşmişti. Onların simyası bilimi temelli, uygulamaları dine dayalıydı ama Mei Po’nun cadılık yaptığını iddia ediyor ve modern monarşide yerinin olmadığını söylüyorlardı.

Kraliyet çöpçatanı olarak rütbesinin düşürülmesini ve saraydan uzaklaştırılmasını istemişlerdi.

Elbette başarısız olmuşlardı. Hem de her defasında.

Evet, Ying onun büyüsünü duymuştu. Ama ilk elden *görmek* tamamen farklı bir şeydi. Ayna dünyadaki Mei Po’nun

Ying'in gōushé yaralarını iyileştirdikten sonra ortaya nasıl da bir anda bir çay seti çıkardığını hatırladı. O dünyada, yani aslında var olmaması gereken ayna dünyada bunu yapmış olması Ying'e mantıklı gelmişti.

Ama bu dünyada?

Mei Po bir şişe çıkarıp içindekini Zhang Lin'in ağzına damlattı. Hâlâ baygın olan prens birazını püskürttü. Ying havayı kokladı. Sıvı aşırı olgun şeftali gibi tatlı ve kan gibi hafif pas kokuyordu.

Bu koku Ying'de garip bir tür nostalji hissine yol açtı. Bilinçaltının derinliklerine gömülmüş bir şey, bir anı vardı ama ne olduğunu hatırlayamadı.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Ying nefesini tuttu. Derken prens bir anda sırtını büktü, derin bir nefes verdi ve gözlerini açtı.

Ying yanına koşup minik eliyle prensin kocaman elini tuttu. Prens ona bitkin bir şekilde gülümsedi. "Selam, prenses." Sesi boğuktu. Bacaklarını savurup yavaşça doğruldu, ellerini yarısında gezdirip iyileştiğini görünce en az Ying kadar şaşırdı.

Ayağa kalkan Ying merakla Mei Po'ya döndü. "Ona verdiğin iksir neydi? Onu... Onu bir yerden hatırlıyor gibiyim."

Mei Po, dikkatle Ying'e baktı. "Yaşam İksiri. Sana verdiğim iksirin aynısı, Ying Yue. Seni nehirden kurtardıktan sonra."

"Beni nehirden kurtardıktan..." Ying'in boğazı tıklandı ve sözcükler dudaklarından güçlkle çıktı. "Nasıl yani?"

"Boğulmak üzere olduğun gün," diye devam etti Mei Po. "Hatırlamıyor musun? Daha dört yaşındaydın ve yansıman seni suya çekmişti."

"Bir dakika." Dünya dönmeye başladı ve Ying başını tuttu. Anılar parça parça geri geliyor ve kırık bir vazo gibi birleşiyordu. Onu nehirden çekip çıkartan ihtiyar kadın. Az evvel

prensi iyileştiren kadın. Bu steril ve soğuk odada, şu an tam karşısında duran kadın...

Hepsi aynı kadındı.

“Sendin!” diye haykırdı. Mei Po’nun, ailesinin evini ziyaret ettiğini hatırlamıyordu bile. Ama düşününce mantıklıydı: İmparatorluğun çöpçatanları tüm asil çocukları not etmek için sık sık ülkeyi dolaşırdı. Ama yine de... Ying nefes almakta zorlandı, bu açıklama karşısında zihnini toparlayamıyordu.

Ayağa fırlayıp volta atmaya başladı. “Beni kurtardın. Hayatımı kurtardın. Ve Prens Zhang Lin’in de hayatını kurtardın ve...” Ying gözlerini yerden kaldırıp prensin gözlerine baktı.

“Xièxie, hanımefendi,” diyerek Mei Po’ya döndü. Şaşkınlığını atmaya çalıştı. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Hayatımızı kurtardığınız için teşekkür ederiz.”

Mei Po hafifçe güldü. “Sus artık, çocuk. Görevimi yaptığım için teşekkürle gerek yok. Ama bana neden bir aoyin sürüsüne denk geldiğinizi anlatabilirsin. Tahminimce aynalardan geçip geldiler?”

Ying’in ağzı bir karış açık kaldı. Sonra eliyle ağzını kapattı ve “Nereden bildin?” dedi.

“Ayna dünyayı çok uzun zamandır biliyorum, Prenses Ying.” Mei Po gülümseyince yüzündeki kırışıklar kuru bir erik gibi derinleşti. “Ve senin aynadan geçebildiğini de. Başka neden seni prenses olarak seçtim dersin?”

“Ne demek seçtin?” diye araya girdi prens. “İkimizin uyumlu bir evliliği olacağını gördün, görmedin mi?”

Mei Po döndü ve uzaklaştı. Köşedeki bir koltuğa oturup bastonunu duvara dayadı ve ikisine birden baktı.

“Tek sebebin o olmadığını itiraf etmeliyim, Prens Zhang Lin. Bir kehanet vardı. Bin yıl önce.”

Ying ile prens aynı anda, “Bir kehanet mi?” diye sordular.

İhtiyar kadın başını eğdi. “Anlamanız için asırlar öncesine gitmemiz gerek. Artık ikinizin de bildiğiniz gibi ayna dünya bizimki gibi değil.”

Ying canavarları düşündü. Gōushé ve aoyini ve yansımaların cam gibi sert tenlerini. “Kesinlikle değil,” diye onayladı.

“Yaşam başladığında...” diye devam etti Mei Po. “İki dünya paraleldi, birbirlerinden bağımsız ama uyum içinde hareket ediyordu. Yansıyan yüzeyler birbirimizin evrenlerine bakmamızı sağlıyordu. Binlerce yıl boyunca iki dünya arasında yansıyan sudan yani göl ve nehirlerden birbirlerine bakmak dışında, herhangi bir iletişim yoktu. Deniz insanlarına ait efsaneler de böyle başladı. Ama insanlar aynayı icat edince iletişimimiz arttı. Her iki taraf da merak etse de hiçbiri diğer dünyaya geçemiyordu. Bu durum bin yıl önce Crimson İmparatorluğu’nun saltanatı döneminde, ayna insanlar sonunda bariyeri nasıl aşacaklarını keşfedinceye kadar devam etti. Aynalardan geçip saldırmaya başladılar. Savaş çıktı. İki taraf da sayısız ölü verdi. Sonunda Crimson İmparatoru ayna dünya halkını kendi evrenlerine zorla geri gönderdi ve geçişi simyasal büyülerle mühürledi. Bariyerleri korumaları için iki dünya arasındaki sınırlara balık ruhlarını ve antik canavarları muhafız olarak koydu. Sonra da ayna halkını kulluğa mahkûm etti. İnsanlara yaptıkları ihanetin karşılığı olarak, yansımalarımız gibi davranıp bizleri taklit etmeye zorlandılar.”

Prens uzun bir nefes verdi. “Kendimize bakınca aslında gördüğümüzün canavarlar olduğu kimin aklına gelirdi?” diye mırıldandı.

Onu duymazlıktan gelen Ying, ihtiyar kadının anlattıklarını düşünmeye başladı. Yansıması ona taklit etmenin görevi olduğunu söylemişti, oysa bu bir lanetti. Acaba ne kadar süredir Ying’i izliyor, intikam hissiyle doluyor ve aynadan geçmeyi bekliyordu?

Ve o gün -çocukken nehirde az kalsın öleceği gün- onu nehrin derinliklerine sürükleyen şey *gerçekten* yosun muydu? Yoksa Ying kendi yansıması tarafından öldürülmenin kıyısından mı dönmüştü?

Sanki tüm kanı çekilmiş gibi yüzü aniden buz gibi oldu. Titremesinler diye ellerini kavuşturdu.

Mei Po devam etti: “İmparatorun bazı danışmanları, bizi taklit etmeleri için onları zorlama fikrine karşıydı. Bu sayede çok fazla şey öğreneceklerinden endişe ediyorlardı. Bu şekilde sadece insan gibi *görünmekle* kalmayacaklar, ayrıca insan gibi *hareket* de edebileceklerdi. Sırlarımızı öğreneceklerdi. Yöntemlerimizi öğreneceklerdi. Ama imparator inatçıydı. İşledikleri suç yüzünden ayna halkını cezalandırmak istiyordu. Savaş çıkardıkları için.”

“Ve o zamandan beri de oraya sıkışıp kaldılar mı?” diye sordu Ying titrek bir sesle. “Bizi taklit etmeye zorlanarak?”

Mei Po başını eğdi.

“Hepsi kötü mü peki?” diye sordu Ying, ayna prensi düşünerek.

“Hayır, çocuk,” diye gülümseyen Mei Po başını iki yana salladı. “İnsanların içinde iyi ve kötüler olduğu gibi ayna halkının içinde de var. Hepsi de sen ve ben gibi birer birey.”

Prens şüpheli bir ses çıkardı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette.” İhtiyar kadın delici gözlerini prene çevirdi. “İnanmak zorundayım. Hangi tür bir toplumda herkesin canavar olması beklenir ki?”

“Peki ya kehanet?” diye sordu Ying hafifçe titreyerek. “Ne diyor?”

“Bir gün geçidin yeniden açılacağını söylüyor. Balık şeklini alan güçlü bir varlık tarafından açılacağını. Ve bunca yıldır

savaşıa hazırlanan ayna halkının bariyeri bir kez daha geçip saldırı için bu dünyaya gireceğini.”

Ying bayılacak gibi oldu. Yansımasının söyledikleri -dünyalarını tekrar ele geçirmekle ilgili sözleri- şu an mantıklı geliyordu. “Bunun benimle ne ilgisi var?” Sesi ince ve korku doluydu.

Mei Po mavi, delici gözlerini Ying’e çevirdi.

“Çok ilgisi var,” dedi. “Balık sensin.”

18. BÖLÜM

Kadının sözleri karşısında Ying'in aklı karıştı. Hızla nefes kalıp vererek elini göğsüne koydu. "Yani geçidin *benim* yüzümden mi açıldığını söylüyorsun?"

"Evet," dedi Mei Po. "Ancak kehanet, kapatacak olanın da balık olduğunu söylüyor. Sonsuza dek."

"Ben sanmıştım ki..." Ying gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Ben saray sanmıştım... Yani geçidin saray olduğunu."

Mei Po'nun ses tonu nazikti. "Hayır, Ying Yue. Saray değil. Sensin. Saray sadece senin güçlerini ilk elde ettiğin yer."

Prens artık ısınmış olan elini Ying'in omzuna koydu. Sonra Mei Po'ya dönüp, "Geçebilen tek kişi o mu?" diye sordu.

Mei Po cevabını Ying'e yöneltti: "Sen ve yansıman. Senin onun güçlerini kullandığın gibi o da seninkileri kullanıyor."

Ying'in bedeni buz gibi oldu. "Yansımam..." dedi düğüm olmuş düşünceleri çözmeye çalışarak. "Yansımam o gün gerçekten boğulmuyordu, değil mi? O..."

“Sadece rol yapıyordu.” Mei Po başını iki yana salladı. “Senin balık olduğunu biliyordu. Seni bariyerden geçirmeye çalıştı... çünkü efsaneye göre sen her geçtiğinde, bariyer de o kadar kırılır. Ancak o gün henüz güçlerine sahip olmadığını anladı. O yüzden bir kez daha denemek için bu kadar bekledi.”

Ying nemli elini alnına götürdü. “Ben geçtikçe daha mı çok kırılıyor? Ama şu âna dek üç... Hayır, dört kez geçtim.” İçinden her geçişini saydı: İlki yansıma Ying’in onu saçından sürükleyip aynaya soktuğu andı. İkincisi ayna prensin odasında onun yemek getirmesini beklerken elini aynaya soktuğu andı. Üçüncüsü gerçek prensi kurtarmaya geldiği andı. Ve dördüncüsü de eğer Mei Po haklıysa, ilk kez daha dört yaşındayken yansıması tarafından kandırılarak suya çekildiği andı.

Mei Po kıza kurnaz bir bakış attı. “Dört kez. Anladım. Bu mantıklı. O aoyinleri bu dünyada gördüğünüze göre, o zaman korkarım...”

Ying onun cümlesini zorla tamamladı: “Bariyer kırılmış.” Sözlerin anlamı çok kesindi.

“Henüz tamamı değil. Ama en azından kırılıyor diyebiliriz.”

“Peki ya aoyinler?” diye sordu prens. “Eğer bariyer tamamen kırılmadıysa ve onlar da bu dünyadan değilse, nasıl geçtiler?”

Mei Po bastonuna uzandı ve iki elini de Anka Kuşu şeklindeki topuzuna yasladı. “Emin değilim. Benim teorime göre onlar daha az ruhları olan efsanevi canavarlar ve bize kıyasla bariyerden daha kolay geçebiliyorlar. Buna rağmen bariyer zayıfladığında geçebildiler. Sen onu kullandıkça, Ying Yue, bariyer daha da zayıflayacak ve sonunda her şey geçebilecek. İnsanlar. Yansımalar. Her şey.”

“Sonra ne olacak?” Ying’in boğazı o kadar tıkanmıştı ki sesi zar zor çıkıyordu. “Kehanet ne olacağını söylüyor mu?”

Mei Po’nun cevabı netti: “Savaş.”

Ağır bir sessizlik oldu ve Ying iki elini başına koydu. Şu an ne düşünmesi gerekiyordu? Oysa içten içe gerçek aşkı ayna prens diğer tarafta olduğu için aynalardan geçebildiğini sanmıştı. *Onunla* birlikte olabilmesi için aynaların açıldığını.

Ama şu an konunun bu olmadığını anlıyordu. Aynalar, tarih kitaplarının bile unuttuğu kadar eski bir kehanet yüzünden açılmıştı. Ve Mei Po, Ying aynalardan dört kez geçtiği için bariyerin kırılmaya başladığına inanıyordu. Midesi bulanık Ying'in bacakları titredi. *Bu benim hatam.*

Göz kapakları kamaşana dek, ellerini kapalı gözlerine sıkıca bastıran Ying tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Ayna prensle karşı hisleri gerçekti. Ve onun hisleri de gerçek gibi görünüyordu. Yoksa değil miydi?

Yansımasına güvenmekle hata etmişti. Bunu şu an anlıyordu. Belki ama sadece belki, ayna prensle ilgili de yanlış olabilir.

Hayır, diye düşündü. Yoğun bir şekilde ona çekildiğini hissetmişti. Bu hisler ona çok doğru gelmişti. Prens hayatını kurtarıp, onu yansımasına karşı uyarmamış mıydı? Yansıma Ying'in peşinden gitmesini engellemeye, onu güvende tutmaya çalışmıştı. Bu, savaş isteyen bir adamın davranışlarına uymuyordu.

Ying ellerini indirip Mei Po'nun yüzüne baktı. "Tamam. Peki, tam olarak ne yapmam gerekiyor?" Sesinin titrememesi için kendini zorladı ama içi tir tir titriyordu. Hatta dehşet içindeydi. Üstelik sadece başarısız olacağı korkusundan değil; işin gerçeği, az da olsa başarılı olmaktan da korkuyordu.

Bariyeri kapatmak -tabii eğer bunu yapabilirse- yapılması gereken en doğru şeydi. Fakat öte yandan bu ayna dünyayı ve ayna prens de dâhil içindeki tüm halkı mühürlemek anlamına gelirdi. Eğer ayna prens onun gerçek kaderiyse... bu kader sonuza dek aynanın iki zıt tarafında sıkışıp kalmak ve bir daha asla birbirlerine dokunamamak mıydı?

Revirin soğuk ışığında bu soruları cevaplamaya başlayamazdı. Hatta muhtemelen henüz sormaya bile değmezlerdi... Bariyeri nasıl kapatacağını gerçekten öğrenene kadar yani.

Mei Po nazik bir sesle, "Bariyeri sen açtın, çocuk. Aynı şekilde sen kapatacaksın," dedi.

"Daha nasıl açtığımı bile bilmiyorum ki!" dedi Ying ellerini havaya kaldırıp sonra yine indirerek. Mei Po'ya baktı. "Nasıl kapatacağımı da bilmiyorum."

Mei Po bir an için sessiz kaldı ama sonra ayağa kalkmaya hazırlandı. Prens yardım etmek için hamle yapınca, yaşlı kadın elini salladı ve onun yerine bastonundan yardım aldı. "Simya," dedi iki eliyle bastonuna yaslanarak. Her ne kadar yapı olarak Ying'den küçük de olsa bir şekilde daha iri görünüyordu. "Cevap simya. Simya, geçidi bir kez mühürlemişti. O yüzden yine yapacaktır."

"Ne tür bir simya?"

İhtiyar kadın başını iki yana salladı. "Bunun cevabını ben de bilmiyorum." Şeffaf gözlerini Ying'e çevirdi. "Crimson İmparatoru'nun, yöntemlerinin sırlarını antika bir kitapta topladığı söylenir: *Simya Kitabı*. Ama kitap bir yerlere gömülmüş ve şu âna dek onu topraktan çıkaran veya bulan olmamış. Bu arada kitabı araştırdığımı da bilmeni isterim. Ancak şu âna kadar hiçbir bilgi edinemedim."

Ying'in omuzları düştü. Beslediği azıcık umut da boşluğa yığılıp kayboldu.

Bariyer kırılmıştı. Dünya tehlikedeydi. Ve nasıl yapacağıyla ilgili hiçbir fikri olmamasına rağmen, bu durumu düzeltmekten Prenses Ying sorumluydu.

Koridordan hızla ilerlerken prensin söylediği ilk şey, "Bulmaya çalışacaksın ama, değil mi?" oldu. Nefessiz kalmış gibiydi. Mei

Po'nun tedavisine rağmen hâlâ acı çekiyor olduğu belliydi. "*Simya Kitabı'nı?*"

Biraz önünde olan Ying durdu. Prensın gelmesini bekledi. "Mecburum. Mei Po'nun dediklerini duydun. *Mecburum.*" Prens bir şey söylemek için ağzını açınca Ying elini kaldırıp onu susturdu: "Biliyorum, biliyorum. Tehlikeli. Ama başka seçeneğim yok. Ya ben ya dünya."

"Kalman için seni ikna edemez miyim? Beklemen için? Seni koruması için bir muhafız ayarlayıp..."

"Hayır." Ying başını iki yana salladı. "Şu an yansımam kehaneti bildiğimin farkında değil. Kitabı bildiğimi bilmiyor. Öğrenip çabalarımı sabote etmesi riskini göze alamam." Başını kaldırıp prene baktı. "Hemen gitmem lazım, Zhang."

"İyi de nereye?" Sesi ısrarcıydı. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Ying bir süre düşündü. Nereden başlayacağına dair bir fikri yoktu ama Mei Po, Ying'in bunu bulacağını söylemişti. Bir tapınaktan başlamak -genelde rahipler orada simya uygulamaları yapardı- en azından iyi bir plandı. Kendini daha öz güvenli hissederek, "Tapınaklara," dedi. "Oradaki rahiplerde simya kitapları olur. Belki ihtiyacımız olan kitap onlardadır ya da en azından nereden aramaya başlayacağımızı biliyorlardır. Zhang, Jinshan'da kaç tapınak var?"

"Doksan dokuz," diye cevap verdi prens. "Ama bu delilik. Çok fazla tapınak var. Hepsine nasıl gideceksin?"

Ying'in midesi kasıldı. Buna bir cevabı yoktu.

Koridorun sonuna ulaştılar. En sondaki duvar iç avluya bakan bir pencereden oluşuyordu. Gece olduğu için Ying camın arkasını göremedi. Görebildiği tek şey havada asılı duran bir sürü güneşin takımyıldızlarına benzeyen ve koridoru aydınlatan fenerlerin yansımasıydı.

Yansıması etrafta yoktu.

Ying'in kalbi dondu. Yansıma Ying neredeydi? Ne planlıyordu? Peki, prensin yansıması neredeydi? Neden o da kaybolmuştu?

Yanına gelen prens pencereye döndü ve arkasındaki boşluğa baktı. İrkildi.

Ying onun tepkisini anlıyordu. Yansımasının olmadığını görmek onu ürkütmüş olmalıydı. Daha kendisi bile boş bir ayna görmeye alışmamıştı.

Bir elini cama koyup öne doğru eğilen prens kocaman açtığı gözlerini hiç kırpmadan baktı. Dokunuşuyla birlikte camın yüzeyi su gibi dalgalandı. Ama sonra yine katılaşp simsiyah cama dönüştü. Ying'in göğsündeki sıkışma hissi yavaş yavaş dağıldı. O, aynalar arasında seyahat yapmıştı ama prens geçemiyordu. Henüz değil. En azından insanlar için bariyer sağlam sayılırdı.

Belki de işleri düzeltmek için hâlâ vakit vardı.

“Burada değil,” dedi Ying, ayna prensi kastederek. Bir yanı onu görmeyi umut ediyordu. Böylece kimin tarafında olduğunu net şekilde anlayabilirdi. Haklı çıkmayı çok ama çok istiyordu, yani onun iyilerden biri olmasını.

Gerçek prens elini ensesinde gezdirip pofladı. “Doğru,” dedi. “*Diğer* prens.”

Prensin imasını duymazlıktan gelen Ying koridordan inmeye başladı ama prens omzuna tutup onu durdurdu. “Eğer şu *Simya Kitabı*’nı araştırmaya gideceksen, o hâlde ben de seninle geliyorum.”

Yine çok yakın duruyorlardı. Birbirlerinin vücut ısını hissedebilecekleri kadar yakın. Prensin yanaklarına düşen kirpiklerinin gölgesini Ying'in görmesine yetecek kadar yakın. Bir de omzundaki eli vardı, tenine değen son derece sıcak eli.

“Neden?” diye sordu yüzü yanan Ying, kendini prensin elinden kurtararak. “Muhtemelen birbirimizi öldürürüz.”

“Eğer yalnız gidersen sen *kendini* öldürtürsün,” diye karşılık verdi prens. “Şehrin ne kadar sert bir yer olduğundan haberin var mı senin?”

Ying iyice dikildi. “Kendi başımın çaresine bakabilirim!”

“Nasıl?” Prens gözlerini kıstı.

“Bir kılıç alıp...”

“Gerçi ok atamıyorsun. Bunu kendin söyledin.”

“Aoyini vurdum ya!” diye çıkıştı Ying. *Ve hayatını kurtardım.* Sözcükler söylenmemiş bir şekilde aralarında asılı kaldı.

“Şanslı bir atıştı.” Prens kıza doğru bir adım yaklaştı, fenerlerin ışığında gözleri parlıyordu.

Ying ona dik dik baktı. Haklı olduğunu itiraf etmek istemiyordu. İşin aslı, okçuluk, öğrenmeye zahmet etmediği tek şeydi; parlak kılıç oyunları ile karşılaştırıldığında ona sıkıcı gelmişti. “Oklar yansımamı öldürmeme yardım etmez...”

Prens onun sözünü kesti: “Ve kılıçlar da o kitabı bulmana!” Suratını asarak durdu, sonra daha yumuşak bir şekilde devam etti: “Dinle, Ying. Seninle gelmeme izin ver. Koruma için olmasa da en azından tapınaklara girmene yardım etmem için. Rahipleri bilirsin. Yanında biri olmadan genç bir kadının etrafta dolaşmasını istemezler. Üstelik ben tapınaklara daha alışkınım. İhtiyacımız olan şeyin hangisinde olabileceğini daha iyi tahmin edebilirim.”

Ying’in siniri bozuldu. “Bizim mi? *Biz* diye bir şey yok. Balık benim. Bariyeri kapatmak *benim* işim. Tüm bunlara neden olan benim...”

“Ve bu yüzden tehlikede olan da *benim* müstakbel imparatorluğum!”

Ying cevap vermek için ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Her ne kadar söyledikleri doğru olduğu için aşırı derecede bozulsada onun mantığını suçlayamazdı.

“İyi, gidelim o zaman.” Gitmeye çalıştı ama prens onun yolunu kesti.

“Tapınaklar henüz açılmadı. İlk ışıktaki gideriz.” Tartışmak için meydan okur gibi gözlerini kıstı.

Bedeninin her bir zerresinde rahatsızlık hisseden Ying ilk başta cevap vermedi. En sonunda öfkeyle başını sallayıp, “İlk ışıktaki,” dedi.

Prens tek kelime daha etmeden yana çekildi ve Ying’in geçmesine izin verdi. Ying onu ittiği gibi hızla koridordan aşağıya doğru yürüdü.

Biraz uzaklaştığında prens arkasından seslendi: “Unutma, Ying. Herhangi bir aynadan geçip gideyim deme. Mei Po’nun uyarısını hatırla. Bariyer neredeyse yıkılmak üzere. Daha fazla kırılma riskini göze alamayız.”

Ying’in adımları bir an için yavaşlasa da kendini toparlayıp hızlandı.

O aptal kitabı ne kadar çabuk bulurlarsa o kadar iyiydi.

19. BÖLÜM

E rtesi sabahı tapınakları turlayıp, prensin yeni ve muhteşem eşini şehre göstermek için dolaşan gururlu bir koca taklidi yapmasıyla geçirdiler. Prens oldukça keyifli görünüyor, ne zaman bir şey gösterse Ying'in sahte tepkilerine sırıtıyordu. Kendi rolünü son derece şevkle oynayan Ying gülümsüyor, başını sallıyor ve şaşırmış gibi merakla dolaşıyordu ancak rahiplerin sırtı dönükken Prens Zhang'e zehirli bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu.

Rahipler kraliyet ailesine büyük ihtimam gösterse de herhangi bir sırrı ifşa etmekten kaçınmaları Ying'i aşırı derecede hayal kırıklığına uğrattı. Bir noktada prens çaresizlik içinde *Simya Kitabı*'ndan yüksek sesle bahsedince rahiplerden biri, gözlerinde en ufak bir neşe belirtisi olmadan kuru bir kahkaha atıp kitabın "asılsız bir efsane" olduğunu söyledi.

Ying ve prens reddedilmiş bir şekilde o sabah ziyaret etmeyi planladıkları son tapınağa gitti. Burası Shangren Tüccarlar Mahallesi'nde bulunan küçük, köhne bir binaydı. Şehrin en

sert kısmına inşa edilmiş olan bu tapınak sık sık yasa dışı simya kullanımıyla ünlüydü.

Prens tüccarlar bölgesine yaklaşırlarken Ying'e, "Yüzünü ört," dedi. "Buralarda tanınmamız güvenli olmaz."

Buradaki caddeler atlar için çok dar olduğundan yaya olarak gitmek zorunda kalmışlardı. Onları kendi dükkânlarına çekmeye çalışan tüccarlar şarkı söyler gibi sesleniyordu. Seyyar satıcılar alev alev wok tavalarda kızarttıkları yiyecekleri satıyor, prensle prensesin giysilerine ve saçlarına kokuları sınıyordu. Tezgâhlar arasındaki yüksek ısı nedeniyle insanın başı dönüyor ve nemle parlayıp şekil değiştiren seraplar görmesine yol açıyordu.

Ying ve prens kukuletalarını yüzlerine kadar indirmiş vaziyette kalabalığı iterek, yüzleri gölgede ilerliyorlardı. Elleri, pelelerin altına kınlarına takılmış kılıçlarındaydı. Ying ayrıca prensin haberi olmadan bacağına bir hançer de takmıştı. Zira hâlâ prens tam anlamıyla güvenmiyordu.

Ama şu an hançer bacağına sürtüyor, ayakları ağrıyor ve ağır pelerininin altında bunaliyordu. Shangren Tapınağı tam cadde üzerine inşa edilmişti. Girişine çıkan uzun, taş merdivenler vardı. Ying iç çekerek, dökülmekte olan basamakları çıkarken, *taş ustaları keşke binayı zemin seviyesinde inşa etselermiş,* diye düşündü.

Yarıya geldiğinde prensin arkada olmadığını fark etti. Hâlâ aşağıda, başını yana eğmiş, gözlerini kısarak çift kapıya bakıyordu.

"Sorun ne?" diye seslendi Ying huzursuz bir şekilde.

"Bu çok tuhaf," dedi prens. "Rahipler genelde kapıları açık bırakmaz."

Ying bakmak için hızla döndü. Kapılardan biri hafif aralıktı. "Belki de biri kapatmayı unutmuştur."

Prens olabilecek en kaba şekilde homurdandı. Başını iki yana sallayarak basamakları çıkmaya başladı.

Ying bu bilgidenden habersizdi. Ama en büyük soru, prensin bunu nereden bildiğiydi? Vaktinin büyük bir kısmını güya sarayda kapalı kalarak geçiriyorsa bu tapınak rahiplerinin ne yapıp yapmadığını nasıl *biliyordu*?

Şehre sık mı gelirdi? Eğer öyleyse de ne için? Bir gereklilikten mi, iş için mi yoksa vakit öldürmeye mi? Acaba saray görevlilerinin bundan haberi var mıydı yoksa gizlice mi sıvışıyordu?

Ying'in aklında bir sürü soru vardı. Bir kez daha prensi ne kadar az tanıdığını fark etti. Ama yüzüne bakma fırsatı yakaladığında, şu an bunu sormanın sırası olmadığını anladı.

En tepeye ulaştıklarında prens Ying'e çift kapılardan birinin arkasına gizlenmesini işaret etti. Ying yerini alıp kılıcını çekti, kaşlarından ter damlıyordu. Prens de kendi kılıcını çekti ve aralık olan kapıyı tekmeleyerek açtı.

Kılıçlarını çekmiş vaziyette, ikisi de aynı anda içeriye doğru döndü. Gözleri kasvetli alana alışıırken manzara belirginleşti ve yağmalanmış tapınağın görüntüleri ortaya çıktı. Geniş, dairesel alanda molozdan başka hiçbir şey yoktu. İçerideki kapılar menteşelerinden sallanıyor; paha biçilemez vazolar paramparça olmuş, yerlerde yatıyor, parlak mermer zeminin her yerini tütsü çubukları ve küller kaplıyordu. Ying dehşet içinde tapınma bölümünün bile saygısızca yerle bir edildiğini gördü.

Ayakta kalan tek şey görkemli, kırmızı sütunlardı. Toplamda dokuz tane vardı ve kanla kaplı ağaçlardan oluşan bir ormanı andırıyorlardı. En uzak köşede de sekizgen, dev bir ayna duruyordu.

Kılıçlarını indirdiler. Ying saygıdan botlarının bağcığını çözmeye başladı ama prens onu durdurdu. "Hayır. Çıkarma." Enkaza dönmüş zemini işaret etti. Ayakkabısız gitmek güvenli olmazdı.

Ying hafifçe omuz silkip botlarını çıkarmaktan vazgeçti. Kendini biraz günahkâr gibi hissederek enkazın içinde

yürümeye başladı. Odayı taradı, gözleri rahiplerin simya deneyleri için kullanabilecekleri herhangi bir şeyi arıyordu.

“Sence burada ne olmuş?” diye fısıldadı ve boş alanda sesinin nasıl yankılandığını duyunca irkildi.

Prens yere eğilmiş, kırık bir vazoyu inceliyordu. “Umarım sadece hırsızlardır. Yansıman olmamasını umalım.” Elinde tuttuğu şeyi atıp ayağa kalktı ve Ying’e kaşını kaldırdı. “Ben sana şehir tehlikelidir demiştim zaten, değil mi?”

Gözlerini devirmemek için kendini zor tutan Ying dikkatini dağınıklığa çevirdi. Bir yığın çöpü karıştırıp yüzünü buruşturdu. Maalesef birkaç kırık tütsü çubuğu ve kırık kil parçaları dışında bir şey bulamadı. Bunun çok büyük bir zaman kaybı olduğunu düşünmeden edemedi zira burada değerli hiçbir şey kalmamış gibiydi. Gerçi bundan emin olmadığı için en azından denemesi gerekmişti.

İkisi birlikte bitkin düşüp toza bulanana dek bir süre moloz yığınlarını incelediler.

Sonunda prens konuştu: “Sanırım gitmeliyiz.” Gözüne düşen saçlarını geri itince yüzünde is lekesi kaldı. “Belli ki burada hiçbir şey yok. Vardıysa da alınmış.”

Ying iç çekti. “Evet, muhtemelen haklısın...” Ama sonra tapınağın uzak köşesinde bir şey dikkatini çekti ve durdu.

Kıza sorgular gibi bakan Prens Zhang yanına yaklaştı. “Nedir o?”

Ying cevap vermedi sadece ondan biraz uzaklaştı. Belli belirsiz bir şeydi ve Ying bunun bir ışık oyunu olup olmadığını anlayamadı ama galiba yerdeki fayanslardan biri diğerlerinden biraz daha koyu renkte görünüyordu. Fayansın pozisyonundan daha önce haydutların çatlatıp kırdıkları bir sunağın içine gizlendiği anlaşılıyordu. Bu garipti çünkü normalde *açıktaki* zeminin daha koyu olması gerekirdi, üzeri kaplı olan kısmın değil.

Nabızı hızla atarak yaklaştı. Artık fark ettiği için, *fark edememezlik* yapamıyordu. Bu fayans çevresindeki diğer fayanslarla tamamen uyumsuzdu.

Dizlerinin üzerine çöken Ying iki elini fayansta gezdirip onu yerinden çıkartmaya çalıştı. Bir, iki, üç kez denedi -bunu yaparken tüm ağırlığını verdi- ama fayans yerinden oynamadı bile. Ying bitkin bir şekilde homurdandı.

Prens onun yanma diz çöktü. Omuzları birbirine değiyordu. “Bekle,” diye mırıldandı. “Üzerinde bir şey yazıyor.” Fayanstaki tozu sildi. Üzerine bir yazı kazınmıştı ama sanki zamanla silinmiş gibi çok belirsizdi.

Ying silinmiş yazıdan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Şöyle yazıyordu: “CRIMSON KANI YAĞMUR GİBİ İNDİĞİNDE, TAŞLAR KIRIK TOPRAKLAR GİBİ YER DEĞİŞTİRECEK.”

“Bunun anlamı...” Ying güçlkle yutkundu. “...kendi *kanımızı* kullanmamız gerektiği mi?”

“Hadi ama,” diye cevap verdi prens patronluk taşlar gibi. “Azıcık kandan korkmuyorsun, değil mi?”

Ying kaşlarını çatarak kılıcına uzandı ama prens elini koluna koyup onu durdurdu. “Gel, Ying.” Kızı bırakmadan önce kolunu biraz daha sıkı kavradı. “Şaka yapıyordum. Bırak da ben halledeyim.”

“Senin yapmana ihtiyacım yok,” diye huysuzlandı Ying. “Ben gayet iyi...”

“Bana ihtiyacın var.” Prens dikkatini tekrar fayansa çevirdi ve kaşlarını çatı. “Bence *herhangi* bir kanı kastetmiyor. *Crimson* kanı diyor. Bu, kraliyet kanı demek. Crimson İmparatorluğu’nun uzantısı olan bizlerin kanı yani.”

Ying bulmacayı önce o çözdüğü için sinirlenerek prene pis pis baktı. Ancak kendi derisini kesmeme şansını geri çevirecek

değildi. Böylece prens yer açmak için yana kaydı ve kılıcını çekip tek parmağını hafifçe inleyerek delmesini izledi.

Prens birkaç damla kanı fayansa damlattı. Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Ama sonra bir ses geldi ve küçük fayans yüzeyden yaklaşık iki buçuk santim kadar yukarı yükseldi.

Ying'in midesi düğümlendi. Bu fayansın neden koyu renk olduğu şimdi anlaşıyordu. Tiksinmeyi bir kenara bırakıp fayansı yana doğru çekmeye odaklandı.

Elleri nemli, yüreği ağzındaydı. Burada değerli bir şey olmalıydı... Hem olmasa, neden biri onu gizlemek için bunca zahmete girmiş olsundu ki?

Fayansın altında bir çukur, çukurun içinde de...

Hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayan Ying, çukurun zeminini elle riyle yokladı. Elleri köşede bir şeye değdi. Başparmağı ve işaret parmağı ile onu dikkatle çıkarttı. Bu, parşömene yazılmış bir nottu.

Kâğıdı dizine koyup açtı. Çukur tozlu olmasına rağmen, parşömen sanki oraya yeni yerleştirilmiş gibi temizdi.

"Nedir o?" Prens kızın omzunun üzerinden parşömeni incelemek için eğildi. Omzu omzuna değerken Ying'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Prens o kadar yakındaydı ki Ying başını çevirse onu...

Hayır. Bu saçmalığı kesmek zorundaydı. Tetikte olmalıydı. Onu ayna prensle karıştırma tuzağına düşmesi çok kolaydı. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Sesleri de aynıydı. Gülümsemeleri de aynıydı ve bu, Ying'in göğsünün sıkışmasına sebep oluyordu.

Bunları hissetmemin tek nedeni bu, dedi kendi kendine. Zihni her şeyin farkındaydı, sadece bedeninin akli karışıklı.

"Emin değilim," dedi kafasını toparlamaya çalışarak. "Nota benziyor."

“Ne yazıyor?”

Yazılar ufak ve harfler keskin uçluydu. Gözlerini kısarak yüksek sesle okudu: “*Eğer Simya Kitabı’nı arıyorsan çok geç kaldın. Ben çoktan çaldım.*”

Parşömeni öyle sıkı kavradı ki parmakları bembeyaz oldu. Biri kitabı çalmak için çok uzun mesafe katetmişti. Biri taş fayansın kanlı korumasını geçmişti.

Soru, bunun *kim* olduğuydu?

Ya çok güçlü ya da asil kana sahip biri olmalıydı. Ying yavaşça başını prene doğru kaldırıp, “Sen miydin? Kitabı sen mi çaldın?” dedi boğuk bir sesle.

Prensin şaşkın ifadesine bir kez bakınca böyle bir şey olmadığını anladı. “Hayır,” dedi prens parşömen parçasına bakarak. “Ben değildim. Saray sınırlarından asla ayrılmayan babam da olamaz. Annem bizim kanımızı taşımıyor ve abim...” Bir anda durdu ve gözlerini yere indirdi.

Ying’in yüreği acıma hissiyle doldu. Prensin abisi ölmüştü.

Aklına yansımalar ve onların camı andıran şeffaf tenleri geldi. Kararmış bedenleri. Elbette onların da kanı vardı ama hiçbiri Crimson İmparatorluğu’nun kanını taşımıyordu.

Ne olduğunu anlayınca bir anda midesine yumruk yemiş gibi oldu. Yansıma Ying onu boğmaya çalışırken Prens Zhang’in burnu kanamıştı. Belki de prensin kanını çalmıştı.

Sesi fısıltı gibi çıktı: “Bu tapınağı soyanların haydut olduğunu sanmıyorum.”

Prensin kaşları havaya kalktı. “Yansıman mıydı sence?”

“Eğer kitap ayna geçidin nasıl kapanıp açıldığıyla ilgili önemli bilgiler içeriyorsa, o hâlde kitabı kesinlikle elde etmek istemiştir.”

“Eğer kitabı o çaldıysa...”

Ying’in kalbi çarpmaya başladı. “O hâlde burada olduğumuzu biliyor demektir...”

Bir sürtünme sesiyle ikisi de yerlerinden sıçradı. Ying'in sırtı buz gibi oldu.

Ses sekizgen aynadan geliyordu.

Prens ayağa fırladı, kılıcını çekti ve dikkatle aynaya yaklaştı. Ying onu kenara itmemek için kendini zor tutarak ayağa kalktı.

"Zhang," dedi sesini yükselterek. Ona doğru koştu. "Çekil oradan!"

Prens cevap vermedi. Hiç kıpırdamadan, son derece sessiz bir şekilde duruyor, gözlerini kısmış, aynanın derinliklerine bakıyordu. Derken Ying aynadaki gölgeyi fark etti ama çok geç kalmıştı.

Aynanın diğer tarafında yansıma Ying duruyordu. Ve kollarında çırpınan kişi de Ying'in hizmetçisiydi.

Li Ming.

Ying'in tüm bedeni korkuyla dolmuş, zihnini büyük bir dehşet kaplamıştı. Hiç düşünmeden aynaya koştu ve kollarını dirseklerine kadar içeri soktu.

"Ying, hayır!" diye bağırdı prens. Onu engellemek için boştaki elini kaldırdı.

Prens Zhang'in bileğini gören yansımanın solgun eli bir anda aynadan fırladı ve onu çekmeye başladı. Prens öne doğru sürüklendi, önce kolu, sonra dirseği aynada kaybolurken omzu büyük bir gürültüyle aynanın yüzeyine çarptı.

Yansıma Ying tüm dişlerini göstererek sırıttı. İnsanüstü gücü hem Li Ming'e hem de prene kolayca hükmetmesini sağlıyordu.

Zhang Lin'in panik dolu gözleri Ying'in gözleriyle buluştu. Ying aynı şeyi düşündüklerini biliyordu.

Artık prens de aynalardan geçebiliyordu.

Bariyer yıkılıyordu.

20. BÖLÜM

Ying, Prens Zhang Lin'in diğer kolunu tutup var gücüyle çekti. Parşömen elinden uçup yere düştü. Ying'in kasları gerginlikten titriyordu. Prensi bırakmaya cesaret edemediğinden kendini çılgınlık atarken buldu.

Prens bir şekilde kendini yansıma Ying'in mengene gibi elinden kurtardı. Ying bir anda geriye doğru düştü. Kısa bir an için sendeleyeni prens hızla dengesini buldu ve daima bir savaşçı olduğundan kılıcını bir kez daha çekti. "Geri çekil!" diye haykırdı aynaya. Kılıcını savurdu. "ÇEKİL!"

Ying'in yansıması çoktan geri çekilmeye, bağırıp tekmele savuran Li Ming'i sürükleyerek göz önünden uzaklaştırmaya başlamıştı bile. *Hayır!* diye düşündü Ying aynaya koşarak. *Gitme!*

Li Ming'e ulaşma çabaları prens tarafından engellendi. Prens, Ying'i yakasından tuttuğu gibi aynanın bronz yüzeyinden uzaklaştırdı. Ying çırpınarak onun elinden kurtulmaya çalıştı.

İleri atılmaya çalışırken, “Bırak beni!” diye bağırdı. “O, Li Ming! Benim hizmetçim! Hizmetçim, hizmetçim!”

Prens geri adım atmadı. Kızın yakasını daha sıkı tuttu. “Kes şunu,” diye tısladı arkasından. “Yoksa ikimizi de öldürteceksin!”

Ying elinden kurtulmak için biçare bir çaba daha gösterdi. “Umurumda değil! Ben kendim gider onu kurtarırım!”

Prens sert bir kahkaha attı. “Ne yani, bariyer tamamen yıkılсын mı? Onların *istedikleri* de bu zaten, Ying!”

“Bariyer *zaten* açık!”

“Tamamen değil!” Ying’in kulağına doğru eğilip alçak ve sert bir sesle, “Kolumun geçmesi çok çaba gerektirdi,” dedi. “Şu an için hâlâ etkin sayılmaz. Ben de onu saçma sapan biri için ardına dek açmana izin vermeyeceğim!”

“Saçma sapan mı?” diye çıkıştı Ying.

Prens bir anda onu bıraktı. Öne doğru savrulan Ying ellerinin ve ayaklarının üzerine düştü. Hızla doğruldu, dişlerini sıkarak yine aynaya doğru hamle yaptı.

Ancak prens aynanın yanına daha çabuk vardı ve onu duvardan söküp aldı. Ayna yere çarpıp paramparça oldu, cam kırıkları gökyüzünden düşen yıldızlar gibi ışıldayarak dağıldı.

Ayna parçalanırken Ying çığlık attı. Li Ming’in peşinden gitme şansını kaybetmişti. Yansımasının, hizmetçisini nereye götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Ve başka bir yansıyan yüzey bulmak için kaç saat kaybedeceğini de bilmiyordu.

Hepsi de bu lanet prensin yüzündendi.

Pislik. Ying’in görüşü buğulanmaya başladı. Eğer Li Ming yaralanır ya da daha kötüsü olursa, bu *prens*in suçu olacaktı. Sallanarak kılıcını çekti ve prensin şaşkın bakışları altında onun üzerine saldırdı.

Prensin kılıcıyla Ying'in kılıcı çarpıştı. Ying ona tekrar saldırdı, ne kadar agresif bir şekilde dövüştüğü ya da ne kadar dengesiz bir tekniğe sahip olduğu umurunda bile değildi. Bil-diği tek şey öfkeydi; damarlarında dolaşan, pervasızca kesip biçmesini sağlayan öfke.

"Ying." Prens dişlerinin arasından onun ismini söyledi. Savunmaya geçmişti, ağzından çıkan her sözcükte kızın hamlelerini savuşturmaya çalışıyordu. "Kes şunu." Eğildi ve bir hamleyi daha savuşturdu. "Kazanamazsın."

Ying hırslayarak bir kez daha saldırdı ve prensi duvara yaptırdı. "Ya?" Kılıcını kaldırıp prensin boynuna bastırdı. "Kazanamayacağımı bir daha söyle."

Zaferi kısa sürdü. Bir anda -Ying daha ne olduğunu bile anlamadan- prens onu kılıçsız bıraktı, ters çevirdi ve bu kez o, Ying'i duvara dayadı.

Ying'in kılıcı yere düştü. Taş duvar sırtına batıyor, prensten kurtulmak için çırpınıyordu. Öfkeli bir çığlık attı.

"Söyledim ama..." Prensin dudaklarında tebessüme benzer bir ifade belirdi. "Kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yoktur."

Ying bacağına taktığı hançere uzanmaya çalışsa da prens onu duvara sabitlemişken, bunu yapması mümkün değildi.

Bir anda, "Bu ne cüret!" diye patladı. Bozulan örgülerinden savrulan saçları alnına düşmüştü. Öfkeyle üfleyerek onları kaldırdı. "Onu kurtarmamı ne *cüretle* engellersin!"

Prens kolunu kızın göğsüne daha da sert bastırdı. "Bu çok riskli!" Kıza doğru eğildi, kara gözleri parlıyordu. "Söylesene, Ying. Sen hiç durup *düşünür müsün?* Yoksa karşına çıkan her aptalca duruma balıklama dalıp..."

"Aptalca mı?" Ying şu an sesinin ne kadar yüksek yankılandığını umursamadı bile. "Hizmetçimin peşinden gitmek *aptallık mı?*"

Tepesinde dikilen prensin öfkesi o kadar somuttu ki Ying ona dokunabileceğini düşündü. “O. Sadece. Bir. Hizmetçi. Bariyeri yıkmaya değecek biri değil.”

Ying dehşetle ona baktı. *Sadece bir hizmetçi mi?* Prens o kadar soğuk ve insanlık dışı bir tipti ki çalışanlarını insandan saymıyordu bile. Ying eğer bu kadar öfkeli olmasaydı gülebilirdi... Gerçek prensin bir canavar, insan olmayan ayna prensin ise her ikisine yetecek kadar insaniyete sahip olması ironisine yani.

Çenesini kaldırarak prensin gözlerine meydan okurcasına baktı. “O sadece bir hizmetçi *değil*,” diye tısladı öfkeyle. “O bir dost. Ve eğer onun peşinden gitmemi engellemek istiyorsan, beni... Beni öldürmen gerekecek!”

Prensın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu ama hızla her zamanki maskesine geri büründü.

“Seni öldürmek mi?” Dalga geçiyordu. “Pekâlâ, nereni keseyim, Ying?” Sağ elindeki kılıcını Ying’in ayak bileğine indirdi ve elbisesinin eteğini kaldırdı. “Buranı?”

Ying nefesini tutmaya çalışsa da başaramadı, onun yerine soluk soluğa kaldı. Kalbi hızla atmaya başladı, gözlerine yaşlar birikti. “Lanet olası!”

Prens onu duymazlıktan geldi. “Yoksa... burası mı olsun?” Kılıç acı veren yolculuğunu bacağına, oradan da dizine doğru devam ettirdi. Soğuk metal, kızın tenini ürpertti. Zhang Lin göz kapakları yarı kapalı vaziyette Ying’e baktı ve koluna yüklenip onu duvara daha da sert bastırdı. Gözyaşları yanakları yakan Ying hafifçe inledi.

“Kes şunu,” diye fısıldadı. Bu çok çirkindi. Dayanılmazdı. Duyguları birbiriyle savaşıyordu. Korku hissettiği kesindi. Ancak... bir şey daha vardı. Prens ona avına atlamaya hazırlanan bir kaplan gibi bakıyordu. Mırıldandığı tehditler bir sevgilinin okşaması gibiydi, aynı anda hem ürkütücü hem duygusal. Ve dudakları! Dudakları neredeyse Ying’in dudaklarına değecek

kadar yakındı. O kadar yakındı ki Ying sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu bir şekilde ona gerçek bir öpücükten daha sıcak geliyordu.

“Ah,” diye devam etti, sesi fısıltıyla çıkan prens. Kılıcın ucunu yukarılara doğru sürükledi, Ying’in dizini geçti ve kızın baldırının yumuşak etine değdi. Nefesi Ying’in yanağını, saçlarını, deniz kabuğuna benzeyen kulak kıvrımını gıdıklıyordu. “Sanırım mükemmel noktayı buldum, prenses.”

Baştan ayağa titreyen Ying gözlerini kapattı. *Delirdi*, diye düşündü. *Aklını yitirdi*. En kötüsü de prensin ne yapacağını bilemiyor, asla tahmin edemiyor olmasıydı.

Prens ani bir hareket yapınca Ying haykırdı ama prens onu bir anda serbest bırakıp geri çekildi. Dengesini bulmakta zorlanan Ying az daha düşecekti. Prense pis pis bakmak için başını kaldırdığında, adam yüzünde tuhaf sakinlikle kılıcını kınına taktı.

Ying bağırmak istedi. Bacağına taktığı hançer prensin elinde duruyordu. Hançerin deri kemeri yerdeydi.

Prensın gözleri, Ying’in gözleriyle buluştu. Adam sırtarak kızın hançerini parmaklarının arasında döndürdü. “Bunu üzerimde kullanma riskine giremezdim, değil mi?” Hançeri belindeki kemere taktı. “Yani aslında kılıçta çok da kötü sayılmazsın, Ying Yue. Benim kadar iyi değilsin tabii ama fena da değilsin.” Tebessümü, tatmin olmuş bir sırıtışa dönüştü. “Hiç kimse benim kadar olamaz zaten.”

Ying büyük bir öfkeyle başını iki yana salladı. “Nereden bildin?”

“Onu almaya çalıştığını çok belli ettin. Bir aceminin yapacağı basit bir hata.”

Ying öfkeyle hançere atıldı. “Geri ver! O benim!”

Refleksleri şimşek gibi hızlı olan prens, kızın bileğini tuttu. “Aslında,” dedi, “o benim.” Sırtımayı bırakıp Ying’e dik dik

baktı. Kıza doğru eğilirken parlayan gözleri Ying'in şimdiye dek görmediği kadar siyah ve yırtıcıydı. "O saraydaki her şey benim, prenses. Bunu unutma. *Her şey.*"

Ying dişlerini sıktı. Bileğini hızla çekti. Prens ne düşündüğünü anlaması için telepatiye ihtiyacı yoktu. O saraydaki her şey onundu, kendisi de dâhil. Prens için o bir maldan, bir oyuncaktan, rafında sergileyeceği bir ödülünden başka bir şey değildi. Prens gözünde, az evvel bacağından aldığı o süslü hançerden daha değerli değildi.

Gerçek anlamda evli olmamaları büyük şanstı. Ying'in bu kibirli ve çekilmez adama ruhen ve yasal olarak bağlı olmamayı başarmış olması.

İçi öfkeden alev alev yanan Ying'in tüm bedeni titriyordu. Ama sakinleşmek için kendini zorladı. Gözlerini kapatıp derin derin nefes alarak öfkesini bastırsa da kızgınlığı hâlâ sönmemiş bir kor gibiydi.

Nihayet onu asla ikna edemeyeceğini anlamıştı. İkna etme yeteneği, ömürlük bir ayrıcalıkla uyuşmuyordu. Prens aşırı sahiplenme duygusuyla, ona hizmet etmek için yaşayan insanları umursamamasıyla. *Onun* üzerinde kontrol kurma arzusuyla. Hayır. Prens onun bakış açısını görmesini sağlamak Ying için imkânsızdı.

Ve her ne kadar bunu itiraf etmek gururunu incitse de onu fiziksel olarak asla yenemezdi.

Yapması gereken şey bir şekilde sıvışmaktı. Ayna dünyaya gitme şansını yakalayıp arkadaşını kurtarmak. Li Ming tehlikeydeydi ve Ying daha fazla vakit kaybetmeyi kaldıramazdı. Bu tapınaktan bir an evvel çıkması gerekiyordu.

Bu da prensin oyununu oynaması gerektiği anlamına geliyordu.

Ying yavaşça başını kaldırıp sakin bir ifadeyle prene baktı. "Haklısın," dedi ses tonunu bozmamaya çalışarak.

Prens durdu ve ağız bir karış açık vaziyette kıza baktı.

Belirsizce omuz silkmiş olduğunu uman Ying, “Haklısın,” diye tekrarladı. “O sadece bir hizmetçi. Üstelik onun gerçek Li Ming olup olmadığını bile bilmiyorum. Yansıması da olabilir.”

Prens güçlkle yutkunup başını salladı. “Doğru. Bu seni aynaya çekmek için bir tuzak olabilir. İşi şansa bırakmamak en iyisi.” Parçalanmış aynayı işaret etti. “Hele ki riskler bu kadar yüksekken.”

Ying prensle birlikte atlarının yanına gitmeye karşı koymadı. Prens atına binmesine yardım ederken Ying sessizdi, onu arkadan takip ederken de gayet itaatkârdı. Dışarıdan sakın ve akli başında görünse de zihni hızla çalışıyordu.

Söylediği şeylere rağmen Ying, aynadaki Li Ming’in gerçek hizmetçisi olduğundan emindi. Yansıma Ying onun Li Ming’e ne kadar düşkün olduğunu bilirdi. İkisi arasındaki pek çok özel âna tanıklık etmişti. Aynanın karşısında geçen onca geceler boyunca Li Ming, Ying’in saçlarını tararken o da hizmetçisine tüm sırlarını anlatmıştı.

Atı prensinkinin arkasından ilerlerken, Ying abisinin verdiği yüzüğü parmağında defalarca çevirdi, bunu gergin olduğu için yapıyordu.

Evet, Ying onun gerçek Li Ming olduğundan emindi. Hizmetçisi kesin kaçırılmıştı. Ying’in yansıması onu nasıl inciteceğini çok iyi biliyordu: Tüm sarayda Ying’in dostu olarak gördüğü tek kişiyi hedef alarak.

Bu bir bildirgeydi. Bir tehdit.

Kişiseldi.

Bu savaş ilanıydı.

Prese çaktırmadan bakan Ying, kukuletasını biraz daha indirdi. Böylece prens onun nasıl yanıp tutuştuğunu fark

edemezdi, yüzünü görmemesi daha iyiydi. Zira Ying hislerini saklama konusunda asla başarılı değildi.

Sarayın güvenli sınırlarına ulaştıklarında prens ona odasına kadar eşlik etmeyi teklif etti. Ying bunun nezaketten kaynaklanmadığının farkındaydı. Belli ki prens bunu sırf kaçıp gitmesin diye yapıyordu.

Hiç dokunmadan ve konuşmadan, aralarında bir kol boyu mesafesi ile yan yana yürüdüler. Odaya geldiklerinde prens tek kelime etmeden kilidi açtı ve Ying de kapıyı hafifçe itti. Sonra tereddütle duraksadı. Acaba prens peşinden gelmeye kalkarmıydı? Ona göz kulak olmak için geleceğini tahmin etti.

Ancak prens onu şaşırttı ve gelmedi. Gitmek için de bir hamle yapmadı. Orada öylece durup, dudakları hafif aralık vaziyette Ying'e baktı.

Bir şey söylemek ister gibiydi. Yanlarında hızla geçen bir grup hizmetçi durup onlara eğilerek selam verdi ama prens onları fark etmedi bile.

Ying titrek bir nefes aldı. Buraya kadardı. Eğer odasına girip kapıyı kapatırsa, ayna dünya ile olan ilişkisi tamamen kesilirdi. Artık odasında ayna yoktu. Düğünden önceki gece aynayı parçaladıktan sonra, odasına gönderilen bir grup uşak etrafta tek bir parça kalmayana dek hepsini temizleyip atmıştı.

"O hâlde iyi akşamlar," dedi bir eli hâlâ kapıda. "Ve teşekkür ederim. Öncesi için."

Şüphelendiği açıkça belli olan prens gözlerini kısarak ona baktı. "Öncesi için mi? Nasıl yani?"

"Tehlikeli bir şey yapmamı engelledin. Tapınakta. Aynadan geçmemi engelledin."

Prens kaşlarını çattı. "Hizmetçin için kendini kurban etmeye hazırdın. Ve dünyayı."

“Öyleydim, majesteleri.” Ying gözlerini indirdi, başını eğdi ve pişmanmış gibi görünmeye çalıştı. “İyi ki oradaydın da içgüdüsel davranmamı engelledin.”

Prens omzunu kapı çerçevesine yasladı. “Ying,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. Ardından iç çekti.

“Evet, majesteleri?” Başını kaldırıp kocaman gözlerini kırptırdı.

“Bunu tek başına yapman gerekmiyor, biliyorsun. Sen veliaht prensessin...”

“Değilim,” diye çabucak düzeltti Ying. “Gerçekte evli değiliz. Unuttun mu?”

Prens kaşlarını kaldırdı. “Ne olursa olsun emrinde muhafızların, askerlerin ve bir ordu var. Yine de bu işi kendi başına halletmek için ısrar ediyorsun. Neden?”

“Ben... Ben sadece sana güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyorum.”

Uzun bir duraksama oldu. Prensın kapkara, dipsiz ve anlaşılmaz gözleri Ying’in gözleriyle buluştu. “Bana güvenebilirsin,” dedi sonunda.

Hayır, güvenemem. Ying’in düşünceleri zihninde bir çılgılık gibi yankılanıyordu. Güvenemem, güvenemem, güvenemem. Li Ming’i kurtarmamı engelleyen birine güvenemem.

Onun kurtarmaya değer biri olmadığını düşünen birine güvenemem.

Bunu ona da söylemek istedi. Tenini yarıp parçalayana, taş gibi soğuk göğsünde koca bir delik açana dek sözcüklerini prensin üzerine savurmak istedi.

Ama yapmadı. Onunla kavga etmenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Sözel ya da fiziksel olarak. O çok güçlü, çok kuvvetli biriydi. Özellikle de burada, sarayda. Eğer Ying herhangi bir şeye kalkışacak olursa, prensin onu odasına itip kapıyı

kilitleyeceğini biliyordu. Hatta belki bunu bizzat yapma zahmetine bile girmezdi. Belki de bunu yapmaları için muhafızlarına emir verirdi.

Ying farklı bir yaklaşım denemeliydi. Yeni ve daha önce hiç denemediği bir şey.

Uzanıp elini prensin göğsüne koydu. Temasıyla birlikte donakalan prensi izledi. Göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, nefesinin nasıl sıklaştığını izledi. Elinin altındaki kalbi hızlanmıştı.

Elini boynunda, gerginlikten iyice belirginleşen kaslarının hatlarında gezdirdi. Prens teni alev alev yanıyordu ve buna şaşkırmaması gerekse de Ying yine de şaşırdı. Parmaklarını gezdirmeye devam etti. Sonunda ensesine geldi ve durup prensin başının arkasını kavradı.

Bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Rol yapabilir miydi? Hayatında bir kez olsun... yalan söyleyebilir miydi?

“Göster,” dedi midesindeki kasılmayı yok sayıp prene daha da sokularak. “Sana ne kadar güvenilebileceğimi göster.”

Ve onu kendine doğru çekip dudaklarını prensin dudaklarına dayadı.

21. BÖLÜM

Prens başta şaşırmışa benziyordu. Öpücük şaşırtıcı derecede nazik, dudakları savunmasız derecede yumuşaktı. Ama sonra hafif bir inlemeyle kollarını Ying'in beline sardı ve onu kendine doğru çekip sert ve kaslı bedenini kızın bedenine bastırdı.

Durmadı ve Ying'i odasına itip kapıya yaslariken de öpmeye devam etti. Kapı arkalarından hafif bir *klik* sesiyle kapandı.

Artık yalnız kaldıkları için prens daha hevesli bir şekilde ellerini Ying'in bedeninde gezdirip saçlarına doladı. Boynunu öpsün diye başını yana eğerken dudaklarını kızın kulağının arkasındaki hassas tenine götürdü. Ying hafif bir çığlık attı. Teni alev alev yanıyordu. Nefesi yükseldi, hızlandı. Parmakları prensin geniş, kaslı sırtında dolaşüyor ve tapınak yolculukları yüzünden hâlâ darmadağın olan saçlarında geziniyordu.

Prensin tadı tuz gibiydi. Ve is. Ying, her ne kadar kendine defalarca tekrar etmiş olsa da... bunun kesinlikle bir yalan olmadığını hissetti. Prensin sıcak dudakları boynunu öperken,

onu sevmiyorsun, diye zorla kendine hatırlatmaya çalıştı. Ses çıkarmamak için alt dudağını ısırıldı.

Prens yukarıya doğru çıkıp tüy gibi hafif buselerini Ying'in çenesine kondurdu.

Ondan hoşlanmıyorsun bile. Ama sonra dudakları tekrar buluştu ve Ying'in tüm düşünceleri bir anda... silinip gitti.

Prens onu daha da derin öpmeye başladı, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Ying'in dudaklarının üzerindeki dudakları aç ve telaşlı bir şekilde hareket ediyordu. Hızlı hızlı nefes alarak bir an için durup doğrudan Ying'in gözlerinin içine baktı.

Göz bebekleri açılmıştı. Kızın yüzünü avuçlarken, "Ying," diye fısıldadı. "Bence..."

Ama Ying ne söyleyeceğini duyamadı çünkü prensin yüzünde ani bir panik dalgası belirdi. Kızı bıraktı ve birkaç adım gerileyip düştü... yere yığıldı.

Planının gerçekten işe yaradığına çok şaşırان Ying, prene baktı. Sonra diz çöküp prensin kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Parmakları prensin çıplak teninde dolaşırken yanaklarının nasıl yandığını görmezden geldi.

Odasında yalnız oldukları için şanslıydılar. Hiç tanık yoktu. Prensi gören biri sarhoş olup bayıldığını sanırdı.

"Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm," dedi Ying aslında hiç de üzgün olmamasına rağmen. "Sadece benim olanı geri alıyorum."

Prens elbette cevap vermedi. Derin ve düzgün nefes alıp vererek yerde öylece yatıyordu. Ying prensin üzerinden atlayıp doğruca şifonyere gitti. Prensi zehirlemişti. *Prensi zehirlemişti*. Bu kesinlikle ihanet gibi bir şey sayılırdı herhâlde? Prens birkaç saat sonra sersemlemiş bir vaziyette, dudaklarında hâlâ Ying'in radiyla kendine geldiğinde... olanları anlar mıydı? Ying'in ne yaptığını? Aslında planını kendisi de bilmiyordu ya da yansımasının Li Ming'i nereye götürdüğünü. Ama bildiği tek bir şey

vardı: İpek bir elbisenin içinde bir kez daha dövüşmek *istemiyordu*.

En alt çekmecedeki evden getirdiği bazı kıyafetler duruyordu. Günlerini at binip Shuijing He'de dolaşarak geçirdiği zamanlarda sıkça giydiği kısa keten tuniği ile esnek deri pantolonu.

Ying tuniği burnuna götürüp kokusunu içine çekti. Bunca aydan sonra bile, bir şekilde evi gibi kokuyordu. Pis geceliği çıkarıp tanıdık giysilerini giyerken gözlerinde yaşlar birikti.

Giyinir giyinmez bir bezle dudaklarını iyice silip, zehrin kendi tenine de işlememiş olmasını umdu. Eve yaptıkları uzun yolculuk esnasında yüzüğündeki tozu kazırken, bu azıcık miktarın bile etkili olup olmayacağını bilmiyordu.

Ama işe yaramıştı. Ve eğer bu kadarcık bir zehir bile prensi-kendisinden daha uzun ve ağır olan prensi- bayıltmaya yettiyse acaba Ying'e neler yapardı?

Dudakları kuruyuncaya kadar öfkeyle silmeye devam etti. Biraz sersemlediği kesindi. Zehrin etkisi olmalıydı. Öpücük onu çok fazla etkilemiş olamazdı. Prensten *tiksindiği* ortadaydı. Onu öpmekten tiksinimişti.

Ama... *nefret etmemişti*. Hem de hiç. Eğer kendine karşı dürüst olacaksa, prensin dudaklarının dudaklarında ve boyunda olmasından, bedeninin ağırlığını hissetmekten hoşlanmıştı.

Belki de bu yola başvurmuş olmaktan nefret etmişti. Hem nefret etmemiş olsa bile kim onu suçlayabilirdi ki? Bu sadece hain vücudunun bir adamın dikkatine verdiği fiziksel bir tepkiydi.

Artık bitmişti, bundan emindi.

Kendinden rahatsız olmuş bir biçimde gözyaşlarını sildi ve beline bir kemer taktı. Kılıcı kalçasının üzerine geçirdi, hançeri de pantolon kemerine taktı.

Son olarak yüzüğünü ve nişan bilekliğini çıkarttı. Ama sonra Hao Yu'nun yüzüğünü tekrar taktı. Nişan bilekliğini ise şifonyerin üzerine bıraktı.

Dudağını ısırarak seçeneklerini tarttı. Ayna dünyaya girmenin en iyi yolu neydi? Bir pencereden ya da gölden geçebilirdi. Hem sarayda başka aynalar da vardı. Ama bu çok mu bariz olurdu? Bir ayna bulması uzun sürer ve planlarına karşı tetikte olup onu pusuya düşürmesi için yansıma Ying'e zaman mı tanırdı?

Daha iyi bir yol olmalıydı.

Botlarını eline aldı ve baygın prensin üzerine kapıyı kapatıp koridor boyunca koşarak hizmetçilerin odasına gitti. Ying daha önce buraya hiç girmemişti. Li Ming ile Fei fei'yi her gün görmesine rağmen hep onlar Ying'in yanına gelir, asla tersi olmazdı.

Ying'in buraya gelme nedeni basitti: sıra dışı bir şey yaparak geçici de olsa yansımasının onu fark etmemesini sağlamak. Hem prensin hizmetçilere kendi aynalarını da kaldırma emrini verdiğini hiç sanmıyordu.

Kapıya vurmaya başladı. İçeriden Fei fei'nin sesi geldi: "Girin!"

Ying kapıyı açar açmaz Fei fei yatağından fırladı. Kocaman açılmış gözleri kıpkırmızıydı. Derhâl kendini yere atıp selam verdi.

"Buna gerek yok, Fei. Kalk. Benim."

Fei fei ayağa kalktı ve yüzüne düşen saçlarını çekti. "Ama siz artık bir prensessiniz, hanımım."

"Fakat hâlâ aynıyım," dedi Ying. Keşke kendisi de buna inanabilseydi.

“Li Ming’den haberiniz var mı?” dedi Fei titrek bir sesle. “Onu dün gecedan beri görmedim. Kendisini kızdırdım diye çok endişeliyim...”

Ying açıklamak için ağzını açtı ama sonra durdu. Fei belli ki Li Ming’in kaçırıldığını bilmiyordu ve ona anlatmamak daha iyi olurdu. “Elbette onu kızdırmadın.”

Odayı inceleyen Ying ne kadar az eşya olduğunu görünce şaşırdı. Sarayın geri kalanının ihtişamıyla kıyaslanınca burası fena hâlde çıplaktı. Karşılıklı köşelere yerleştirilmiş iki demir yatak ve ortada çamdan yapılmış basit bir gardırop vardı.

“Fei fei,” dedi kararlı bir sesle. “Bu odada ayna var mı?”

“Evet,” diye cevapladı hizmetçi titrek parmağıyla işaret ederek. “Gardırop kapağının içinde. Neden sordunuz, majesteleri?”

Ying cevap vermedi. Sadece gidip gardırobun kapağını açtı ve içindeki dikdörtgen aynayı gördü. Yanına yiyecek ya da su matarası alma şansı olmamıştı ama onlar olmadan idare etmek zorundaydı. Gizemli *Simya Kitabı*’nı arama işinin biraz beklemesi gerekecekti. Li Ming ayna dünyadaydı. Tehlikede ve tek başına.

“Fei,” dedi Ying. “Bir şey yapmanı istiyorum. Biraz ürkütücü olabilir ama bana gerçekten faydası olacak. Yapar mısın?”

Fei fei, yüzü bembeyaz olsa da başını hafifçe salladı. Ying onu aynaya doğru getirdi. “Elini içinden geçirebilir misin?” Bariyerin ne kadar zayıfladığını bilmesi gerekiyordu... zira birazdan onu daha fazla kıracaktı.

“E... elimi mi, majesteleri?”

“Evet. Lütfen.”

Hizmetçi titreyen elini kaldırıp uzattı ve aynanın yüzeyine dokundu.

Ayna yine dalgalandı. Hafif bir direncin ardından Fei fei’nin eli içine battı.

“Ah!” diye bağırarak kız, elini hemen geri çekti. Ağzı bir karış açık, dudakları bembeyazdı.

Ying aynayı süzdü. Yüzeyindeki dalgalanma yavaşladı, yavaşladı ve sonunda durdu. Ying boğazının sıkıştığını hissetti. Kısa bir an için doğru şeyi yapıp yapmadığını sorguladı.

Bariyerin zayıfladığı çok açıktı. Li Ming’i kurtarmak için aynadan geçmek bariyeri daha da açacaktı, hatta belki tamamen kıracaktı. Bu riski gerçekten göze alabilir miydi?

Li Ming’in bana ihtiyacı var, diye düşündü ve kararlı bir şekilde dişlerini sıktı. Fei fei’ye sıkıca sarıldı. “Burada gördüklerinden hiç kimseye bahsetme, tamam mı? Sakın peşimden gelmeye de çalışma. Eğer biri soracak olursa, hiçbir şey bilmediğini söyle.”

Kızın cevabını beklemeden aynaya dönüp içinden geçti.

22. BÖLÜM

Ying'in hatırladığı gibi, aynanın içindeki ışık sanki biri sahneyi derinlik ya da boyut katmadan boyamaya çalışmış gibi biraz daha keskin ve düzdü. Işığa alışmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Aynadan ilk geçişinden farklı bir şey hissetmedi ancak o zaman duyuları bu kadar açık değildi. Ama şu an hangi dünyada olduğunu ayırt edebiliyordu.

Yansıma Fei fei karşısında duruyor, yüzünde aynı şaşkınlıkla ve gözleri kocaman açılmış vaziyette onun aynadan geçişini izliyordu.

Ying botlarını giydi ve hizmetçisinin yansımasına yaklaştı. “Fei,” dedi elini yansıma hizmetçinin yüzüne doğru sallayarak. Hiçbir tepki gelmedi.

Lanet olsun, diye düşündü. Zira yansıma hizmetçiye Li Ming'in nereye götürüldüğünü sormayı umuyordu. Ama o boş, kahverengi gözlerde hiçbir şey yoktu. Gözlerini kısarak yanından geçerken yansımanın yüzünde sadece yakından belli olan, ağ şeklinde çatlaklar fark etti. Sanki biri ona vurmuş gibiydi.

Yansımanın gözleri aynaya dönmeden önce, kısa bir süreliğine Ying'e çevrildi.

Ying boğazında acı bir tat hissetti. Yansıma Fei'nin gözlerinde saf ve katıksız korku vardı.

Tüyleri diken diken olan Ying, yansıma Fei'nin hareketlerinden etkilenmemeye çalışarak gizlice koridora çıktı. *Onu nereye götürdün?* diye düşündü. Ying'in yansıması Li Ming'e ne yapmıştı?

Bir anlığına düşündü. Eğer bu taraftan giderse bahçelere, diğer taraftan giderse doğrudan ayna prensin odasına çıkacaktı.

Prenste karar kıldı. *Hem bu sadece onu görmeyi çok istediğim için değil,* dedi kendi kendine. Yalnızca bilgi istiyordu. Prens elbette Li Ming'i bulmasına yardım ederdi... Yansıma Ying'i, hizmetçiye ne yaptığını bilecek kadar tanıyordu.

Ying koridordan ilerlerken elini kılıcının kabzasına koydu. Her biri sessizce bordo pelüş halıya düşen titrek fener ışıklarının gölgelerinden yürüdü.

Prensın odasına giden ön odalar tam olarak hatırladığı gibi ahşap oymalı mobilyalar, mermer zemin ve devasa vazolarla döşeliydi. İlk gecedan hatırladığı kadarıyla prensinki sağdaki ilk kapıydı. Kapıyı hafifçe aralayıp içeriye baktı.

İçeride biri vardı. Ama prens değil.

Bu, Ying'in yansımasıydı.

Yansıma Ying onu kolundan tuttuğu gibi prensın odasına çekti ve hızla kapıyı kapattı.

"Beni hiç şaşırtmıyorsun," dedi yansıma Ying. Kızı kapalı kapıya doğru itip boğazına kendi süslü hançerini dayadı. "Kıymetli prensini aramaya geleceğini *biliyordum.*" Son sözcükleri sanki asit tükürüyormuş gibi tiksinererek söylemişti.

“Hadi durma, öldür beni,” diye çenesini sıkarak Ying blöfünün işe yaramasını umdu. Yansımasının ona, yani balığa hâlâ ihtiyacı olmasını.

Yansıma kıpırdamayınca Ying güldü.

“Ha! Yapamayacağını biliyordum.” Hızlı bir hamleyle yansıma Ying’in dizlerine sert bir tekme attı. Yansıma iki büklüm oldu. Ying rakibinin hançerinden kurtulma fırsatı yakaladı. Kolunu büküp yansıma Ying’in kafasını kapıya vurdu.

Yansıması bir an için sersemledi, başı döndü ama sonra toparlanıp doğrudan Ying’in üzerine koştu. Ying eğilerek, onun savurduğu yumruktan kaçsa da rakibinin dirseği başına çarptı. Dizlerinin üzerine düşerken, üzerine basmak isteyen rakibinin ayağından kaçmak için yana doğru yuvarlandı. Tekrar ayağa fırladı ve eğildi. Yansıması hançerini çekti.

“Tüm hamlelerini biliyorum, prenses,” dedi. “Beni yenebileceğini sanıyorsan hayal görüyorsun.”

Ying, yansımasının şeffaf teni dışında, eşit olduklarının farkındaydı. Bir avantajı olduğunu da biliyordu: Yansıma Ying’in ona hâlâ ihtiyacı vardı. Ying, yansımasının istediği şeyi yapabilecek, yani bariyeri çökertebilecek tek kişiydi, balıktı.

Yansıması onu öldüremezdi.

Öne doğru atıldı ve yansımasının göğsüne çok sert bir tekme atıp onu kapıya fırlattı. Rakibinin kaya gibi sert bedeni ahşabı parçalayıp odanın zeminine yığıldı. Yara almamışa benzeyen yansıma ayağa fırladığı gibi elindeki hançeri sertçe Ying’e doğru fırlattı.

Hançer havada dönerek Ying’in yanağını sıyırdı ve arkasındaki duvara saplandı. Şok içinde çığlık atan Ying, elini yanağına götürdü. Hiç düşünmeden, küçük bir sehpa duran pirinç şamdanı kaptı ve yansımasının üzerine atıldı.

Yansıması çok hızlıydı. Kolunu uzattığı gibi tek eliyle şamdanı aldı. Cam gibi dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

“Bundan daha iyisini yapmalısın, *majesteleri*,” dedi ve şamdanı fırlatıp kılıcını çekerek Ying’in üzerine yürüdü. Ying de kendi kılıcını çekti.

Arkasından bir ses, “Ying!” diye haykırdı. Ying’in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Ayna prens ön odanın diğer tarafında, perdeli girişin önünde duruyordu. Çok gergindi, saldırıya hazırlanır gibi eğilmişti.

İki kadın da aynı anda, “Zhang Lin!” diye bağırdı. Ying onu görünce yanaklarının kızardığını hissedip çok utandı. Aklını kullansa bu adama karşı hislerini dizginleyebilirdi, ne de olsa ayna prens de *onlardan* biriydi. Ve ne kadar yakışıklı, tenine doğru fısıldadığı sözleri ne kadar güzel olursa olsun Ying’in tarafsız kalması gerekirdi. Objektif olması.

En azından şimdilik.

Yansımasının gözleri, dağları bile yerinden oynatacak bir ifadeyle Ying’e kaydı. Sonra prene döndü ve gözlerini kısarak tek bir söz söyledi: “Seç.” Bu sözcük çok fazla olasılıkla dolu, ağır bir sözcüktü. Prens nasıl seçecekti? Kimin kim olduğunu nereden bilecekti?

Ying hızla düşündü. Prensın onun Ying olduğunu bilmesi gerekiyordu. Eğer onu gerçekten sevmişse, yansımasını yenmesine yardım ederdi. Bu diğer Ying’in üstesinden gelmek için tek umuduydu. Ama eğer prens de onun ölmesini isteyen ayna halkı gibiyse... Şey, onunla da vakti gelince ilgilenirdi.

Kolunu dirseğine kadar sıyıran Ying elini havaya kaldırdı. Gousche yarasının izi, yansımasının bozulmamış tenine karşılık, kıpkırmızı duruyordu.

Prens yara izine bir kez baktı. Gözleri, Ying’in gözleriyle buluştu. Ying o an bunun dolu dolu bir bakış olduğunu fark etti. Prens onu seviyordu. Onu *gerçekten* seviyordu. Aynadan ilk geçişinden sonra aralarında oluşan bağ samimiydi. Onu böyle

görmek Ying'in tüm duygularının yeniden canlanmasına, dünyasının sarsılmasına neden oldu.

Bilinmeyen, verilmeyen bir sinyalle ikisi de aynı anda kendine geldi. Hızla yansıma Ying'in üzerine koştular.

Öfkeyle uluyan yansıma hemen savunma pozisyonuna geçti.

Prens ve Ying'in yansıması birbirine çarptı. Prens anında rakibini devirdi. Yansıma Ying düştü, kılıcı mermer zemine yuvarlandı.

Prens tehditkâr bir hırıltıyla onun üzerine atıldı.

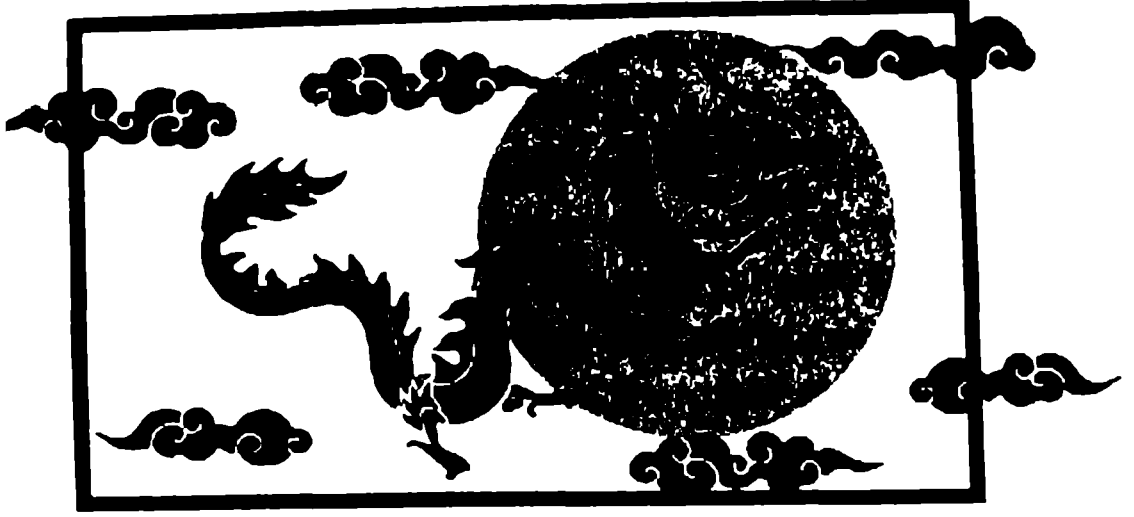
“Ne yapıyorsun?” diye kükreyince sesi odada yankılandı. “Neden sevdiğim kadına saldırıyorsun?”

Bu sözler üzerine Ying olduğu yerde kalakaldı. İşte. İşte, prensi buydu. Âşık olacağı öngörülen prens *buydu*.

Yansıma Ying prene bakarken göğsü inip kalkıyordu. Dağılan saçları gözlerine düşmüştü. Sırıttı.

Ve bir anda ayağa fırladı. Arkasını dönüp perdelerin arasından koşarak taş koridora çıktı. Ying ve prens onun peşinden koşsalar da yeterince hızlı davranamamışlardı. Zira yansıma Ying devasa vazolardan biriyle pencereyi kırıp çoktan kaçmıştı bile.

Ying neler olduğunu daha tam anlamıyla kavrayamadan, yansıması bir kuzguna dönüştü. Gece karanlığında uçuyor, kanatlarını çırparak aya doğru yükseliyordu.

23. BÖLÜM

Ying kılıcını yere attığı gibi pencereye koşup eğildi, kırık camlar neredeyse bir yerini kesecekti. Ayna Prens son anda onu tuniğinin arkasından tutup kollarına çekti.

“Dikkatli ol.” Buz gibi kocaman kolları ile Ying’i sardı. Kızın midesi ateş gibi yanmaya başlasa da tüm bedeni üşüyordu.

Hafif bir çığlık attı. “O... O...” Ying pencereden yansımasının kaybolduğu yeri göstererek düzgün bir cümle kurmaya çalıştı. Bakışları, kendisini izleyen ayna prene yöneldi. Kısa ama sert kavgadan dolayı siyah saçları dağılmıştı. Sert çene hattına, çıkık elmacık kemiklerine, kedi gibi esrarengiz gözlerine baktı...

Düşünceleri rüzgârla kaybolan tütsü dumanı gibi ânında yok oldu.

O buradaydı. *Bu* gerçektir ve ayna prens buradaydı.

Kavganın yarattığı gerilim hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Onu görmenin yarattığı baş döndürücü etkiyle birleşince...

Ying hiç düşünmeden kollarını ayna prensin boynuna doladı ve yırtıcı bir kaplan gibi onu öptü.

Prensın elleri Ying'in sırtına kaydı. Kızı kaldırıp öpmeye devam etti. Ying bacaklarını prensin beline doladı. Buz gibi gövdesi tüm vücudunu ürpertiyordu. Öpüşmeleri ateşli ve özlem doluydu. Ying'in elleri prensin saçlarında gezindi. Nefesleri daha hızlı, daha harareti olmaya başladı. Ta ki Ying soluk almak için ayrılana kadar.

Prens onu bir sehpa oturttu. Bir eli kızın belindeydi. Diğer eliyle boynunu okşuyor, serin dudaklarını çenesinde gezdiriyordu. Bacaklarını prensin beline daha sıkı saran Ying hislerinin yoğunluğu yüzünden titredi. Soğuk ve sıcak. Sıcak ve soğuk.

"Tanrılar aşkına, seni özledim, Ying." Soğuk nefesini kızın boynuna doğru üfleyen prensin sözleri boğuktu. "Konuş benimle. Dikkatimi dağıt. Aksi takdirde seni bırakabileceğimi hiç sanmıyorum."

O zaman bırakma, diye düşünen Ying'in içinde prensin bu sözlerine karşılık bir kıpırtı oldu. Fakat her ne kadar prensi çok istese de şu an ne yeri ne de zamanıydı.

Sesi her zamankinden daha yüksek çıkan Ying, "Bilmiyordum," dedi. Prens burnunu onun çene hattında gezdirip kokusunu derin bir şekilde içine çekince, Ying etkilendiğini belli eden bir ses çıkardı. "Yansımamın bir kuzguna dönüşebileceğini bilmiyordum."

Prens doğruldu. Ying sehpa oturma için gözleri aynı hizadaydı.

"Hepimiz dönüşebiliriz," dedi. "Değişebiliriz. Zaten sizin şeklinizi de böyle alıyoruz."

"Ne?" Ying şaşkın bir çığlık attı. "Sen *neye* dönüşüyorsun?"

Prens omuz silkti. "Bir sürü şeye." Ying'in yüzündeki ifadeyi fark etti. "Hayır, hayır. Öyle değil. Bizim dünyada işler

böyle yürür, hepsi bu. Görevlerimiz bizi taklit etmeye zorlar. Geçmiş yaşamda taklit etmek zorunda olduğum insan ya da hayvan, herhangi bir şeye dönüşebilirim.”

“Geçmiş... Geçmiş yaşamda mı?” Başı dönen Ying ona bakmak için geri çekildi.

“Şey, tam olarak geçmiş yaşam sayılmaz.” Dudaklarını bü-züp bir an düşündü. “Yanlış oldu. Bizim sadece tek bir haya-rımız vardır. Tek bir şekle bağlıyızdır -sizin dünyanızdan- ve normal yaşlarız. Sonra o şekil ölünce, bizler başka şekle bürü-nürüz ve taklit etme döngüsü en baştan başlar.”

“Bu berbat bir şey olmalı,” diye yüzünü buruşturdu Ying.

“Ne? Sonsuza dek yaşayıp kendi irademizle şekil değiştirmek mi?” Prens gülümsedi. “O kadar da kötü değil.”

“Ama acısı...”

Prens yüzünü buruşturdu. “Biz acıyla yaşamayı öğrendik. Hem de hayatımızın büyük bir kısmında.”

“Bazıları öğrenememiş,” dedi Ying. “Yani acıyla yaşamayı.”

“Evet, bazılarımız daha çok zorlanır. Görevlerine kızarlar.” Bakışları Ying’in yüzünde gezindi. “Şu an ben de zorlanıy-
rum... Yani görevim beni senden ayırdığında.”

Kıpkırmızı olan Ying prensin bahçedeyken onu mecburen bırakıp gittiğini ve kendisi göushé saldırısına uğradığında ne kadar üzüldüğünü hatırladı. Boynuna doladığı kollarını daha da sıkı sardı. “Peki, sen tam olarak kaç hayat yaşadın?”

Prensin gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. “Birkaç tane.”

Ying bir şey diyecek gibi oldu ama sonra tüm bunlardan bir mantık çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti.

“Seni korkuttum mu, prenses? Sana çok garip gelmiştir, far-kindayım.”

Ying cesaretini göstermek ister gibi çenesini hafifçe kaldırdı. “Hayır. Hayır! Tabii ki korkutmadın. Bu söylediklerin

çok mantıklı.” Aslında en başta ayna dünya olmak üzere, hiçbir şey bu kadar garip olamazdı. Ya da şu an müstakbel kocasına değil, muhtemelen ölümsüz ve şekil değiştiren yansımasına sarılıyor olması...

“Benimle ilgili konuştuğumuz yeter.” Prensın kara gözleri alev alev yanıyordu. “Sen nerelerdeydin? Çok endişelendim. Sen gittikten sonra ben de yardım bulmaya gittim. Elli mil yarıçapındaki her aynada, her gölde peşine düştüm.”

Prens onu aramıştı. Demek gerçek prensın yansıması bu yüzden yoktu.

Zihninde gerçek prensle geçirdiği anlar beliren Ying’in göğsünü büyük bir suçluluk duygusu kapladı. Kulübesindeki dar yatakta prensın ona sarılarak yattığı ânı, piknikte yaralarını temizlediğini, dudaklarını, tadını, zehirlenip yere yığılmadan önce prensın onu tereddüt etmeden ve hiç bırakmadan nasıl da öptüğünü hatırladı.

Tüm bu anıları bir kenara itti. “Hiçbir yerde,” dedi hızla. “Yansımam beni öldürmeye çalıştı. Uzaklaşmam ve bir süre ortalıkta görünmemem gerekiyordu.”

“Dönmene sevindim,” diye mırıldanan prens elini kızın deri pantolonunda gezdirdi. Öne doğru eğilip ağzını kulağına koydu. “Bu arada, kıyafetini *sevdim*.”

Ying’in yanakları yandı. Prens buz gibi dudaklarıyla onun boynuna dokunurken, o da derin bir iç çekti.

Neden burada olduğunu unutma. Ying kendini odaklanmaya, prens buz gibi buselerini boynunda gezdirirken içinde yükselen hisleri yok saymaya zorladı. Beyni bedeniyle boğuşuyor, düşünmeye, aynadan geçip neden geri geldiğini hatırlamaya çalışıyordu.

Onu görmek içindi, evet ama bir şey daha vardı. O şey...

“Li Ming!” diye bağırın Ying’in gözleri kocaman açıldı.

Prens öpmeyi kesti. Ona dikkatle baktı. “Hizmetçin?”

“Evet!” Ying ellerini prensin omuzlarına koyup onu itti. Yere inip birkaç adım uzaklaştıktan sonra prene döndü. “Li Ming. Hizmetçim. Kayboldu! Sanırım yansımam onu kaçırdı.”

Prens derin bir nefes verdi. “Ne zaman?”

“Ben şeydeyken...” Ying gece yarısı diğer prensle kaçtığından bahsetmemek için sustu. “Ben kendi dünyamdayken.” Kekelediğini ayna prensin fark etmemiş olmasını umarak kılıcını çekti.

“Eğer yansıman onu aldıysa birlikte buluruz. Yemin ederim.” Prens dudaklarını kızın alnına bastırdı. “Diğer Ying’in ne yapacağını tahmin edebiliyorum. Li Ming’in nerede olduğuna dair iyi bir fikrim var.”

Ayna prens, onu birkaç basamak merdiven indirip sarayın derinliklerine götürdü. Burada hava daha soğuk ve nemliydi, Ying’in üzerine ıslak bir battaniye gibi baskı yapıyordu. Havada keskin bir rutubet kokusu vardı.

“Zindanlara mı gidiyoruz?” diye sordu Ying, elinde fenerle önünden inen prensin havalanan pelerinine bakarak. Ying zemindeki koşuşturmayı duydu: fareler.

Prens durup ona baktı. “Evet,” dedi elini uzatarak. “Korktun mu?”

Ying imparatorluk zindanlarının korkunç şöhretini duymuştu. Prens elini tuttu. “Biraz,” diye itiraf etti.

Merdivenin en alt basamağına ulaştılar. Önlerinde eski, ahşap bir kapı duruyordu. Üzerinde çapraz şeklinde demir çubuklar ve ağır, paslı bir sürgü asılıydı. Prens sürgüyü itince kapı büyük bir gıcırtyla açıldı. Kapının ardında kayalara oyulmuş uzun bir koridor vardı. Feneri prensin elinden alan Ying

karanlığa doğru tuttu. Sol tarafta, her biri yaklaşık üç buçuk metre genişliğinde demir parmaklıklı hücreler uzanıyordu.

İçinin ürperdiğini hissetti. Kollarını kavuşturup ahşap kapıya yaslanmış olan prene döndü. “Sence o *burada mı?*”

Prens başını hafifçe eğerek onu doğruladı.

Ying tekrar hücrelere döndü. Midesi bulanıyordu, alnı terden sıırılsıklamdı. Feneri biraz daha kaldırıp koridorda sessizce ilerledi. Her bir hücrenin önünden geçerken fenerini doğrultup içeriye bakıyordu.

Çoğu boş ve kilitsizdi, demir parmaklıklı kapıları tamamen açıktı. Bir ya da ikisinin içinde, muhtemelen eski mahkûmlardan kalan küçük kafatasları ve kemikler vardı.

Gerçi bir tanesi boş değildi. Ying orada kuru, büzüşmüş bir ceset görünce haykırdı. Derisi kahverengi ve kırış kırış olan cesedin dudakları hastalıklı bir karikatür gibi gülümsüyordu. Ağzı kırık dişlerle doluydu. El ve ayak bilekleri ağır kelepçelerle bağlanmış vaziyette duvara asılmıştı. Daha da kötüsü çürümüş cesedin etrafında metrelerce ama metrelerce ipek yığınları vardı. Bir hànfü. Yoksa bu yıllar evvel kaybolan o imparatoriçelerden biri miydi?

Gördüğü şeyden tiksinen Ying yutkunarak devam etti. Geri kalan hücreler de çok iyi durumda değildi. Pek çoğunda farklı şekillerde yatan çürük cesetler vardı. Bazıları çoktan iskelete dönüşmüştü, göz yuvaları boştu ve ürkütücü bir şekilde sırtıyorlardı. Diğerleri öleli çok olmamış gibiydi, derilerinin henüz tam olarak çürümediği kafataslarından saman gibi saçlar sallanıyordu. Hepsi de çok güzel ipek elbiseler giymişti ve her biri duvara bağlanmıştı.

Yedi ceset. Şimdi anlaşılıyordu: Kayıp prensesler aynalardan kaçmak için geçmemişti.

Onlar kaçırılmıştı.

Midesi iyice bulanan Ying kusmamak için kendini zor tuttu. Zavallı kadınları kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını bilerek gözlerini indirdi ve içinden ruhlarına dualar okudu, tabii kendi ruhuna da.

Koridordan ilerlemeye devam ederken karanlıktan yükselen bir sürtünme sesi duydu. *Li Ming!* Tüm dikkatini vererek son hücreye varana kadar koştu.

Koridorun sonu en nemli yerd. Ying feneri kaldırıp karanlığa ışık tuttu.

En arkada kumaşı andıran bir yığın gördü. Ancak kumaş yığını kıpırdıyordu. Titriyordu. Duyduğu sürtünme sesi buydu. Derken kumaşlar açıldı ve bembeyaz, bitik bir surat loş ışıktaki Ying'e baktı.

"Li Ming!" Hizmetçisi gözyaşları ile bulanmış pisliğin içindeydi, saçları darmadağın ve keçe gibi olmuştu, yüzünü gizlemeye çalışıyordu. Gerçi yüzü de berbat görünüyordu, gözlerinin altında morluk ve şişlikler vardı. Li Ming onu görür görmez gerileyerek bir köşeye sıkıştı.

"Li Ming, benim!" Ying parmaklıkları tuttu. "Anahtar nerede?" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Tanrılar aşkına, Zhang, anahtarları ver!"

Arkasından gelen prens birkaç adım ötede durdu. Hiçbir şey söylemeden kolunu uzattı ve ona parlak, pirinç bir anahtar verdi.

Ying bir an için onun bu anahtarı nereden bulduğunu düşündü ama şu an soracak vakti yoktu. Belki de bu sarayın esas anahtarıydı. Belki gerçek prenste bir tane olduğu için ayna prenste de vardı.

Feneri bir çengele taktıktan sonra kilidi açmaya çalıştı. Nihayet kilit yavaşça döndü. Kapı ardına dek açılır açılmaz Ying hemen hizmetçisinin yanına koştu, ona sıkıca sarılıp başının üzerini öptü.

“Lütfen.” Li Ming’in sesi muhtemelen bağırmaktan dolayı çatlamıştı. “Bana zarar verme.”

“Sana zarar vermek mi? Ben sana asla zarar vermem. Neden böyle söylüyorsun?” Derken nedenini anladı. “Ah, sen diğer Ying’i kastediyorsun.”

Ying kızın yanına diz çöktü. Yüzüne düşen saçlarını düzeltip elini kızın yanağına koydu. “Sıcaklığımı hissedebiliyor musun? Benim. Gerçek Ying. Seni buradan çıkartacağız, tamam mı? Prens ve ben. Seni aynadan geçirip geri götüre...”

Kız Ying’in tuniğine tutundu, incecik elleriyle onu öyle bir sıkı tuttu ki parmaklarındaki tendonlar bile ortaya çıktı. “P... prens?” Gözleri çılgın gibi dönmeye başladı. Ying gözlerine kan oturmuş olduğunu fark edince irkildi.

“Evet.” Ying, kızın elini avucunun içine aldı. “Prens burada. Yardım edecek.”

Prens hücreye girip Ying’in yanına diz çöktü. “Li Ming,” dedi. “Dinle. Yukarı çıkmana yardım edeceğim...”

Sözleri büyük bir gürültü ve bir *klik* sesiyle kesildi.

Yansıma Ying hücre kapısında durmuş sırtııyor, piriñç anahtarı parmaklarının arasında sallıyordu.

Ying’in ağzı kurudu. Dikkatsizlik etmiş ve anahtarı kilitte bırakmıştı. Yavaşça ayağı kalkıp düşmanına döndü. “Aç kapıyı,” dedi otoriter bir sesle konuşmaya çalışarak. “Hizmetçim hasta. Bırak da gidelim.”

Yansıma hemen cevap vermedi. Anahtarla biraz daha oynadıktan sonra onu yumruğunun içine aldı.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun,” dedi. “Senin yolumdan çekilmen ve burada olman lazım. Aslında daha ilk etapta seni kilitlemeyerek hata ettim. Ama fark etmez. Artık istediğim yerdesin.”

Ying hücre kapısına atılıp parmaklıkların arasından yansımasına uzanmaya çalıştı. Kahkaha atan yansıma Ying bir adım geriledi.

“Bunu. Neden. Yapıyorsun?” dedi Ying dişlerinin arasından.

“Nedenini biliyorsun,” dedi yansıma Ying gülerek. “Sen yolumdan çekilersen ben de oraya gidebilirim. Hiç kimse sen olmadığımı anlamaz. Türünü tek tek indiririm. İmparatoru. İmparatoriçeyi. İmparatorluk muhafızlarını. Ve gerçek prens? Yansıması bir hain olduğuna göre...” Dudakları kıvrıldı ve ayna prene imalı bir bakış attı. “Sanırım iki versiyonunu da öldürmem gerekecek.”

Yansıma Ying’in bu tehdidi karşısında çok öfkelenen Ying kılıcının kabzasını kavradı. Ancak bu nafile bir çapaydı zira yansımasını parmaklıkların arasından uzanarak öldürecek hâli yoktu. Zaten onu bıçaklayarak öldüremeyeceğini en zor yoldan öğrenmişti. Yine de korkaklık etmeyi reddederek elini kaldırdı. “Neden beni de öldürmüyorsun?” Kelimeler ağzından şaşırtıcı bir şekilde, hiç titremeden dökülmüştü.

Yansıma yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Maalesef sana ihtiyacım var. Bir nedenle bariyeri yıkacak güç sende, bende değil.”

Ying biraz daha bastırdı. “Çünkü balık *benim*. Sen değilsin. Bensiz hiçbir gücün yok. *Simya Kitabı*’nı bu yüzden mi çaldın?” Ondan daha fazla bilgi alabilmek için blöf yapıyordu. “Bariyeri sonsuza dek nasıl açık tutacağını öğrenmek için mi?”

“Kitap mı? Ne kitabı?” Yansıma Ying’in kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirdi. Sonra ifadesi yumuşadı ve bir kahkaha attı. “Boş ver. Cevap vermekle uğraşma. Yakında öleceğin için umurumda bile değil.” Büyük bir sır verir gibi öne doğru eğildi. “İçeriye yeterince sızıp sizin o acınası insan savunmanızı yerle bir ettikten sonra vakti gelecek.”

“*Neyin* vakti?” dedi Ying tükürür gibi.

Yansıma Ying tüm dişlerini göstererek sırttı. “Saldırmanın.”

Ying bağırarak kendini soğuk, sert demir parmaklıklara attı. Prens arkasından gelip onu çekti.

“Dur, prenses,” diye mırıldandı ve buz gibi kollarıyla ona sarıldı. “Kendine zarar verme.” Ying ağlamaya başladı, gözyaşları prensin gömleğini sırlıslıkla etti.

“Genç âşıklar,” dedi yansıma Ying dalga geçer gibi. “Çok tatlı. Neyse, ben en iyisi gideyim. Fethetmem gereken bir dünya var.” Feneri aldı. Duvarlarda gölgeler dans ediyordu.

“Sen,” dedi Ying titrek bir nefes çekerek. “Sen şeytansın. Bunun için cehenneme gideceksin!”

“Ah, tatlı prenses.” Yansıma, loş ışıktaki bembeyaz dişlerini göstererek sırttı. “Farkında değil misin? Zaten cehennemdeyiz. *Burası* cehennem. Bin yıldır da böyle.”

Bu sözler Ying’in midasını bulandırdı. Bin yıl önce Crimson İmparatorluğu ayna halkını lanetlemişti.

Yansıma gitmek için döndü. Ama durup başını eğdi ve omzunun üzerinden son bir şey söyledi: “Umarım size iyilik yaptığımın farkındasınızdır. En azından birliktesiniz. Gerçi birbirinizi rahatlatırken korkarım bir seyirciniz de olacak,” diye dalga geçti. “Ya da belki hizmetçiyi de arınıza alırsınız. Ne kadar çok, o kadar iyi, ha?” Uzaklaşıp giderken kahkahası taş duvarlarda yankılandı. Fener ışığı giderek uzaklaşıp kaybolmaya başladı.

“Seni *kaltak!*” diye bağırdı Ying uzaklaşan yansımasının arkasından. “Sen aşağılık bir *canavar*sın!”

Ying’in çığlıkları taş duvarlara çarparak korkunç bir koro sesi gibi yankılandı. Ahşap kapı Ying’in yansımasının arkasından büyük bir gürültüyle kapandı. Ying, ayna prens ve Li Ming geride yalnızca Ying’in yankılanan sesiyle karanlıkta öylece kalakaldı.

Canavar. Canavar. Canavar. Canavar.

Canavar.

24. BÖLÜM

Dizlerinin üzerine çöken Ying parmaklıklara tutunarak karanlığa doğru ağıladı.

“Prenses.” Li Ming yanına geldi. “Üzgünüm. Gelmemeniz gerekirdi. Kendinizi riske atmamalıydınız.”

Hizmetçinin yüzü karanlıkta görünmüyordu, o yüzden Ying elini kızın sesine doğru uzattı. Parmak uçlarıyla Li Ming’in yüzüne dokundu ve avucunu kızın sıcak yanına koydu.

“Mecburdum,” dedi Ying gözyaşlarından kalınlaşmış bir sesle. “Seni asla yüzüstü bırakamazdım. Unutma, göller nehirleri...”

“Ve nehirler de denizleri besler,” diye fısıldayan Li Ming, Jiang ailesinin mottosunu tamamladı. Bu sözün anlamı, en alt tabakadaki hizmetçilerden en üst tabakadaki imparatora kadar herkesin en yüce iyilik için bir rolü olduğuydu. Ve huzurlu, uyumlu bir toplum yaratmanın herkesin görevi olduğu.

Ying elinde ıslaklık hissedince hizmetçisinin de ağladığını anladı.

“Ama hepimiz burada kapana kısıldık ve ben Fei’ye asla söyleyemedim...”

“Fei’ye neyi söyleyemedin?”

Hizmetçi hafifçe geri çekildi. “Boş verin.”

Dudağını ısırarak Ying’in aklına bir şey geldi. Sonraki sözlerini ayna prensin bulunduğunu düşündüğü yere doğru yöneltti. “Zhang?”

“Evet, prenses?”

“Bir şeye dönüşüp parmaklıkların arasından geçebilir misin?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Hayır.” Sesi karanlıkta yankılandı. “Hiç o kadar küçük olduğumu söyleyemem.”

Kahretsin, diye düşündü Ying ayağa kalkarak. Bu pislikten nasıl kaçacaklardı? İyice düşünerek parmaklıklara tutunup hücre kapısına gitti. Parmaklıkların arasından kollarını uzattı ve anahtar deliğini buldu. Merak edip kurcalamaya başladı...

Deneyebilirdi.

“Biriniz bana bir fare kemiği getirebilir mi?” diye sordu. “Keskin bir tane.”

Yerdeki sürtünme sesini, eline uzatılan keskin bir kemik parçası izledi.

“Teşekkürler.” Ying kemiği anahtar deliğine sokup kurcaladı. Hiçbir şey olmadı. Parmaklıkların ters tarafındayken doğru açığı bulmak zordu.

“Şunu... düzgünce sokmam lazım...” dedi, itip kurcalamaya ve hayat kurtaracak o *klik* sesini duymak için çabalamaya devam ederek.

Sonunda öfkelenildi ve homurdanarak kemiği çıkardı. Kolunu daha ileri nasıl uzatabileceğini düşündü. Eğer kemiği anahtar deliğine tam olarak sokabilecek bir kaldıracı olsaydı, belki o zaman kilidi açabilirdi. Evindeyken, atlarla çok fazla

vakit geçirdiğinden dolayı sık sık gördüğü ve sonunda ona aşkını ilan eden, ahırda çalışan çocuklardan biri göstermişti bunu ona. Elbette elinden geldiğince nazik bir şekilde çocuğu geri çevirmişti ama konuşmaları başka bir uşak tarafından duyulmuştu. Gizli arkadaşlıkları ortaya çıkınca çocuk Jiang'ın uzaktaki karakollarından birine çalışmaya gönderilmişti.

Ama bu numarayı fare kemiği ile değil, saç tokasıyla öğrenmişti. Tuniğinin bol kollarını sıvayıp kolunu mümkün olduğunca ileriye doğru uzattı ve kemiği doğru açıdan sokmaya çalıştı. Neredeyse oluyordu, sadece biraz daha sağa hareket ettirmesi لازımdı...

“Ying! Prenses Ying!” Li Ming'in haykırması kızın dikkatini dağıttı. Etrafa baktı. Hizmetçisi bir eli ağzında duvara büzüşmüş, bir şeyi işaret ediyordu.

“Ne var, Li Ming?”

“Kolunuz!”

Ying kolunu kaldırıp baktı. Parlıyordu.

Aslında yara izi fosforlu yeşil bir renkle parlıyordu demek daha doğru olurdu. Işık çok parlak olmasa da hücredeki her şeyi görmeye yetecek kadar parlaktı.

“Vay canına,” dedi Ying kolunu bir oraya, bir buraya çevirerek. “Bu gousche yarası.”

Prens kızın kolunu nazikçe avucuna alıp soğuk başparmağını yara izinin üzerinde gezdirdi. Ying'e baktı. “Sihirli canavarlar sihirli izler bırakır.”

“Sihirli canavarlar mı? Ne demek bu?” Li Ming korkmuşa benziyordu.

Ying başını iki yana sallayıp gülümsemeye çalıştı. “Endişelenme, Li Ming.” Prensle birlikte hizmetçiyi bu dünyadan mümkün olduğunca insani bir şekilde ve bir an evvel çıkartmaları gerekiyordu.

Parlayan kolunun sağladığı ışıkla fare kemiğini kilide sokmayı birkaç kez daha denedi ama başarılı olamadı. Öfkeyle bağırıp kemiği fırlattı. Kemik yere düştü ve boş bir ses çıkartarak ikiye bölündü.

Parmaklıkların önüne çöken Ying başını dizlerinin arasına gömdü.

Bir süre hiçbiri, hiçbir şey söylemedi. Nihayet Ying başını kaldırdı.

“Sana ne oldu, Li Ming? Bize her şeyi anlat. Belki bir plan yapabiliriz.”

Li Ming hikâyesini anlattı. Kaçırıldığı gece, işlerini bitirdikten sonra odasına çekilmişti.

“Yatakta çamaşır karlıyordum, derken bir şey dikkatimi çekti. Gardırop kapağını açık bırakmıştım, aynada bir şey gördüm. Muhafızlar... çevremi sarmıştı. Elbette çok korktum! Onları görmeyi bekleyerek odama baktım. Ama hiçbir şey yoktu. Yalnızdım.” Li Ming hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Devam et,” dedi Ying elinden geldiğince kibar bir şekilde.

“Panikledim. Aklımı kaçıyorum sandım. Aynadan muhafızların beni yakaladıklarını -yani yansımamı- ve sürükleyerek odadan çıkardıklarını gördüm. Ama hiçbiri benim başıma gelmiyordu. Sonra tekrar aynaya baktığımda yansımamı göremedim.”

Ying ürperdi. “Çok üzgünüm, Li Ming. Bu çok korkunç.”

Li Ming ona yaşlı gözlerle baktı. “Öyleydi.”

“Peki, yansımanın olmadığını fark ettikten sonra ne oldu?”

“Fei fei’ye gittim. Ona olanları, yansımamın kayboluşunu anlattım. Bana çok yorgun olduğumu ve yatmam gerektiğini söyleyip durdu. Yang Hanım’a söyledi ve...”

“Ve?”

“Yang Hanım da beni odama kilitledi. Kapıya defalarca vurdum ama gelen olmadı. Gardırobun önüne barikat kurdum. Ama sonra... Sonra kapağının yavaşça açıldığını gördüm...” Sustu.

Ying nefesini tuttu. “...ve?”

“Bu... bir yansımaydı. Ama benimki değil. Aynadan çıktı ve beni yakaladı. Ben de...” Li Ming titrek bir nefes aldı. “...çok korktum çünkü... Çünkü... o...” Li Ming gerisini getiremeyecek gibi görünüyordu.

“O neydi?” dedi Ying. “Söylesene.”

“*Sizdiniz*, hanımım. Beni aynaya sürükleyen sizdiniz.”

Ying dişlerini sıktı. “Ben değildim, Li Ming. Yansımamdı.” Hizmetçi yutkunarak başını salladı.

Ying, anlatması için bastırmaya devam etti: “O zaman seni buraya getirdiler?”

Li Ming yine başını salladı. “Benimle dalga geçtiler. Kaçırdıkları ilk insanın ben olmadığımı ve sonuncusu da olmayacağımı söylediler. Etraftaki askerlerden, ordularının ne kadar büyük olduğunu anladım. Sevdiğim herkesin öleceğini söylediler.” Elleriyle yüzünü kapatıp bir kez daha ağlamaya başladı.

Ying bağırılmamak için dişlerini sıktı. “Peki, yansımana ne yaptılar? Onu gördün mü?”

“Hayır!” diye inledi Li Ming. “Bilmiyorum!”

“Muhtemelen öldü,” dedi prens. “Yani Fei’nin yansımasına saldırmışlardı.” Ying’e karanlık bir bakış attı. “Bu dünyayı terk etmen için seni uyardığında.”

Ying hatırladı. Yansıma Fei kısa bir anlığına, sırf Ying’e gitmesini söylemek için lanetini kırmıştı. Onu korumaya çalışmıştı. Ayna prens de öyle. Aslında ayna prens onu aynadan geçtiği ilk andan itibaren her an, her saniye korumaya çalışıyordu.

Ama şimdi o da kendisiyle birlikte zindanda kapana kısılmış, Ying'in Li Ming'i kurtarmasına yardım etmek için kendini riske atmıştı.

En azından ayna halkından tek bir kişinin onun tarafında olması Ying'in içini rahatlatmıştı. Zindanın bu karanlık dehlizlerinde prene her zamankinden daha yakın hissetti.

Li Ming'in sırtını sıvazlayan Ying, kızın minik vücudunun nasıl da titrediğini fark etti. "Bu neden bizim başımıza geliyor, prenses?" diye hıçkırdı Li Ming. "Ben ne yaptım? Bu bir ceza mı?"

"Neyin cezası?"

Li Ming ellerini indirdi. "Günahlarımın. İsteklerimin."

"İsteklerinin mi?" Ying şaşkın gözlerle hizmetçisine baktı. Sonra bir anda fark edip, "Fei fei için mi?" dedi.

Li Ming başını salladı. Fısıldayarak konuştu: "Bunu düşünmeye başladığımda... Şey..."

"Açılmayı mı?"

Hizmetçi yine başını salladı. "O sıralarda görmeye başladım."

"Neyi görmeye, Li Ming?"

"Aynalardaki kıpırtıları. Gözümün ucuyla." Li Ming'in yüzü buruştu.

Ying kızı kendisine doğru çekip onu kollarına aldı. "Ah, Li Ming," dedi hizmetçisine daha da sıkı sarılarak. "Tabii ki bu bir ceza değil. Hislerinde yanlış bir şey yok..."

"Ama ben bir hizmetçiyim!" diye inledi kız, Ying'in sözünü keserek. "Bu duyguları hissetmemem gerekir. Ying Hanım ne der bilirsiniz: Hizmetçiler âşık olamaz. Yaşamlarımız saraya aittir, bize değil..."

"Sen Ying Hanım'ın söylediklerini boş ver," dedi Ying sert bir sesle. "Başkalarının söylediklerini de."

Li Ming'in ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ama sonra yüzüne yine kederli bir ifade oturdu. Ying'in gözleri kızın çökmüş yanaklarına kaydı.

"Aç mısın? Sana yemek verdiler mi?" *Bir gün*, diye düşündü Ying parmaklarını sıkarak. *Bir gün, Li Ming'e zarar vermeye kalkan herkesi öldüreceğim.*

"Verdiler," dedi Li Ming. "Ama yeterince değil. Şu âna kadar sadece bir kez. Bir çocuğu bile doyurmaya yetmeyecek kadar ufak bir kâse pirinç."

Ying'in göğsü öfkeyle kabardı. "Peki, sana zarar verdiler mi?"

"Aynadan geçmek canımı yaktı," diye fısıldadı hizmetçi. "Şey gibiydi... Sıkışmak gibi. Ama çok sert bir şekilde."

Ying'in dudakları inceldi. Kendisi ve yansıması dışında herkes için yarı kapalı ayna geçitlerinden geçmek hâlâ sancılı bir süreçti. "Başka bir şekilde sorayım," dedi sesinin ayarını korumak için büyük bir çaba sarf ederek. "*Sana dokundular mı?*"

Li Ming yutkundu. "Biraz."

Eklemleri acıyana kadar parmaklıkları sıkıca kavrayan Ying, yansıma Ying'in boynunu sıktığını hayal etti. Bu iğrenç yaratık, Li Ming'in peşine düşmekle her ne elde etmek istemişse -bu savaşta yeri olmayan, yanlış bir şey yapmayan Li Ming'in- çok ileri gitmişti. Yansıma Ying ona tuzak kurmak için dostunu kaçırmış, dövmüş ve aç bırakmıştı.

Başka alçaklıklar da yapmıştı. Yerlere bakan Ying sadece kemik değil, büyük ve koyu renk lekeler de gördü.

"Hayvanlar," diye mırıldandı. Ancak fareleri kastetmiyordu.

Yere oturup etrafı inceledi. Hücrenin önünde ağzına kadar suyla dolu ahşap bir kova duruyordu.

"Bu içmek için mi?" diye sordu prene.

“Hayır, yerleri yıkamak için.” Ying yüzünü buruşturdu. Neyi yıkamaları gerektiğini sormaya ihtiyacı yoktu.

Aklında bir fikir oluşmaya başladı. Hepsinin buradan çıkabilmesinin bir yolu. Kaçabilmelerinin bir yolu.

Kovaya doğru gitti. Eğer kollarını iyice uzatırsa parmak uçlarıyla onu tutabilirdi. Yere iyice çöküp kollarını sıvadı ve uzandı...

Küfretti. Kovaya uzanamıyordu. Tekrar oturunca kılıcının kabzası demir parmaklıklara çarptı. Bu da Ying’e bir fikir verdi.

Kılıcını çekip parmaklıkların arasından uzatarak kovanın sapını yakaladı. Sudan yumuşayan sap kolayca kılıca geçti. Ying hızla kovayı çekmeye başladı.

Kova gürültüyle devrildi. İçindeki su yere döküldü. Fare kemiklerinin arasından süzülüp minik bir birikinti oluşturdu. Prens ayağa fırlarken Li Ming de diğer duvara yapıştı.

Ying onlara dönüp sırtıttı. “Şanslıyız,” dedi zafer kazanmış gibi bir sesle. “Bu diğer Ying’in aklına gelmediği için.”

Li Ming’in gözleri kocaman oldu. “Ne demek istiyorsunuz, hanımım?”

“Suyu uzanabileceğim bir yere bırakmaması gerektiğini bil-meliydi.” Kılıcını kınına takıp ellerini ayna prensle Li Ming’e uzattı. “Bana güveniyor musunuz?” Prens hemen elini tuttu. Li Ming bir an tereddüt etti ama sonra başını sallayıp o da diğer elini tuttu.

Ying’in kolundaki yara izinden yayılan ışık minik su birikintisine yansiyarak parladı. Son geçişiyle birlikte bariyerin yıkılmış olmasını ilk kez çok istedi. En azından arkadaşlarının geçmesine yetecek kadarının.

Tercihen acısız bir şekilde.

Gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Planının işe yaraması için dua ederek su birikintisinin içine atladı.

25. BÖLÜM

Üçü birden düşüp taş zemine çarptı. Zemin buz gibi, üçü de ıpsıaktı. Ying acıyan omzunu ovarak doğruldu. Bu son geçişin bariyeri tamamen yıktığını düşünerek suçluluk hissetmeliydi. Ama Li Ming'i kurtarmıştı. Ayna dünyadan kaçmıştı. Dolayısıyla şu an tek hissettiği büyük bir rahatlamaydı.

"Leydi Ying," dedi hizmetçisi. "Neredeyiz?"

Kolundaki yeşil pırıltı kaybolduğu için artık zindan zifirî karanlıktı. Belli ki yalnızca ayna dünyada parlıyordu. Göremese de diğerlerinin de ayağa kalkmaya çalıştıklarını duydu. "Kendi dünyamızda." Ying kollarını uzatıp karanlıkta tökezleyerek kapıyı aradı. Tıpkı ayna dünyadaki gibi, kullanılmayan hücre kapılarının açık bırakılmış olmasını umuyordu.

Nihayet parmakları metale değdi. Metal parmaklıklara tutunarak hücre kapısının üzerindeki çapraz demirleri buldu. Kalbi deli gibi çarparken eliyle kapıyı itti.

Kapı ardına dek açıldı. Rahat bir nefes alan Ying, diğerlerine seslendi: "Gelin. Sesime doğru yürüyün."

Prensle hizmetçi gelirken, Ying onların ayaklarının altında çıtırdayan kemiklerin sesini duymazlıktan gelmeye çalıştı. Sonunda karanlıkta birbirlerini bulup el ele tutuştular.

Zifirî karanlıkta koridoru bulmak zordu. Ancak bir ömür gibi gelen sürenin ve birkaç yanlış dönüşle pek çok kez duvarlara çarpmanın ardından zindandan çıkacakları ahşap kapıya ulaştılar. Bu kapı da büyük bir gıcirtıyla ama hiç direnmeden açıldı. Duvara asılı fenerlerin ışığı içeriye doldu, ışık neredeyse acı vericiydi. İçi rahatlamayla dolan Ying derin bir iç çekti.

Yukarı çıktıkça hava daha az boğucu ve ılık olmaya başladı. Li Ming takılıp düştüğünde en tepeye varmak üzereydiler. Kız basamaklardan yuvarlanırken bağırdı.

“Li Ming!” Ying aşağıya koşup hizmetçisinin yanına indi. Hizmetçinin gözleri dönüyor, teni yanıyordu. Normalde solgun olan cildi daha da solmuştu.

“Li Ming!” diye bir kez daha bağırان Ying arkadaşının yanğını okşadı. “Uyan. Uyan!” Cam gibi teni fener ışığında hafifçe parlayan ayna prene döndü. “Onu Mei Po’ya götürmeme yardım eder misin, Zhang? Lütfen!”

Prens, Li Ming’i kaldırmak için kolunu boynuna doladı ama kız tekrar yığıldı. Kızı omzuma alan prens, “Onu ben taşıyım,” dedi.

Üçü hızla Mei Po’nun kulesine giderken hizmetçi ara ara kendine gelip tekrar bayılıyordu.

İhtiyar kadın geldiklerini görmüş olmalıydı zira oda kapısının önünde bekliyordu. Onları odaya alıp yatağı işaret etti. Her ne kadar ayna dünyada da olsa, Ying’in daha birkaç gün evvel yattığı yataktı.

Mei Po'nun dar yatağında bile Li Ming ufacak görünüyordu. Kimsesizler gibi. Mei Po kasvetli bir ifadeyle elini hizmetçinin yüzünde gezdirdi.

“Neredeydi?” Mei neredeyse renksiz olan gözlerini Ying’e çevirdi.

“Aynada,” diye telaşla yanıtladı Ying. “Zindanlarda. Kaçırılmıştı.”

“Peki, ya yansıması?”

Neden bunu soruyordu? Ying başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Öldü herhâlde.”

İhtiyar kadın eğilip Li Ming’in yüzünün her santimini dikkatle inceleyip sert parmaklarının ucuyla dürttü, dokundu. Sonunda doğruldu.

“Sadece bitkinlik,” dedi. “Susuzluk ve açlıktan.”

“Evet,” dedi Ying. “Ona neredeyse hiç yiyecek içecek vermemişler. Yardımcı olabilir misin?”

Mei Po gülümsedi, gözlerinin kenarları kırıştı. “Çok basit olacak. Burada bekleyin.”

Ayna prens ve Ying el ele tutuştular, Ying onun sağlam ve soğuk ellerinde rahatlıyordu. Bu sırada ihtiyar kadın da yüksek bir raftan amber rengi bir cam şişe aldı. Yatağın yanına geri dönüp şişeyi salladı, kapağını açtı ve odaya Yaşam İksiri’nin o tanıdık kokusu yayıldı. Kadın iksiri doğrudan Li Ming’in ağzına damlattı.

Li Ming öksürerek uyandı. Ellerini boğazına götürdü, çırpınmaya başladı, gözleri bir anda açıldı ve ayağa fırladı.

“Li Ming!” Ying elini kızın omuzlarına koydu. “Li Ming! Benim!”

Hizmetçi nihayet sakinleşip kıpırdamadan yattı. “Öldüm mü?” diye fısıldadı.

İçi rahatlayan Ying'in gözleri yaşlarla doldu. Kızı oturtup kollarıyla sıkıca sardı. "Hayır, Li Ming," diye fısıldadı arkadaşının kulağına. "Ölmedin. İyi olacaksın. Hepimiz iyi olacağız." En azından biraz ikna edici olmayı umdu.

Mei Po kızı merakla izliyordu. "Aynalardan iki kez mi geçtin, çocuk?"

Li Ming hafifçe burnunu çekip başını salladı. "Evet, hanımefendi. Yani aslında aynadan bir kez geçtim. İkincisi küçük bir su birikintisindendi."

"Anladım." Mei Po çenesini sıvazladı. "Bu dünyaya gelen aoyinler. Diğer dünyaya giden hizmetçiler. Ve sen..." Ayna prensi işaret etti. "Sen de doğru yerde değilsin." İhtiyar kadının sulu gözleri parladı. Ying'e baktı. "Bu ne demek, biliyorsun."

Ying başını sallayarak ayağa kalktı. "Bariyer yıkıldı." Odada volta atmaya başladı. Eğer aynalar açıksa, yansımasının topladığı ordu kısa süre içinde kendi dünyalarına sızardı. "İyi de ne yapayım? Aradığım cevapların yanından bile geçemedim."

"Sen balıksın, Ying Yue." Mei Po, Ying'in endişelerine kayıtsız gibiydi. "Bariyeri senin kapatman gerekiyor. Henüz önünü göremiyor olsan bile seçmen gereken yol bu."

"Belki..." Ying volta atmayı kesip tedirgin bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Belki de sadece ben ölürsem kapanır. Tıpkı kaybolan diğer imparatoriçeler gibi." Zindan duvarlarına asılmış çürük cesetler aklına geldi. Bedeni ürperdi. "Zindanlarda onları gördüm. Onların da bariyeri kapatmaları gerekiyordu, değil mi?"

Mei Po bir anlık tereddütle duraksadı. Sonunda kasvetli bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Shanlar yüzyıllardır balığı arıyor, tüm imparatorlukta potansiyel vadeden kadınları buluyorlar. Umutları, kehanetin gerçekleşmesi için onları aynalardan göndermekti."

Ying'in boğazına safra birikti. "Ama öyle olmadı."

“Hayır. Çünkü hiçbirisi balık değildi. Hepsi de sadece kontrolleri dışında siyasi manevralara kurban giden talihsiz kadınlardı. Ama sen?” Mei Po kıza delici bir bakış attı. “Sen farklısın, Ying Yue.”

Ying başını iki yana salladı. “İyi de anlamıyorum. Nasıl farklıyım? Hiçbiri balık olmamasına rağmen yine de hepsi ayna dünyaya geçebildi. Nasıl?”

“Simya.” Mei Po’nun bakışları pürüzsüz bronz aynaya kaydı. “Shanlar deneyler sayesinde simyanın bariyeri zayıflatıldığını keşfettiler. Simya katıyı sıvıya ya da ona eşit başka bir maddeye dönüştürebilir. Gerçi yalnızca birkaç saniyeliğine bariyeri açacak kadar işe yaradı. Birini itmeye yetecek kadar kısa bir süre için.”

“Yani Shanlar bunu -simyayı- sadece bir tahmin üzerine... yedi kadını öldürmek için kullandı? Belirsiz bir teoriye dayanarak?” Tiksintisini gizleyemeyen Ying’in sesi yükselmeye başladı.

“Bir süre için evet.” İhtiyar kadın, onları dikkatle dinleyen ayna preneye yöneltti bakışlarını. “Ta ki diğer prensin babası tahta geçene dek. Yani şimdiki İmparator Shan. O, bu duruma bir son verdi.”

Ying biraz durup bu yeni bilgiyi değerlendirdi. “O... Neden?”

“İmparator Shan küçükken çok acı çekti. Sadece minik bir çocukken annesinin aynalardan gönderilmiş olmasından değil, kendi babasının da kehanete takıntılı olmasından dolayı. O kadar takıntılıydı ki her şeyi ihmal etti, kendi oğlunu bile.”

“Bu çok kötü.” Ying’in yüreği o yaşta annesiz ve ilgisiz kalan minik imparator için sızladı.

“Evet. Tahmin edebileceğin gibi bu onu çok yaraladı. Ve tahta geçer geçmez bu işe bir son verdi. Kehanetin yalan olduğunu söyleyen danışmanlarına inanmayı tercih etti. Şu anki

imparatoriçenin aynı akıbete uğramamasının sebebi de bu. Ayrıca seni dört yaşındayken Shuijing Nehri'nde bulduğumda, tavsiyelerime rağmen oğluyla eşleştirmeyi reddetmesinin sebebi de bu. O, bunun... gereksiz olduğuna inanıyordu.”

Boğazı tıkanan Ying başını salladı. Birkaç kez yanlış anladıktan sonra kehanetlere inanmayı bırakan insanlar görmüştü. “Peki, neden fikrini değiştirdi?”

“İmparatoriçe yüzünden. O bana inanıyordu. Kehanete de öyle. Ve kocasının üzerinde... epeyce etkisi olduğundan... nişan mektubunu imzamalas4 için onu ikna etti.”

“Ne yani, Shan ailesi beni buraya bariyeri kapatayım diye mi getirdi? Risklere rağmen mi? Nasıl yapılacağını bilmememe rağmen mi?”

Dudaklarını birbirine bastıran Mei Po bir süre sessiz kaldı. Sonra konuştu: “Geçmiş4 biliyorlar, senden önceki kadınlara yapılanları... Yeniden denemek istediler.”

“Ma de.” Ying ürperdi. “Sanırım Shanların benim için planları buydu.”

“Evet.” Yüzünü buruşturan Mei Po'nun çizgileri daha da belirginleşti. “Prens Zhang'e... sana çok bağlanmamasını söylediler.”

Ayna prens hafifçe homurdanırken Li Ming yüksek sesle bir çığlık attı. Ancak Ying'in yapabildiği tek şey dehşet içinde Mei Po'ya bakmak oldu. Bu, düşündüğünden çok daha kötüydü. Biliyorlardı. Shan ailesi biliyordu. Mei Po onlara Ying'in balık olduğunu söylemişti.

Bu gerçek prensin de bildiği anlamına gelirdi. O da *biliyordu*. Onu aynalarla dolu bir odaya kilitlemekle nasıl bir tehlikeye attığını biliyordu...

Ve buna rağmen yapmıştı.

Ying'in aklına çeşitli seviyelerde çürümüş cesetler, tebesümleri kırık dişlerle dolu iskeletler geldi. Prens, Ying'i de bu kadere mahkûm etmeye razıydı. Ying titreyerek yumruklarını sıktı. İhanetin verdiği acı içini bir bıçak gibi yardı.

Mei Po'nun ne demek istediği açıktı. Ying ve Zhang'in nişanı birbirlerine uyumlu oldukları ya da hayırlı bir evlilik için gerçekleşmemişti. Zaten karakterlerinin bu kadar zıt olmasından, Ying bunu çoktan anlamalıydı. Artık gerçeği bildiği için yaşadığı şeyler ona mantıklı gelmeye başlamıştı. Birleşmeleri, Ying'in *balık* olmasından faydalanmak için dikkatle tasarlanmıştı.

Onu, kehaneti gerçekleştirmek için kullanacaklardı. Onların gözünde Ying kurban edilmeye değer biriydi. Hayatı -diğer yedi kadının hayatları gibi- dünyayı korumak için heba edilecekti.

Artık tüm taşlar yerine oturmaya başlıyordu. Ying, ayna prensin onu korumaya neden bu kadar hevesli olduğunu anlıyordu. Ying'i ayna dünyada gizlemek için. Bariyeri kapatmak için Shanların ne planladıklarını biliyor olmalıydı.

Ying yanağını öyle sert ısırды ki ağzına kan tadı geldi. "Gerçi işe yaramadı. Denediler ama olmadı. Çok fazla çaba göstermelerine rağmen bariyeri kapatamadım. Hâlâ da nasıl yapacağımı bilmiyorum. *Simya Kitabı*'nı da bulamadım. Biz..." Gerçek prensle geçirdiği anları hatırlayınca durdu. "...ben kitabı aramaya gittim. Ama hiçbir şey bulamadım."

Bulduğu notta yazan mesajı anlatıp anlatmamayı düşündü: *Eğer Simya Kitabı'nı arıyorsan çok geç kaldın. Onu çoktan çaldım bile.* Bu notu bırakanın yansıması olmadığı açıktı zira Ying kitaptan bahsettiğinde yansıması hiçbir şey bilmiyor gibi görünmüştü. İyi ama yansıma Ying değilse kimdi? Shan kanına kimin erişimi vardı? Gerçek prens kendisi olmadığına yemin etmişti... ama belki de yalan söylemişti. Zaten aynalar hakkında

hiçbir şey bilmediğini iddia ederek daha önce de yalan söylemişliği vardı.

Öfke tüm bedenini kapladı; kulaklarında, başında ve boğazında zonklamaya başladı. Üzerleri dopdolu olan rafları incelemiş gibi yaparak arkasını döndü ve yumruklarını sıktı. Raflar, ayna Mei Po'nun kule odasındaki yansıma versiyonlarla aynıydı. Hepsinin üzeri kavanozlar, cam şişeler ve deri kapaklı kitaplarla kaplıydı.

Tam o sırada kulaklarına sessiz bir fısıltı doldu ve odayı sakinleştiren keskin sessizliği bozdu.

“Anlamadım?” dedi Ying hızla dönerek. Eğer Mei Po, ayna prens ya da Li Ming'in bir fikri varsa herhâlde balık olarak, onu da dâhil ederlerdi?

Ayna prens kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun, Ying? Kimse bir şey söylemedi.”

Fısıltı daha telaşlı, daha uğursuz bir şekilde arttı. Omurgasından kayıp ürpermesine yol açtı. Hiç kimse duymuyor muydu? Raflara yaklaştıkça fısıltı yükselmeye ve sabit bir uğultuya dönüşmeye başladı.

Ying raflardaki kitap ve objeleri iterken Mei Po sert bir sesle, “Ying Yue,” dedi.

Ying kadının uyarısını uğursuz fısıltılar yüzünden neredeyse hiç duymadı. Sesin kaynağını bulmaya yoğunlaşmıştı. Uğultu kafasının içinde acı verecek kadar yüksek sesle çalan davullara dönüştüğünde nihayet kaynağı buldu. Rafların en arkasındaki boyalı bir vazonun ardına gizlenmiş olan bir kitaptı bu.

Eski kitabın cildi kırıışmıştı, yıpranmış ve çatlamış deri bir kayışla bağlanmıştı. Kapağındaki yazı o kadar silikti ki Ying okumak için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Üzerinde “SİMYA KİTABI” yazıyordu.

Ying'in yüreği ağzına geldi. Kitap buradaydı. *Kitap buradaydı.* Shangren Tapınağı'nı yağmalayan kişi yansımalarından biri değildi.

Hırsız *Mei Po* idi.

Ying hızla kitabı çekerken başı döndü. Mei Po ona kehanetten ilk bahsettiğinde sözcüklerini dikkatle seçmişti: Hiç kimsenin kitabı "toprakta çıkaramadığını" söylemişti, *bulamadığını* değil.

Mei Po daha o zaman bile kitabın nerede gizlendiğini biliyor olmalıydı. Ama Crimson varisinin kanı olmadan ona ulaşamazdı. İhtiyacı olan tek şey prensin kanından bir damlaydı...

Ying'in midesi kasıldı. Kitabın kaybolduğunu öğrenmeden kısa bir süre önce Zhang, aoyin yaralarından dolayı az kalsın ölüyordu. Ve onu kurtaran, şifacıların kullandığı kan içindeki yosun bandajlarını alan, *Ying'in bizzat kendisinin* çağırdığı kişi...

Mei Po idi.

Kitap bir anda lanetli gibi geldi. Ying'in içinden onu fırlatıp atmak geçti. Ama titreyerek elini kaldırıp, "*Sen,*" dedi sert bir sesle Mei Po'ya. "Kitabı sen çaldın!"

İhtiyar kadın bastonunu kullanarak ayağa kalktı. Ying'e doğru giderken bastonunu yere çarpan kadın, "Evet," dedi. Beklenmedik bir hızla yaklaştı. Mavimsi berrak gözleri kristal gibi parlıyordu. "Ver de açıklayayım." Elini uzattı ve kitabı almaya çalıştı. "Ver onu bana, Ying Yue."

Ying kadının eline vurup onu itti. Tüm bedeni titremeye başladı. Kadının eli cam gibi sert ve soğuktu. Ying kitabı göğsüne bastırarak haykırdı. "Açıklamak mı?" Titreyerek geriledi. "Neyi açıklayacaksın? Bir yansıma olduğunu mu? *Onlardan* biri olduğunu mu?"

Mei Po inkâr etmedi. Sulu mavi gözlerindeki ışık alevlenip söndü. Ying ancak o an ihtiyar kadının beyaz teni ve bembeyaz

saçlarının hafif şeffaf olduğunu fark etti. Loş kule odasında bu daha önce gözüne çarpmamıştı.

Mei Po bir yansımaydı. Ying'i çocukken kurtaran kadın bu değildi. O, aynaların diğer tarafındaki kadındı. Yansıma Ying'i ölüme terk eden kadın.

“Kitabı sen çaldın... Böylece bariyerin kontrolünü *kendi* eline geçirecektin!” Ying'in tüm bedeni buz kesti. Li Ming'in elini tutup onu arkasına sakladı. “Gerçek Mei Po nerede? Ona ne yaptın?”

İhtiyar kadın vazgeçmiş gibi ellerini indirdi. “O gitti.”

Ying'in başı zonklamaya başladı. *Yerine bu kadın geçmişti.*

Ying, Mei Po'ya güvenmişti. Ve şimdi bu loş kule odasında...

Mei Po'nun canavarlardan biri olduğunu öğrenmişti.

26. BÖLÜM

Ying, Li Ming ve ayna prens saray arazisinin karşısındaki ahırlarda saklanmak için hızla merdivenlerden inip koşular. Mei Po ne onları durdurmaya ne de daha sonra Ying'in uğursuz bir detay olarak düşündüğü kitabın peşinden gitmeye kalkıştı. Belki de artık içindekileri ezberlemişti ve simyayı çalıştırabiliyordu.

Koşarken Ying'in aklından bir sürü şey geçti. *Geldiler, geldiler, çoktan geldiler.* Yansımalar çoktan içeriye sızıp benzerlerinin yerini almaya başlamıştı bile. Bu da şu andan itibaren Ying'in hiç kimseye güvenemeyeceği anlamına geliyordu.

En azından artık kitap elindeydi.

"Mei Po bize ihanet etti," diye fısıldadı soluk soluğa. "O da onlardan biri."

Prens alınmış gibi surat astı. "Hepimiz kötü değiliz!"

"Hayır ama o, bu kitabı Shangren Tapınağı'ndan çaldı. Ayrıca..." diye ekledi Ying. "Eğer Mei Po'nun *yansıması* buradaysa gerçek Mei Po'ya ne oldu?" Prensine buna bir cevabı yoktu.

Ying'in ne yapması gerekiyordu? Gerçekle yansımayı ayırt edemezken? Mei Po onlara yardım etmeye çalışmıştı... ya da Ying öyle sanmıştı. Acaba ayna Mei Po bilerek mi belirsiz konuşmuş, Ying'i yanlış bir yola ya da amaca sürüklemeye mi çalışmıştı? O, ayna halkından biriydi, gerçek Mei Po ile ne zaman yer değiştirmişti? Aoyin saldırısından önce mi? Yoksa kanına ulaşmak için prene saldırıslar diye aoyinleri geçitten o mu geçirmişti?

Bir de gerçek prens vardı. Aynalarla ilgili hiçbir şey bilmediğine yemin etmişti. Ancak Mei Po, imparatoriçenin onu *uyardığı* iddiasında bulunmuştu. Yoksa ayna Mei Po bu konuda da mı yalan söylüyordu?

Etrafta bir düşmanı dolaşırken -ki bu Mei Po oluyordu- yapılması gereken şey saray muhafızlarına haber vermektir. Ancak sorun onların Shan ailesine ait olmasıydı ve Ying muhafızlara da güvenemezdi. *Ona* yapmaya çalıştıkları şeyden sonra asla.

Ying ellerini şakaklarına bastırıp zihnini toplamaya çalıştı. Yalan, etrafında çok fazla yalan vardı. Belki de hepsi yalan söylüyordu: Mei Po'nun yansımaları, Ying'in yansımaları, Shan ailesi. Hepsisi de Ying'i kandırıyordu. Kendi amaçları için onu kullanıyorlardı.

Üçü boş bir ahıra girdi, sivri samanlar tenlerini çiziyordu. Tepelerindeki saçaklarda serçeler hoplayıp ötüyordu. Yan ahırlardan birindeki Gölge Koşucu kişneyerek ayağını yere vurdu. Sahibi sandığı ayna prensi görmüş, gezmek için sabırsızlanıyordu.

"Geçidi kapatmam gerek," dedi Ying nefes nefese. Daha fazla yalan ve hile ile kandırılmadan bunu yapmalıydı. "Tüm bunları durdurmam gerek. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Fakat kitap sende," dedi ayna prens. "Önemli olduğunu söylememiş miydin?"

“Önemli olduğunu *Mei Po* söylemişti.” Ying gözlerini kapattı ve biraz zamanı olmasını diledi. Karmakarışık düşüncelerini toparlamak için. *Simya Kitabı*’na göz atmak için. Ancak zamanı yoktu. Bariyer açıkken zaman tükeniyordu. “Ama ona güvenebilir miyiz? Ya bizi yanlış yönlendirip sabote etmeye çalıştıysa?”

Ayna prens kitabı işaret etti. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

Ying kapağı açıp ilk sayfaya baktı. Kitap ağır bir parşömen-den yapılmıştı -Ying bunun hayvan derisi olduğunu tahmin etti- ve içindeki yazılar minicikti. Hayal kırıklığına uğradı. Kelimeler okunamıyordu ve bazıları hiç bilmediği antik bir dile aitti.

“Bunu... Bunu okuyamıyorum.” Kaşlarını kaldırdı, göğsünde atamadığı bir çığlık vardı sanki. Okunabilir bir şeyler var mı diye bakmak için öfkeyle sayfaları çevirdi... ama kitap baştan sona aynıydı. “Geleneksel bir tür yazıyla yazılmış. İkinizden biri okuyabilir mi?” Kitabı arkadaşlarına uzattı.

Ayna prens kaşlarını çatarak kitaba baktı. Kitabı Ying’in elinden kapan kişinin Li Ming olması oldukça şaşırtıcıydı.

“Bunu biliyorum!” diye haykırdı. Baktığı sayfa akıcı bir kalliğrafi ile yazılan üç büyük sembol dışında boştu. Parmağıyla kelimeleri gösterdi. “Burada *jīng*, *qì* ve burada da *shén* yazıyor. Ailemde bu sözcüklerin yazdığı bir flama vardı.”

Jing. Qi. Shen. İnsan hayatı için gerekli üç temel öğe.

Ying hafızasını kurcaladı. Memleketindeyken rahiplerden birinin verdiği o sıkıcı vaazlardan birini anımsadı. *Jing*, bir insanın birlikte doğduğu bir öğeydi, daha sonra *yin* ve *yang* olarak ikiye ayrılırdı. *Qi*, yaşam gücü, bedende dolaşan enerjiydi. *Shen* de en yüksek öğe, yani bir insanın manevi zihniydi. Hepsi birden “Üç Hazine” diye anılırdı ve pek çok simyacı, hayatlarını

yenilemek için çeşitli iksirler hazırlamaya adanmıştı kendilerini. Li Ming'in ailesinden biri simya ile ilgileniyor olmalıydı.

"Üç Hazine," diye tekrar etti Ying düşünerek. "Bunun aynalarla ne ilgisi var?"

"Bir şarkıda geçiyorlar," dedi gözleri kocaman olan Li Ming. "Jing, qi ve shen. Büyükanнем bir şifacıydı. Bu şarkıyı çok söylediler."

Ying hizmetçisine baktı. "Şarkı mı?"

"Herkes bilir." Durdu ve düzeltti. "Yani her sıradan insan bilir. Köylü şarkısıdır. Tarlalarda çalışırken söylerler. Anneler geceleri bebeklerine söyler. Büyükanнем de bana yatarken söylerdi." Ying'e baktı. "Ben de bazen size söylüyorum."

Ying'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bu şarkı... Li Ming'in sürekli söylediği şarkı mıydı? Demek her zaman tam burnunun ucundaydı ama Ying asla dikkat etmemişti. Sözlerini hatırlayabilecek miydi acaba? "Şu an söyleyebilir misin, Li Ming?"

Li Ming başını salladı, elini göğsüne koydu ve gözlerini kapattı. Söylemeye başladı:

"Jing tüm yaşamın büyüdüğü öz"dür.

Qi akan su gibi enerjidir.

Shen ağaçların ormanı olan köknardır.

Ateş ruhları özgür kılmak için oluşur.

Üç Hazine'yi birleştir: jing, qi ve shen.

Anka Kuşu küllerinden alev alıp yeniden doğacaktır."

Bu, Ying'in bildiği o şarkının aynısıydı. Ying içinde tatlı ve kederli bir özlem hissiyle son satırlara eşlik etti. Li Ming'e bu şarkıyı nereden öğrendiğini hiç sormamıştı.

Hizmetçisinin sembolleri tanıyacağını hiç beklemezdi. Li Ming'in ailesiyle ilgili daha fazla bilgisi olsaydı, buna bu kadar

şaşırmayabilirdi. Bir anda, hizmetçisine çocukluğuna dair hiçbir şey sormadığını fark etti. Ya da ailesine dair. Ya da büyükannesinin ona uyurken söylediği şarkılara dair. Sohbetleri hep Ying'le alakalı olurdu: Ying'in ihtiyaçları, Ying'in endişeleri, Ying'in doğaüstü şeylere olan hayranlığı. Bu doğal bir patron-işçi ilişkisiydi ama bunu daha önce fark etmediği için kendini çok suçlu hissetti.

Gerçek prensin hizmetçilerini umursamadığı için bir canavar olduğunu düşünmüştü ama bazı açılardan kendisi de en az onun kadar kötüydü.

Li Ming şarkıyı bitirdiğinde dünya sanki sessizleşmiş gibi geldi. Kuşlar bile sustu. Ying'in gözleri yaşlarla doluydu.

"Anlamı ne?" diye sordu ayna prens yumuşak bir sesle büyüyü bozarak.

Ying başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Kederden ağlamamak için gözlerini kapattı. "Su, orman, köknar ağaçları, ateş... İhtiyacım olan malzemeler bunlar mı? Simyayı çalıştırmak için? Olmam gereken şeye dönüşüp bariyeri kapatmam için? Ya da... belki bakmam gereken yer orasıdır, bir göl ya da orman..."

Ying ayağa kalkıp dikkatle düşünerek ahırda volta atmaya başladı. Bu şarkının konuyla bir ilgisi varsa nereden başlamalıydı? Her şey o kadar belirsizdi ki.

Ayna prens Ying'in yanına gelip buz gibi parmaklarını onun parmaklarına doladı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi. "Göle gidelim, suyun olduğu yer orası. Cevapları birlikte arayalım. Aradığımız şey her ne ise bulalım. Birlikte." Elini hafifçe tutup Ying'i kendine doğru çekti.

Ying onun gözlerine baktı. Gerçek prene çok benzediği için ona bakmak rahatsız ediciydi. Ama dış görünüşü hariç, diğer prene asla benzemediğini biliyordu. "Eğer bariyeri kapatmayı

becerirsem, sen...” Boğazına takılan sözcükleri yuttu. “Sen benimle kalır mısın?”

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu ama sormak zorundaydı. Ondaki kalıcı olarak ayrılma düşüncesi bile kalbini paramparça edecekmiş gibi geliyordu. Eğer birlikte olabileceklerini bilseydi, her şeyle yüzleşirdi.

“Ben...” Prens gözlerini kırıştırdı ona baktı. Gözleri alev alev ama sesi yumuşaktı. “Evet,” dedi, “elbette kalırım.”

Omuzlarındaki gerginlik azalan Ying derin bir iç çekti. Şefkatle ve nazikçe öpüştüler, dudakları güçlükle bastırılan bir özelemle dans ediyordu. Ying bu yolculuğa çıkmak zorunda kalmamayı çok isterdi. Ayna geçidinden sorumlu olmamayı. İsteddiği tek şey prensin buz gibi kollarında olmaktı. Bedenini ve ruhunu ona sunmak.

Her ne olursa olsun, dedi kendi kendine, en azından bununla birlikte yüzleşeceklerdi. Bu bile başlı başına bir rahatlıktı. Ying tüm duygularını öpücüğe aktarmaya çalıştı: özlemini, aşkını, onun burada, yanında olmasının hissettirdiği rahatlığı.

Geri çekildiğinde içinde tam bir duygu fırtınası kopuyordu. Prensten uzaklaşıp alt dudağını çekiştirerek zihnini toplamaya çalıştı.

“Li Ming,” dedi sonunda. “Ayna dünyada muhafızların konuşmalarına kulak misafiri olduğunu söylemiştin. Herhangi bir şey duydun mu?”

Hizmetçi, kollarını bedenine sardı. “Sadece bariyerin tamamen yıkılmasını beklediklerini duydum. Bunun ne zaman olacağını öğrenmek için bir grup öncü birlik göndermeyi planlıyorlardı.”

Ying volta atmayı kesti ve telaşla başını kaldırdı. Ayna prense, “Öncü birlik mi? Bu doğru mu?” diye sordu.

“Evet, prenses,” dedi ayna prens kasvetli bir ifadeyle. “Bu onların her zamanki stratejisidir. Henüz sizin ordunuzun

gücünden emin olmadıkları için kendi güçlerini toplayana dek bilgi almaya çalışacaklardır.” Dönüp pencereden dışarı baktı. “Ay takviminin on beşinci gününe kadar bekleyeceklerdir. Dolunay olduğunda güçleri tam kapasiteye ulaşacaktır.”

“Fazladan ışık yüzünden mi?” diye sordu Ying.

Ayna prens başını salladı. “Evet. Bize ışık lazım. Güneşten beslenebilmek için gündüz saldıracaklardır. Ama dolunay olursa, gece de o ışığı emebilirler.”

“Tamam,” dedi Ying alnını ovup, öğrendiği bu yeni bilgiyi düşünerek. “İkinizden biri bu öncü birliği *ne zaman* göndereceklerini biliyor mu?”

Kısa bir duraksama oldu. Sonra Li Ming söz aldı: “Şeyy, prenses...” Doğrudan ahır kapılarının ardına bakıyordu. Ahırlar Sessizlik Gölü’nün hemen yanındaydı, Lotus Bahçeleri’nin tam karşısında.

“Ne oldu, Li Ming?”

Li Ming yavaşça ayağa kalktı ve bir elini ağzına götürüp diğer eliyle gölü işaret etti. Parmağı titriyordu. “Şu an,” dedi. “Onları şu an gönderiyorlar.”

Kalbi küt küt atan Ying ahır kapısına koştu. Küfretti.

Bir düzine kadar leopara benzer yaratık gölden fırlayıp Yinglerin bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Ancak Ying’in resimlerini gördüğü leoparların aksine bunların koyu mavi kürkleri ve kürklerinin üzerinde yağ lekesi gibi parlayan metalik desenleri vardı. Çekik gözleri gümüş gibi parlıyordu. Açık olan ağızlarından kılıç gibi dişleri ve uzun gümüş dilleri görünüyordu. Yaklaştıkça, Ying hırladıklarını duydu, alçak bir tıslama sesi gibiydi.

Arka kapıya götürdüğü hizmetçisine, “Yardım bul!” dedi.

“Fēngshēngshòu,” diye hırladı ayna prens. “Ying, çık buradan!” Ahırdaki süpürgelerden birini kaptı.

“Hayır. Kalıp dövüşeceğim!”

“Ying, lütfen bir kez olsun sözümü dinle!”

Bahçede çalışan bir hizmetçi patırtıyı duyup doğruldu ve yaratıkların birini gördü. Çok geç kalmıştı. Hayvan onun üzerine atlarken hizmetçi korkunç bir çığlık attı.

Ayna prens haykırarak bahçivana doğru koştu. Süpürgeyi bir dövüş aleti gibi iki eliyle tutup yaratığın başına vurdu. Hayvan havada takla attı ve dört ayağının üzerine düştü. Başını çevirdi, ağzından tükürükler saçılıyordu.

Ayna prens, “Kaç!” diye bağırdı ve hizmetçi ayağa kalkıp kaçtı.

Yaratık eğildi, sonra uzun pençelerini çıkartıp atladı. Prens onun önünden çekilip tekrar başına vurdu. Diğer canavarlar da kafalarını çevirip havayı kokladılar ve prensin süpürgeyi yaratığın başına defalarca indirmesini izlediler.

Ying’in alnında terler birikmişti. Prense doğru koşarken kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

İlk yaratığın ayakları prensin saldırısıyla burkuldu. Yaratık yana doğru düşerken çok tuhaf bir sesle inledi. Bu diğerlerini de tetiklemişe benziyordu. Prense doğru atarlarken hırlamaları kükremeye dönüştü.

Prens dönüp eğiliyor, süpürgesi yaratıkların burunlarına, enselerine, kafalarına ve sırtlarına iniyordu. Ama bir işe yaramıyordu. Yaklaşıp prensi bir daire içine alırlarken, o da eğilip savunmaya yönelik hamleler yapmaya başladı.

Ying prensi bağıarak son sürat ona doğru koştu. Kılıcını çekti.

Prens, Ying’i fark etti. “Hayır!” diye haykırdı ama yaratıklardan biri üzerine atlayınca cümlesi yarım kaldı. Havada uçup sırtüstü düştü, fēngshēngshòu üzerindeydi. Diğerleri onu çembere alıp prensi dürtmek için ileri geri hareket etmeye başladı.

Prens, yatay şekilde tuttuğu süpürgeyi asıl saldırganın açılıp kapanan çenesine sıkıştırdı. Ying bir kez daha çığlık atıp kılıcını yaratığın parlak, sedefli ensesine indirdi.

Ama kılıç sekti. Zira derileri çok sertti ve delinmiyordu. Ayna prens bu yüzden kılıç yerine süpürge kullanmış olmalıydı.

Ying'in panikten midesi bulanıyordu. Şu an hatırlıyordu, çocukken Fēngshēngshòu hakkında bir kitap okumuştı. Kitabı göre tüm efsanevi yaratıklar içinde derileri en geçirgen olmayanlar bunlardı.

Yansımaları hariç, diye düşündü Ying. Zira hikâye kitaplarında asla yansımalarından ya da ayna dünyadan bahsedilmemişti. Peki, tüm yazılı kayıtlarda bu nasıl olup da gözden kaçmıştı?

Unuttuğu başka bir şey, fēngshēngshòu ile ilgili bir şey vardı. Ama Ying hatırlayamadı zira zihni korkuyla gölgelenmişti.

Kılıcını fırlattı ve başka bir nesne bulabilmek için çaresiz gözlerle etrafına baktı. Kitabı hatırladı ve ahırlara geri koşup onu samanların üzerinden aldı.

İki eliyle tutup defalarca yaratığın kafasına indirdi. Yaratık nihayet prene saldırmayı kesti. Onun bir anlık dikkatsizliğinden yararlanan prens ayağa fırladı ve süpürgeyi sert bir şekilde yaratığın başına indirdi. Yaratık uluyarak birkaç adım yalpaladı ve düştü. Cesaretleri yenilenen Ying ve prens diğer yaratıkları kovmaya başladı. Sırt sırta dövüşüyorlardı. Prens süpürgesi o kadar hızlı hareket ediyordu ki görmek neredeyse imkânsızdı. Ying de kitabıyla yaratıkların kafalarına ardı ardına gürültülü ve sert darbeler indiriyordu.

Son yaratığı da indirdiklerinde zaferlerini kavramaları biraz zaman aldı. Ying nefes nefeseydi. Ağır kitabı kavrayan parmakları kasılmıştı. İkisi de sözde silahlarını dikkatle indirdiler.

Yaratıklar ölüyken, yaşarken olduklarından daha küçük görünüyordular.

“Hepsi öldü mü?” diye sordu Ying.

Ayna prens ayağının ucuyla birini itti. “Evet.” Ying’e döndü ve soğuk elini kızın omzuna koydu. “Şimdilik. Ama en iyisi...” Durdu ve kızın başının arkasından ileriye baktı. Kaşlarını çatı. “Harika,” diye çıkıştı. “Misafirimiz var.”

Ying döndü. Bir grup insan tepeden aşağıya, onlara doğru koşuyordu.

Bunlar kraliyet mavisı giysileri ve pullu zırhları olan saray muhafızlarıydı. Li Ming saldırı konusunda onları harekete geçirmiş olmalıydı. Ama kalabalığın başında çok tanıdık biri vardı...

“Zhang Lin,” diye fısıldadı Ying. Ayna prens onun omzunu biraz daha sert sıktı.

Ying gerçek prensi en son dudaklarında zehirle öperken görmüştü. Midesi bulanmaya başladı.

Gerçek prens kılıcını çekmiş savuruyordu. Yaklaştıkça, Ying onun *yansımasına* doğru koşmadığını fark etti.

Ying’in üzerine doğru koşuyordu.

Ying’i öldürecek. Ve Ying silahsızdı, elindeki tek şey kaptı.

“Bekle!” diye haykırdı. Prens çoktan saldırma mesafesine gelmiş, kılıcını savurmak için kollarını kaldırmıştı.

Ayna prens öne doğru atıldı ve Ying’i arkasına çekip kendi kılıcını çıkardı. Ayağı takılıp düşen Ying’in avuçları yerdeki taşlar yüzünden çizildi. Kitap elinden fırlamıştı.

İki kılıç çarpıştı. Adamlar ayrılmış, birbirlerini ölçerek daireler çiziyordu. Ayna prensin belirgin ışıltısı dışında birbirlerinin tıpatıp aynıydılar. Etraflarını saran askerler şaşkınlıktan silahlarını indirdiler.

“Sen!” diye bağırdı gerçek prens. “Sen burada ne *hale* ediyorsun?”

“Senin yapamadığını yapıp prensesi koruyorum,” dedi ayna prens, yere tükürüp dalga geçer gibi. “Senin gibi bir *lúmàozì*’nin bunu anlamasını beklemiyorum zaten.”

“Ne saçmalıyorsun, pislik?” Gerçek prens, yansımasına saldırmak için hamle yaptı. Ayna prens hamleyi savuşturdu, sonra birini ve birini daha.

Yansıma olduğumu sanıyor. Ying ayağa kalktı. Gerçek prens onu yansıması sandığı için öldürmeye çalışmıştı.

“Durun,” diye bağırarak kendini iki prensin arasına attı. “*Durun!* Benim.” Kollarını uzatıp yumruk atmaya hazırlandı. İkisi de durdu, nefes nefese kalan gerçek prensin yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Ayna prens ise onun tam tersine gayet iyi durumdaydı.

Belli ki bu iki adam eşit değildi. Ayna prens bir ömür boyu gerçek prensi taklit edince, bir damla ter bile dökmeden gerçek prensin her hamlesini tahmin edebiliyordu.

Ying şaşkınlıkla donakalmıştı. Gerçek prensin kılıcı boynuna birkaç milim kala durmuştu, hatta o kadar yakındı ki çeliğin belirsiz dokunuşunu hissedebiliyordu. Titremeye başladı. Gerçek prene, “Benim, benim, benim,” diyerek ağlamaya başladı. “Yüzüme bak. Boynuma bak.” Ying, yansımasının onu kestiği yerdeki ince, kırmızı yara izini göstermek için tuniğinin yakasını kıvırdı.

Kızın boynundaki yaraya bakan prens kılıcını indirdi. Sonra uzanıp parmak uçlarıyla Ying’in yanağındaki kesiğe dokundu.

“Tanrılar aşkına, Ying!” Hızla elini geri çekip saçlarına götürdü. “Gerçekten sensin. Ben de seni...”

Yüzü yaşlardan sıırıslıklam olan Ying elini kaldırdı. “Ne sandığınızı biliyorum, Zhang Lin.”

Zhang bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra derin bir nefes aldı. “O hâlde...” dedi titreyen elini ayna prene doğru sallayarak. “...*onun* burada ne işi var?”

“Fēngshēngshòuları öldürmeme yardım etti.”

“Fēngshēng *ne?*”

“Yaratıkları,” diye gürledi ayna prens. “Diğer dünyadan.”

Geçek prensin gözleri ölü yaratıklardan birine kaydı ve onu daha önce fark etmediği için irkildi. “Wo cào,” diye kendi kendine küfretti. Sonra Ying’in eline uzandı. “Gel, prenses. Bu kadar yeter. Artık eve dönme vakti.”

Ying ondan uzaklaştı. Dilini acı bir tat kapladı.

“Eve gelmek mi? Neden, beni yine kitlemen için mi? Bana bir pislikmişim gibi davranman...”

“Pislik mi?” Prens kara gözlerini kısarak bir adım yaklaştı. “Pislik gibi davranmaktan mı söz etmek istiyorsun? Beni zehirleyen *sensin!*”

“Başka seçeneğim yoktu!” diye çıkıştı Ying. “Li Ming’i kurtarmam gerekiyordu ama sen beni yine *aylardır* yaptığın gibi mahkûm edecektin...”

“Senin iyiliğin içindi! Bunu seni korumak için yaptım!”

Ying öfke patlaması yaşıyordu. “Hayır. Bunu BENİ KURBAN ETMEK için yaptın!”

Göğüslerinde sökülme bekleyen büyük bir öfkeyle, hızlı hızlı nefes alıp vererek birbirlerine baktılar.

Bu bir dönüm noktasıydı. Ying’in öfkesinin gerçek sebebi. Ondan da kendisini aynalarla kilit altına alıp ölüme terk eden ailesinden de nefret etmeye hakkı vardı.

Prensin biraz da olsa düzeldiğini nasıl düşünebilmişti? Onunla dağdaki kulübesinde geçirdiği geceyi, kollarını vücuduna sardığı, yüzünü saçlarına gömdüğü o geceyi düşününce...

Ying ellerini öyle bir sıktı ki tırnakları avuçlarına battı.

Prens acı ve boş bir kahkahayla sessizliği bozdu. “Anlıyorum. *Benim* canavar olduğumu düşünüyorsun. O zaman sana anlatmama izin ver, *karıcığım...*” bunu söylerken ayna prene tiksinererek baktı. “Ben onun gibi *değilim.*”

“O sana ne yaptı?” diye çıkıştı Ying. Bu konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. “Hayatı boyunca sana *yansıman* olarak hizmet etmek dışında?”

Prens ona bir adım daha yaklaştı, o kadar ki Ying yakıcı nefesini hissedebiliyordu. “O. Benim. Lanet. Karımı. Çaldı.”

Ying çenesini kaldırıp ona dik dik baktı. “O beni çalmadı,” dedi elinden geldiğince kindar görünmemeye çalışarak. “Sadece bana daha iyi davrandı.”

Göz bebekleri büyüyen prens donakaldı ve ardından keskin bir nefes verdi. Kaşlarını çatarak adamlarına döndü. “Gidelim.” Sonra kılıcını ayna prene doğrulttu. “Geldiğin yere geri dön, serseri. Onu da yanında götür.” Arkasını dönerken içinden Ying’in kulağına hiç hoş gelmeyen sözler mırıldandı. Ama Ying yine de duydu.

“Birbirinizi hak ediyorsunuz.”

Ying eli alnında gerileyerek hıçkırmaya başladı. Ayna prens hiçbir şey söylemedi, sadece ağlayan kızı kollarına alıp buz gibi eliyle saçlarını okşadı.

Ying daha çok ağlamaya başladı. Neden bu kadar lanetliydi? Sonunda, *sonunda* âşık olmuştu. Ama sevdiği adam ona uygun değildi. Kocasını olamazdı. O, aynanın ters tarafındandı...

Ve Ying’in aynaları sonsuza dek kapatması gerekiyordu.

İki prensin arasında kalmıştı. İki dünyanın. Biri, yalnızlığa mahkûm olduğu kendi tanıdık dünyasıydı. İkinci ise ayna prensin dünyası; soğuk, kötü ve canavarla dolu olan dünya. Ve bir de aşkla. Hayatta bir kez karşılaşılacak gerçek ve sağlam bir aşkla.

Gerçek prensin ihanetinden sonra onunla yaşamayı, sırf imparatorluğun iyiliği için evliliğini sürdürmeyi hayal bile edemezdi. İyi ama tüm hayatını bırakıp ayna prensin dünyasında ona eşlik edebilir miydi? İnsan olduğu için, *balık* olduğu için hedef alınacağı, ailesinden ve sevgili abisi Hao yu'dan kalıcı olarak ayrı kalacağı dünyada?

Aynaları mühürleme vakti geldiğinde hangi dünyayı seçecekti?

Ayna prensin yüzüne bakmak için geri çekildi. Prens on bakışı aşk ve şefkat doluydu, Ying cevabın ne olduğunu hemen anladı.

Kalbi göğsünde sıkışır gibi oldu ve *o* diye düşündü. *Onu seçiyorum.* Ayna prens nereye giderse Ying de oraya gidecekti. Ne de olsa ayna prens de ona aynı cevabı vermişti.

Tam o sırada bir rüzgâr esti ve Ying'in saçlarını havalandırdı. Kızıl-kahve karlar gibi yağana dek, yerdeki sonbahar yapraklarını savurdu.

Rüzgâr ölü fēngshēngshòuların ağızlarının içine doğru esti. Ying hayvanların göğüslerinin inip kalkmasını dehşetle ve şaşkınlıkla izledi.

Bir tanesi kıpırdandı.

Ying, ayna prensten uzaklaşıp hızla döndü. Yerde yatan cesetler seğirip canlanmaya başlıyordu. Biri kükremeye başladı. Bu sesi duyan gerçek prensin ordusu durdu, arkalarını dönüp olanlara bakarken donakalmışlardı.

“Rüzgârın nefesiyle canlanıyorlar,” dedi çenesi kasılan ayna prens. “Tekrar dövüşmeye hazır ol.” Yerdeki süpürgeyi iki eliyle alıp sıkıca tuttu.

Ying bir sopa alıp gerçek prene fırlattı. “Kılıçlar işe yaramıyor,” diye bağırdı.

Bir an için donakalan Zhang sopayı aldı ve adamlarına dönüp başını salladı. Saray muhafızları bellerindeki silahları çekip savunma pozisyonuna geçtiler. Onlar ordunun adamlarıydı, askerdi. Dövüşmeye hazırlardı.

Başka bir şey daha fark ettiklerinde onların bile kararlılığı kaybolmaya başladı. Korkunç bir şey. Leopara benzeyen yaratıklar canlanıyordu, evet ama gölden daha da fazlası çıkıyordu. Koca bir sürü geliyordu, üzerlerinden sular damlayan yaratıklar hızla gölden çıkıyorlardı. Ve hemen arkalarındaki bir aoyinin üzerinde onları takip eden üç yansıma vardı.

Muhafızlar ayaklandı. Ying'in avuçları terden kayganlaşmıştı. Bu canavarlara karşı kendilerini nasıl savunacaklardı?

Gerçi bu şekilde düşünmenin hiçbir faydası olmayacaktı. Dövüşmekten başka bir seçenek yoktu.

Az evvel ölü olan ama rüzgârla canlanan fēngshēngshòulardan biri ayağa kalkarken, Ying hazırlandı.

27. BÖLÜM

Muhafızlardan biri, bir boynuza üfledi ve arazide melankolik ses yankılandı. Bu bir yardım çağrısıydı ancak göl yaratıklarını tetiklemişe benziyordu. Sürüler hâlinde toplanıyorlardı.

Ying ve adamlar sürüye doğru kükreyerek koştular. İki grup, dişler, kılıçlar ve aletlerle çarpıştı. Ying kitabını yaratıklardan birine indirip hızla döndü ve bir diğerrinin başına indirdi. Etrafını saran yaratıklardan kaçıp, üzerine gelen hamlelerden eğilerek kurtulurken yine çocuk olduğunu, abisinden dövüşmeyi öğrendiğini ve bunun sadece bir eğitim dövüşü olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Etrafı tarayarak prensi aradı.

Yani prensleri.

Sonunda bir tanesini gördü. Uzağa doğru koşarken hangi prens olduğunu ayırt edebilme yeteneğini kullandı. Yaklaşınca gerçek prens olduğunu gördü. Büyük yaratıklardan birinin

saldırısını savuşturuyordu. Ancak dövüşürken bir başka yaratık yaklaştı ve ayaklarına vurup onu düşürdü.

Prens düşerken iki yaratık da çenelerini çarpıp pençelerini çıkartarak onun üzerine atladı.

Ying bir an tereddüt etti. Ama sonra yardıma koştu. Gerçek prens ne kadar öfkeli olursa olsun o teknik olarak hâlâ bir insandı zira *pislik* diye resmî bir cins ismi yoktu. Öylece ölmesine izin veremezdi.

İki eliyle salladığı kitabını yaratıklardan birinin kafasına indirdi ve prens tekrar ayağa kalkma fırsatı kazandırdı. Beraberce iki fēngshēngshòuyu indirmeye uğraştılar. Prens cesetleri göle yuvarladı. Ying'e baktı, bir şey söyler gibi oldu, sonra hızla uzaklaştı.

Ying onu fark etmedi bile, dövüşerek yanına doğru gelen ve kalabalığı iterek ilerleyen ayna prensi görmüştü çünkü.

Nihayet birbirlerine ulaştılar. Ying adamın göğsüne atıldı, bu sırada ayna prens de ellerini kızın yüzünde, omuzlarında ve kollarında gezdiriyordu. Hızlı hızlı nefes alıp yarası var mı diye kontrol ederek, "Tamam," dedi. "Yaralı değilsin, değil mi?"

"Hayır, prensim." Ying başını kaldırıp ona baktı. "Ya sen?"

Ayna prens yüzünü buruşturdu. Etrafına bakıp savaş sahnesini inceledi. "İyiyim," dedi. "Ancak bu savaşı kaybediyoruz, Ying. Gitmeliyiz."

Ying gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bırak onları. Sayımız az. Üstelik rüzgâr da arttı. Fēngshēngshòular canlanıp duruyor. Onları öldüremeyiz. Bugün değil."

Ying bir adım gerileyip başını iki yana salladı. "Hayır. Diğerlerini bırakamayız!"

Ayna prens vahşi bir kedi gibi hırladı. “*Onları mı bırakamazsın?*” dedi bir grup yaratıkla dövüşen birkaç askeri çenesiyle işaret ederek. “Yoksa *onu mu?*”

Ying donakaldı. Ayna prens, savaşın ortasında canavarlarla çevriliyken gerçekten onun sadakatini mi sorguluyordu? Düşünecek vakti yoktu zira ayna prens çoktan buz gibi elini omzuna koymuş, onu göle doğru götürüyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diyerek kaya gibi sert elinden kurtulmaya çalıştı. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Göle,” dedi ayna prens. “Kendi dünyama. Seni güvende tutabileceğim yere.”

“Güvende mi?” dedi Ying daha çok çırpınarak. “Orası buradan daha güvenli değil ki. Bırak beni!”

“Canavarların hepsi burada, Ying.” Ayna prens buz gibi kollarından biriyle kızı göğsünden kavramış ve hareketsiz hâle getirmişti. Ying’in çırpınmasının bir anlamı yoktu. Ayna prens çok ama çok güçlüydü. “Sana göle gidiyoruz dedim, unuttun mu?”

Ying bu sözler üzerine bir an için şaşkınlıkla durdu. Bunlar daha çok gerçek prensin söyleyeceği şeylere benziyordu. Erkekler hayatı boyunca onu hafife almış, durmadan küçümsemiş ve inatla korumaya çalışmışlardı. Asla anlamadıkları -ve anlayamayacakları- şey, Ying’in onların korumasına ihtiyacı olmadığıydı. Ona güvenmelerine ihtiyacı vardı.

Ayna prensin farklı olduğunu sanmıştı. Ama o da Ying’i korumaya çalışıyordu, Ying bunu istemese de.

“Lütfen,” dedi. *Yapma* demesine fırsat kalmadan prens onu suya bastırdı.

Ying buz gibi derinliklere daldı. Batarken yüzeyden gelen ışık kayboluyordu. Ying yavaşça aşağıya doğru inerken karanlık etrafını kapladı. Ama sonra aralandı. Rengârenk bir ışık belirdi. Başta inceydi ama sonra renkleri iyice belirginleşene dek

büyüdü ve acı verecek kadar keskin bir şekilde bembeyaz parladı. Daha önce kendi aynasında göz ucuyla fark ettiği ışık hüzmelerine benziyordu.

Paniklemeye başladı. *Neler oluyordu?* Önceden dünyalar arasında geçiş yaparken hiç böyle bir şey olmamıştı.

Işık daha da çok parladı, parladı ve bir anda patladı. Ying tüm kemikleri kırılıyormuş gibi keskin bir acı hissetti. Sonra uyustu ve her şey karardı.

Geriye sadece işitme duyusu kaldı. Düşerken duyduğu tek şey gerçek prensin *Ying!* diye haykırmasıydı.

Tekrar yüzeye çıktığında savaştan eser yoktu. Yine sessiz bir bahçede, ayna dünyanın aşırı yoğun renkleriyle çevriliydi. Ancak bu kez bariyeri geçmek farklı gelmişti. Bu kez sanki bir şey kopmuş gibi hissetmişti. Yerine konamayacak, geri döndürülemeyecek bir şey.

Nefes almaya çalışarak sudan çıktı. Göle düşerken *Simya Kitabı*'nın da ellerinden kayıp gittiğini irkilerek fark etti.

Tam bulmak için dalacaktı ki ayna prens yanında belirdi. Koca eliyle kızın kolunu tuttu. İtirazlarına rağmen onu kıyıya doğru sürüklüyordu.

Lotus Bahçesi'ne gelmişlerdi. Prens köşke çıkıp Ying'i gölden çekti. İki büklüm olan Ying, ağzına dolan suları öksürerek çıkarttı ve ayağa kalktı. Prens kolunu hâlâ bırakmamıştı.

“Bırak beni!” diye öksüren Ying ona dik dik baktı. “Onları öylece terk edemeyiz! Sana beni bırakmanı emrediyorum.” Derin bir nefes aldı. “Hemen!”

“Neden?” Prensın gözleri alev alev, eli buz gibiydi. “Onlar öldü, Ying. Artık çok geç.”

“*Ben de ölene kadar geç falan değil!*”

Bunun üzerine ayna prens kükredi ve Ying korkuyla irkildi. Bu değişime ne sebep olmuştu? Ayna prens şu an onun sözde kocası gibi davranıyor, onu engelliyor, doğru olduğuna inandığı şey için savaştan alıkoyuyordu. Ayna prensin tünikliğini sertçe yakaladı ve altındaki soğuk kaslarını hissetti. Gözlerini kaldırıp, anlaması için ayna prensin gözlerinin içine baktı. “Lütfen. Çok geç *değil*. Değil.”

Ayna prens cevap vermedi. Gözleri açıldı ve kızın arkasındaki bir şeye ya da birine kaydı.

Neye bakıyordu? Bir saniye sonra Ying’in sorusu cevaplandı.

“Maalesef çok geç, prenses,” dedi arkasından tanıdık bir ses. “En azından senin için çok geç.”

Bu, yansımasının sesiydi.

Ying hızla arkasını döndü.

Yansıması Lotus Köşkü’nün girişinde durmuş, etrafı mor salkımlarla çevrelenmişti. Ayna prens hemen Ying’in kolunu bırakıp köşkün kenarına doğru gitti. Bir eli kılıcının kabzasındaydı.

Ying’in bedenini soğuk bir ürperti kapladı. Ayna prens neden bu kadar rahattı? Neden dövüşmeye hazırlanmıyordu?

“Bariyer yıkıldı mı?” diye sordu Ying’in yansıması, ayna prene ama gözlerini Ying’den ayırmadı.

“Evet, prenses. Yıkıldı,” diye cevap verdi ayna prens.

“Güzel.” Yansıma Ying’in ağzında çarpık bir tebessüm belirdi. “İyi iş çıkardın, prensim.”

Ying’in ağzı kurudu. Neler oluyordu? Böyle bir şey olmazdı. Ama...

“Geri dönmeme izin ver,” dedi prene. Sözcükler boğazına bir top pirinç gibi yapışıyordu. “Eğer bariyer yıkıldıysa halkıma yardım etmeliyim.”

Ayna prens hemen cevap vermedi. Kılıcını çekti, evirip çevirdi sonra yine kınına taktı. Nihayet konuştuğunda son derece sakin ve sohbet eder gibiydi: “Biliyorsun, Ying,” dedi. “Hüsranı uğradığımı söylemem gerek. Oysa zeki bir kadına benziyorsun.” Sırıttı. “Çok daha erken anlarsın sanmıştım.”

Ying başını iki yana sallayarak zihnini toparlamaya çalıştı. “Ben... Ben anlamıyorum.” Tökezleyerek prene yaklaştı. Elini uzatıp parmak uçlarını teninde gezdirdi. Prens yılan gibi bir refleksle kızın bileğini yakaladı ve parmaklarıyla sıktı. Buz gibi teni acıyı daha da artırıyordu. Ying korkunç bir çığlık attı.

“Aslında işi çok kolaylaştırdın.” Diğer elini uzatıp kızın çenesini nazikçe avucuna aldı. “Gerçekten çok temel bir hataydı.”

Ying nefes alamıyordu. “Neymiş o?”

Ayna prensin dudakları zehirli bir tebessümle kıvrıldı. “Bana güvenmek.”

Kalbi paramparça olan Ying’in kanı damarlarından fırlayacak gibiydi. Bu prens, *onun* prensi, iddia ettiği kişi değildi. Her şeyini riske attığı -evliliğini, itibarını, hatta hayatını- prens bu değildi.

Kusacak gibi oldu. Yakınlaşmalarını anımsayınca başı döndü. Prensın buz gibi kollarını. Bedenini bedenine bastırışını. Boynundaki o soğuk dudakları, o soğuk elleri, kulağına tatlı sözler fısıldayan kadife sesi.

Yalandı. Hepsi yalan.

Şimdi anlıyordu. Aldığı tüm o iltifatlar, o şefkatli yaklaşım, sadakat ve aşk. Hepsi bu an için tasarlanmıştı. Yansıması ve o, Ying’i aynalardan geçirip sonunda yıkana kadar bariyeri zayıflatmıştı. Ayna prens şimdi de onu kendi yansımasıyla karşı karşıya kalmaya zorluyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, gözleri karardı ve içindeki tüm göl suyunu kustu. Burnunu buruşturan prens ayağına kusmuk sıçramasın diye geri çekildi.

“Şimdi olmaz, zavallı kızla dalga geçme,” dedi Ying’in yansıması, ayna prence. “Tek hata yapan o değil. Sen sevgili Zhang, o işe yaramaz kocasını kurtarmaya geldiğinde senin de Ying’i elinden kaçırdığını unutmamalım. Güya onu baştan çıkaracaktın. Dikkatini dağıtıcaktın ama sen onu elinden kaçırdın.”

“Tekrar buldum,” diye karşılık verdi ayna prens.

“Benin sayemde.” Ying’in yansıması gülümsedi. “Neyse, boş ver. Köprünün altından çok sular aktı. Nihayet onu öldürme zevkine ulaşabileceğiz.”

Hayır! Ying göğsüne vurarak iki büklüm oldu.

Her şeyden habersizdi. Çok saftı. Yeniden birleştiklerinde ayna prensin söylediği sözler zihninde birer şimşek gibi çaktı.

Sen gittikten sonra, demişti, ben de yardım bulmaya gittim. Elli mil yarıçapındaki her aynada, her gölde peşine düştüm.

Bunları dudakları kızın boynunda, elleri tenindeyken söylemişti. Ying bu sözcüklerin arkasındaki yırtıcıyı nasıl fark edemişti? *Peşine düştüm*, demişti, *aradım* değil. Onun peşine düşmüştü. Ve bunu da söylemişti. Ama Ying onu dinlememişti.

“Bunu neden yaptın?” diye çıkıştı. Yüzünü prence doğru kaldırdı. “Neden bana bu şekilde ihanet ettin?”

Prensin dudakları yarı tebessümle kıvrıldı. Ve aynı hızla gülümsemesi kayboldu. Ayaklarından birini bir taşa, elini de beline koyup suya döndü.

“Hayatım boyunca o güçsüzü taklit etmek zorunda kalmamın ne denli zorlayıcı bir şey olduğunun farkında mısın, prenses?”

“O güçsüz *değil!*”

Ayna prens güldü. “Güçsüz. Ve aptal. Seni *aylarca* kilit altında tuttu, Ying! Sevgili annesinin emirlerine, hiç sorgulama-dan itaat etti.” Etkili bir ses tonu takındı. Dalga geçer gibi bir ses tonu. “Oğluna sadece senin tehlikede olduğunu söyledi ve o

da hemen *seni korumak* için annesinin emrine boyun eğdi. Aptal, bu tehlikenin *nereden* geldiğini sorgulamak için durup düşünmedi bile.”

Ying’in midesi kasıldı. Kusacak gibi oldu. Bu... yani yanlış da yönlendirilmiş olsa gerçek prensin yaptıkları annesine sadakati ve Ying’i güvende tutma arzusundan mı kaynaklanmıştı?

“Güçsüz değil.” Ying başını iki yana salladı. Boğazı tıkanmış için alçak sesle, “Nazik,” diye cevap verdi.

“O da zayıflıktır. Hem geri tepti, öyle değil mi?” Prens dudaklarında sinsi bir tebessüm belirdi. “Seni *düğün gününüzde* bile yalnız bıraktı. Böylece bize de seni kaçırmak için en mükemmel fırsatı vermiş oldu. Sırf senin şarap içip sarhoş olduğunu sandığı için. *Ne onurlu biri*. Hah!”

Ying ayağa kalktı. Başı dönüyordu. “Bunu... Bunu onurundan mı yaptı?”

Ayna prens sözlerinin büyüünden çıkmış gibi bir anda kendine geldi. Gözleri bir kolondan güç alarak ayakta durmaya çalışan Ying’e kaydı.

“Emin olabilirsiniz, prenses,” dedi üzerine yürüyerek. Ying’in çenesini kavradı, buz gibi teni bir bıçak kadar keskindi. Kıza doğru eğilip onu öptü... Bu kez sertçe. Ying debelenip bağırırken sesi boğuk çıkıyordu. Ayna prens öpmeyi kesti ama ellerini kızın çenesinden çekmedi. Ying’in canı acıyordu. “Emin olabilirsiniz,” diye tekrarladı kulağına. Temasıyla hiç alakası olmayan ve aynı zamanda çok alakası olan bir soğukluk, Ying’in tüm bedenini kapladı. “Ben olsam seni öyle sarhoş ve tek başına bırakmazdım. Seni *yerle bir etmiş* olurum. Boş ver onuru. Onurun hiçbir anlamı yok.” Gülerek kızı bıraktı. Şaşkın bir çılgılık atan Ying geriye doğru sendeledi.

Eliyle ağzını kapatıp ayna prene dik dik baktı. Kandırılmıştı. Tamamen ve tam anlamıyla kandırılmıştı.

Ve şimdi de ölecekti.

Tek şansı, nasıl kaçacağını çözmeye çalışırken yansımaları konuşturmaya devam etmekte. “Peki, neden en başta beni kaçırmadın? Neden boşuna...” Devam edemediği için durdu. Ayna prensin kendinisini nasıl baştan çıkardığını, ona nasıl âşık olduğunu hatırlamak işkence gibi geldi.

Ayna prens gözlerini devirdi. “Çünkü Ying, eğer o küçük prensçik senin kaçırıldığını anlasaydı geçit açılır açılmaz üzerimize cehennemin on katını gönderirdi. Çocukluğunuzdan beri sen onun müstakbel eşiydin. Yine dayanılmaz onuru yüzünden bunu yapardı.” Ayna prensin ağzında vahşi bir gülümseme belirdi ve bembeyaz dişleri göründü. Hem de çok beyaz. Çok parlak. Onlar da geri kalan her yeri gibi doğaüstü bir şekilde parlıyordu. İnsanlık dışı bir şekilde.

“Bunun senden gelmesi daha iyi olurdu, sence de öyle değil mi?” Ayna prens amansızca devam etti: “Ne de olsa ona istemediğini düşündüren sendin. Uzak durması için onu ikna eden *sendin*. Çok mükemmel. Çok... etkili.”

Bu sözlerden anlam çıkarmak Ying için çok zor oldu. Gerçek Zhang Lin hakkında bildiğini sandığı şeylere göre çok tuhaftı. Yansımasını ona tercih ettiği için onuru kırılmış ve Ying’e bu yüzden kızmamış mıydı? Sanki Ying’i kurtarmak için dünyayı aşip ordularını gönderirdi de! Ayna prens yalan söylüyor olmalıydı...

Ama ayna prensin yirmi yılı gerçek prensi taklit etmekle geçmişti. Onu en iyi tanıyan ayna prensti. Ying, gerçek prensi bu kadar kötü bir şekilde yanlış anlamış olabilir miydi? Ayna prene olan tutkusu gerçek algısını bu kadar mı kapatmıştı?

“Ama anlamıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “O beni korumaya çalışmıyordu. Beni tehlikeye *atmıştı*. Beni aynalarla dolu bir yere kilitledi. Balık olduğumu biliyordu...”

Yansıma Ying’in gözleri parladı ve dudakları hafif bir gülümseme ile kıvrıldı. “Ahh. *Bildiğini* mi sanıyorsun?”

“Bilmiyordu,” diye araya girdi ayna prens. “O aptal hiç sorgulamadan annesinin ona anlattıklarına inandı... Ki annesi de bunları Mei Po’dan duymuştu, yani senin saldırıya uğrayacağını. Ama artık biliyorsun ki...”

Yansıma Ying, “Mei Po *bizim* tarafımızda,” diye cümleyi bitirdi. “Prese, seni bir aynayla kilit altına alması için duyması gereken şeyleri o söyledi.”

Ying acıyla kolunun arkasına büzüldü.

Abartılı bir şekilde dudaklarını büzen ayna prens devam etti: “Zavallı, üzgün, *asil* prens. Tehlikenin sarayın *dışından* geleceğini sandı. Seni korumak için canını dişine taktı. Ama sen tüm bunlara rağmen onu hâlâ sevmiyorsun. Bir de insanlar bize soğuk der!” Başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı, boş kahkahası gölde yankılanıp bir kuş sürüsünün uçarak kaçışmasına neden oldu.

İki büklüm olan Ying midesini tuttu ve bedenini saran ağırlığa karşı koymaya çalıştı. *Bilmiyormuş*, diye düşündü çaresizce. *Bunca zamandır bilmiyormuş*. “Siz zalimsiniz,” dedi zayıf bir sesle. “Hayatlarımızla oynuyorsunuz, zalimlik bu...”

“Zalimlik mi?” dedi yansıması. “Hayır Ying, bizler *merhametli* davranıyoruz. En azından eğer senden nefret ediyorsa, gittiğinde de o kadar özlemeyecek demektir.”

İçindeki öfke bir anda patlayan Ying bağırarak yansımasının üzerine atıldı ama ayna prens onu yakalayıp iki kolunu da arkasından bağladı. Ying kurtulmak için çabalasa da ayna prens onu çok sıkı tutuyordu.

Ying’in bedenindeki kasılma, yerini buz gibi bir serinliğe bıraktı. Bunun tek nedeni ayna prensin onu tutuyor olması değildi.

“Öldürmeden önce,” dedi yansıma Ying yaklaşarak, “sana teşekkür etmek isterim. En zor kısmın seni aynalardan geçirmek olacağını sanmıştım ama senin onlardan durmadan geçip,

geçidi daha da çok kırma hevesin bize çok yardımcı oldu.” Ayna prens kızı kenara doğru sürüklerken yansıma Ying de güldü. “Ama artık hizmetine gerek kalmadığını söylemekten üzüntü duyuyorum, prenses. Sana, geçit tamamen açılmadan önce ihtiyacımız vardı.” Yansıması, Ying ile burun buruna gelecek kadar yaklaştı. “Artık yıkıldığına göre,” dedi dişlerini gösterip sırtarak, “sana da ihtiyacımız kalmadı.”

Ying çırpındı ve yansımasını ısırarak için atıldı. Ama prens çok güçlüydü. Ying’i dizlerinin üzerine çökeltti ve başını suya soktu.

Ying nefesini mümkün olduğunca uzun süre tutsa da sonunda soluk alma arzusuna yenildi. Çığlık attı. Ağzına, boğazına ve ciğerlerine su doldu.

Ayna prens kısa bir an için elini gevşetti ve Ying öksürüp sular püskürterek kafasını çıkardı. Bu kısacık molanın ardından başı yine suya sokuldu. Korkusu, sahneyi telaşlı bir netlikle fark etmesini sağladı. Yansıması konuştuğunda sesi Ying’in kulaklarında gürültüyle çınladı.

“Bunun işe yarayacağından emin misin? *Balık* olmasına rağmen boğulabilir mi?”

“İnsan formunda.” Ying, ayna prensin yüzünü göremese de sesindeki aşağılamayı duyabiliyordu. “Merak etme, işe yarar.” Ying’in saçlarını daha sıkı tutunca kız acıyla bağırdı. Bir nefes daha alamadan başı yine suya sokuldu.

Ying irkilerek çırpındı. Çırpınırken kulaklarına sular doluyordu.

Buraya kadardı. Enerjisi tükeniyordu. Yüzünü kaplayan baloncuklar görüşünü engelledi. Panikle her iç çekişinde daha fazla su yutuyor, göğsü hızla inip kalkarken göğüs kafesi patlayacak gibi oluyordu.

Derken nefesi kesildi. Karanlık, baş döndürücü bir his her yerini kapladı ve bilincini bir tünele hapsetti. Tepesinden gelen

sesler duyuyordu. Yansıması boğuk ama net bir şekilde, “Öldü mü?” diye soruyordu.

Ying bedenini kıpırdatmamak için kendini zorladı. Bu tek kaçış şansıydı. Eğer öldüğünü sanırlarsa, o zaman ufak bir şans, minik de olsa bir olasılığı...

“Ölmüş.” Ayna prensin boğuk sesi geldi. Sonra Ying’i baş aşağı göle itti.

İşe yaramıştı. Ying suyun altında iç çekebilse çekerdi. Ama hiç kıpırdamadan karanlığa teslim olmayı seçti.

Saçları bir taç gibi başında toplanırken bedeni bulanık sulara batıyordu. Algıları kapandı diye mi böyle hissediyordu, emin olamadı ama etrafını derin bir sessizlik sardı. Bir sazan sürüsü bu yeni gelen yabancıyı incelemek için yukarıya yükseldi.

Burası sıra dışı bir şekilde huzurlu, sessizlikle kaplı, tepeden kesik kesik gün ışığının girdiği bir yerdi. Akıntıyla taşınan *Simya Kitabı*nın sayfaları etrafında süzülüyordu. Bağırarak sayfaları yakalamaya çalıştı ama hepsi de dönen yapraklar gibi ellerinden kayıp gitti.

Kendi kendine, her an bariyeri geçip dünyasına çıkacağını söyledi. Ama gittikçe daha çok dibe batıyor, kurtuluşu kayıp gidiyordu. Yarı kapalı bilinciyle paniklemeye başladı.

Ya bu kez işe yaramazsa, ne olurdu?

Sazanlar aynı anda hızla uzaklaştı. Sırtındaki göushé yarası acıyla sızladı. Keskin bir şey tenini dürtüyordu. Suya kan damladı ve kanat gibi onu sardı. *Neler oluyor?* diye düşünürken inledi. Çığlık atamıyor, acıdan kaçamıyordu.

Çevresini saran sazanlardan yeleler, bacaklar, sakallar ve pençeler fişkırmaya başladı. Etrafını sardıkça büyüyor ve bükülüyor, ilahiler söyleyerek balık formundan çıkıyorlardı.

Bulanık renklerle suya dalıp çıkmaya ve hızla ilerlemeye başladılar. Kırmızı, siyah, beyaz, altın sarısı. Birkaçı akıntıyla dönen kitabın sayfalarına burunlarını değdirip çekiliyordu.

Su... Bu, Üç Hazine'den *qi* olan değil miydi? *Qi, su gibi akan enerjidir* diyordu şarkıda. Yoksa suya batmak Ying'in aynaları kontrolü altına almasının ilk adımı mıydı?

Artık balıklar balık değildi. Hepsi de güçlü ve pullu bedenleriyle suyu bulandıran ejderhalardı.

Memleketindeki nehirde kendisine anlatılan masaldaki gibiydi. Masalda nehirdeki akıntıya karşı yüzen altın bir sazandan bahsediliyordu. En sonunda ünlü Ejderha Geçidi olan Longmen'le karşılaşıyordu. Burası aşılması imkânsız, yüksek bir geçitti ve şelalelerin en tepesinde yer alıyordu.

Akıntıya karşı yüzebilecek kadar talihli olan sazan, dalgalarla boğuşacak, şelaleden inecek ve nihayetinde geçitten atlayarak ödüllendirilecekti. Ödül? Zavallı bir balıktan tüm zamanların en güçlü efsanevi yaratığına dönüşmekti: ejderhaya.

Bu masal büyük güçlükler karşısında yılmadan direnç göstermekle ilgili bir masaldı.

Ying bir balıktı. Balık *oydu* ve şimdi de dönüşüyordu. Geçmişteki altın sazan gibi -ve etrafında yüzen balıklar gibi- bir seçim yapmalıydı: pes etmek ya da galip gelmek.

Boyun eğmeyi, ölmeyi, sessiz derinliklere batmayı seçebirdi. Veya dönüşümü tamamlamayı seçerdi. Bu güce sahip olmayı seçerdi. Ejderha Geçidi'nden atlardı.

Hayatı seçerdi.

Altında kocaman bir şey yüzüyor, sırtını gölün yüzeyine, karanlık suların loş ışıkla buluştuğu yere doğru dürtüyordu. Ying havanın, güneşin ve dış dünyanın olduğu o yere ulaşması gerektiğini biliyordu. Başını kaldıramayacak kadar bitkin olsa da dikkatini yukarıya verdi. Yapması gereken tek şey yüzeye ulaşmaktı... Sadece birkaç metre kalmıştı...

Ying sudan çıkar çıkmaz kendine geldi. Bir ejderhanın üzerindeydi ve her yerinden sular damlıyordu.

28. BÖLÜM

Ying'in yelesine yapıştığı ejderha göğe yükseldi. Uzun ve yılan gibi olan ejderhanın pulları yoğun koyu kırmızı renkteydi, yani Ying'in dönüştüğü sazanın rengine. Uçarken gölün üzerine koca gölgesi yansdı. Islak saçları Ying'in yüzüne çarpıp yapışıyordu. Ying derin bir nefes aldı, az evvel neredeyse boğulacak olmaktan dolayı allak bullak olan zihni netleşmeye başladı. Kanatsız bir şekilde havada uçan ejderhanın güçlü boyun kasları, Ying'in ellerinin altında gerilip esniyordu.

Ying cesaret edip aşağıya bakınca, yansıma Ying ile ayna prensin şaşkınlık içinde ona baktıklarını gördü.

İçini büyük bir heyecan dalgası sardı ve hoplamamak için kendini zor tuttu. Ejderha ile arasında bir bağ olduğunun, yapması gereken tek şeyin ona bir emir vermek olduğunun ve ejderhanın onu hemen anlayacağının bir şekilde farkındaydı. Ying artık nihayet bunu gerçekten hissediyordu: o *balıktı*, o ejderhaydı ve hem kendi dünyasını hem de oradaki herkesi kurtaracaktı.

“Xià!” diye bağırdı sesi rüzgârdan kesilerek. “În!” Ejderha başını eğip Lotus Köşkü’ne doğru inişe geçti. Yaratık korkunç bir hızla ilerlerken Ying’in midesi kasıldı, oluşan türbülans gölün yüzeyinin dalgalanmasına neden olmuştu. Ayna prens ve yansıma Ying kendilerini korumak için aynı anda eğilince, Ying çok tatmin olduğunu hissetti.

Nefes kesen birkaç saniye içinde ejderha sanki Lotus Köşkü’ne çarpacak gibi oldu. Ama yaratık son anda, çok nazik bir hamleyle tekrar gökyüzüne doğru yükseldi.

Ying geri dönmeyi ve çalılarının arasında gizlenen bu iki küçük figürden intikam almayı düşündü. Ama sonra bundan vazgeçti.

Önce kurtarması gereken bir dünya vardı.

Yoğun bir şekilde gölün yüzeyine odaklandı. Daha emrini vermeden, ejderha sanki binicisiyle bir bütünmüş gibi cevap verdi. Pençeli ayaklarını bedenine doğru kıvrıp hızla gölün merkezine daldı.

Bu çok karmaşıktı. Ying daha önce korkunç hızdaki bir ejderha ile yansıyan bir yüzeyden hiç geçmemişti. Bir an neresinin yukarısı, neresinin aşağısı olduğunu ayırt edemedi. Gerçi saniyeler sonra ejderha gölden fırladı ve doğrudan savaşın ortasına uçtu.

Geriye çok az asker kaldığını gören Ying’in midesi kasıldı. Sayıca çok azlardı. Aoyinlerin hepsi ölmüştü ki bu mantıklıydı zira gövdeleri kılıçlar tarafından parçalabiliyordu. Ama fēngshēngshòuların hepsi hâlâ canlıydı. Bir düzine kadar insan muhafız -yoksa yansımaları mıydı?- savaşa devam ediyor, düşen yoldaşlarının cesetlerinin arasında, çamurda mücadele ediyordu.

Ying olduğu yerden, ejderhanın sırtından sahneyi çılgınca taradı. Sonunda gerçek prensi gördü. Kan, bağırsak ve kim bilir başka nelerle sırlıklam olduğu için fark edilmesi çok zor

olmuştı. Ama onun prens olduğunu boyundan, geniş sırtı ve omuzlarından ve akıcı dövüş stilinden anlamıştı.

Ejderha kükredi.

Birbirine benzer insan ve canavarlar başlarını kaldırıp baktı. Adamlardan birkaçı kendilerini korumak için eğildi ama diğerleri öylece durup şaşkınlık içinde çığlık attı. Gözleri Ying'in gözlerine kilitlenen prens dışında. O ne yapacağını bir şekilde biliyordu.

"YATIN!" diye bağırdı. "YERE YATIN!"

Üçüncü kez söylenmesine gerek yoktu.

Adamlar kendilerini yüzüstü yere atarken ejderha, yelesiyle bir toz fırtınası yaparak alçaldı. Sonra ağzını açtı... ve nefes verdi.

Nefesi Ying'in daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Rüzgâr gibiydi ama değildi. Hem nemli hem de buz gibiydi. O nefeste antik bir güç, tanrıların insanlara eşlik ettiği ve gökyüzünün dünyanın bir uzantısı olduğu dönemin geçici bir yankısı vardı.

Fēngshēngshòular göle doğru uçu. Uzaklaşmaya çalışan bazıları tiz bir sesle çığlık attı. İki yansıma da dâhil, yaratıkların çoğu birbirlerini âdeta ezercesine dönüp göle atlayacak kadar korkmuşlardı.

Ejderha tepede daireler çizdi ve Ying'in başı dönene dek hızlandı. Çalkantılı gölün yüzeyindeki dalgalar gittikçe yükseliyordu. Elementlerin efendisi dalgaları çağırıyor, gölün kıyılarına ardı ardına büyük bir şiddetle çarpmalarına neden oluyordu.

Ying suyun tuhaf, neredeyse duyarlı bir şekilde hareketlendiğini gördü. İleriye doğru uzanan birkaç küçük dalgayı, devasa bir gelgit dalgası takip etti. Geriye kalan ayna canavarları kapladı ve hepsini gölün karanlık sularına, diğer taraftaki kendi dünyalarına geri gönderdi.

Girdaba kapılmış olan askerlerden biri haykırdı. Prens derhâl uzanıp yoldaşını bileğinden yakaladı ve onu sudan çekmeye çalıştı.

Hızla düşünen Ying, ejderhayı aşağıya yönlendirdi. Ejderha o devasa bedeninden beklenmeyecek bir nezaketle iki adamı göl kenarından çekip yere indirdi.

Dalgalar bir anda duruldu. Gölün yüzeyi cam gibi oldu. Bütün fēngshēngshòular gitmişti. Kabaran ve gelgit dalgalarıyla çalkalanan gölün o hâlinden eser yoktu.

Ying, “İn,” diye komut verdi ve ejderha alçaldı. Yere inerken toprak titredi. Ejderha başını iki yana salladı ve Ying’in kayarak inmesi için boynunu indirdi.

“Ying!” diye koştu gerçek prens. “Ying! *Sensin*, değil mi?” Birkaç metre ötede durup kızın yanağındaki kesiğe baktı.

“Evet, benim.” Ying ıslak saçlarını omzundan geriye doğru attı. Sırtından sular damlıyordu.

“Geri... Geri döndün.”

“Elbette döndüm.” Ying sesindeki rahatsızlığı belli etmeye çalıştı. “Ben canavar değilim.”

Prens bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra yanlış bir şey söylemek istemiyormuş gibi tekrar kapattı. Ying gözlerini devirdi. “Biliyorum. Biliyorum. O bir canavar. Söylemene gerek yok.”

Prens iki elini de kendini savunur gibi kaldırdı. “Söylemeyecektim ki.”

Ying başını çevirdi. “Sorun değil,” dedi ağlamamaya çalışarak. “Sen başından beri haklıydın. O bir canavar.”

Bir duraksama oldu. “Konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

Prens sustu. Daha fazla zorlamadı.

Eğilip, gölden yüzüne biraz su çarptı. Damlalar bronz tenli boynundan kayıp zırhının yaka hattından içeriye doğru inerek kayboldu. Ying dikkatini dağıtmak için başını çevirdi. Geriye kalan muhafızlar başlarını eğmiş, kıyıda bekliyorlardı. Çok fazla kayıp vardı.

“Adamların için gerçekten üzgünüm,” dedi Ying.

Ejderha burnuyla yerleri dürttü ve mide bulandıran bir çıkırtıyla, cesetlerden birini çenesiyle kavradı. Ying ürperdi.

“Cesurca savaştılar.” Prens ayağa kalktı ve yüzünde kederli bir ifadeyle Ying’e döndü. “Tam vaktinde geldin, Ying. Şu âna dek üçüncü kez hayatımı kurtardın. Belki de bir dahakine ben seninkini kurtarmalıyım.”

Kıpkırmızı olan Ying yüzünü prene döndü. “Aslında bizi kurtaran ejderhaydı.”

Prens ejderhaya baktı. Yaratığın kemikleri çiğnediğini görünce irkildi. “Doğru. Ejderha. Nereden geldi bu?” diye sordu sanki çok normal bir şeymiş gibi konuşmaya çalışarak. Ying, onun bu beklenmeyen durum karşısında sakin davranmaya çalıştığını hemen anladı. Ejderhaların var olmaması gerekirdi. En azından bu dönemde.

“Gölden,” dedi. Ejderhaya yaklaşıp çekinerek elini uzattı. Ying iyice sokulunca yaratık başını kaldırdı.

“Aslında bir balıktı,” dedi Ying yüksek sesle. Ejderhanın koyu kırmızı pullarla kaplı boynunu okşadı. Yaratığın parlak kırmızı teni beklenmedik şekilde pürüzsüz ve sıcaktı. Ejderha amber rengi gözlerini kapattı ve göğsünden yükselen hafif bir inilti duyuldu. Ying sonraki sözlerini daha çok kendine söyledi: “Ben bir balıktım.”

O, *balıktı*. Balık, ejderhaya dönüşmüştü ve belki... Belki balığın dönüşümü Ying’in içindeki bir şeyi de tetiklemişti. Belki de bu, aynaları kapatma yolculuğundaki ilk adımıydı.

Ama büyük bir sorun vardı: Hâlâ bir sonraki adımını çözemiyor, teorilerinin içinden bir türlü çıkamıyordu.

Eğer Li Ming'in şarkısının bu işle bir ilgisi varsa, Ying'in onu bulması veya simyayı uygulamak için Üç Hazine'yi kullanması gerekirdi. Ama bu Üç Hazine *neredeydi*? Halk şarkısı bazı ipuçları verse de hâlâ belirsiz ve yararsızdı. Üstüne üstlük Ying *Simya Kitabı*'nı da kaybetmişti. Yani başladığı yere geri dönmüştü.

Prens konuşmaya başlayınca Ying'i düşüncelerinden çekip aldı. "Senin dediklerini mi yapıyor?" diye sordu. Başıyla ejderhayı işaret etti.

"İletişim kurabiliyoruz, evet." Şu an ön ayaklarını yalamakta olan ejderhaya baktı. "Ama benim söylediklerimi yapıp yapmıyor olması başka bir hikâye."

Prens de kızın yanına gelip elini ejderhanın üzerine koydu.

"Onlarla konuşabiliyor olman sürpriz değil bence," dedi ve yan yan Ying'e baktı. "Bu sana ailenden geçmiştir, değil mi? Yani çok uzun zaman önce gölde yaşadığınız söyleniyor. Ataların balıkları ejderhaya dönüştürür ve üzerlerine binip nehir yatakları boyunca gezermiş."

"Doğru." Ying hafifçe gülümsedi. "Atalarım peri masallarına düşkünmüş."

"Ataların çok güçlüymüş. Ve çok dikkatli." Kaşlarını kaldırdı. "Bu da beni şaşırtmadı."

Ying gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Ailemle ilgili çok şey biliyor gibisin."

Birbirlerine yakın, çok yakın duruyorlardı. Ejderhanın göğsünden yayılan titreşim Ying'in başını döndürdü. Yaratıktan ve prensin kendisinden yayılan ısı onu sardı. Prens başını aşağıya indirdi, nefesi Ying'in yanaklarını gıdıkladı. Onunla ilgili her şey yıkıcıydı: yüzü, varlığı, ayna prene olan benzerliği. Sadece

ona bakmak bile kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu.

Ying farklılıklara odaklanmak için kendini zorladı. Mesela ısıya. Ayrıca ayna prensin aksine, gerçek prensin gözlerinde hafif morumsu ve yanardöner bir ışıltı yoktu. Onun gözleri derin ve koyu kahveydi. O kadar koyuydu ki neredeyse siyah gibiydi. Ve gölün kendisi kadar gizemli.

Acaba onu öldürmeye çalışmadan önce ayna prens doğruyu mu söylemişti? Gerçek Prens Zhang Lin, yansıma Ying kendisine saldırmadan önce hakikaten aynalarla ilgili hiçbir şey bilmiyor muydu? Yoksa ona güvensin diye yansımalar Ying'e yine yalan mı söylüyordu? Ying şu an hiçbir şeyden anlam çıkaramıyordu. Hele ki prensin dudakları onunkilere bu kadar yakınken ve başını döndüren o bakışları karşısında.

Kalbi hızla atarken, *beni öpecek*, diye düşündü. Ve ilk kez, belki ama sadece belki, bunu istediğini fark etti.

Fakat prens tuhaf bir şekilde geriledi. Büyü bozuldu.

"Elbette biliyorum," dedi prens bir anda ciddileşerek. "Bizimki gibi bir eşleşme söz konusu olduğundan, ihtiyatlı olmak için gereken araştırmayı yaptım."

Ying'in boynu utançtan kıpkırmızı oldu. Bunu gizlemek için arkasını döndü. Prens, kızarmış yüzünü görmesini, şaşkınlığını hissetmesini istemiyordu. Bir an için onun neredeyse kendisini...

Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu. Ying hiçbir şey düşünmemişti. Hiçbir şey beklememişti. Zorla derin bir nefes alıp aklındaki şeyleri bir kenara itmeye çalıştı. Bunlar ayna prene olan hislerinin kalıntısıydı sadece. Hepsi o kadar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ejderhaya ve elini boynuna koydu. Yaratık bir an için başını kıvırdı, sonra yere doğru eğilip burnuyla Ying'in olduğu yöne doğru bir şeyi dürttü. Ying

ilk etapta geri çekildi ama dikkatle bakınca bunun ejderhanın yemeğinin bir parçası olmadığını gördü.

Yerdeki şeyi alınca ejderha tatmin olmuş gibi hırladı. “Nedir bu?” diye fısıldadı Ying şaşırarak. Bu, bir şeyden kalan ıslak bir yumruydü.

Yüreği hızla atarken yumruyu açtı.

Bir parça parşömen.

Zihninin derinliklerinde yumuşak bir fısıltı yükseldi.

Bu bir sayfaydı... *Simya Kitabı*’ndan bir sayfa.

Ying, Zhang Lin gördü mü diye çaktırmadan baktı (görmemişti) ve kâğıdı katlayıp botunun içine sıkıştırdı. Gerçek prence tamamen güvenmesi için iki yalancı yansımanın sözlelerinden çok daha fazlası gerekiyordu.

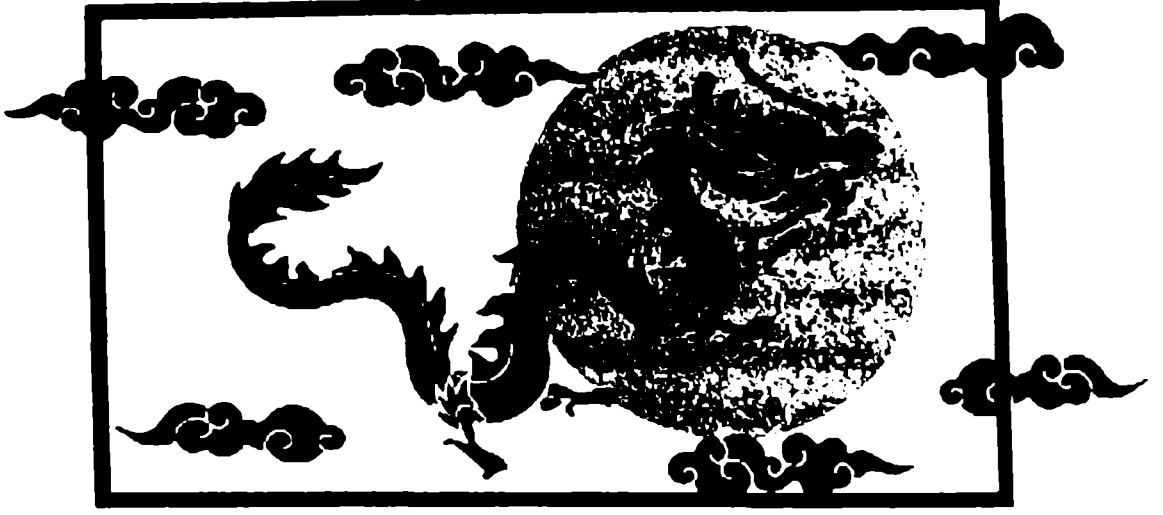
Artık tatmin olmuş olan ejderha ayağa kalktı. Ying ve prens geri çekilmek zorunda kaldılar. Ejderha, yılanı benzeyen devasa bedenini kıvırdı. Sarı gözlerinden biriyle Ying’e göz kırparak yelesini salladı, ayaklarını büktü ve gökyüzüne yükseldi.

Ejderha uzaklarda bir pırıltı hâline gelene dek Ying ve prens arkasından baktılar, yaratığın ince uzun gövdesi havada dalgalanarak uzaklaştı. O kadar yükseldi ki neredeyse gözden kayboldu, sonra başını yere doğru çevirdi ve çivileme göle indi. Hafif bir su sesi ve arkasında minik dalgalar bırakarak gitti.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” Ying ejderhanın gölde kaybolduğu noktaya bakıyordu.

“Söyle bakalım.”

Arkasını dönüp kaşını kaldırdı. “Bariyer yıkıldı,” dedi Ying. “Savaş başladı.”

29. BÖLÜM

Ying saraya geri döndüğünde yorgunluğunun yerini hizmetçileriyle yeniden bir araya gelme sevinci aldı. İkisine de sarıldı, gözleri yaşarıyor, son birkaç saatte yaşanan olaylar sonunda bedeninde tezahür ediyordu.

Daha sonra yalnız kaldığında *Simya Kitabı*'nın sayfasını inceleyebilirdi. Ama şimdilik beklemesi gerekecekti.

Li Ming ile Fei fei onu gördüklerine çok sevindiler ama berbat görünüyor olması hiç hoşlarına gitmemişti. Li Ming şaşkın bir ifadeyle, "Leydi Ying," dedi. "Saçınıza ne yaptınız?"

"Boş ver," diye cevap verdi Ying. Bir kenarda durmuş, elbisesinin eteklerini büken Fei fei'ye baktı. "Siz..."

Hizmetçiler birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Gözleri yaşlarla parlayan Li Ming, uzanıp Fei fei'nin elini tuttu.

"Sizi ahırda bıraktıktan sonra," diye açıkladı, "saray muhafızlarına haber verdim. Ama sonra Fei'yi buldum ve..."

"Ah, prenses," dedi Fei heyecanlı. "Lütfen onayladığınızı söyleyin. Sizin için bir sakıncası olmadığını..."

Ying şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırptırdı. “Neden *benim* onayıma ihtiyacınız olsun ki?”

Fei Fei önce Li Ming’e, sonra Ying’e baktı. “Çünkü... Çünkü siz bizim patronumuzsunuz, majesteleri.”

“Ah, Fei.” Ying başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. “Bu, bahsi geçen konuda söz hakkım olduğu anlamına gelmez.” Öne doğru ilerleyip ikisinin de ellerinden tuttu. “Sizin için mutluyum, gerçekten.”

Bu konuda samimiydi.

Ying kendini sorunlarına, hizmetçilerine dikkat edemeyecek kadar kaptırmıştı. Birbirlerinin etrafında sanki birbirlerini çok iyi tanıyorlarmış gibi nasıl dolandıklarına dikkat edememişti. Her işi birlikte yapmak için nasıl bahaneler uydurduklarına. Fei fei’nin nazik, gayretli kişiliğinin Li Ming’in heyecanlı kişiliğine nasıl da mükemmel şekilde uyum sağladığına. Ve birlikte hanımlarına hizmet ederken nasıl keyifli -gerçek, samimi bir keyif- olduklarına.

Eğer Ying onların yarısı kadar mutlu olsaydı çok sevinirdi.

Ying’in hizmetçileri onu temizleyip giydirmek için hevesle bekliyordu. Ying’in onların yardımı olmadan bu rezalet görüntüden kurtulamayacağını söyleyerek tartışılar. Birkaç fısıltılı, acil konuşmanın ardından -ki çoğu birbirlerine imalı bakışlar içeriyordu- Ying tartışmayı kazanmayı başardı. Biraz zor da olsa sonunda onları başından savabildi.

Ying yalnız kalınca ayna prensin ihanetinin acısını iliklerine kadar hissetti. Nar kokulu suyla dolu küvete girerken Lotus Köşkü’ndeki olayları düşündü. En kötüsü, prensin onu kendi planları için kandırması ya da bir pislik olduğunun ortaya çıkması değildi. Hatta ona ihanet etmek, öldürmek ve dünyasını işgal etmek için yansıması ile iş birliği yapması bile değildi. Hayır, en kötüsü Ying’in bu yalanlara kanmış olmasıydı. Ona âşık

olmasıydı. Hayatında ilk kez âşık olmuş ama şu an yüreğinde aşk yerine berbat bir acıyla kalakalmıştı.

Birkaç kez aynalara çekilmiş, geçidi yıkmış ve Crimson İmparatorluğu'nun öğretilerini içeren *Simya Kitabı*'nı kaybetmişti. Ve bunların hepsinin sebebi ayna prensine güvenip, onun kurduğu tuzağa düşmüş olmasıydı.

Aptal, aptal kız, dedi kendi kendine. Ama gerçek prens bir zamanlar ona aptal değil, nazik olduğunu söylemişti. İçinden *ona da* küfretti. O ne bilirdi ki? Ying'i çok az tanıyordu, kim olduğuna dair çok az bir fikri vardı.

Su çok sıcaktı ama Ying bunu neredeyse hiç hissetmedi. Dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sardı ve içinde derin bir boşluk oluşana dek karanlığa gömüldü.

Savaşırken, diye düşündü, *kalp ağrım geçecektir*. İyi de o kim oluyordu da bu savaşı kazanıyordu? Onun bariyeri kapatması gerekiyordu ama bunun yöntemi suda paramparça olmuş bir kitabın içindeydi. Ama... kitap! Kitabın bir parçası *ondaydı*. Evet, tek bir sayfa ama yine de bir sayfaydı işte. Ying küvetten fırladı, üzerinden sular damlayıp buharlar yükselirken hızla açık sarı bir hánfú giydi.

Tek bir sayfanın doğru bilgiyi içerme şansı ne kadardı? Bu çok küçük bir olasılıktı ama yine de... kader o parşömeni Ying'e getirmiş olabilirdi. Ya büyülü bir yaratık olan ejderha o sayfayı tanıdıysa? Ya ejderha o sayfayı özellikle sudan çekip aldıysa?

Yıldızların şu an en çok ihtiyacı olan kurtuluşla büyülü bir iş birliği yapmaları mümkün müydü?

Aceleyle eteğini bağladıktan sonra kenara attığı botundaki nemli ve buruşuk kâğıdı çıkardı. O sessiz ve uğursuz fısıltı yine tenine işleyip ürpermesine yol açtı. Bir anda izlendiği hissine kapıldı.

Derin bir nefes alıp bu hissi yok saymaya çalıştı.

Parşömen sudan şişmiş ve kırış kırış olmuş, üzerindeki yazılar dağılmış ve silinmeye başlamıştı. Ama büyük yazıldıkları için yine de okunabilir hâldeydiler. Onu suyun en kötü etkilerinden koruyan bir tür büyü olmalıydı. Ying parmak uçlarıyla kâğıdı şöminenin önüne götürüp kurutmaya başladı.

Ateşin altın ışıltısında sayfa gevşiyor gibiydi. Bu sırada Ying'in kafasındaki ses de bir uğultuya dönüştü. Kuruyan kâğıdı düzeltti ve yazılanları okumaya çalıştı. Çoğu ya eski olmasından ya suyun verdiği hasardan ya da her ikisi yüzünden okunmuyordu. Üstelik o antik ve anlaşılmaz dilde yazılmıştı.

Ying dişlerini sıktı. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey asla kolay olmuyordu. Bunu çevirmek biraz zaman ve başvurulacak birkaç kitap bilgisi gerektirecekti.

Ying sarayda, gerçekten oraya aitmiş gibi öz güvenli görünmeye çalışarak dolaştı. Yatak odasının kapısının ilk kez kilitli olmadığını görünce şaşırdı. Belki de Prens Zhang artık ona güveniyordu ama Ying henüz ona güvenmeye hazır değildi. Veya gözden kaçmış, kazara olmuş da olabilirdi. Her iki durumda da ne kadar vakti olduğunu bilmiyordu.

Arzu ettiği yere ulaşmak için acele etmesine rağmen istediğinden daha çok zaman harcadı ve birkaç hizmetçiden yardım aldı. Ying, İmparatorluk Kütüphanesi'nin sarayın batı kanadında ve insan yapımı hendeklerle çevrili olduğunu keşfetti. Kırmızı ve altın sarısı renkler ve sarı kiremitli çatılarla kaplı sarayın diğer binalarının aksine bu bina sade bir yapıydı. Ön kısmında kare şeklinde bir süs havuzu olan bina, yüksek bir platforma inşa edilmişti. Yeşile boyanmış sütunları, arduvazdan gri bir çatısı ve siyah çerçeveli, büyük pencereleri vardı.

Mermer basamakların tepesindeki girişi tek bir muhafız koruyordu. Ying'in köprüden geçtiğini görünce hemen kendini

yere attı ve önce yüzünün, sonra dizlerinin üzerine kapandı. Kendini çok tuhaf hissederek Ying ona teşekkür edip süslü çift kapıyı iterek açtı.

Binanın içi serin ve karanlıktı. Ahşap oymalı panjurlardan içeriye akşam güneşi sızıyordu. Ying daire şeklinde girişte durdu, saçlarından akan sular mermer zemine damlıyordu. Loş ışığa alışana dek gözlerini birkaç kez kırptırdı. Nereye gideceğinden emin olmadığı için biraz tereddüt etti, sonra merdivenlere yöneldi.

Çıktıkça çıktı. “HÜKÜMET”, “AKADEMİK”, “ÖZEL” başlıklı koleksiyonları işaret eden tabelaların önünden geçti. İlerledikçe daha kesik ve hızlı nefes alıyordu. Nihayet üzerinde “ÖZEL İLGİ” yazan bir tabelanın bulunduğu en üst kata çıktı.

İşte bu, diye düşündü ve rafları taramaya başladı. Amacı çeviri için birkaç kitap bulmak ve artık mahvolmuş *Simya Kitabı*’nın kalan sayfasını çözmek için işe koyulmaktı.

Kısa bir an için durdu ve sessizliği dinledi. Kâfur, deri ve eski kâğıtların o tanıdık kokusunu içine çekti. Evindeyken, vakit geçirmeyi en çok sevdiği yer kütüphaneydi. Resim yapmak ya da nakış işlemek sıkıcı geldiğinde sık sık kütüphaneye kaçardı. Gölgelelerin içinde, sıra sıra kitapların arasında çömeliip büyüclük ve büyüüyü anlatan ciltleri incelerken kendisine seslenen öğretmenlerini duymazlıktan gelirdi.

Nánmù ahşabından yapılmış olan raflar her türden kitap ve parşömenle doluydu, yüksekteki raflara ulaşmak için merdivenler vardı. Ying pelerinini çıkarıp yanındaki bir sandalyeye attı ve koridorlardan birinden başladı.

Raflarda bazı çok eski ve küf kokulu kitaplar duruyordu. Yürürken parmak uçlarını ciltlerin üzerinde gezdiriyor, arada bir kitap çekip kucağına alıyordu.

Kucağındaki kitapları dengeleyerek en üst rafları taradı ve gözlerini kısarak başlıklarını okumaya çalıştı.

“Ne arıyorsun?” dedi arkasından gelen ve sessizliği bölen bir ses. Ying korkudan sıçrayınca kucığındaki kitaplar düştü. Gü-rültüyle yere çarpan kitaplardan fıskıran toz, hapşırmasına ne-den oldu.

Prens dudağında yarım bir tebessümle raflardan birine yas-lanmıştı.

Kıpkırmızı olan Ying kitapları toplamak için çömeldi. Onun buraya geldiğini nasıl duymamıştı? “Hiç,” dedi huysuz-lanarak. Açıklanamaz bir sebepten dolayı, yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi hissetmişti.

Ayrıca, bir yanı hâlâ neredeyse öpüşecekleri o ânın etkisin-deydi.

“Ah,” dedi ona yardım etmek için çömelen prens. “Çünkü eğer özel bir şey arıyorsan sana yardım edebilirim, biliyorsun.”

“Ben iyiyim, sağ ol.” Son kitabı da alan Ying büyük bir hızla kalktı. Prens de aynı anda hareket etti ve o an daracık rafla-rın arasında, birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark eden Ying’in yüzü yandı.

Gereğinden fazla bir sertlikle hemen yandaki masaya kitap-ları *bam* diye koydu. Başını kaldırdığında prensin yerinden kı-pırdamadığını gördü. Ona bakıyordu.

“Burada ne yapıyorsun, Zhang Lin?” dedi sert bir ses to-nuyla. Arkasını dönüp kitapları karıştırmaya başladı. “Beni mi takip ediyorsun?”

“Hayır. Seni takip etmiyorum.” Prens, Ying’in görüş ala-nına girene dek yaklaştı. “Sadece... hizmetçilerden biri, bana senin saray koridorlarında dolanıp kütüphaneyi sorduğunu söy-ledi de.”

Ying ellerini beline koyup hızla prene döndü. “Yani beni takip ettin.”

Prens bir adım gerileyerek ellerini kaldırdı. “Hayır, Ying. Hizmetkâr gelip *beni* buldu. Tam babamı görmüş, dönüyordum...”

Ying’in göğsü sıkıştı. “Babanı mı?” Sesinin telaşlı çıkmasına engel olamadı. Zhang Lin’in bu doğaçlama görüşmesi *her şeyi* mahvedebilirdi. Her ne kadar prensin önceden onun aynalar yüzünden tehlikede olduğunu bilmediğine inanmaya başlasa da yansımaların anlattıklarına göre imparator ve imparatoriçe *biliyordu*. Bariyerin nihayet açıldığını öğrenirlerse, atalarının daha önce yedi kez yaptığı gibi onları Ying’i oraya zorla göndermekten ne alıkoyabilirdi? Hayır. İmparator ve İmparatoriçe Shan’e *güvenilemezdi*.

“Düşündüm ki... yaklaşan bir savaş olduğuna göre...” Prens durdu ve bakışları Ying’in sol kulağının arkasındaki bir şeye takıldı. Tekrar konuşmaya başladığında sözcükler ağzından aceleyle döküldü: “Ne de olsa babam imparatorlukta en güçlü adam, ben de düşündüm ki...”

“Düşünmedin, değil mi?” Ying saçlarını yolmamak için kendini zor tuttu. “Neyse, baban ne dedi?”

“Pek bir şey söylemedi.” Prens kaşlarını çattı. “Her zamanki gibi sarhoştı. Ki bu çok tuhaf. Eskiden hiç içmezdi. Ama artık o kadar çok içiyor ki bazen hangi günde olduğumuzu bile hatırlamıyor. Hatta benim kim olduğumu bile karıştırmış gibiydi. Bir ara bana abimin adıyla seslendi.” Bakışlarını indirdi ve gözlerini kırptırarak uzaklara çevirdi.

Ne cevap vereceğini bilemeyen Ying afalladı. Prensın abisi, yani tahtın eski varisi, bir savaşta ölmüştü. Bu yıllar önceydi. Prensın bu kadar incinmiş görünmesine şaşdırmamak gerekirdi.

Her ne kadar ona acısa da inadı baskın geldi. Prens bir kez daha onun yerine karar vermişti, hatta neyle ilgili olduğuna dair bilgisi olmadığı bir karar. Onu yine planın dışında bırakmıştı. Onu koruma niyetiyle hareket etmiş olması ya da düşüncesizliği

yüzünden böyle davranması Ying için hiç fark etmezdi. Bariyeri kapatmak Ying'in göreviydi. Savaşı kazanmak da öyle. Kehanet *Ying*'in üzerine kurulmuştu ve Ying'in ihtiyacı olan son şey, veliaht prensin ondan habersiz birtakım işler çevirmesiydi.

Gözlerini kısarak, "Sorumu hâlâ cevaplamadın, Zhang Lin. *Burada ne yapıyorsun?*" dedi.

Prensın gözleri geri çekilirmiş gibi açıldı. "Sadece yardıma ihtiyacın olur diye geldim."

Ying'in içinden bir ses, *anlat ona*, dedi. *Ona parşömeden söz et. O kütüphaneyi senden daha iyi biliyor. İşe yarayabilir.*

"O zaman yardım et!" diye haykırdı Ying öfkeyle. "Yardım etmek istiyorsan, et! Orada *dikilip durma! İşe yara!*"

Gözleri fal taşı gibi açılan prens birkaç saniye sanki söyleyecek bir şey bulamamış gibi sessiz kaldı. Ama sonra kendini toparladı. "Tamam," dedi. Kaşlarını kaldırıp, "Tabii bir daha beni zehirlemezsen," diye ekledi.

"Söz veremem," diye homurdandı Ying. "Beni kızdırıp kızdırmayacağına bağlı."

Prensın dudaklarında bir tebessüm geçer gibi oldu. "Yeterince adil," dedi ve sonra tekrar ciddileşti. "Tamam, neye ihtiyacın var? Kehaneti çözmek için bize ne yardımcı olur? Bir tarih kitabına mı ihtiyacımız var? Crimson İmparatorluğu hakkında mesela? Ya da bir..." Masaya yaklaşıp parmağını kitabın kapağında gezdirdi. "...çeviriye mi?" Kıza soru sorar gibi baktı.

Ying'in nabızı kulaklarında atmaya başladı. Prensın onun *Simya Kitabı*'nı bulup sonra da kaybettiğinden haberi yoktu. Daha da kötüsü, tüm bunların sebebinin ayna prene kapılacak kadar saf olduğundan kaynaklandığını bile bilmiyordu. Ve her ne kadar ona anlatması gerektiğinin farkında olsa da bir yanı prensın çok kızacağını ve onu aptallıktan daha fazlasıyla suçlayacağını düşünerek korkuyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı. Saçmalıyordu. Sırf *utanacak* diye dünyanın kaderini riske atmak mı? Onurunu bir kenara bırakmalı ve...

“Çevrilmesi gereken bir sayfam var,” dedi fikrini değiştirmeden önce. “Okuyamadığım antik bir dille yazılmış.”

“Yapılabilir sanırım,” diye cevap verdi prens. Elini uzattı. “Sayfayı görebilir miyim?”

Ying bir anlık tereddütten sonra hânfüsunun koluna gizlediği kırıksık sayfayı çıkarttı. O uğursuz fısıltılar yeniden başladı ve Ying parşömeni prensin eline tutuşturdu. Prens kâğıdı aldı, düzeltti ve inceledi.

Ying rahat bir nefes aldı. Fısıltılar bitmişti. Bu kitabın kendisini ne kadar huzursuz ettiğini ilk kez fark etti.

“Ying, bu simyayla ilgili,” dedi şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldıran prens. Ama sonra neler olduğunu anladı. Sonraki sözcükler ağzından telaşla döküldü: “Bu onu bulduğun anlamına mı geliyor? Bu sayfa *Simya Kitabı*’ndan mı?”

“Evet ama kitap... Kitap gölde mahvoldu. Kurtarabildiğim tek sayfa bu.” Daha fazla detay sormamasını umut eden Ying’in yanakları kızardı. “Kitabı Mei Po’nun çaldığı ortaya çıktı.”

Prens ona keskin bir bakış attı. “*Mei Po* mu çalmış?”

Ying başını salladı. “Mei Po’nun ayna versiyonu. Gerçek Mei Po’nun yerine geçmiş...”

Ying’in sözlerini sindirmeye çalışan prensin yüz hatları tiksintiyle gerildi. “Ama o kayboldu,” dedi sonunda ve kaşlarını çattı. “Kayıp olduğu bildirildi. Kimse onu bulamıyor... ayna versiyonunu da. Belki de sen öğrendiğin için... ayna olan kaçmıştır.”

“Ya da belki insan olan ölmüştür.” Ying ürperdi.

“Sadece saklanıyor olduğunu umalım,” diye cevap verdi prens ama sesinde şüphe vardı.

Bir süre sessiz kaldılar, derken Ying'in aklına bir şey geldi. "Bir dakika," dedi. "Kitabın simya ile ilgili olduğunu söyledin. Okuyabiliyor musun?"

"Evet, yani bazı silinmiş kısımlar dışında tabii." Prens hafifçe omuz silkti. "Antik diller öğreten bir öğretmenim vardı."

"Vardır tabii," dedi Ying yavaşça. Kalbi güm güm atıyor, nabızı damarlarını patlatacak gibi hızlanıyordu. Bunca zamandır bir çeviri bulmaya odaklanmış, hatta bunun için uzun mesafeler katetmeye bile hazırlanmıştı. Oysa prence sorabilirdi. "Peki o zaman, Bay Antik Diller Uzmanı... Söyle bakalım, ne yazıyor?"

30. BÖLÜM

“Bu bir tarif.” Prens başını yana eğip kelimeleri çözmeye başladı. “Bir tür simya iksiri için. Jingin yenilenmesi diyor.” Parşömeni Ying’e uzattı, o da prensin elinden kaptığı gibi elbisesinin koluna geri koydu.

Heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Hemen sonuca atlamak istemiyordu. Ama... *jing*. Üç Hazine’nin ilkiydi. Jing, qi ve shen. Enerjisi *yin* ve *yang*’a bölünmeden önce, her insanın doğarken sahip olduğu şeydi. Eğer bu tarif insanın jingini yenilemek içinse, bu belki de Üç Hazine’nin önemini çözmeye bir adım daha yaklaştıkları anlamına gelirdi. “Peki, tarifin içinde ne var?”

Prens hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kapattı. “Kurşun, zincifre ve sıvı altın...” Duraksadı.

“Ve?”

“Sonra kesiliyor. Başta sanırım yine jingin yin ve yanga bölünmesiyle ilgili bir sürü yazı var. Belki... Belki bu iksir söz

konusu sürece yardımcı oluyordur. Anlamak zor... Mürekkep çok dağılmış.”

Ying'in içi patlamaya hazır bir enerji varmış gibi kasıldı. Her ne kadar emin olamasa da alaka kurulamayacak kadar büyük bir tesadüf olamazdı: *Simya Kitabı*'nın Üç Hazine ile ilgili bilgi içermesi. Li Ming'in şarkısı da aynı konudan söz ediyor ve ruhları bağlamaya atıfta bulunuyordu. *Jing tüm yaşamın başladığı özdür*, diyordu şarkı ve sonra, *ateş bağlanan ruhları serbest bırakacaktır*, şeklinde devam ediyordu.

Dahası Mei Po da simyadan söz etmişti... Ayna dünyanın geçidini mühürlemek için Crimson İmparatoru'nun simya yaptığını ve Ying'in de aynısını yapması gerektiğini söylemişti.

Belki ama sadece belki, bu tarif bizzat Crimson İmparatoru'nun kullandığı tarifti. Ve eğer gerçek tarif *Simya Kitabı*'ndaysa, Mei Po'nun -kendisi de bir ayna varlık olan- onu çalmış olmasına şaşmamak gerekirdi. Ya onu Ying'den saklamak... ya da kendisi kullanmak istemişti.

Ying'in sadece tek bir sayfa kurtarabilmiş olması çok kötüydü. Tarif yarımdaydı.

Ying bir süre dudağını çiğneyerek öylece durdu. Ayna Mei Po bir sorundu, gerçek dünyada hâlâ varlığını sürdürüyordu ama Ying onun nerede olduğunu veya ne planladığını bilmiyordu. Ya Mei Po simyayı ezberlemiş ve yapmaya başlamışsa? Gerçi Ying olmadan tabii ki tüm geçidi kontrol altına alamazdı. Balık Ying'ken bu mümkün değildi... Yani geçidi kapatacağı öngörülen kişiyken.

Yine de kaybedecek vakit yoktu. Mei Po dışarıda bir yerlerdeydi ve Ying'in acele etmesi gerekiyordu. Neyse ki aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı. Hızla ilerlerken, “Simya bölümü nerede, Zhang Lin?” diye seslendi omzunun üzerinden.

Prens ona yetişmek için adımlarını biraz hızlandırdı ve sırtına elini koyup Ying'i durdurdu. Ying şaşkın bir çığlık attı.

Biraz ürkmüştü. Zhang Lin'in elinin baskısını fark etmemiş gibi yapmaya çalıştı, bedeninden yayılan ısıyı ve beline kılıcının kabzasının değmesini de.

"Yanlış yöne gidiyorsun, prenses," diye fısıldadı prens, kızın kulağına. Ellerini Ying'in omuzlarına koyup onu nazıkçe çevirdi ve işaret etti. "Bu tarafı dene."

Prensin sıcak nefesi kızın kulağını gıdıkladı ve kalbi son derece hızlı, hatta sesli atmaya başladı. Verdiği tepkiden utanarak prensten uzaklaştı ve omuzlarını dikleştirip gösterilen yöne doğru yürümeye başladı.

Sürekli böyle haber vermeden belirmesi çok... *sinir bozucuydu*. Her konudaki, hatta ona yönü tarif ederken bile takındığı kendini beğenmiş hava da öyle. Tamam, burası onun sarayydı ama yine de... Sinir bozucuydu işte.

Telaşla doğru koridora ulaştı ve raflardan kitapları kendi kendine çekmeye başladı. Kitapları konularına göre seçiyordu. İksirler, enerji transferi gibi... derken en tepede kalın, siyah deri bir cilt fark etti. Oldukça umut verici görünüyordu.

Üzerinde "ÖLÜMSÜZ SİMYA: CRIMSON İMPARATORU'NUN ÖLÜMSÜZLÜĞE NASIL ULAŞILACAĞINA DAİR NOTLARI" yazıyordu. Özellikle Üç Hazine'den bahsedilmiyordu ve Ying bildiği kadarıyla, ölümsüz falan olmak istemiyordu. Ama eğer kitap Crimson İmparatorluğu döneminde yazılmışsa, o zaman belki de işe yarar bir şeyler içeriyor olabirdi.

"Şunu almam lazım," dedi Ying kitap yığınlarını prensin kollarına bırakarak. Ahşap merdivenlerden birini çekip hizaladı. "Merdiveni tutar mısın?"

Prens kucağındaki kitapları dikkatle yere bırakıp merdivenin altına geçti.

Eteklerini toplayıp bacaklarına saran Ying merdivenden çıkmaya başladı. Merdiven aşırı uzundu... ne zaman aşağı

baksa Ying'in başı dönüyordu. Neyse ki prens sımsıkı tuttuğu için merdiven bir santim bile kıpırdamamıştı.

En tepeye varınca kitabı çekip yerinden çıkardı. Kitap direniyor muydu yoksa bunu Ying mi hayal ediyordu? Peki, şu an kulaklarındaki o fısıltı sesi de neydi... *Simya Kitabı*'nda duyduğunun çok benzeri olan?

Huzursuzluğunu görmezden gelip kitabı raftan aldı ve göğsüne yapıştırdı. Kitap garip bir şekilde sıcaktı -özellikle de kütüphanenin en az kullanılan kısmındaki bir rafta olduğu düşünülünce- ve beklediğinden çok daha ağırdı. Bir anda kitabı tutmak istemedi. Onu yakınında bile istemedi. Eğer kitapla birlikte aşağı inmeye çalışırsa kesinlikle düşeceğini hissetti.

"Şey, Zhang?" diye seslenirken sesinin nasıl titrediğine kendisi bile şaşırdı. "Bu biraz ağır. Taşıyabileceğimi sanmıyorum..."

"At," diye seslendi prens. "Ben yakalarım."

"Emin misin? Çarpabilir." Kitaba karanlık, şüpheli bir bakış attı.

"Ayna prens olduğumu düşün," diye espri yaptı prens. Ying ona pis pis bakınca, güldü. "Hadi Ying, at şunu. Bana bir şey olmaz."

Ying gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve kitabı attı.

Tekrar gözlerini açınca prensin kitabı yakaladığını ve yerdeki yığının üzerine koyduğunu gördü. Hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Ying başını iki yana salladı. Belki de kütüphanenin antik havası, prens tarafından pusuya düşürülmüş olmanın yarattığı huzursuzluk ya da son birkaç gündür yaşanan olaylar onu etkilemişti. Belki de *hepsinin* acısı çıkmaya başlıyordu.

Muhtemelen biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ying Şu an hafif titreyen ayaklarla inerken, prens merdiveni sıkıca tutmaya devam etti. Neredeyse en alta vardığında prensin sağ başparmağının, bacağına hafifçe değdiğini hissetti.

Prens keskin bir Şekilde nefesini tuttu ve Ying donakaldı. Prens teninin onun tenine değdiği yerden kıvılcımlar çıkıyor gibi hissetmişti.

Görmezden gelmeye çalışarak inmeye devam etti. Yere basınca arkasını döndü ve merdiveni tutmaya devam ederek kaslı kollarıyla onu çevreleyen prensle göz göze geldi. Prensten gerginlik yayılıyordu, parmakları bembeyaz, kol kasları ip gibi gergindi.

Ying geriye doğru yaslanarak aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı. Merdiven omuzlarına batıyordu. Ama kıpırdayacak cesareti yoktu. Hiçbir Şey yapacak cesareti yoktu... Nefes almıyor, gözünü bile kırpamıyordu. Geçici bir Şekilde felç olmuş gibi o da prensin gözlerine bakıyordu. Adamın gözleri, Ying'in gözlerine kenetlenmiş gibiydi.

Bu kadar yakından prensin kirpiklerini tek tek sayabilirdi. Göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordu. Her zamanki kokusunu alabiliyordu: isli ahşap ve akçam. Ama bir Şey, orman kokusundan başka bir Şey daha vardı. Hatasız derecede o olan bir Şey.

Son derece kurumuş olan dudaklarını yaladı.

Prensın bakışları, Ying'in dudaklarını izlerken karardı. Çok yakındı. Dudaklarının arasında sadece birkaç milim vardı. Ancak bu boşluk, tüm ağırlığıyla aralarındaki geçmiŐi barındırıyordu.

Ying çekinerek titredi. Sonra çenesini azıcık kaldırdı ve hiç düşünmeden aralarındaki mesafeyi kapattı.

Prens nazikçe karşılık verdi. Bir eliyle Ying'in çenesini kavradı, diğer elini saçlarına doladı. ÖpüŐüyorlardı. Ying kollarını

prensın boynuna doladı. Prens tek bir hamleyle onu kaldırıp merdivene oturtunca Ying kendini sabitlemek için tutundu.

Öpüşmeye devam ettiler. Ying'in her duygusu, her düşüncesi bu tutkulu öpüşmeye akıyordu. Bacaklarını prensin beline dolamıştı. Bu sırada prens de onun saçlarını sıkıca tutmaya devam ediyor ve diğer eliyle sırtını kavrıyordu

“Dur!” Ying öpüşmeyi kesip prensi itti ve düşmemek için merdivene sıkıca tutundu. Prens, kızı bırakıp birkaç adım geriledi ve elinin tersiyle ağzını kapattı.

“Tanrılar aşkına, Ying!” Arkasını dönüp birkaç adım attıktan sonra tekrar kızın yanına geldi. Patlamaya hazır bir bomba gibi gergindi. “Ne demek *dur*? Beni öpen *sensin!*” Gözlerine düşen saçlarını geriye itti. “Durması gereken sensin, bana karmaşık sinyaller göndermeyi *kes!*”

Ying ayağa kalkıp, hızlanan nefesini bastırmak için elini göğsüne koydu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, onu neden öptüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen o aşağılık ayna prene karşı duyduğu mantıksız ve körelmiş hisleri yüzündendi. O canavarı o kadar çok ve o kadar yoğun sevmişti ki her ne kadar çok kötü bir şekilde ihanete uğrasa da duyguları hâlâ çürüyüp yok olmamıştı.

“Ben mi karmaşık sinyaller gönderiyorum?” dedi öfkeyle. “Sana ne demeli?” Sesini yükseltmemeye çalışsa da biraz bağırıyordu. “Bir an sıcak, bir an buz gibisin! İlk günden beri bana duyarsız davrandın. Neden beni kilitledin, Zhang Lin? Neden bana bir mahkûm gibi davrandın?”

Prens hızlı hızlı soluyarak eğildi ve kızın başının üzerinden merdiveni tuttu. “Dediğim gibi, seni korumak içindi. Anem, Mei Po'nun senin saldırıya uğrayacağını gördüğünü söylemişti.” Prensın dudakları büzüldü. “Belli ki önemli değilmiş. Zira *kendini* tehlikeye atmak konusunda çok iyisin.”

“Kendi yansımamdan uzak durmam biraz zordu!” diye bağırdı Ying ne kadar dengesiz görüldüğünü umursamadan. Prens bu açıklaması, yansımaların gölde söyledikleriyle uyuşuyordu ama yine de Ying için bir şekilde yeterli değildi. Prens onu aylarca mahkûm ettiği acı ve yalnızlığı telafi etmeye yetmiyordu. “Bu başından beri bana ne kadar soğuk davranıldığını açıklamaz! Benimle konuşmayı hatta beni görmeyi bile reddettin! Beni sadece yansıman istedikten sonra istedin. Neydi o? Yoksa sınırlarını mı işaretlemeye çalışıyordun?”

“*Sınırlarımı mı?*” diye haykırdı prens. Ying’e öfkeyle baktı, Ying de ona aynı şekilde bakıyordu. “*Bunun* öyle bir şey olduğunu mu sanıyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Ying sert bir el hareketiyle göz yaşlarını sildi. Duygularına hâkim olmaya çalışırken sesi titriyordu. “Ama hiç önemi yok, Shang Zhang Lin. Seni *asla* sevmeyeceğim.”

Prens *sevmek* lafını duyunca irkildi ve Ying’in yüreği zafer kazanmış gibi çarptı.

Prens merdivenden uzaklaşıp birkaç adım geriledi ve başını eğip karşıdaki kitap rafına dayandı. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu.

“Gerçeği istersen, Ying... Ben... Ben kehanetlerden dolayı biraz sarsılmıştım. Bana saldırıya uğrayacağın, hatta öldürüleceğin söylendiğinde hepsi çok... anlamsız geldi. Sana çok bağlanmaktan korktum. Seni görmemek, seninle konuşmamak, yokmuşsun gibi davranmak... daha kolay geldi. İkimizi de koruduğumu sanıp kendimi kandırdım. Ve itiraf ediyorum, sürekli kollanmaya ihtiyacı olan biriyle evlenmeyi düşünmek bile hoşuma gitmedi.” Başını kaldırdı ve yüzünde bitkin bir ifadeyle Ying’e baktı. “Ama seninle ilgili yanılmışım. Kendi kendine bakabildiğin çok belli.”

“Kahretsin, tabii ki bakabilirim.” Ying yumruklarını sıktı.

Prens doğruldu ve kıza bakmaya devam etti. “Ying,” dedi sessizce, “bu geçmiş davranışlarımın bahanesi olamaz ama ben daima seveceğim biriyle evlenmeyi umdum. Bunun sen olmanı beklemiyordum. Özür dilerim.”

Ying irkildi. “O zaman sen bir ahmaksın. Evliliğin sevgiyle hiçbir ilgisi yoktur, bunu ikimiz de biliyoruz.”

Kısa bir an için prensin gözlerinde bir şey yanıp söndü ama hemen kayboldu. “Affet beni, prenses,” dedi hafifçe eğilerek. “Öyle düşünmemeliydim.”

“Evet, düşünmemeliydin.” Artık gözyaşları sel olan Ying hâlâ öfkeliydi. “Eğer aşka bu kadar açsan, neden cariyelerine koşmuyorsun? Eminim sana verecekleri bolca aşkları vardır.”

Prens iç çekti. “Benim cariyem yok, Ying. Sadece sen varsın.”

Ying irkildi. “O zaman birkaç tane almalısın.”

“Belki de almalıyım,” diye cevap verdi prens sert gözlerle.

Aralarında çok gergin bir hava vardı. Ying o an tüm sözlerini geri almak istedi. *Onun da* tüm sözlerini geri almasını istedi. Ama ne prens ne de kendisi hiçbir şey söylemedi. Göğüsleri hızla inip kalkarken orada öylece durup, birbirlerine dik dik baktılar.

İlk hareket eden Ying oldu. Eğilip yerdeki kitapları toplamaya başladı; dağınık, gürültülü ve sarsak bir şekilde. “Bence artık gitmelisin,” dedi sesini yükseltmemeye çalışarak. “Lütfen beni bırak.”

Cevap gelmedi.

Prens istediğinde çok sessiz hareket edebiliyordu. Ying onun gittiğini bile duymamıştı. Duyduğu tek şey prensin arkasından gürültüyle çarptığı kapının sesi oldu.

31. BÖLÜM

Kaleminin tüylü ucu *yine* mürekkebi dağıtınca Ying küfretti. *Ölümsüz Simya*'da bulduğu bir tarifi yazmaya çalışıyordu. Dikkati çok dağınık, çok öfkeliydi. Bu yüzden kaza çok sert bastırıyordu. Bazı yerlerde mürekkep bütün kâğıdı mahvetmiş, üzerinde koca koca delikler oluşmuştu.

Zhang Lin ile kavga eder etmez pişman olmuş, hatta kütüphaneden çıkarken onun peşinden koşmuştu. Ama girişteki basamakların en tepesine ulaştığında prensin Gölge Koşucu'ya binip dörtmala kapılara doğru gittiğini görmüştü. Saray muhafızlarının, Ying'in yanında kimse olmadan bölgeden çıkmasına izin vermeyeceklerini biliyordu. Bu yüzden, terk edilmiş bir hâlde kütüphaneye geri dönüp işleri kendi başına çözmeye razı oldu.

Ying kaşlarını çatıp, ucunu mürekkep taşıma çok sert sürttüğü için ucu kırılan kalemle yazmaya çalıştı. Tarifinin çevirisi için birkaç saat emek vermişti, harcayacak vakti olmamasına rağmen. Tahmin ettiği gibi bu iksir onu içen kişinin, varlığın

farklı seviyelerini aşmasını sağlıyordu. Doğru anladığından bile emin değildi. Bundan daha iyisini yapamayacağını anlayınca bu tarifle prensin *Simya Kitabı*'ndan çevirdiği malzemeleri birleştirmeyi planladı. Çok büyük bir ilerleme sayılmazdı... ama *bir şey* yapmak zorundaydı. Net bir yönlendirme olmadan başka ne seçeneği vardı?

Nihayet bitirmişti. Siyah deri kaplı kitabı çarparak kapattı. Sinirli bir şekilde onu rafın karanlık bir köşesine attı. Tutacak biri olmadan bir daha o merdivene çıkmayı asla göze alamazdı.

Uzaklaşmaya çalışırken bir şeyin onu zorla çektiğini hissetti, sanki çamurlu ve bulanık sulara doğru çekiliyormuş gibi. Göğsü sıkıştı, başı döndü ve nefes almakta zorlandı.

Bu da ne? Başını tuttu. Hissettiği şeyleri yok sayarak yürümeye devam etti. Neyse ki mesafe arttıkça etkiler azaldı. Dışarıdaki buz gibi havaya çıkıp derin bir nefes aldı ve kendine geldi.

Düşüne düşünce kütüphane merdivenlerinden indi. Sonunda aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. Eğer ayna prens doğruyu söylediyse, planını uygulamak için dolunaya kadar vakti vardı. Bu gece karanlık gökyüzünde yeni ay vardı... yani ay döngüsünün başladığı birinci gündü. Eğer Mei Po -artık her neredeyse- onu sabote etmezse bu ona yaklaşık iki hafta verirdi.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. Ayna prens onu boğmaya çalışırken gölde bir şey olmuştu. Sırtındaki göushé yarısından fırlayan kan kırmızı kanatları hatırladı. Bir şekilde balığın ejderhaya dönüşmesine sebep olmuştu. Acaba bunun suya çekilmesiyle bir ilgisi var mıydı? Yoksa "su" Li Ming'in şarkısındaki gibi miydi?

Her ne kadar Üç Hazine'nin ya da Crimson İmparatoru'nun simyasının kapıları mühürlemesine nasıl bir yararı olacağını bil-mese de en azından denemeyi çok istediği ve parçaları birleştirerek oluşturmaya çalıştığı bir tarifi vardı. Şarkıya göre ilk hazine

jingdi. Eğer gerçek prens haklıysa ve *Simya Kitabı*'ndaki tarif insanın jingini yenilemek için tasarlanmışsa, o zaman belki de iksiri yutarak kehanetin ilk bölümünü tamamlamış olurdu. Belki ejderhalar yarattığı gibi, bu da bir çeşit dönüşümü tetikler ama bu kez ayna bariyeri de kapatmasını sağlayabilirdi.

Ayna bariyer. Şu an açıktı. Ayna prens onu fēngshēngshòudan uzaklaştırmak için göle soktuğunda son kalan kısmın da yıkıldığından emindi. O ânı hatırlayınca öfkeleni ve bu düşünceleri zihninden çıkarıp attı.

Dikkatini şu an içinde olduğu bulmacaya yöneltti, yani malzemeleri nasıl temin edeceğine. Kurşun, zincifre, hematit taşı ve sıvı altın bulmak kolay değildi.

Şakaklarını oarak şarkının ikinci kısmını hatırlamaya çalıştı. Sudan ve dağlardan söz ediyordu ama bunun pek faydası olmadı.

En iyisi bildiklerine odaklanmaktı. Ne *yapabileceğine*. Batmakta olan güneşte bir silüet gibi yükselen ve İlâhi Tefekkür olarak bilinen İmparatorluk Tapınağı'nın sivri kulelerinin bulunduğu güneye doğru baktı. İnce bir duman bulutu gökyüzüne yükselmişti, yirmi dört mevsim ve yıllar boyunca gece gündüz tanrılara sunulan şeyleri yakıyorlardı.

Pelerinini omuzlarına atıp basamaklardan hızla inerek Rahipler Bölgesi'ne koştu... ve kendisine yardım edebilecek tek kişiye.

Rahiplerin kaldığı yere vardığında tamamen gece olmuştu. Uşaklar süslü kancalara kırmızı fenerler asmaya başlamıştı. Diğerleri ruhlardan korunmak için tasarlanmış tütsü dolu mangalları ve içleri yiyecek ve keten dolu el arabalarını yerleştiriyordu.

Derin bir nefes alıp elini kaldırdı ve oymalı ahşaptan devasa kapıyı çaldı. Kapıya turkuaz cübbeli bir rahip cevap verdi.

Ying'e şüpheli bir bakış atıp, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Benim adım Jiang Ying Yue," diye yanıtladı Ying, çenesini kaldırıp öz güvenli görünmeye çalışarak. Sonra da belki biraz gereksiz de olsa, "Veliaht prenses," diye ekledi.

Gözleri ânında kocaman olan rahip, dizlerinin üzerine çöküp eğilerek selam verdi. "Özür dilerim, majesteleri," dedi cılalı parke zemine doğru. "Sizi tanıyamadım..." Başını yerden kaldırmadan Ying'in kıyafetini işaret etti.

Artık bir yansıması olmadığı için Ying nasıl göründüğünü bilmiyordu ama berbat göründüğüne hiç şüphe yoktu. Kalın pelerinine sarınmıştı ve açık saçları uzun ve dağınıktı. Bırakın Jinghu Dao'nun müstakbel imparatoriçesi olmayı, bir prensese bile benzemiyor olmalıydı.

"Özre gerek yok," diye mırıldanarak onu mazur görünce rahip yüksek sesle rahat bir nefes aldı. "Gerçeğin Efendisi ile konuşmam lazım."

"Elbette, majesteleri," dedi rahip ayağa fırlayıp geri geri yürüyerek.

Ying yüksek çatılı, mükemmel kare şeklindeki devasa holde bekledi. Tavan filigran desenler, ejderha ve Anka Kuşu motifleri ve Shan ailesinin dağ zirvesi amblemiyle süslüydü. Oda boyunca asılı duran fenerler parlıyordu.

İçerideki kapılardan birinin ardına dek açılması ve ihtiyar, iki büklüm bir adamın belirmesi âdeta asırlar sürdü. Çay töreninde uzaktan görüldüğünden daha da ufak tefekti. İnce vücudunu altın işlemeli, kırmızı renkli kalın bür cübbe sarmıştı ama bu kalın kumaş bile hareketlerini engellemiyordu. Asla acelesi olmayan biri gibi ağır ve asil bir edayla hareket ediyordu.

İyice eğilip selam veren Gerçeğin Efendisi, "Majesteleri," dedi. "Sizinle resmen tanışmak bir onurdur. Ben Efendi Chen."

Sesi kâğıt gibi fısıltılıydı ve Ying'in aklına hemen *Ölümsüz Simya* kitabı geldi. Midesi bulandı ve güçlkle yutkundu.

Elinin tersini uzattı ve Efendi Chen beyaz, kırıxık dudaklarıyla kızın elini öptü. Adamın dudakları sıcak ve insaniydi. İmparatorluğun önemli bir yapı taşı olan Gerçeğin Efendisi ile tanışmak Ying için tuhaf bir histi. Henüz kendi üstünlüğüne tam alışmamıştı zira *kendisinin, onun* önünde eğilip selam vermesi gerektiğini hissediyordu.

İhtiyar adam doğrulunca, "Efendi Chen," dedi Ying. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Elbette." Efendi gülümseyince sakalı seğırdi. "Siz majesteleri için ne gerekiyorsa yaparım..."

Ying elbisesinin kolunu karıştıırıp kütüphanede yazdığı parşömeni çıkardı. "Bunun için gereken malzemeleri tedarik etmem lazım, Gerçeğin Efendisi."

Efendi Chen kaşlarını çatıp sakalını ovuşturarak kâğıdı inceledi. Uzun süre sessiz kaldı. Sonunda Ying'e bakıp, "Ama neden, majesteleri?" diye sordu.

Yanaklarının kızardığını hisseden Ying bir mazeret bulmaya çalıştı. Ama elbette zihni bomboştı. "Sadece... lazım. Açıklayamam."

İhtiyar adam kaşlarını çattı, kâğıtta yazanları sanki ikinci kez okursa değışeceklermiş gibi tekrar okudu. "Majesteleri, size tavsiyem..."

Panikleyen Ying adamın sözünü kesti: "Efendi Chen, siz sadece tanrıların değil, benim de hizmetkârımsınız ve göreviniz itaat etmek. Sorgulamak değil." Bu doğruydı. İmparatorluk bünyesinde, imparator ilahi bir varlık ve imparatorluğun en yüksek rütbeli kişisiydi. Karısı İmparatoriçe Shan ikinci olarak gelirdi. Sonra tahtın varisi olan prens ve güya onun eşı olan Ying gelmekteydi. İmparatorluk kanunlarına göre, geri kalan herkes onlardan aşağıdaydı.

Normalde Ying gücünü asla bu şekilde kullanmazdı ama korku zihnini ele geçirmişti. Her ne kadar bariyeri kapatması için yaklaşık iki haftalık bir süresi olsa da her an planlarının açığa çıkma ve yansımalar tarafından altüst edilme riski mevcuttu. Üstelik ayna Mei Po hâlâ dışarıdaydı ve ayna ordunun planlarını değiştirip saraya daha erken saldırmamasının garantisi yoktu.

İksiri denemek için bu onun en iyi fırsatıydı. Bir uçuşunun kenarında cehennem alevlerine karşı duruyordu ve dünyayı kurtarmasının en iyi yolu o uçuşunun içine atlamaktı.

Sırtını dikleştirerek çenesini kaldırdı ve elinden geldiği kadar sert bir sesle, “Efendi Chen, size emirlerime uymanızı *tavsiye ederim*,” dedi.

Efendinin kırışıkları derinleşti ve gözleri sulandı. Kısa bir için duraksadıktan sonra başını öne doğru salladı ve yürümeye başladı.

Eğik omuzlarına rağmen hızlı yürüyordu. Ying ona yetişmek için telaşla peşinden gitti. Efendi birkaç karmaşık koridordan ilerleyip, Ying’i sayısız kapının önünden geçirdi. Ying eğer buna gerek kalırsa, geri dönüş yolunu bulmakta güçlük çekeceğini fark etti.

Sonunda büyük, karanlık bir depoya geldiler. Yerden tavana kadar uzanan raflar bir sürü grotesk şeyle doluydu. Bazıları kavanozlarda yüzüyor, bazıları ahşap kutularda duruyordu. Birkaç insan kafasını andıran şey, bir köşeden Ying’e bakıyordu.

Efendi odada dolanıp raflardaki kavanozları çekti ve mırıldanarak onları bir kâseye boşalttı. Birkaç kez tereddüt etti, eli iki kavanoz arasında gidip geldi ama sonra bir tanesini alıp karışıma ekledi.

Başı hafif dönen Ying güya raflardaki nesneleri inceler gibi yaptı ve her birinin üzerinde yazan etiketleri okudu. Tiksendiğini gizlemek için yüzündeki ifadeyi bozmamaya çalıştı. Ancak

efendinin rafının en tepesinde duran, imparatora ait bronz kadehi görünce şaşkınlıkla irkildi.

İmparatorun kadehi neden Gerçeğin Efendisi'nde idi? İmparatorun içeceklerini hazırlamak aşçıların ve özel uşakların görevi değil miydi? Ying eliyle ağzını kapattı ve Efendi Chen'e baktı. Neyse ki adam onu duymamıştı. Bu gizemin daha sonra çözülmesi gerekecekti.

Efendi Chen tüm malzemeleri kâseye ekleyip odanın ortasındaki küçük masaya götürdü ve karıştırmaya başladı. "Bu çok güçlü bir karışımdır, majesteleri," dedi çalışırken. "Hem de çok. Çok küçük bir miktar yeterli olacaktır." Ezilen malzemeler kalın ve yoğun bir sıvıya dönüştü -siyah ve kırmızı- ve Efendi Chen bu sıvının küçük bir kısmını beyaz ipek bir bezden süzüp, cam bir şişeye döktü. Başını eğerek cam şişeyi iki eliyle Ying'e uzattı. "İşte. Alın."

Ying'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi yüksek sesle atıyordu. Neredeyse öğürecekti. Karışım ölü şeyler gibi, ihanet gibi berbat kokuyordu. Acı gibi, gözyaşı gibi hissettiriyordu.

Yine de eğer yapması gereken buysa yapacaktı.

Derin bir nefes alıp şişeyi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Kusmamak için elinden geleni yaptı. İç, sanki tırnaklar batıyormuş gibi yandı. İki büklüm oldu ve cam şişeyi elinden düşürdü. Jingin yenilenmesi sırasında böyle mi hissetmesi gerekiyordu?

İki elini de uzatıp bir şeylere tutunmaya çalıştı. Dünya dönüyor, gözleri kararıyordu. Sert eller kollarını kavradı ve efendi beklenmeyen bir kuvvetle onu geldikleri yöne doğru götürmeye başladı.

Ying kustu ama midesi boş olduğundan hiçbir şey çıkmadı. Korku onu ele geçirmişti. İç organları suda süzülür gibiydi ve kendini organları askıda, etten ibaret bir şey gibi hissetti.

Giriş holüne ulaştıklarında artık kendi ağırlığını kaldıramıyordu. Efendi onu ön kapıya kadar sürükleyip dışarı attı. Ying dizlerinin üzerine yığıldı, eklemleri korkunç bir ağrıyla yanıyordu. Taşa çarptı. “Beni... Beni zehirledin mi?” dedi yanan boğazını tutarak.

“Hayır, aptal kız,” dedi Efendi Chen. “Bunu sen yaptın. Ben tarifte ne yazıyorsa onu uyguladım.” Gözleri çelik gibi sertleşen adam gülümsedi. “Ne de olsa senin *mütevazı* hizmetkârınım.”

Sonra da kapıyı çarparak kapattı.

Ying bitkin bir hâlde kapıya vurdu ama tabii ki açan olmadı.

Görüşü bulanıklaşan Ying ara sokağa doğru dönüp gözlerini kırptırdı. Fenerlerden süzülen loş ışık, dans eden alevler gibi, görüşünü daha da bulanıklaştırıyordu. Bunu yapmak için onca gece içinde yeni ayı seçmişti, yani ay döngüsünün en karanlık gecesini.

Tüm bedeni dehşet ve acıyla kasıldı. Ayağa kalkamadığı için basamaklardan sürünerek ve çarpa çarpa indi. Bir an evvel revire ulaşmalıydı. Artık Mei Po bir seçenek olmadığı için imparatorluk şifacılarından birini bulmalıydı.

Dünya dalgalanan sular gibi dönüyor, kıpırdıyor ve altüst oluyordu. Ying çaresizce belki de bunun sürecin bir parçası olduğunu düşündü. Crimson İmparatoru bilgisiyle ünlüydü. Herhâlde kendi eliyle yazdığı bir kitap ölümcül bir karışımı tarif ediyor olamazdı?

Ancak zihni onu suçlar gibi, *ama sen tarife uymadın*, diye fısıldadı. *Onu başka bir tarifle birleştirdin.*

Basamakların en altına ulaştı. Ara sokağı kaplayan taşlar avuçlarına batıyor, santim santim sürünürken dizleri yırtılıyordu. Saray görevlileri durup onu izliyor, bazıları ağızlarını kapatıp kıkırdarken bazıları da onu gösterip fısıldıyordu. Kendi hâlinde takılan iki kadın onu görünce şöyle bir bakıp tekrar

işlerine döndü. Hiç kimse yardım etmiyordu. Muhtemelen onu, şaraptan sarhoş olmuş bir cariyeye sanmışlardı.

Bu noktada asla başaramayacağını düşündü. Kolları titriyor, kusmuk boğazına kadar geliyordu. Bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı. Dünya ters yüz oldu. Koyu renk noktalar görüşünü bulandırmaya başladı ve tüm uzuvları uyuştı. Dengesini bulmaya çalışarak birkaç adım attı ama sonra tüm dünya karardı ve Ying yere yığıldı.

32. BÖLÜM

Bilinci geri geldiğinde Ying çakıl taşlı zeminde sürükleniyor, taşlar sırtındaki yumuşak etini çiziyordu. Ağzı kurumuş, dili şişmişti. Dudaklarını yalayınca çürük şeftali ve keskin bir pas tadı aldı. Yaşam İksiri... Mei Po'nun kullandığı iksirin aynısı.

Ama bunu ona kim vermişti?

Başı ağrıyordu. Düşerken çarpmış olmalıydı. Karmaşık zihni mantıklı bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Başını çevirdi. Beyaz bir tilki, pelerinin ucundan tutmuş onu çekiyordu. Karanlıkta bile hayvanın kar beyazı tüyleri parlıyordu. Ying kurtulmaya çalıştı ama tilki tepki vermedi. Onu ıssız ara sokakta sürüklemeye devam etti, sonra da pis bir yere bıraktı.

İleri geri gidip gelen tilki uzun süre ara sokağın girişini kokladı. Yan dönüp ayağa kalkarken Ying'in başı döndü. Küçük olmasına rağmen bu tilki tehlikeli bir hayvana benziyordu. Onu

buraya sürükleyecek kadar güçlü olduğuna göre, saldıracak kadar güçlü olması da muhtemeldi.

Tilki yere çöktü, yolun sonundaki fener ışıkları üzerine vuruyordu. Hayvanın etrafını saran hava ışıldamaya başlayınca Ying dehşet içinde bakakaldı. Hayvanın gölgesi büyüdü ve ihtiyar, iki büklüm bir kadının şekline büründü.

“Mei Po!” Ying yalpalayarak geriledi ve bir duvara çarptı. Soğuk taşlar yırtık pelerininin içine girmişti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Korku, damarlarında dolaşıyordu.

“Ni hao, Ying Yue,” dedi ihtiyar kadın. Yüzü gölgedeydi ama gözleri kedi gözü gibi hafif gümüşü bir renkle parlıyordu. Çevresini hayalet gibi bir ışıltı sarmıştı.

“Sen bir şekil değiştirensin.” Ying nefesini düzeltmek için kendini zorladı. Aslında buna şaşırılmamalıydı. Tıpkı diğer ayna halkı gibi Mei Po da farklı yaratıkların şekline bürünebiliyordu.

“Evet, Ying Yue. Bizim sizden çok daha farklı yeteneklerimiz olduğunu biliyorsun.” Mei Po onu küçümser ya da dalga geçer gibi konuşmuyordu. Hatta oldukça hoşnut bir hâli vardı. Konuşkan. Sanki bir ayna dünya canavarı değilmiş de havadan sudan bahsediyormuş gibi.

“Beni buraya neden getirdin?” Ying’in sesi titriyordu. Korkusunu bastırmak için elinden geleni yaptı. “Gerçek Mei Po’ya ne yaptın?”

İhtiyar kadın kıkırdadı. Duvardan destek alıp bir kenarda duran ahşap sandıklara doğru gitti. Bir tanesinin üzerine güçlükle oturduktan sonra, elini dizine koyup Ying’e baktı. “Seni buraya getirdim çünkü ölüyordun. Ve soruna cevaben söylüyorum, *ben* gerçek Mei Po’yum.” Başka bir sandık yığınına gösterdi. “Lütfen otur.”

Ying gözlerini kıstı ama kılını kıpırdatmadı. “Ne demek gerçek Mei Po’yum? Seni tanıyorum. Revirde tenini hissettim. Buz gibisin.” Gözlerini ihtiyar kadının üzerinde gezdirdi.

“Hatta şu an bile onlardan biri olduğunu anlayabiliyorum. Parlıyorsun.”

“Anlayabiliyor musun?” Mei Po başını hafifçe salladı. “O hâlde dönüşüm gerçekleşiyor.”

“Ne demek istiyorsun? Başkaları göremiyor mu?”

“Hayır, Ying Yue,” dedi ihtiyar kadın. Buruşuk dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Sadece sen.”

Ying biraz düşündükten sonra bu bilgiyi daha sonra çözmeye karar verdi. şu an büyük bir tehlikedeydi. Ayna Mei Po’nun ne istediğini ve gerçek Mei Po’nun nereye gittiğini öğrenmeliydi.

“Kitabı çaldın,” dedi hissettiğinden çok daha cesur görünmeye çalışarak. “Neden?”

“Üç Hazine’nin nasıl birleştirileceğiyle ilgili cevapları bulmaya çalışıyordum.”

“Ama benden sakladın,” dedi Ying suçlar gibi. “Bulmamı engellemeye çalıştın...”

Mei Po buruşuk elini kaldırıp Ying’in sözünü kesti: “Hayır. Ben Prens Zhang’in *yansımasının* bulmasını engellemeye çalıştım. Onun yanında açık konuşamazdım. şu an bile kendi tarafında olduğumu sanıyor. Buna inanmaya devam etmesi lazım.” Hafifçe başını iki yana salladı. “Gerçi şu âna kadar başka bir yere sadık olduğumu anlamış olmasından korkuyorum. O yüzden saklanıyorum.”

“Ne yani?” diye kaşlarını kaldırdı Ying. “*Bizim* tarafımızda olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

Mei Po ona bir süre baktı. “Otur, çocuğum. Otur da sana hikâyemi anlatayım. Buraya sana zarar vermeye değil, yardım etmeye geldim.”

Ying tereddüt etti. Eğer bu yansıma Mei Po onu öldürmek isteseydi çoktan yapardı. Ama yapmamıştı, bunun yerine ona

Yaşam İksiri'ni vermişti. Ying ona hâlâ güvenmiyor olsa da en azından söyleyeceklerini dinleyebilirdi.

Gerekirse kaçabilmek için sokağın girişine doğru otururken gözlerini ihtiyar kadından hiç ayırmadı. “Konuş,” dedi şüpheyle. “Dinliyorum.”

Ellerini kucağında birleştiren Mei Po alçak ve melodik bir sesle anlatmaya başladı: “Hikâyem bin yıl önce başlıyor. Aynanın diğer tarafından biriyle tanışıp ona âşık olduğumda. O zamanlar bariyer kapalıydı ve ayrı olmamıza rağmen birlikte olmanın hasretini çekiyorduk. Sana simyanın kısa bir an için de olsa ayna bariyeri nasıl zayıflattığını söylediğimi hatırlıyor musun?” Her yeri uyuşan Ying başını öne doğru sallayınca Mei Po devam etti: “Sana daha önce söylemediğim şey, Ying Yue, simyayı benim icat ettiğim. Ayna geçidinden geçen ilk canlı benim. Sonunda sevgilim ve ben Crimson İmparatoru ile görüşüp durumumuzu anlattık. Ona istediğim tek şeyin iki dünyanın da uyum içinde yaşaması olduğunu söyledim. Her birimiz bir boyutun içine tıkılıp kalmaktansa iki boyut arasında özgürce gidip gelmek istiyorduk.”

Ying yutkundu. Bu hikâye tanıdık gelmişti. Kendi aptallığını, aynanın ters tarafındaki birine nasıl da âşık olduğunu düşündü. Kendisinininki gibi bu aşk hikâyesinin de mutlu sona ermediğinden şüphelendi.

Mei Po devam etti: “İmparator... öfkелendi. Çok yüce bir adamdı. Ama pek çok *yüce adam* gibi o da paranoyaktı, gücünü çalabilecek kişilerden fena hâlde şüphe duyuyordu. Kendi yansımalarının -görünüşü, yetenekleri ve kabiliyeti onunla tıpa tıp aynı olan- serbestçe gelip gitmesi fikri onun için dayanılması zor bir durumdu. Talebimi reddetti. Ve bana bir ders vermek için...” Mei Po sulanan parlak gözlerini kırpıstırdı. “...gözlerimin önünde sevgilime işkence edip onu öldürdü. Bana zorla

izletti, haykırışlarını zorla dinletti. Bir daha aynaları geçmek isteyen herkese aynı şeyi yapmakla tehdit etti.”

Midesi bulanık Ying elini göğsüne bastırdı.

İhtiyar kadın devam etti: “Kalbim paramparça bir hâlde kendi dünyama kaçtım ve saklanmaya başladım. Ama yüreğimde bir intikam tohumu yeşeriyordu. Öfkem... beni tüketti. Tüm gün başka bir şey düşünemez olmuştum. Geçidi aşır Crimson İmparatoru ile diğer tüm insanlardan intikam almayı hayal ediyordum. Benzerim olan diğer Mei Po imparatorun en önemli danışmanı ve en sevdiği kişiydi. Ben de bir plan yaptım. Bir ordu kuracak ve bariyeri yıkacaktım. Diğer âleme tek bir niyetle geçecektim: gerçek Mei Po’yu öldürmek için.”

Gözleri yere inen çöpçatan başını iki yana salladı. “Ama benim küçük ordum Crimson İmparatorluğu’nun eğitilmiş, büyük ordusuyla kıyaslanamazdı bile. İmparator çok uğraştı ve kendi kötü büyüünü üretmeyi başardı. Taş gibi sert tenlerimize, şekil değiştirme yeteneğimize ve ölümsüzlüğümüze rağmen bizi kolayca yendi. Ancak ben insan benzerimi bir şekilde kaçırmayı başardım. Ve imparator ayna orduyu yerle bir etmeden hemen önce, benzerimi, yani onun gerçek aşkını öldürdüm.” Mei Po’nun yüz ifadesi sertleşti. “Onun bana yaptığı gibi... ben de ona izlettim.”

Midesi iyice bulanık Ying titrek bir nefes aldı. Demek ki gerçekten tek bir Mei Po vardı. Diğer bu kadının elleriyle öldürülmüştü.

Sesi alçalıp hipnotize bir hâl alan Mei Po devam etti: “Öfke Crimson İmparatoru’nu ele geçirdi. Ordumun çoğunu zorla ayna dünyaya geri gönderip kalanını da öldürdü. Simya kullanarak bariyeri mühürledi ve tek ışık kaynağımız olan ayna dünya güneşini yok etti. Bu da sadece aynalardan yansıyan ışıkla yaşamamız gerektiği anlamına geliyordu, böylece hayatta kalmak için sizin dünyanıza muhtaç olduk. Son cezası da

halkımı, sizi yani insan benzerlerimizi taklit etmeye zorlamak oldu. İçimizdeki burukluk zamanla büyüdü. İnsanların gittikçe daha ahlaksız, daha bencil olmalarını izledik. En şiddetli, en yıkıcı hareketleri taklit etmeye zorlandık. Ve halkım -huzur ve birlik içinde yaşayan halkım- bin yıl boyunca kanın tadını alıp bu yönde gelişmeye başladı.”

Mei Po konuşmayı bitirdi. İkisinin de üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

Sonunda konuşan Ying oldu: “Bana bunları neden anlıyorsun? Beni buraya neden getirdin? Diğer Mei Po’yu nasıl öldürdüğünle ilgili böbürlenmeye mi? Türünün bir dönem dünyamıza girdiğini ve yine aynı şeyi planladığına dair beni uyarmaya mı?”

Mei Po başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır. Sana yardım etmek istiyorum.”

“Bana yardım etmek mi? Ama sen bana zarar vermeye çalıştın! Kaçma umudum olmasın diye Prens Zhang Lin’i beni aynalar dolu bir odaya kilitlemeye ikna ettin!” Ying derin ve titrek bir nefes aldı. “Neden şimdi yardım ediyorsun?”

“Prensin bu olayda hiçbir rolü yok,” dedi Mei Po sertçe. “O seni koruduğunu sanıyordu.”

“Peki ya imparatoriçe?”

“O da oğlunu koruyordu.” Mei Po gözlerini kapatıp kaşlarını çattı. “Hayır, çocuğum. Bunların hepsini ben yaptım. İlk başta belki de bariyer mührü otomatikman açılır sandım. Seni aynalara yakın tutmanın belki de kehaneti tamamlayıp daha fazla can kaybı olmadan bariyerin kapanmasını sağlayacağını düşündüm.” Mei Po’nun yeniden açtığı gözleri yaşlarla doluydu. “Ama şimdi bunun yanlış olduğunun farkındayım. Öyle olmasını ne kadar istesem de hiçbir şey o kadar da basit değil.”

Ying yanan yüzünü buruşturdu. Aklına hiç de hoş olmayan bir anı geldi: ayna zindanlardaki kurumuş, parçalanmış

ipeklere sarılı kalan cesetler. “Yedi kayıp imparatoriçe. O da mı sendin?” Li Ming’i tedavi ettikten sonra Mei Po o kadınlardan ilk kez bahsetmiş ve onlara bunu yapanın Shan ailesi olduğunu ima etmişti. Ama şimdi hepsinin arkasında Mei Po varmış gibi duruyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. “En bilgelerimiz bile doğru yapmaya çalışırken yanlış seçimler yapabilir, Ying Yue.” Mei Po kıza sulu gözlerle baktı. “*Özellikle* de doğru yapmaya çalışırken. Bahanesi yok ama işin aslı tüm bunların olmasını engellemeye çalışıyordum. Çok ama çok uzun zamandır da bunun için çalışıyorum.”

“Bunu neden istedin ki?” Ying elinde olmadan şüphelendi. Mei Po saldırmak *isteyen* ayna halkından biri değil miydi?

“Savaş çıkacaktı. Durdurmak istedim.”

“Evet ama neden?”

“Bin yıldan fazladır yaşıyorum, çocuğum. Savaşın neler yaptığını gördüm. Ne çok hayatı mahvettiğini gördüm.” Mei Po ilk kez çok yorgun görünüyordu. “Sadece savaşta ölenler değil. Geri de kalanlar da. Bu travma nesiller boyu sürüyor ve ne senin ne de benim halkım ders alıyor.”

Geride kalanlar. Bu cümle Ying’in zihninde yankılandı. Fēngshēngshòularla yaptıkları savaşı, gölden çıkan yaratıkları ve prensin muhafızlarının nasıl öldüğünü hatırladı. O askerler savaş yüzünden ölen ilk askerler değildi ve son da olmayacaklardı. Daha fazla ölümü durdurmanın *tek* yolu Ying’in geçidi kapatmasıydı. Ying’in bunu yapmasının tek yolu da daha fazla şey öğrenmekti.

Silahlara, ordulara, hatta ejderhalara ihtiyacı yoktu. *Bilgiye* ihtiyacı vardı.

“Demek bunca zaman o sendin? Orada...” Ying ellerini açıp etrafı gösterdi. “...ve burada olan?”

Mei Po başını eğdi.

“Ve kendi ürettiğin simyayı kullanarak iki dünya arasında gelip gidiyordun? Neden? Neden kendi dünyana hapsolup kalmadın? Neden bizimkine karıştın?”

“İşıksızdım, Ying Yue. Kendi benzerimi öldürmek yaşam döngümü bozdu. Başka bir şekle bürünemiyordum. Onun gibi görünmeye mahkûmdum; kayıp, silik bir yansıma olarak kalmaya. O orada olmadığı ve güneşi yansıtamadığı için ışık kaynağım kalmamıştı. Her ne kadar olmamız gerektiği gibi yaşlasam da gittikçe daha kırılgan ve daha şeffaf olmaya başladım.” Mei Po’nun dudakları büküldü. “İnan bana, çocuğum, bariyeri geçmek istemedim. Anılarım çok acıklıydı. Ama ışığım, enerjim neredeyse tükenmek üzereyken sonunda geçmek zorunda kaldım.”

Ying iki eliyle alnını ovuşturdu. Yansıması, tanıştıkları ilk gün doğruyu söylemişti. Ayna halkının gerçek dünyadaki ışığın yansımasına ihtiyacı vardı. Ama gerçek dünyada yaşasalardı ihtiyaç duydukları şey asla bitmeyecekti. Ve ihtiyaç söz konusu olduğunda insanın gözü hiç kimseyi görmezdi.

İnsanlarla yer değiştirmek istemeleri mantıklıydı. “Daha fazla ışık alabilmek için bizim dünyamızda daha çok zaman geçirmen gerekiyordu.”

“Doğru.”

“Ve ayna halkı da o yüzden mi bu dünyayı istiyor? Daha güçlü olmak için?”

İhtiyar kadın başını eğdi. “Bu da sebeplerden biri, evet.”

Ying durup düşündü. “Peki, bariyeri zayıflatan simya? Diğerleri onu nasıl kullanacaklarını biliyor mu?” Yansımalar geçmek için simyayı kullanmaya devam edecekse Ying’in bariyeri kapatması ne işe yarardı?

Mei Po ona baktı. “Hayır. Sadece ben. Doğru *yaptığım* tek şey oydu. Her ne kadar arada bariyeri açsam da -kendim için, ordum için ve o yedi zavallı kadın için- tarifi başkalarının

eline geçmemesine çok dikkat ettim. Ben de ona *sibir* dedim ve yöntemi paylaşmayı reddederek bu süreçte pek çok kişiyi kızdırdım.”

“Rahipler gibi mi?” diye sordu Ying. “Seni işinden etmeye çalışan rahipler?”

Bir duraksama oldu. “Evet.”

Yine sessizliğe büründüler. Mei Po’nun anlattıklarını düşünen Ying bu ağ gibi karmaşadan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“O zaman tüm bunları düzeltmek bana kaldı?” dedi nihayet. Ellerini indirdi. “Bariyeri kapatmak?”

Mei Po soluk mavi gözlerini Ying’e çevirip başını salladı. “Tüm bunlardaki rolün önceden öngörülmüştü, Ying Yue. Ayna halkı -benim halkım- asırlardır senin gelmeni bekliyordu. Balığın bariyeri sonsuza dek yıkacağı vakti gözlüyorlardı. Bu onların tek umut kaynağı. Özgürlük istiyorlar. Ve bunu elde etmenin tek yolunun savaşmak olduğuna inanıyorlar.”

“Hepimizi öldürüp yerimize geçmek için.” Bu bir soru değildi ama Mei Po yine de başını salladı. “Yani demek istediğin,” dedi Ying çatlak bir sesle, “savaş çıkarsa bunun benim suçum olacağı mı? Onca ölümün, onca acının... benim yüzümden olacağı mı?”

“Bariyeri yıkan *balık* sensin, bu doğru.” Mei Po’nun gözleri ara sokağın girişine kaydı. “Ama kapatabilecek olan da sensin.” Sonra bakışları Ying’e kilitlendi. “Halkım bunu unutuyor. Ama ben? Ben unutmuyorum. Sende onu gördüm. Geçidi bir kez daha kapatacak kişi sen olacaksın, çocuğum.”

Ying titreyerek kollarını gövdesine doladı ve birkaç adım geriledi. Sonra Mei Po’ya bakmak için arkasını döndü. “Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Gözyaşları akmasın diye yüzünü avuçlarına gömdü. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye tekrar etti bu kez daha çok kendine.

“Üç Hazine’yi birleştirmelisin,” dedi Mei Po yumuşak bir sesle.

Ying’in sesi boğuktu. “Denedim! Simyayı denedim. Bir kitapta bulduğum tarifle. Ama başarısız oldum. Gerçekten cevabı bulduğumu sandım. Tuhaf bir şey hissettim, o *Ölümsüz Simya* denen kitaptan yayılan bir şey. Kitabı bizzat Crimson İmparatoru yazdığı için, anahtarın o olduğunu sandım.” Kitaptan yayılan kötü fısıltıları düşününce ürperen Ying ekledi: “Eğer hatalıysam ve o yanlış kitapsa... o zaman neden benimle *konuştun*?”

İhtiyar kadının gözleri anlaşılması güç bir ifadeyle parladı. “Crimson İmparatoru kendi karanlık büyüsünü yine kendi yazdığı kitaplara aktardı. Boş ver onu. Sana göre değil.”

“O zaman o yanlış tarif miydi?” diye sordu Ying kafası karışmış bir hâlde. “Farklı bir simyaya mı ihtiyacım var? Wàidān?” Ying simya ile ilgili öğrendiği her şeyi hatırlamaya çalıştı.

“Hayır, çocuğum.” Mei Po parmağıyla Ying’in kalbinin üzerine vurdu. “Nèidān. Vücudun içindeki simya. Sen balıksın. Aracı, senin içinde. Dönüşümün *senin* içinde olması gerekiyor.”

“İyi de nasıl?”

“Dönüşüm. Üç Hazine’yi birleştiriyor.” Mei Po parmaklarını saymaya başladı. “Jing.” Bir parmak. “Qi.” İki parmak. “Ve shen.” Üçüncü parmağına vurdu. “İnsan hayatının devamını sağlayan özler. Ancak o zaman ayna dünya ile bu dünya arasındaki enerji akışını kontrol altına alabilirsin.”

“Anlamıyorum...”

İhtiyar kadın parmağını kaldırdı. “Sen balıksın, Ying,” dedi ve ikinci parmağını kaldırdı. “Ama bizim Anka Kuşu’na ihtiyacımız var.”

Ying gittikçe sabırsızlanıyordu. Zaten bulmacaları hiç sevmeydi. “Anka Kuşu mu?” dedi sakın görünmeye çalışarak. “Anka Kuşu’nu nereden bulayım?”

“Anka Kuşu’nu bulmayacaksın, Anka Kuşu *olacaksın*.”

“Tamam, o zaman. Bana nasıl Anka Kuşu olunacağını anlat,” dedi Ying. Masallarda bu kuş gök gürültüsü ve şimşekten yapıldı. Ama bunun Ying’e pek bir faydası yoktu.

“Üç Hazine’yi birleştirerek.”

Ying’in göğsündeki öfke iyice kabardı. Bu bir kısır döngüydü. Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı. “Peki, Üç Hazine’yi *nasıl* birleştireceğim? Hangi malzemelere ihtiyacım var?”

Mei Po’nun ayağa kalkmaya çalıştığını görmedi ama duydu.

İhtiyar kadın yerden toz kaldırarak ayaklarını sürükledi ve yanına geldi. Ying’in omzuna buz gibi bir el indi.

“Ah, çocuğum. Hiçbir malzemeye ihtiyacın yok. Simya senin içinde, unuttun mu? Yin.” Mei Po kızın kalbine dokundu. “Ve yang.”

Ying başını kaldırdı. “*İçimde mi?*” Gözyaşları, görüşünü bulanıklaştırdı. Dönüşümü tamamlamak için ona yardımcı olacak bir tarif aramakla çok vakit kaybetmişti. Ama belki de her şeyi yanlış anlamıştı. Belki de bir tarife ihtiyacı yoktu... İçtiği iksirin, onun jingini yenilemesi gerekiyordu. Ama belki balık olarak jing zaten *içindeydi*.

Gözlerini kapatıp kendini toplamak için burnunu ovuşturdu. Göz kapakları titreyerek açıldığında Mei Po gitmişti. Ying girişe doğru koştu ve beyaz bir kuyruğun köşeden kıvrılıp kaybolduğunu gördü. Mei Po ile ilk karşılaşmalarında söylediği sözler zihninde yankılandı.

Canavarların kim olduklarını unutma.

Canavarlar kimdi? Bunu anlamak gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Ying titreyerek soğuk taş duvara yaslandı. Güneş çatıların üzerinde yükselmeye başlıyor, bulutların arasından pembe bir

ışılıyla doğuyordu. Gidiřinden prensin haberdar olup olmadığını dūřündü. *Muhtemelen haberdar değildir*, dedi ve içini bir acı kapladı. İmparatorluk Kütüphanesi'ndeki kavgalarından sonra, prens muhtemelen onunla mümkün olduğunca az görüşmek isterdi.

Yine de yokluğunun fark edilmemesi için en iyisi geri dönmekti.

Derin bir nefes alıp yola adım attı. Bir anda kocaman bir el ağzını kapattı, çığlığını bastırdı ve onu sertçe geri çekti.

Mei Po'nun bir anda kaybolmasının bir nedeni vardı.

Ying yalnız değildi.

33. BÖLÜM

Ying bir ıglık atıp birkaç adım geriledi ama saldırgan onu çoktan bırakmıştı. Savunmaya geçerek arkasını hızla döndüğünde sıkıca kucaklandığını gördü.

Bu prensti. Gerçek hayattaki insan prens.

“Ying,” dedi nefes nefese. Kıza doladığı kollarını o kadar sıkı sarmıştı ki Ying cıyaktı. “Sensin. Seni buldum. Ve iyisin!” Geri çekilip Ying’e dikkatle baktı. “Çok endişelendim. Senin...” Gözlerinde anlaşılmaz bir duygu parladı. “...yansıman tarafından götürüldüğünü sandım.” Çok ama çok hafif bir dokunuşla Ying’in yanağındaki belirsiz çizici elledi ve sanki yarayı açan oymuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Fark ettin mi?” dedi başı hafifçe dönen Ying. “Gittiğimi fark ettin mi?”

Prens kendinden geçmiş bir hâlde, kızın yüzüne düşen bir tutam saç alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. “Elbette fark ettim. Öyle kaçıp gitmemeliydim. Kütüphanede seni yalnız bırakmamalıydim. Sakinleşir sakinleşmez bunu anladım. Ama

yanına geri döndüğümde gitmiştin. Eğer benim yüzümden başına bir şey gelseydi, o zaman kendimi...” Duraksayarak başını iki yana salladı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Sana ne oldu?”

“Şey... Açıklamak biraz zor.”

Prens, kıza dikkatle baktı. “İyi misin?”

“Pek sayılmaz.” Ying ürperdi. Simya ile yaptığı deneyin etkileri -ve dehşeti- hâlâ tam geçmemişti.

Ölüme bu kadar yaklaşıncaya her şey gözüne çok önemsiz geldi. Tartışmalar, kavgalar...

Prensin onu kontrol etmekten zevk alan biri gibi, canavar gibi olduğunu düşünmüştü hep. Ta ki yanlış yönlendirilip sadece onu *korumak için* kilit altında tuttuğunu öğrenene kadar.

Artık Prenz Zhang Lin’in de bu oyunda kendisi gibi bir kukla olduğunu anlıyordu. Yansımalarından, prensin kendi ailesine kadar, herkes onun gururundan ve görev aşkıdan faydalanmıştı. Bunları prensi manipüle etmek için ona karşı kullanmışlardı. Aralarına mesafe koymak için.

Ying kavgadan yorulmuştu. Özür dilemek istiyordu. *Onun* da özür dilemesini istiyordu. Gerginlikten titreyerek prene baktı. Nefesini tuttu. Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

Prensin gözleri, Ying’in gözlerine kilitlendi. “Ying, ben...”

“Evet?” dedi Ying güçlkle.

“Ben...” Prens güçlkle yutkunurken bronz teni dalgalandı. Sonra bakışları sertleşti ve arkasını döndü. “Saraya dönüp seni bulduğumu haber vermeliyim.”

Ying’in nefesi kesildi. Dengesini sağlamak için elini göğsüne bastırdı. Başını kaldırdığında prensin önde ilerlediğini gördü ve kendini toplayıp peşinden gitti.

Sessizlik içinde yürürlerken aralarındaki tuhaflık ağırlaşmaya başlamıştı. Ying kütüphanede yaşananları tekrar tekrar

düşünüyordu. Merdiveni. Öpüşmeyi. Kavgayı. Birbilerine hakaret edişlerini.

Ama sonra... onu bulduğu için prensin rahatlayışı. Ona bakışı. Gözlerinin önüne düşen saçlarını düzeltişi...

Eğer özür dileyseydi acaba prens de diler miydi? Prens özür dilesse, acaba onu affeder miydi? Birbirlerine verdikleri zararı düzeltebilirler miydi?

Tüm bunları söylemeye can atsa da nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece düşünmek bile utanarak yüzünü buruşturmasına yol açtı. O da bunun yerine, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Kıza yan yan bakan prens kelimelerini tartar gibi bir süre bekledi. "Kaybolduğunu fark edince etrafı aramaları için ekip-ler yolladım zira kapılardan çıktığını gören olmamıştı. Ama şeyden korktum..."

"Ayna dünyaya götürülmüş olmamdan?" dedi Ying yumuşak bir sesle.

Prens somurtkan bir ifadeyle başını salladı. "Öte yandan ne kadar... inatçı olduğumu da biliyordum." Özür diler gibi hafifçe gülümsedi. "Üzgünüm."

"Hayır, haklısın," dedi Ying anlayışla. "Sonra ne oldu peki?"

"Seni bizzat aramak için Rahipler Bölgesi'ne geldim. Kütüphanede bulduğumuz şeyden sonra kaçırılmamış olabileceğini, bir çeşit simya uygulamaya çalışabileceğini düşündüm." Bunu onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "İlk kez her şeyi kendi başına yapmaya çalışıyor değilsin ne de olsa."

Ying itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Dürüst olması gerekirse prens haklıydı. Mesela dün gece babasıyla onsuz görüştüğünü öğrenip çok sinirlenmişti. Ve şimdi kendisinin de aynısını yaptığını fark edip kendini suçlu hissediyordu.

Prens devam etti: “Rahipleri sorguya çektim. Her birini. Efendi Chen sonunda onu bir iksir yapman için zorladığını itiraf etti. İksirin zehirli olmadığını ama bilgisi olmayan birinin...” Prens başını iki yana salladı. “Bana seni durdurmak istediğini ama senin kaçtığını söyledi.”

“Kaçmak mı?” Ying’in içinde bir öfke patladı. “Öyle *olmadı...*”

“Öldün sandım, Ying,” diye devam etti prens sanki onu duymamış gibi. Sesi çok alçaktı. “Sokaklarda... ceset aradığımı düşündüm.” Çenesini sıkıp uzaklara baktı.

“Ama ölmedim,” dedi Ying. Olanları nasıl açıklayacaktı? Mei Po’nun *simyanın, içinde olduğunu* söylediğini? Her şeyi çözmek ve prene açıklamak için zamana ihtiyacı vardı. Elinde olmadığını bildiği zamana.

Sarayın iç kapılarındaki iki katmanlı binaya ulaşmışlardı. Dışında cilalı bronzdan süslemeleri olan, parlak çelikten bir hendek vardı. İçindeyse ağır, çivili bir ahşap kapı. İmparatorluk Sarayı’nın gökyüzüne doğru uzandığı sivri çatıların arkasındaki taş bir duvara sabitlenmişti.

“Girmeden önce,” dedi prens yüzünü Ying’e dönüp, “bir şey söylemek istiyorum.”

Ying’in göğsü sıkıştı. Ne söyleyecekti?

“Artık seni kilitlemek istemiyorum, Ying. Ve yapmayacağım da. Ama lütfen artık gece gezmeleri olmasın.”

“Ne?” dedi Ying aniden sinirlenerek.

“*Her şeyi* tek başına yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Yani eğer kaçmasaydın Efendi Chen sana yardım edebilirdi...”

Ying’in göğsünde büyük bir öfke patladı. “Sana söyledim. Ben *kaçmadım*,” diye çıkıştı. “O beni dışarı attı.”

Prens kıza keskin bir bakış attı. “*Ne* yaptı?”

Ying açıklamaya çalıştı. “İksiri içtikten sonra başım döndü. Midem bulandı. O da beni tapınaktan dışarı atıp kapıyı yüzüme kapattı.” O anların dehşetiyle ürperdi. “Bana ‘aptal kız’ dedi.”

Prens bir süre hiçbir şey söylemedi. Yüzü kıpkırmızı bir hâlde orada öylece durdu. Nihayet yeniden konuştuğunda sesi hırlar gibi çıkıyordu. “Onu öldüreceğim.”

“Ona ilk ben ulaşmazsam tabii,” diye mırıldandı Ying.

Prens uzanıp Ying’in elini tuttu ve onu kendine çekti. Ying şaşkın bir hâlde prene bakıp, “Sen ne...” demeye çalıştı.

“Özür dilerim,” dedi prens. “Her şey için özür dilerim. Tüm bunların senin hatan olduğunu sandığım için. Seni kilit altında tuttuğum için. Aynaları fark edemediğim için...”

“Ben de özür dilerim,” diye araya girdi kalbi hızla atan Ying. “Seni... zehirlediğim için özür dilerim.”

Prens hafifçe güldü. “Belki de hak etmişimdir. Belki de... bir pislik gibi davranmışımdır.”

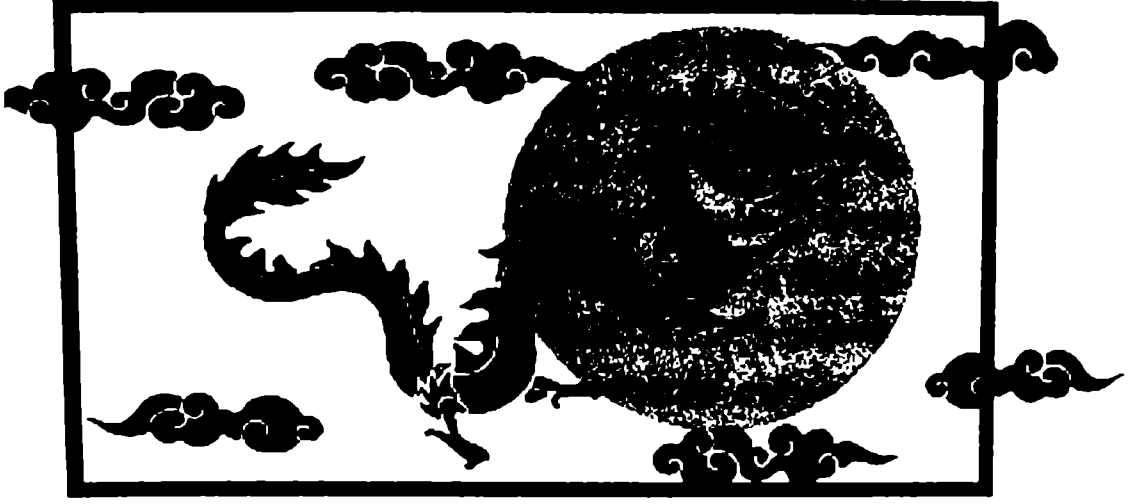
Bu, Ying’i güldürdü. “Aynen öyleydin.” Sonra düzeltti: “Öylesin.”

Bunun üzerine prens de güldü ve kızın pelerininin yakasıyla oynadı. Parmak uçları Ying’in dekoltesine değince bu ani ve yoğun temas kızın ürpermesine sebep oldu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Ying,” dedi prens. “Sana söylemem gereken...”

Ama hemen sonra kızı tuttuğu gibi yere fırlattı ve üstüne çıktı.

Ying çığlık atmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Nefes almaya çalışmasına fırsat kalmadan prens yana eğilip ikisini de yuvarladı. Ying gökyüzüne baktı. Allak bulak olan zihni gördüğü şeyi anlamaya çalışıyordu: hızla uçan bir ok yere inip iki çakıl taşının arasına saplandı.

33. BÖLÜM

Tam da Ying'in az evvel durduğu yere.

Prens kırbaç gibi bir hızla ayağa fırladı. Hâlâ kendini toparlamaya çalışan Ying okların izini takip etti. Hendeğin çelik parmaklıklarından hızla ve art arda uçuyorlardı.

Ayna halkı! Yansıyan yüzeylerin diğer tarafında, bir dünyadan diğerine ok fırlatıyorlardı. Ying ayağa kalkmaya çalıştı. Prens ona elini uzattı ve duvardaki bir oyuya koştular. Sert taşa yaslanan Ying nefes nefese bir hâlde doğruldu.

Beni buldular. Ayna halkı Ying'i bulmuş ve öldürmeye çalışıyordu. Dar parmaklıklardan geçemedikleri için doğrudan üzerlerine hedef almışlardı.

Artık geçit açık olduğundan saldırıya geçmeden evvel Ying'i ortadan kaldırmak istiyorlardı, bariyeri tekrar kapatmasını engellemek için.

Duvardan uzaklaşan prens kapıya bir ok fırlattı. Bu mesafeden ve tam hareket edemedi bile dar parmaklıkların arasından geçen okunu isabet ettirmeyi başardı.

Ying bir çığlık attı. Prens okçuluk becerilerini duymuştu. Ama bizzat görmek *başka bir şeydi*.

“Bizi içeri al!” diye bağırdı prens, kule gözcüsüne ve güvenliği için yeniden oyuğa eğildi.

Açık pencerden bir muhafız belirdi. Kısa bir duraksamanın ardından aşağıya seslendi: “Kapıları kapalı tutmamız emredildi, majesteleri!”

Ying’in suratının hemen yanından bir ok geçip duvara çarptı. Yere düşüp parçalandı. Prens küfretti. “Bizi içeri al, lanet olası!” Başka bir ok, boynunun hemen yanındaki taşa çarpınca Ying çığlık attı.

Kulenin penceresinde beliren ikinci bir muhafız birinciye danıştı. Bu sırada Ying ve prensin üzerine yağmur gibi yağın oklar duvara çarpıp taşları parçalıyordu.

Prens onlardan kaçması için bir yandan Ying’e bağıırken bir yandan da kapıya iki ok daha fırlattı. Öldürmek için nişan alsa da dikkatini toplayamadığı için sadece caydırıcı bir etki yaratıyordu. Okları yansımaların tenlerini delip geçemiyordu. Ying ve Zhang’in kapıdan geçip ahşap kaplı ve hiçbir şeyi yansıtmayan kuleye girmeleri lazımdı.

Prens yayını kaldırıp bu kez penceredeki muhafızları hedef aldı. “Başlarım sizin emrinize, saldırı altındayız! Ya bizi içeri alırsınız ya da tanrılara yemin olsun ki kafalarınızı delirim!” Sesi giderek tizleşip yükselmeye başlayan prens sonunda kükredi. “Prenses burada ve yaşıyor! Bizi içeri alın! Prensesi buldum!”

Muhafızlardan biri kayboldu. Saniyeler içinde kapılar gıcırdarak açılmaya başladı. Ying bu kapıların ne kadar yavaş açıldığını daha önce hiç fark etmemişti. Saniyeler ilerlerken kapıların açılmasını izlemek işkence gibiydi. İçine döndü ve sessizce dua etti: *Tanrılar, lütfen başarmamızı sağlayın. Lütfen. Bariyeri kapatmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Fazla vaktim yok.*

Kapının en altında minik bir çatlak belirdi. Prens, Ying'in elini tuttu ve onu öne doğru sürükledi. Birlikte küçük aralıktan geçerek ok yağmurundan kaçmaya çalıştılar. Ying kaçarken oklardan biri pelerinine saplandı. Dengesi bozulan Ying yere düştü.

"Çabuk." Prens onu ayağa kaldırdı ve kapıya doğru itti. Aralık kısma koşarlarken güvenli alana geçene dek arkalarına bile bakmadılar. Dört muhafız üzerlerine çullanıp, kim olduklarını teyit ettikten sonra prens olduğunu anlayıp derhâl geri çekildiler. Başka bir muhafız grubu telaşla kapıları kapattı ve birkaç devasa kalasla güzelce kilitledi. Neyse ki kapıların bu tarafında herhangi bir yansımaya yol açacak bronz süsler ya da çelik parmaklıklar yoktu.

Avludaki birlik hemen hazır ola geçti. Zırhları, yükselen güneşte kızıl birer ışık gibi parlıyordu. Patırtıyı duyup gelen diğer saray görevlileri de aralarındaydı. Kötü ruhları kovmak için tasarlanmış olan tütsülerin ve otların olduğu mangallar yakılmıştı. Kalabalığın üzerinde süzülen dumanın bir kısmı havada öylece asılı duruyordu.

Prens muhafızlardan birine döndü. "Kapıların kapatılmasını kim emretti?" diye çıkıştı. "Bizi gördünüz! Neredeyse öldürüleceğimizi gördünüz!"

"Affedersiniz, majesteleri," dedi muhafız büzülerek. "Prenses kaybolduğu için bize kapıları kilitlememiz söylendi, majesteleri. Ve hiç kimseyi içeri almamamız..."

Prens kükredi: "KİM SÖYLEDİ?"

Muhafız güçlükle yurkundu. "Kutsal Majesteleri İmparator Shan, majesteleri."

Ying'in midesi kasıldı. Dün göl kıyısında fēngshēngshòularla savaştıktan sonra İmparator Shan muhafızlara kapıları kapatmalarını emretmiş olmalıydı. Ying'in aklına Mei Po'nun imparatorla ilgili söyledikleri geldi: Kehanetin yalan olduğunu söylediği danışmanlarına inandı...

İmparator hâlâ bu yanlışa inanıyor muydu? Tehdidin yansıyan yüzeylerden -hatta sarayın içindekiler de dâhil- değil de dışarıdan geldiğini mi sanıyordu?

Alnında bir damar atmaya ve yüzü bembeyaz olmaya başlayan prens başını iki yana salladı. Her ne kadar öfkesi Ying'e olmasa da kız içi buruk bir hâlde titredi. Zira prensin öfkesi o kadar güçlüydü ki neredeyse bedensel bir tepkiye dönüşmüştü. Ne yapacaktı acaba?

Birkaç stresli saniyenin ardından prens yüzünü buruşturup arkasını döndü. "Çıkın," diye bağırdı muhafızlara, sesindeki tiksintiyi gizlemeden. Adamlar hemen uzaklaştı.

Kalabalık ikiye ayrıldı ve Ying'le prens yanlarından geçerken herkes dizüstü kapandı. Ying onları görmezden geldi. Tanıdık yüzler aramak için kalabalığı taradı...

"Ying!" Biri ona çarptı. Bedenini saran kollar onu sıkıca kucaklarken, Ying yüzüne kondurulan öpücüklerin arasından bakmaya çalıştı. Etraflarını saran kalabalık geri çekilip, yanında olması gereken kişilere yer açtı.

"Anne." Ying'in göğsünden büyük bir yük kalktı. "Baba," dedi babasına sarılmak için dönerken. "Siz hâlâ burada mısınız? Oysa ben günler önce gittiğinizi sanmıştım..."

"Gitmek üzereydik." Ying'in annesi gözyaşını sildi. "Düğününden sonra gitmemiz söylendi. Seninle bir daha temasa geçmememiz. Ama senin kaybolduğunu duyduk ve..." Prense döndü. "Teşekkürler. Teşekkürler. Kızımızı kurtardığın için teşekkür ederiz."

Prens kızın annesini hafifçe selamladı. "En azından bunu yapabildim, Leydi Jiang," dedi alçak ve ölçülü bir sesle. Bakışlarını Ying'e çevirdi. "Ne de olsa o da beni kurtardı. Hem de pek çok kez." Gözleri anormal derecede parlıyordu. Bakışları Ying'in içini alev alev yaktı.

Burnunu çeken Leydi Jiang yaşlı gözlerini kaldırdı. "Çok teşekkür ederiz, majesteleri."

Gözlerini Ying'ten güçlükle ayıran prens bu kez kızın ailesine baktı. "Lütfen bana *Zhang Lin* deyin."

Lord Jiang ilk kez konuştu: "Sana *oğlumuz* diyeceğiz. Artık ailedensin." Ama bunu söylediğine ânında pişman oldu. Ellerini kaldırdı. "Tabii eğer sizin için de uygunsa, majesteleri..."

Prens uzanıp Lord Jiang'ın omzunu kavradı. "Tabii ki. Biz bir aileyiz." Kısa bir tereddüitten sonra, "Baba," dedi.

Ying'in babası elini prensin elinin üzerine koydu. Gözleri parlayarak orada bir süre öylece durdular.

Leydi Jiang kızına daha sıkı sarılıp hıçkırdı. "Nereye gittin, Yiyi? Sana ne oldu?"

Annesini daha fazla korkutmak istemeyen Ying, ölümle burun buruna geldiği detayına girmede. Ama elinden geldiğince hızlı bir şekilde ayna halkını, ayna geçidinin açıldığını ve Crimson İmparatorluğu'nun lanetinin bozulduğunu anlattı. "Savaş kapımızda, anne," dedi. "Bu sadece başlangıç."

"Savaş mı?" diye haykırdı annesi elini göğsüne bastırarak. "Tanrılar bizi korusun!"

"Evet anne, savaş." Ying prene baktı ve aralarından sessiz bir korku dalgası gelip geçti. Belli ki İmparator Shan henüz durumun vehametinden habersizdi ya da ayna halkının dünyalarını ele geçirme tehdidinden. Prens elbette bir defa onu uyar-maya çalışmıştı ama imparator sarhoş olduğundan dinleyecek hâlde değildi. Ve Ying'in bariyeri tek başına kapatma çabaları da boşa çıkmıştı.

Belki de, diye düşündü Ying. Her ne kadar gücenmiş de olsa imparatorla bir kez daha konuşabilirlerdi... birlikte.

Ying'in babası da aynı fikri dile getirdi. "Vakit geldi, oğlum," dedi prensin omzuna vurarak. "Gidip babanı görme vakti."

35. BÖLÜM

Prens, yaklaşan savaşı tartışmak için hemen ailesi ve generalleriyle bir toplantı düzenledi. Ancak Ying'e temizlenmesi için vakit verecek kadar düşünceliydi. Neredeyse iki kez ölümden döndükten ve geceyi sokaklarda geçirdikten sonra Ying en az hissettiği kadar berbat görünüyordu.

Saatler sonra Ying nihayet tenine işleyen sokak pisliğini temizleyip uzun, siyah saçlarını cila gibi parlayana dek taradı ve güzelce ördü. Prense karşı hissettiği karmaşık duygularını ise kapalı bir kutuya kaldırdı, savaşı kazanana kadar unutmayı planladığı bir kutuya.

Yüzüne sakın bir ifade takınıp, başı dik bir şekilde taht odasına girdi. En şık giysilerinden birini giymişti, gök mavisi ipekten tuvaletini. Eteğinde ailesinin amblemi vardı. Altın iplerle işlenmiş iki sıçrayan sazan.

Bu hànfü bir Jiang prensesine, nehrin kızına, ejderha süren bir kıza yakışan bir kıyafetti. Ying şimdiye dek bir şey

öğrendiyse, o da bu oyundaki rolüydü. İşte bu kadardı. Şu an her şeyiyle olacağı öngörüldüğü prenses gibiydi.

Prens bir köşede, generallerinden biriyle derin bir sohbete dalmıştı. O da temizlenip tören için ordunun görkemli üniformasını giymişti: altın işlemeli bir zırh, altın bir kılıç ve omuzlarında Shan amblemi olan simsiyah kadife bir pelerin. Ying'i görünce doğrulup kıza baktı. General, bağlılığını göstermek için yere kadar eğilerek selam verdi. Ying selamına karşılık verince adam onun yanındaki yerini aldı.

Ying elini prene uzattı. Prens elini tutup dudaklarına götürürken gözlerini Ying'den hiç ayırmadı.

"Kocacığım," dedi Ying başını hafifçe eğerek.

Prensin çenesindeki bir kas seğirdi. "Karıcığım," diye cevap verdi. Kızın elini daha sıkı tuttu.

Bir haberci, imparator ve imparatoriçenin gelişini duyurunca Ying ile prens onları karşılamak için döndüler. Bu Ying'in kayınpederi ve kayınvalidesi ile ikinci görüşmesi olacaktı. İçeriye biri önde, sekizi arkada olmak üzere sadece dokuz muhafızla girdiklerini görünce şaşırdı. Grup tahtın bulunduğu kürsüye çıkan basamaklara yönelirken Ying, prens, görevliler ve askerler yere kapandı.

İmparator ve imparatoriçe tahtlarına oturup cübbelerinin sarı kumaşını dizlerinin üzerine çekerek yerleştiler. Başlarındaki taçlar ve süslerde bulunan minik mücevherler pırıl pırıl parlıyordu.

Ying ve prens selamlamayı bitirip ayağa kalktı.

"Benimle mi konuşmak istedin, Zhang Lin?" dedi tahtının koluna yaslanan imparator. Tahtı altın çerçeveli, koyu kırmızı kadife yastıklarla kaplıydı ve her bir ayağı baştan sona kadar oyma süslerle doluydu. Tahtın arkası, yukarıya doğru uzanan bir ejderhanın başı gibi oyulmuştu. Ejderhanın ağzı kükrer gibi açıktı ve içinden uzun, çatallı bir dil çıkmıştı. Yan taraftaki

daha alçak bir platformda imparatoriçenin tahtı vardı. Bu daha az süslüydü ve tepesine bir Anka Kuşu oyulmuştu. Her iki taht da değerli taşlarla kaplıydı: yeşim, hematit, langgan, lapis ve Ying'in bilmediği birkaç taşla daha.

Bütün oda kırmızı ve altın sarısı renklere bürünmüştü. Kürsüye çıkan basamaklar mermerdi ve ortasına koyu kırmızı, tüylü bir halı serilmişti. Ying daha önce bu kadar lüksü bir arada hiç görmemişti.

Prens bir adım öne çıktı. "İmparatorumuz sayın majesteleri," dedi yere kadar eğilip selam vererek. "Göklerin Oğlu'na beni varlığıyla onurlandırdığı için teşekkür eder ve artık önemli bir konuyu tartışma fırsatına nail olduğumuzu umarım. Son olaylarla ilgili... Bu oldukça acil bir konu."

Ying bu resmiyetin nedenini merak etti. Her ne kadar oğlunun bile imparatora resmî bir şekilde hitap etmesi gerektiğini bilse de prensin kendi babasıyla bu kadar soğuk ve mesafeli konuştuğuna tanıklık etmek sinir bozucuydu.

Alnını eline koyan imparator, "Neymiş o?" diye çıkıştı. "Ve kısa kes. Başım ağrıyor." Diğer eliyle hizmetkârlardan birini çağırdı.

Hizmetkâr elinde, Ying'in çay töreninden tanıdığı, aynı bronz kadehle koşup geldi. *Efendi Chen ile birlikteyken depo odasında gördüğü kadehin aynısıydı.*

Kadehi görünce içinde bir huzursuzluk, aklında tanımlayamadığı bir şüphe belirdi.

Başını eğen hizmetkâr, kadehi imparatora uzattı. İmparator Shan kadehi kaptığı gibi içindekini sonuna kadar içti. İş bitince dudaklarını yalayıp kadehi yere attı. Uşak kadehi yerden aldı ve başını hiç kaldırmadan geri geri giderek uzaklaştı.

Prens devam etmeden evvel, daha önce pek çok kez yaptığı gibi bu gösterinin bitmesini hoşgörüyle bekledi. "Bilindiği gibi dün küçük bir savaşta dövüştük, imparatorumuz sayın

majesteleri. Sessizlik Gölü'nün kıyısında. O andan bu yana neler olduğuyla ilgili size bilgi vermek isterim." Prens duraksadı. "Dün gece... doğru dürüst konuşamadığımız düşünülürse."

Sakalı seğiren imparator gözlerini kıstı. "Devam et."

Prens doğruldu ve devam etti: "Dünkü sıradan bir saldırı değildi. Dün sadece bir başlangıçtı. İşgal ediliyoruz."

Ellerini tahtının kollarına koyan imparator kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "İşgal edilmek mi? Kim tarafından?"

Ying ve prens birbirlerine baktılar. Sonra prens yine babasına döndü. "Aynaların diğer tarafındaki canavarlar tarafından."

Oda sessizliğe büründü. Derken imparator yastıklara yaslandı.

"İmkânsız!" dedi. "Geçit kapatıldı. Crimson İmparatoru kapattı."

Prens başını kaldırıp babasının gözlerine baktı. "Tekrar açıldı, imparatorumuz sayın majesteleri." Parmaklarını şıklattı ve altı uşak devasa bir aoyin cesediyle içeriye girdi. Basamakların dibinde durup cesedi yere indirdiler. Prens cesedi göstererek, "İşte kanıtı," dedi. "Ayna dünyadaki yaratıklardan biri."

Aoyin içeride puslu, neredeyse şeffaf görünüyordu. Dört boynuzu ve dikenli andıran tüyleri pis bir yeşil renkle parlıyordu.

Prens bir adım öne çıkıp canavarı işaret etti. "Savaş geliyor. Dövüşmeliyiz!"

Odada fısıltılar başladı. İmparator birkaç saniye cesede baktıktan sonra danışmanına döndü. "Efendi Chen," dedi. "Qiú qiān ne diyor?"

Gerçeğin Efendisi Chen'in adını duyan prensin gözleri nefretten simsiyah oldu. Sertçe yumruklarını sıktı. Ying'in kalbi hızla çarpmaya başladı. O kadar yüksek sesle çarpıyordu ki imparator duyuyor mudur diye merak etti.

Efendi, odanın arka tarafındaki kalabalığın içinden öne doğru çıktı ve kehanet çubuklarından oluşan silindiri göğsüne bastırdı. Ying ihtiyarın öne doğru çıkmasını izlerken, Zhang gözlerini kısıtı ve çenesindeki bir kas seğirmeye başladı.

Efendi Chen koyu kırmızı cübbesinin bir kolundan küçük, düz bir kâse çıkardı. Ying'in simya iksirini karıştırdığı kâsenin aynısını. Kâseyi mermer basamakların en üstüne koydu. Diğer cebinden biraz toz çıkarıp kaba attı.

Tozun düştüğü yerde kıvılcımlar belirdi. Kâsenin üzerinden dumanlar yükseldi ve odaya bir tütsü kokusu yayıldı. Efendi, çubuklardan oluşan silindiri üç kez dumanın etrafında döndürüp ters çevirdi. İçinden bir çubuk düştü.

Çubuğu aldı ve kaşlarını çatarak baktı.

“Herhangi bir boşluk olduğunu görmüyorum, kutsal majesteleri. Crimson İmparatoru'nun mührü her zamankinden daha kuvvetli.”

“Hayır.” Suratı kıpkırmızı olan prens, efendiye döndü. Elini uzatıp yakasından tuttuğu gibi ihtiyarı kaldırdı. İhtiyar adam öksürerek tükürükler saçmaya başladı. “Yalan söylüyorsunuz! Sen neden bahsettiğini bile bilmiyorsun... Seni... yōngyî!” Herkes şaşkın bir nefes aldı. İmparatorluğun efendilerinden birine *şarlatan* demek bir hakaretti.

İmparator elini hafifçe salladı ve bir düzine muhafız gelip prensi efendinin üzerinden alarak sakinleştirdi. Prens öfkeyle muhafızları üzerinden attı ve kırıışan giysisini düzeltti.

“Yeter,” diye uyardı imparator.

“Şunu görüyor musunuz?” Prens ölü aoyini gösterdi. “Bunu gördüğünüz hâlde sözlerimi sorguluyorsunuz. Kanıt burada işte...”

“Ben bir boğa görüyorum,” dedi imparator buz gibi bir sesle. “Birkaç fazladan boynuzu olan bir boğa. Buna kanıt demek çok zor.”

Ying'in midesi kasıldı. Ona göre pis bir yeşil renkte parlayan bu canavar tuhaf ve dünya dışıydı. Ama başka herkesin canavarın tenini tamamen normal gördüğünün de farkındaydı.

"Bu dünyadaki hiçbir boğa böyle görünmez!" dedi prens. "Bu iğrenç!"

Efendi solgun elini imparatora doğru kaldırdı. Yalvarır gibi görünüyordu ama konuştuğunda sözleri çelik gibi sertti: "Doğadaki bazı hayvanlar mutasyona uğrayarak doğar, kutsal majesteleri. Bu da muhtemelen türünden sapmış bir hayvan. Ya da belki tüm sürü hastaydı veya kuduzdu, bu yüzden adamlarımıza saldırdılar." İmparator Shan'den Ying'e dönen Efendi Chen ona sinsi ve pis bir sırıtışla baktı.

Öfke Ying'in karnında bir yılan gibi kıvrılıyordu. Parmakları seğirdi, efendinin boğazına atlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Peki ya dünkü savaş?" dedi prens daha büyük bir öfkeyle. "*Tanıklar* vardı! Askerlerim mavi-siyah leoparlara benzeyen yaratıklarla dövüştü, ayna dünyadan gelen yaratıklarla. Öldükten sonra rüzgârla yeniden canlanan..."

"*Senin* askerlerin, Zhang Lin." Efendi Chen'in sesi buz gibiydi. "Senin askerlerin. Elbette senin hikâyeni destekleyeceklerdir. Ne de olsa... *sana* olan *sonsuz sadakatlerini* biliyoruz."

Çenesi kasılan prens kıpırmızı oldu ve gözle görülür bir şekilde yutkunup arkasını döndü. Kalabalığa seslendi: "*Biriniz* mutlaka bir şey fark etmiştir! Yansımalarınızda tuhaflıklar görmediniz mi? Aynada? Ben gördüm. Artık bir yansımam bile yok. Gitti ve beni terk etti. Çok yakında sizinkiler de gidecek çünkü *bizi öldürmek için* toplanıyorlar."

"Yeter!" diye kükredi imparator.

Prens hızla döndü ve dimdik oldu. "Düzinelerce adamım gölden gelen ölümsüz yaratık sürüsüyle dövüşürken öldü, imparatorumuz sayın majesteleri. *Prenses* ve ben az kalsın kapının

önünde ölecektik! Ve eğer bir an evvel harekete geçmezsek daha çok insan ölecek.” Sesi bomba gibi patlayan prens, efendiye doğru parmağını uzattı. “*Hepimiz...* bu... şarlatan yüzünden öleceğiz!”

İmparator, prene dik dik baktı. Sesi buz gibiydi. “Tanrılar konuştu. Bariyer sağlam. Haddini bilsen iyi edersin, evlat.” Geri atmaya istekli olmayan baba ve oğul, birbirlerine dik dik baktılar.

Ying onların bakışlarını içinde gittikçe artan bir çaresizlikle izledi. İmparatorun her inkârı bir dalga gibi yüzüne çarpıyordu. Issız bir denizde çırpınıyor, boğuluyordu. Ve bir sebepten -belki de önceki gece görüşmelerinde ünvanını kullanarak ona tepeden baktığı için- Efendi Chen hem onu hem de prensi sabote etmekte kararlı görünüyordu. Ying bir erkeğin gururunun çok kırılğan ve en ufak bir zorlamada bile yıkılmaya yatkın olduğunu çabuk öğrenmişti.

İmparator Shan’i nasıl ikna edecekti?

“Lütfen, imparatorumuz sayın majesteleri,” dedi kendinden emin olmayan bir ses tonuyla. Sonra çenesini kaldırıp bir adım öne çıktı ve kocasının yanına geldi. “Lütfen,” diye yüksek sesle tekrar etti.

Yanında duran prens gözle görülür biçimde irkildi. Herkes sustu. İmparatorun izni olmadan birinin ona hitap etmesi alışlageldik bir şey değildi.

İmparator gözlerini kısarak Ying’e baktı. “Ne var?”

Dizlerinin üzerine çöken Ying bakışlarını yere indirdi. “Kutsal majesteleri, Prens Zhang Lin haklı. Bariyer yıkıldı. Onu...” Derin bir nefes aldı. “Onu açan bendim.”

“*Sen mi?*” dedi imparator gözlerini kırpıştırarak.

“Ben...” Ying yutkundu, sonra tüm cesaretini topladı. İmparator Shan’in gözlerine bakmak için başını kaldırdı. “Evet. Gösterebilirim.”

İmparator bir boğa kurbağası gibi şişti. Boynunda beliren damarlar patlayacak gibi duruyordu. Yanında oturan imparatoriçe kıpırdandı. Bu kez bronz kadehi getirmesi için uşağa seslenen o oldu ve gelen kadehi kocasına uzattı.

Kadehten bir yudum alan imparatorun yüzünde tuhaf bir sakinleşme oldu. Gözlerini kısan Ying'in bakışları imparator ile Efendi Chen arasında gidip geldi. Kadehte ne vardı? Efendi Chen imparatora onu bu kadar etkileyecek ne veriyordu?

İmparator Shan tahtına yaslanıp rahat bir nefes verdi. "Göster," dedi sadece.

Ying ayağa kalktı. Gözleri etrafı taradı ve duvarda asılı duran cilalı bronzdan bir ayna gördü. Bacakları titreyerek yanına gitti, derin bir nefes aldı ve kolunu aynaya batırdı.

Odada bir fısıltı yükseldi. Kolunu geri çeken Ying kalabalığa döndü. "Gördünüz mü?" dedi aynanın yüzeyini göstererek. "Aynadan geçebiliyorum. Hepimiz geçebiliyoruz." Tekrar imparatora döndü. "Ve yansımamın olmadığı da görülüyor, kutsal majesteleri."

İmparatorun kaşları havaya kalktı. "Neden böyle bir şey yaptın? Geçidi neden açtın?"

"Lütfen." Kıpırdımızı olan Ying gözlerini kaçırdı. "Bilerek olmadı, yemin ederim. Bir kehanetti. Kehanete göre *balık* benim."

"Kehanet mi? Şu çöpçatanın saçmalığı mı?"

Ying çenesini kaldırdı. "Evet. Ama saçmalık değil. Doğru."

İmparatorun bakışları efendiye yöneldi. "Chen! Sen bunu biliyor muydun?"

"Hayır, kutsal majesteleri," diye büzülerek cevap verdi Chen.

Ağzı seğiren imparator, keçi sakalını sıvazladı. Sonra hafifçe başını salladı. "Kızım, bana düşünecek çok şey verdin. Danışmanlarımla görüşüp cevabımı yarın bildireceğim."

“Yarına kadar vaktimiz yok,” diye mırıldandı prens.

İmparatorun bakışları hızla oğluna kaydı. “Başka seçeneğin yok.” Ayağa kalktı, şişman vücudu ağır hareket etmesine neden oluyordu. “Şimdi git... *Seni* taşa bağlayıp göle fırlatmadan önce.”

Prens itiraz etmek istercesine ağzını açtı. Ama sonra bunu yapmaması gerektiğini düşündü. Onun yerine pelerinini omuzlarına atıp odadan hızla çıktı.

Çabucak selam veren Ying de onun peşinden gitti. Prens uzun adımlarına yetişmesi biraz zaman alsa da yanına ulaşmayı başardı.

Prens yüzü fırtına bulutları gibiydi. Kaşları, şimşek gibi çakan gözlerinin üzerinde çatılmıştı. Yürürlerken Ying ona dokunmaya çalıştı ama prens kızın elini itti. Birkaç adım sonra durup Ying’e döndü.

“Üzgünüm,” dedi. Yüzündeki ifade yumuşadı. “Sana değil, korkak babama kızgıyım. Orada yaptığın şey...”

“Aptalca mıydı?”

“Hayır, cesurcaydı.” Dudakları gülümser gibi kıvrılan prens, “Belki birazcık da aptalca,” diye ekledi.

Ying de gülümsedi. Ama sonra hüznünlendi. “Baban için üzgünüm. Sana inanmadığı için.”

“Zaten farklı bir şey beklememem gerekirdi.” Prens omuz silkse de Ying onun omuzlarının düştüğünü fark etmişti. “Beni hiç dinlemez.”

Ying elini prensin koluna koyunca, prens gerildi. Ama geri çekilmedi. “Hep böyle miydi?”

“Hep değil.” Prens gözlerinde garip bir bakış belirdi ama hemen kayboldu. “Bir zamanlar bir abim vardı, biliyorsun.”

Ying, prensin aniden konuyu değiştirmesini tuhaf bularak tereddüt etti. “Duydum,” dedi temkinli bir şekilde. “Savaşta ölmemiş miydi?”

Prens başını iki yana salladı. “Hayır. O, sarayın halka anlattığı.”

“Peki, ne oldu?”

“Nasıl bir şey olduğunu anlamalısın, Ying.” Prens sanki önemli bir şey açıklamak üzereymiş gibi, telaşla konuşuyordu. “Abim benden sadece bir yaş büyüktü. Her açıdan benden daha iyiydi. En azından babama göre.” Sesinde acı bir ton belirdi.

“Babam varis olarak tüm dikkatin abime verilmesi gerektiğine karar verdi. Ona her şeyin en iyisi verildi. En iyi eğitim, en iyi dövüş ustaları, saraydaki en iyi odalar. Babam abimi o kadar sahiplenmişti ki annemle bile arasını bozdu. Ve sırf ikinci çocuk olduğum için beni orduya soktu. Beni bir savaşçı, sıradan insanların lideri olmam için eğitti.” Prensın yüzünde gölge gibi bir acı gelip geçti. “Beni hep... cezalandırırdı. Fiziksel olarak. Ya da muhafızlarına yaptıırırdı. Bunun beni *sertleştireceğini* söylerdi. Ama şimdi bunları hatırlamadığını iddia ediyor. Belki de... Belki de doğrudur. Hafızası kötüleşiyor. Ama benimki iyi. Ben hatırlıyorum, Ying. Hatırlıyorum.”

Ying boğulacak gibi oldu, nefes alamadığını hissetti. “Sonra ne oldu?”

Prensın yüzü buruştu. “Onu öldürdüm. Abimi öldürdüm. Babam beni hiç affetmedi.”

Ying’in kalbi paramparça oldu. “Sen... Sen ne yaptın?”

Ying’in yüzüne bakan prens geri adım attı. “Hayır, hayır, öyle değil. Doğrudan değil. Askerlerimden biriydi. Babamın abime gösterdiği ilgiden dolayı içerliyordum. Sık sık bu konudan şikâyet ederdim. Ama sadece en yakın arkadaşlarıma. Benimle omuz omuza dövüşen, bana sadık olduğunu bildiğim kişilere. Canımı emanet ettiğim kişilere. Sorun...” diye devam

etti prens yüzünü buruşturarak. "...bana *fazla* sadık olmalıydı. Onlar da babamın bana karşı gösterdiği bu yanlış tutumun adaletsizliğinden en az benim kadar şikâyetçiydi. Bir gece, bir grup askerim karanlıkta saraya sızıp abimi öldürdü. Benim isteğimi yerine getirip intikamımı aldıklarını sanıyorlardı. Tabii ki hepsi yakalanıp infaz edildi. Benim için kendilerini feda ettiklerine inanıyorlardı."

Ying sesindeki titremeyi saklayamadı. "Peki, senin yüzünden mi oldu?"

Prens başını iki yana salladı. "Hayır, tüm şikâyetlerime rağmen sadece bir çocuktum. Küçüktüm. Öfkeliydim. Kıskaçtım. Dikkatsizdim. Bazen içerken abimin yerini almakla ilgili şakalar yapardım. Ama aslında ciddi değildim." Sesi çatladı. "Abimi severdim. *Severdim.*"

Prensın omuzları daha da çöktü. Ying onun taşıdığı suçluluğun ağır yükünü hissedebiliyordu.

Bir anda ayna prene gösterdiği tepkinin sebebini net şekilde anladı. Kendisinden daha iyi olan birine karşı verdiği tepkiydi bu. Karakteri dışında ona tıpatıp benzeyen birine. Ve Ying ayna prensi ona kolayca tercih etmişti.

Artık neden bu kadar şiddetli tepki verdiğini anlıyordu. Prensın çocukluğunu düşününce yüreği parçalandı, abisinin gölgesinde büyüyen ve ölümünün suçunu kendine yükleyen biriydi o. Zamanı geri çevirip, ona sarf ettiği tüm kötü sözleri geri almayı çok isterdi.

Kolunu daha sıkı tutup, "Bu senin suçun değildi," dedi. Ama prens cevap vermedi. Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Prens elini yüzüne götürüp başını iki yana salladı. "O hâlde sanırım babamın cevabını bekleyeceğiz," dedi gözlerini kırptırıp başka yöne bakarak. "Umarım doğru kararı verir."

Ying doğru kararı vereceğini hiç sanmıyordu. Tüm imparatorluğun, hatta tüm dünyanın kaderini böyle bir adamın

ellerine bırakmak mantıklı mıydı? Yozlaşmış bir rahibin fikrine çok fazla güvendiği belli olan bir adamın?

Elini prensin yüzüne koyup onu kendine doğru çevirdi. “Ya da savaşacağız,” dedi.

Prens, kıza delici bir bakış attı. “Savaşmak mı?”

Ying başını salladı. “Babanın desteği olsun ya da olmasın, savaşabiliriz. Şey...” Devam etmeden önce kendini topladı. “Ayna prene göre ay takviminin on beşinci gününe kadar vakitimiz var. Hâlâ küçük bir ordu toplayacak zamana sahibiz. Senden emir alan askerlerin var, değil mi?”

Prens, kızın küçük elini alıp kendi kocaman eliyle sardı. Başparmağıyla elinde daireler çizerek düşünmeye başladı.

“Evet,” dedi sözcükleri dikkatle seçer gibi. “Dünkü savaştan sonra sayıları azaldı ama bana sadık olan iki bin civarı askerim olduğunu söyleyebilirim.”

“Bir de ejderhalar var,” diye ekledi Ying.

“Evet,” dedi prens gözlerinde derin bir ateşle. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı. “Bir de ejderhalar var.”

Ying’e bakış şekli kızın nefesini kesiyordu. Bir kez daha onun ayna prene ne kadar benzediğini fark etti. Fakat tamamen farklı şeyler hissettiriyordu. Bunlar sadece fiziksel farklılıklar değildi, mesela elinin altındaki teninin nasıl alev alev yandığı ya da kolundaki kılların içini nasıl gıdıkladığı değil. Mizacı da farklıydı. Bu prens sık sık ama hafifçe gülümsese de genelde suskundu. Ciddi. Onu tamamen savunmasız gördüğü tek an toplumdan uzakta, o dağda geçirdikleri öğleden sonraydı. Yenidünya yedikleri ve prensin yaralarını temizlediği gün.

Öte yandan ayna prens hemen güler, gülümser ve ölümsüz aşkını rahatça sergilerdi. Son derece iyi, her özelliğe sahip bir prens gibi görünmekle zaten kendini yeterince kanıtlamıştı ve Ying onu bu kadar yanlış anladığına hâlâ inanamıyordu.

Belki gerçek prens hakkında da yanılıyordu.

Birbilerine o kadar yakın duruyorlardı ki gözleri kenetlenmişti. Ying kulaklarında atan kalbini, prensin de duyup duymadığını merak etti. Ama düşünceleri, boğazını temizleyen biri tarafından bozuldu. Bir muhafız.

Prens omuzları kasıldı. “Ne var?” diye çıkıştı gözlerini Ying’den ayırmadan. Ama bakışlarındaki sıcaklık tamamen yok olmuştu. Yüzü her zamanki o sert ifadeye bürünmüştü. Prens maskesi... “Dökül.”

“Kuleden bekleniyorsunuz, majesteleri,” dedi muhafız yüksek bir ses tonuyla.

“Hangi kuleden?” Prens hâlâ kıpırdamadan duruyordu. “Söyle. Birazdan giderim.”

“Siz değil, majesteleri,” diye cevap verdi muhafız. Ying başını kaldırdı. Zalim gözlerini Ying’e çeviren adam onu ölçer gibi bakıp sıırıttı. “O.”

Bir tilki tarafından köşeye sıkıştırılmış bir tavşan gibi Ying’in tüm kasları gerildi. Prens doğrulup yavaşça döndü. “Ne demek o?” Gözlerini kısmıştı, sesi alçak ve tehlikeli, tehdit derecesinde sakindi.

Muhafız bir kâğıt çıkardı. “Kutsal majestelerinin, Göklerin Oğlu’nun, On Bin Yıllık Krallığın Hâkimi’nin emriyle,” diye okudu dolgun dudaklarında bir tebessümle, “Prenses Shan Ying Yue... vatana ihanet suçundan tutukludur.”

36. BÖLÜM

Ying daha itiraz edemedi bir grup muhafız onu tuttukları gibi prensten uzaklaştırdılar. Zhang peşinden gitmeye çalıştı ama bir düzine daha muhafız gelip onu engelledi. Prens kükreyerek birkaçını üzerinden atmayı başardı. Ama sayıları çok fazlaydı. Ying'in sürüklenerek köşeden kaybolmasını dehşetle izledi.

Muhafızlar Ying'i yarı sürükleyip yarı taşıyarak Mei Po'nunkinin tam karşısında yer alan doğu kulesindeki merdivenlerden çıkardılar. Onu en tepedeki ufak, çember şeklinde bir odaya attılar. Dizlerinin ve ellerinin üzerine kapaklanan Ying kapının çarpılarak kapandığını duydu.

Hızla koşup kapı kolunu çevirmeye çalıştı ama kilitliydi.

Bir kilitli kapı daha.

Odada dar bir yatak, kırık bir lavabo ve boş bir kova dışında hiçbir şey yoktu. Etrafı taradı ama bir şey bulamadı: ne ayna ne su kaynağı ne cam ne de metal. Odada tek bir yansıtıcı yüzey

dahi bırakılmamıştı. Muhafızlar işlerini gayet iyi yapmışlardı. Pencerele bile kırılmıştı.

Ying bunun kendi güvenliği için olduğunu düşünmeyi çok isterdi, ayna canavarların içeriye girmelerini engellemek için. Ama daha çok Ying'in dışarı çıkmasını engellemek için hazırlanmış gibiydi.

Ying pencerelerden birine gidip ahşaba sıkıca tutunarak pervazdan eğildi. Çenesini öyle bir sıktı ki neredeyse dişlerini tuz buz edecekti. Ama ağlayamadı. Henüz değil. Çok öfkeliydi.

Pencereden, çakıl taşlarıyla kaplı avluda çalışan birkaç marangozun geniş, ahşap bir yapı inşa ettiklerini gördü. Onun hemen ilerisinde, iç duvarları geçince Sessizlik Gölü uzanıyordu. Onun ilerisinde de uzakta Jinshan bölgesini çevreleyen dağlar vardı. Jinghu Dao'nun en yüksek dağı olan Zhixiang Dağı diğerlerinden çok daha uzundu.

Dikkatini aşağıdaki sahneye çevirdi. Marangozlar yoğun bir şekilde bir iskele kuruyordu. Ying günün olaylarını değerlendirip daha da öfkelenerek, bir süre onları izledi.

Ne inşa ettiklerini anlamadı. Belki de saldırmaya gelecek olan orduları izlemek için bir gözcü kulesi yapıyorlardı. Öyle olmasını umdu. Her ne kadar imparator tehlikenin büyüklüğüne inanmasa da Ying onun yine de hazırlıklı olmayı istediğini umdu.

Öyle ya da böyle, yakında gerçeği öğreneceklerdi.

Ying uzun süre kıpırdamadan durduğu için kasıldığını hissetti. Biraz soğuktan, biraz da ahşap pervaza sıkı sıkı tutunmaktan elleri uyuşmuştu. Neden burada olduğunu, neden bir kuleye tıklandığını ya da yarın başına ne geleceğini düşünmek istemiyordu. Onun yerine buraya ve şu âna odaklandı. Alaca karanlık çöküyor ve hava sıcaklığı hızla düşüyordu.

Arkasından bir ses duyunca yerinden sıçradı. Kapıdaki küçük pencere açıldı ve bir muhafız içeriye ahşap bir bardak uzattı.

Bir anda susadığını hisseden Ying, su diye düşündü. Ama bardağı almak için gittiğinde irkilerek geri çekildi.

Bu su değildi. Bardağın içinde bir ölçek yoğun, koyu kırmızı bir sıvı vardı. Çürük gibi kokuyordu.

Kraliyet ailesinin hastalıklı bir mizah anlayışı olmalıydı: Ona, Efendi Chen'e yapmasını emrettiği iksirin aynısını vermişlerdi.

Dayanabildiği kadar dayandı. Ama bir buçuk günün ardından hâlâ su verilmemiş ve susuzluğu Ying'i ele geçirmeye başlamıştı. Shan ailesi ya ona zehir içirerek işkence etmek istiyor ya da buradayken aynaları kapatmak için güçlenmesini istiyorlardı. Ying niyetlerinin ne olduğunu anlayamadı.

Belki de ikisini birden istiyorlardı.

İkinci gecenin sonunda mecburen burnunu sıkıp o pis sıvıdan bir yudum aldı.

Sıvı onu sersemletti ya da susuzluktan zaten sersemlemiş olduğu için daha da berbat hâle getirdi. Hepsini içmemek için kendini zor tuttu. Pes etmemek için bardağı karanlık bir köşeye, yatağının altına itti.

Üçüncü gecenin sonunda iksiri göğsüne bastırmış, daracık yatakta titriyordu. Ölçülü bir şekilde, her seferinde çok az bir yudum alarak -bir kez şafakta, bir kez de gün batımında- sağa sola dönerek güneşin doğmasını bekledi. Eğer bu kadar susamış olmasaydı, içinde bulunduğu ironiye kahkahalarla gülerdi. Efendi Chen'in onu mahvetmek için kullandığı tarifi... Ying ona bizzat kendi elleriyle vermişti.

Bulanık ve karmakarışık olan zihni sadece tek bir şeye odaklandı: gün ışığının ilk sinyalinin gördüğü açık pencereye. Şafak ışıkları: uzaktaki dağlara vurur vurmaz Ying artık bir yudum

içebileceğini anladı. Çok az kalmış ama şafak tam doğmamıştı. Orak şeklindeki ay hâlâ ufuk çizgisinde asılı duruyordu.

O sırada kapı hafifçe çalındı. Bakamayacak kadar bitkin olan Ying tırnaklarıyla duvara kazıdığı ince çizgileri inceledi. Eğer bulanık görüşü onu yanıltmıyorsa, savaşa dokuz gün kalmıştı.

Peki, *şu an* gelen kimdi?

“Ying, benim,” dedi alçak bir ses. Prensın sesi.

Kapıya doğru yalpalayıp eğildi. Anahtar deliğinden, “Geldin!” diye fısıldadı. Şişmiş olan dili ağzına çok büyük geliyordu. “Neler oluyor?” Kulede kilitliyken sadece susuzluğuna odaklandığı için başka hiçbir şey düşünememişti.

“Henüz bir şey olduğu yok. Ama ben adamlarımı gizlice uyardım.” Prens devam ederken Ying rahat bir nefes aldı: “Sen iyi misin?”

Ying ürperdi. “Ben... *harikayım* diyemem. Üşüdüm ve susadım.” *Ve zehirlendim*, dedi içinden. “Suyum ya da aynam olmadığı için buradan çıkamıyorum.”

Prensın nefesini duydu. “O hâlde hiçbir şey de seni görmez. Bu iyi.”

Ying yutkununca boğazının acıdığını hissetti. Düşüncelerini toplamaya çalışsa da bir sonuca ulaşamıyordu. “İyi değil. Ne yiyecek ne de içecek... Hiçbir şey vermediler. Elimdeki tek şey bir iksir...”

“Ne?” Prens uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuştu: “İksir mi? Neden? Şifalı bir şey mi?”

“Hayır. Beni hasta ediyor.” Ying her şeyi açıklamak, ailesinin onu zehirlemeye çalıştığını söylemek istedi ama bu fazla çaba gerektiriyordu. “Bu... simya.”

Prens tiksindir gibi bir ses çıkartıp, “Bekle,” dedi. Bir hışırtı oldu ve sonra kapının altından bir şey uzattı. “Çok değil ama temizdir.”

Verdiği şey hânfüsundan yırttığı bir parça kumaştı. Matarasındaki suyla ıslatmış olmalıydı. Ying kumaşı kurutana kadar emdi ve tekrar kapının altından geri itti.

“Yavaş yavaş iç,” dedi prens ve kumaşı birkaç kez daha ıslatıp verdi. Ying de her seferinde kurutana kadar emdi.

“Seni... Seni çıkartmak için uğraşıyorum, emin ol,” dedi prens, Ying yeterince içtiğini söyledikten sonra.

“Evet,” dedi Ying alnını tutarak. Günlerdir ilk kez zihnindeki sisler dağılır gibi olmuştu. “Böylece savaşta yanında olabilirim.”

“Savaşman için değil, Ying. Seni savaşa atma riskine giremeyiz.” Prensın ses tonu sert ve ciddiye.

Ying irkildi, damarları öfkeyle doldu. “Eğer her şeyi benim yüzümden riske atmanı öylece oturup izleyeceğimi sanıyorsan...”

“Senin yüzünden değil. Senin yüzünden olmayacak. Ben kendimi ulusum, halkım için riske atacağım. Bu sırada sana da bariyeri nasıl kapatacağını düşünmen için vakit yaratacağım. Arada fark var.”

Ying homurdandı. “Belki senin için.”

“Tartışmayalım, Ying,” dedi prens kısa bir duraksamadan sonra. “Fazla vaktimiz kalmadı ve... bunu da tartışarak geçirmek istemiyorum.”

Ying midesinde bir boşluk hissetti. Bu gece anahtar deliğinden konuşacak vakitlerinden mi söz ediyordu?

Ya da kalan vakitlerinden mi?

Hangisi olursa olsun, haklıydı. “Ben de tartışmak istemiyorum. Çabaladığının farkındayım. Ve endişelisin. Çünkü...”

“Çünkü önemsiyorum,” diye araya girdi prens. “Ying lütfen, bana inanmalısın. Sana daha önce söylediklerim doğruduydu. Mei Po bana saldırıya uğrayacağını söylemişti. Ama aynalarla ilgili *hiçbir şey* söylemedi. Eğer bilseydim...” Duraksadı.

“Biliyorum,” dedi Ying kapıya yaslanarak. “Sana inanıyorum.”

Uzun süre sessiz kalan prens tekrar konuştuğunda boğulacak gibiydi. “Bunu söylemen beni çok rahatlattı. Eğer savaşta ölürsem...” Derin bir nefes aldı. “...beni affettiğini bilerek öleceğim.”

Ölmek mi? Neden böyle bir şey söylüyordu? “Seni dövüşürken gördüm,” dedi Ying çatlak bir sesle. “Ölmeyeceksin.”

“Bilmiyorum. O yaratıkların ne kadar saldırgan olduklarını gördün. Ve yansımalar... Onların kesilemediğini söyledin. Ya da vurulamadığını. Sopa ve taşlarla silahlandık ama...”

İkisinin de korktuğu şeyi dile getirmedi: Gelecekte ne olacağını bilmiyorlardı. Prens, babasının istemediği bir savaşta ölebilirdi. Veya Ying işlemediği bir suç yüzünden ölüme mahkûm edildiği bu kulede yitip gidebilirdi. Tıpkı ayna dünyanın zindanlarına zincirlenen o zavallı imparatoriçeler gibi.

Bu son konuşmaları olabilirdi, kilitli bir hapisane kapısının iki ucunda yaptıkları bu konuşma.

Ying ahşap kapıya avucunu dayadı. “Keşke... Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydın. Buraya hiç gelmemem senin için çok daha iyi olurdu. Keşke hiç... nişanlamasaydık.”

“Öyle söyleme. Ben...”

“Neden?” Ying’in sesi yükseldi. “Gerçek bu. Ne de olsa bu ikimizin de seçimi değil.” Bu sözleri söylerken ne kadar can yakıcı olduklarını fark etti. Her ne kadar bunu itiraf etmek istemese de prensin kendi rızası dışında onunla nişanlamak zorunda kaldığını düşünmek canını hep sıkıyordu. “Bunu sen seçmedin.”

Uzun bir sessizlik daha oldu, o kadar uzundu ki Ying prensin hâlâ orada olup olmadığını merak etti. “Ying, güven bana,” dedi prens sonunda. “Eğer o zaman da seni şimdi tanıdığım gibi tanısaydım, seni seçerdim. Hem de bin kez. Yanlış olmasına rağmen.”

“Ne demek yanlış?” diye sordu, prensin bu tutarsız sözlerinden dolayı kafası iyice karışan Ying.

“Yanlış. Çünkü...” Prens duraksadı. “Çünkü benimle güvende değil gibisin. Bir şey oldu ve ben tam olarak ne olduğunu anlamıyorum. Ama nişanlandığımızda bir şeyleri teriklemişiz gibi, hepsi bu. Benimle birlikte olmak sanki seni tehlikeye atıyor gibi.”

“Hayır, Zhang,” dedi Ying. Yaslandığı kapıya yanağını ve elini dayamıştı. Denese bile daha fazla sokulamazdı. “Ben *balı-ğım*. Asıl *seni* tehlikeye atan benim.”

Kısa bir sessizlik oldu. Derken prens, “Umurumda değil,” diye cevap verdi.

Ying gözlerini kapattı. “Bunları düşünmek için artık çok geç.” Prensın diğer tarafta oturup kapıya yaslandığını hayal etti.

“Çok geç değil.” Prensın sesi sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi zoraki çıkıyordu. “Savaşacak ve kazanacağız.”

Ying alnını kapıya dayadı. Parmakları pürüzlü ahşapta gezindi. “Yeminlerine bağlı kalman lazım, biliyorsun.”

Anahtar deliğinden hafif bir kahkaha geldi. Derken bir anda kesildi. “Yemin demişken.” Kapının altından bir hışırtı geldi. “Bunu... Bunu geri alır mısın?”

Kapının altından bir şey atmıştı: Ying’in nişan bileziği. Kızın kalbi milyonlarca parçaya bölündü. Tapınaktaki kavgalarından sonra çok sinirlenip bileziği çıkarmıştı. Muhtemelen prens, o gittikten sonra bileziği şifonyerin üzerinde bulmuş olmalıydı.

Nefesini tutup bileziği aldı ve bileğine geçirdi. “Elbette,” diye fısıldadı.

Kapının diğer yanından rahat bir nefes sesi geldi. “Vakit geldiğinde,” dedi prens, “mutlu bir şekilde savaşa gidebilirim artık. Orada ölümle burun buruna kalsam da senin burada güvende olduğunu bileceğim. Ve belki... Belki... ikinci bir şansım daha olduğunu.”

Ying’in gözleri doldu ama hâlâ ağlayamayacak kadar susuzdu. İçi kumla kaplıymış gibi acıyan göz kapaklarını ovuşturdu.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Kapıya iyice yaslanan Ying onu yok edecek bir sihre sahip olmayı diledi. Aldığı her nefes onu şafağa daha da yaklaştırıyordu, prensten biraz daha uzaklaştırıyordu sanki.

Nihayet gözlerini loş odada gezdirdi. Günlerdir aklında bir soru vardı: “Beni neden buraya koydular? Neden zindana atmadılar?” Ayna dünyadaki zindanın anıları hâlâ gözlerinin önündeydi.

Prens hemen cevap vermedi. “Ying,” dedi gergin bir sesle, “burada güvendesin. Ancak aileme ve ihanetle nasıl baş ettiklerine dair bilmen gereken bir şey var. Bunu engellemek için tüm gücümü kullanacağım ama yapabilir miyim, bilmiyorum.”

Ying kapıdan çekildi ve son derece endişeli bir şekilde doğruldu. “Neyi? Neyi engelleyeceksin? Ne demek istiyorsun, Zhang?”

“Seni avlu manzaralı olan bu odaya koymalarının bir sebebi var. Ne duyarsan duy, sakın pencereden dışarı bakma. Bu çok önemli, duydun mu? Pencereden dışarı bakma. Çünkü...” Sustu.

“Çünkü ne?”

“Lanet olsun! Biri geliyor!” dedi ve gitti.

Bir dakika bile geçmeden kapı tekrar çaldı. “Prenses Ying! Majesteleri! Kalkın!”

Ying sesi duyunca ürperdi. Bu yabancı, derin bir sestti. Muh-temelen bir muhafızdı. Prensın kaçmış olmasını umarak, uykudan yeni uyanmış numarası yapıp uzun süre bekledi. Sonra yapmacık bir bitkinlikle, “Evet?” dedi. “Kim o?”

Kapı ardına dek açıldı ve bir grup demir zırhlı asker içeri girdi. Birkaç adım gerileyen Ying yumruklarını sıktı. İlk muhafız selam verip bir duyuru yaptı.

“Majesteleri, imparatorluğumuzun kutsal majesteleri burada...”

Ying muhafızın yaptığı konuşmanın kalanına odaklanamadı. Kalbi hızla çarpmaya, nabızı kulaklarında atmaya başladı.

Ziyaretçesi, muhafızları geçip karşısına dikildi.

“Merhaba, Ying Yue,” dedi.

Ying dizlerinin üzerine çöktü.

Gelen imparatoriçeydi.

37. BÖLÜM

İmparatoriçe ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece gitmeleri için muhafızlara eliyle işaret etti. Onlar çıkarken Ying de gözlerini yerden ayırmadan dizlerinin üzerinde durmaya devam etti. Sert kule zemini dizlerini acıtıyordu. Güneşin ilk ışıkları ahşapta düğümler ve girdaplar çizerek pencereden içeri doldu. Pürüzlü zeminde, sırtında kırık bir pirinç tanesiyle ilerlemeye çalışan bir karınca vardı.

“Kalk, prenses,” dedi imparatoriçe. “Gel. Konuş benimle.”

Ying ayağa kalktı. Korkudan midesi düğümlendi. İmparatoriçe ile daha önce hiç konuşmamıştı. En azından doğrudan.

Bu ziyaretin arkasındaki sebebi çözemiyordu. Ying’i aynalara kurban etme emrini bu kadın vermişti. Yoksa planlarının gerçekleşip gerçekleşmediğini mi görmeye gelmişti? Ying’e ikisiri gönderen o muydu? Eğer oysa, neden? Ying’i zehirlemek için mi? Cezalandırmak için mi? Deney yapmak için mi?

İmparatoriçe dar yatağa oturup Ying’e de yanına oturması için işaret etti. Kanarya sarısı bir hánfú giymişti, her bir kolu

kırmızı nakışlarla kaplıydı. Aralarında hafif griler olan siyah saçları kafasının tepesinde bir kuş yuvası gibi toplanmıştı.

Sökmekte olan şafağın loş ışığında teni ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu küçük odaya göre çok büyük görünüyordu.

Statüsü gereği Ying'den üstün olduğundan kız ona itaat etme gereği hissetti. Kasılarak yatağa doğru yürüdü ve kenara oturup ellerini kucağında birleştirdi.

“Üzgünüm,” dedi imparatoriçe, “kocamın geçen günkü davranışı için. Buraya imparatorun aksine, benim sana inandığımı bildirmek için geldim.”

Ying şaşkınlığını gizlemeye çalıştıysa da beceremedi. Birincisi, eşler kocaları hakkında *asla ve asla* kötü konuşmazdı. Bu özellikle kraliyet ailesi için geçerliydi. İmparatoriçenin zarif ve tanrılarla doğrudan bağı olduğu düşünülürdü. Dahası bizzat göklerin kendisiyle evliydi. Ve gökleri sorgulamak günahtı.

İkincisi, Ying duyduklarına dayanarak bırakın özür dilemeyi, bu kadının kendisiyle bu kadar nazik konuşmasını asla beklemezdi.

“Şüphelenmeye hakkı var, kutsal majesteleri,” dedi Ying tereddütle. “Danışmanları tersine inanmasını söylerken, onun buna inanması gerçekten kolay değil.”

“Efendi Chen’i mi kastediyorsun?” İmparatoriçe sert ve acı bir kahkaha attı. “Evet, o saygın efendinin imparatorun üzerinde sıra dışı bir etkisi var. Aramızda kalsın, Ying Yue... ama benim kocam çok korkak bir adamdır. Ona duymak istediklerini söyleyenleri dinlemeyi tercih eder. Ve Gerçeğin Efendisi Chen bunu herkesten daha iyi yapıyor.”

Ying kendini tutamadı ve “Ama neden inkâr ediyor? O, Gerçeğin Efendisi,” deyiverdi. Efendi ile ilk kez doğru dürüst tanıştığı ânı anımsadı. Ve şu an bundan rahatsız olsa da adamın üzerinde otoritesini nasıl kullandığını. “Benden hoşlanmadığını

biliyorum. Ama imparatora değer veriyordur herhâlde? O bir kâhin! Hepimizin tehlikede olduğunu elbette görmüştür.”

İmparatoriçe zarif bir ses çıkarttı. “Kâhin mi? Gerçeğin Efendisi kâhin değil. Hırslı bir adamdan başka hiçbir şey değil.” İmparatoriçe Shan bakışlarını Ying’e sabitledi. “Ona karşı ihtiyatlı olmanı öneririm, Ying Yue. O efendi hiç sadık değildir. Statüsünü artıracak herhangi biriyle ittifak kurabilir. Yoluna çıkan herkesi devirir. Güce olan açlığını yalnızca gururu bastırabilir.”

Ying şaşırılmıştı. Eğer imparatoriçe, Efendi Chen ile iş birliği yapmıyorsa, o hâlde iksiri göndermesini ona kim söylemişti?

“Yaptığı şey bu mu?” dedi karmakarışık olan düşüncelerinden bir mantık çıkarmaya çalışarak. “Beni devirmeye çalışması? O yüzden mi beni zehirlemeye çalışıyor?”

“Seni zehirlemek mi?” İmparatoriçe telaşlanmışa benziyordu.

“Simya iksiriyle.” Ying artık yarısı boş olan bardağı aldı. “Elimdeki tek içecek bu. Benim...” Sesi titredi. “...hiç suyum yok.”

İmparatoriçenin zarif yüz hatları tiksintiyle buruştu. “Bu kabul edilemez. Muhafızlarımdan biriyle sana yollatırım.” Başını iki yana salladı. “Belli ki efendi benim düşündüğümünden bile sahtekâr mı.”

“Sahtekâr mı, kutsal majesteleri?”

“Mei Po uzun zaman önce bana simyanın ayna geçidi kapatacak şey olduğunu anlatmıştı. Ancak Efendi Chen sürekli kehanetin doğru olmadığını söylüyordu. Eğer simyayı senin üzerinde deniyorsa, o hâlde yanıldığını fark etmiş olmalı.” İmparatoriçe bir şeyler düşünüyormuş gibi durdu. “İmparatorla görüşmenden ve kolunu aynaya sokmandan sonra, sanırım... Sanırım gerçeğin açığa çıkacağından korktu. Bunların hiçbirini öngöremediğinin açığa çıkacağından. Hapisteyken seni

güçlerini toplamaya zorlar ve sen de geçidi kapatabilirsen, o da sanki tüm bunlar hiç olmamış gibi rol yapmaya devam ederek kolayca senden kurtulacaktı. Sakın unutma, bu adam hayatını Mei Po'yu lekelemeye adanmış biri. Meclis üzerinde kontrol sağlamak için kendini imparatorun danışmanı olarak konumlandırdı. Eğer kocam onun gerçek yüzünü görürse, o zaman ona olan sempatisinden geriye eser kalmaz. Gerçeğin Efendisi bunun olmaması için her şeyi yapacaktır.”

Ying'in yüreği paramparça oldu. “O hâlde başımız belada,” diye fısıldadı. “Birinin onuru, diğerinin korkaklığı yüzünden.”

İmparatoriçenin yüzündeki ifade yumuşadı. Ying'in ellerini tuttu. Kadının elleri çok sıcaktı. “Umudunu kaybetme. Henüz değil. Prense... Oğluma yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Elimdeki sınırlı sayıda kaynakla bu savaşı kazanmasına yardım edeceğim.”

“İyi de nasıl, kutsal majesteleri? Kocanızın iradesine karşı koymayacaksınız herhâlde?”

Kadın, Ying'in ellerini bıraktı ve kucağında duran kendi ellerine baktı. “Buna mecburum,” dedi yavaşça. “Başka seçeneğim yok. Bir oğlumu zaten kaybettim. Birini daha kaybedemem... Kaybetmemeliyim.”

Ying'i içini acıklı bir merhamet hissi kapladı. İmparatoriçe evladını kaybettiği için yas tutan bir kadındı. Ying her ne kadar kadının önceden yaptıklarını kabul edemese de -kurban etmek için gelini olarak Ying'i kilit altında tuttuğunu- en azından onu anlıyordu. Eğer Ying'in elinde bir yabancıyı kurban ederek tüm dünyayı ve sevdiklerini kurtarmak gibi bir seçenek olsaydı, o hangisini seçerdi?

“Ama... cezalandırılmaz mısınız?”

“Beni boş ver.” İmparatoriçe gülümsedi. “Bu kadar endişelenmeni hiç beklemezdim, Ying Yue. Gördüğüm kadarıyla sen de kendini kocasına hizmet etmeye adanmış bir eş değilsin...”

Ying'in yanakları kızardı. "Daha iyi olmaya çalışacağım," dedi hemen. İmparatoriçe kendi kocasıyla ters düşmek istiyor olabilirdi ama bu, oğlu için de aynı şeyi istediği anlamına gelmezdi. "Söz veriyorum."

"Hayır, hayır." İmparatoriçe güldü ve sıcacık elini Ying'in elinin üzerine koydu. "Sevgili kızım. Buna hiç gerek yok. Ben senin oğlum için ne kadar iyi olduğunu çoktan gördüm. Ona meydan okunması lazım, aksi takdirde sonu tıpkı benim işe yaramaz kocam gibi olur. Zaten benim yaptığım hata da buydu. Uysal olmak, hiç konuşmamak. Genç bir kadın olarak tüm vaktimi kocamın egosunu şişirerek geçirdim ama aslında cesaretini ve kararlılığını baltaladığımın farkında bile değildim." Kadının gözleri sulandı. "Mei Po haklıydı, sen doğru tercihtin. Mei Po her zaman haklıdır."

"Mei Po?" Ying ihtiyar kadınla ara sokakta yaptığı konuşmayı hatırlayıp titrek bir nefes aldı. İmparatoriçenin Mei Po hakkındaki gerçeği bilip bilmediğini merak etti: onun sadece bilge bir çöpçatan değil, aslında bin yaşında bir yansıma olduğunu.

İmparatoriçe başını salladı. "Evet. Senin Jinghu Dao'nun gerçekten ihtiyacı olan şey olduğunu biliyordu."

Ying bayılacak gibi oldu. Eğer imparatorluğun ihtiyacı olan şey kendisiyse, o hâlde başarısız oluyordu. Hem de fena hâlde. Sadece Üç Hazine'yi bulamamakla kalmamıştı, doğru yolda olup olmadığını bile bilmiyordu. Şu âna dek anladığı kadarıyla iki gün ve iki gece boyunca simya iksiri tüketmek ona fazladan bir güç falan katmamıştı. İksirin yaptığı tek şey onu hasta etmekti ve daha hızlı içse muhtemelen öldürürdü. Bu da *Simya Kitabı*'nda bulduğu tarifi sorgulamasına neden oluyordu.

Nasıl yanıt vereceğini bilmediği için ayağa kalktı. Pencereye gidip dışarıya baktı. Mürekkep mavisii gökyüzüne pembe bir ısıltı yayılmaya başlamıştı. Yeni doğan güneşin ışıkları avluya

düşüyordu. İşçiler yapı inşasına devam ediyordu ve avlu çekiç, testere sesleri ve adamların bağırışlarıyla inliyordu.

Yapı neredeyse tamamlanmıştı. Tahta panellerden oluşan bir platformu ve geniş sütunların tuttuğu uzun, yatay bir kirişi vardı.

“Ne inşa ediyorlar?” diye sordu Ying aniden. Prensın uyarısı hâlâ zihninde yankılanıyordu. Belki imparatoriçe onu aydınlatır ve prensin bitiremediği cümleyi tamamlardı.

İmparatoriçe pencerede duran Ying’in yanına geldi. Birlikte işçileri izlediler.

“Darağacı,” dedi kadın minik burnunu buruşturarak.

Ying şaşkın bir çığlık attı. “Kim için?”

Gözleri yaşlarla dolu olan imparatoriçe Ying’e döndü. “Ah, canım,” dedi. “Ne yaparsan yap, izleme.” Daha birkaç dakika evvel oğlunun söylediği şeyleri tekrar ettiğinin farkında değildi. “Artık gitmem gerek. Müdahale etmek için elimden geleni yapacağım. Belki... Belki kocamı ondan özür dilemen için ikna edebilirim. Ama sen bu süre zarfında sakın dışarıya bakma.”

Çok büyük bir bağırış oldu ve Ying dışarıya bakınca darağacının tamamlandığını gördü. İmparatoriçeyi daha çok sorgulamak istedi ama arkasını döndüğünde kadın artık odada değildi.

Ying dikkatini aşağıdaki sahneye çevirdi. Bu yapının ne olduğunu nasıl olmuş da anlayamamıştı? İşçiler şu an kırıktan kalın bir ip sarkıtıyorlardı. Altında ters çevrilmiş ahşap bir kova vardı. Avlu insanlarla dolmaya başlıyordu, gelenlerin çoğu hizmetçiler ve meclis üyeleri idi ama çok sayıda muhafız da vardı.

İçi burkulan Ying, darağacının muhtemelen kendisi için olduğunu anladı. Sadece kendi iksirini içmeye değil, ayrıca kendi idamının hazırlığını seyretmeye de zorlanmıştı. Nemli ellerle ensesine dokundu, nabızı kulaklarında atıyordu. Prens güvende olacağını söylemişti, acaba yanılıyor muydu?

Bu adaletsizlik göğsüne bir yumruk gibi indi. O bir hain değildi. Ayna geçidi bilerek açmamış, hatta açtığını bile fark etmemişti. Sadece çok saf olduğu için suçluydu. Prensın yansımasına güvenmiş, çekiciliğine kurban gitmişti. İstemedi bariyeri yıkana kadar durmadan aynalardan geçirilmişti.

Ayna prensi hatırlayınca dişlerini sıktı. Onu köşkte sürüklerken yüzündeki kibirli ifade, arkasına doladığı kollarını çelik gibi tutması, gölde onu boğmaya kalkması... Bir yüreği, bir ruhu varmış gibi, etten kemikten biriymiş gibi rol yapmıştı. Ama Ying artık onun gerçekte ne olduğunu görüyordu: soğuk ve boş bir kabuk. Sadece bir yansıma.

Peki, ya gerçek prens? Onu tamamen yanlış yargılamıştı. Aslında yüreği ve cesareti olan, sadık ve sevgi dolu olan oydu. Bir keresinde onu bir dağ ile kıyaslamıştı. Sert ve soğuk... Aklına gelmeyen şey dağların daima... *orada* olduklarıydı. Güçlü, güvenli ve sonsuza dek. Daima kalıcı.

Ama ayna prens gibi gerçek prens de aslında kim olduğunu saklamıştı. Aradaki fark ilkinin iyi bir adam gibi davranmaya çalışması, ikincisininse *gerçekten* iyi bir adam olmasıydı.

Şu an gerçek prens gizlice ordularını harekete geçirmeye hazırlanıyor ama Ying buraya tıkılmış, kendisi için kurulan darağacını izliyordu. İkisi de Ying'in gerçek prens hakkında neler hissettiğini bilmeden ölebilirdi.

Serin sabah güneşinde duyguları netleşti. Ve keder bulutlarının arasından artık onları net, berrak ve çıplak bir şekilde görebildiğini fark etti. Bir ömür boyu, sonsuza dek onsuz kalabileceği ihtimali Ying'in gerçeği görmesini sağladı.

Onu seviyordu.

Prensi seviyordu. Onunla kavga etme nedeninin hassas kalbini korumak olduğunu şimdi fark ediyordu. Saraya ilk geldiğinde prensin o soğuk karşılaşması Ying'i sarsmıştı. Şimdi bildiğini o zaman bilmiyordu: prensin soğuk, mesafeli maskesinin sadece *kendi* kalbini korumanın bir yöntemi olduğunu.

İlk karşılaşmalarındaki o acı ve küçük düşme hissi Ying'i kendini korumaya yöneltmişti. Bu da zamanla karmakarışık bir ormana dönüştü. Bu ormanın içinde tökezlerken sadece ölü ağaçları ve dikenleri görebildi. Yeşilleri, nemi, verimli toprağı, sık ağaçların arasından sızan gün ışığını göremedi. Gerçek prence arkasını dönmek -evlenmesi gereken adama- ve ayna prensin sanrıdan ibaret kollarına atılmak kolay gelmişti. Ayna prens sevmeyi çok istediği gerçek prensin daha iyi, daha basit bir versiyonu gibiydi.

Ne kadar da yanılmıştı.

Çenesini kasıp, yükselen güneşten yayılan ışık hüzmelerine baktı. Eğer prens cesur bir şekilde ölümle yüzleşebiliyorsa, o da aynı şeyi yapabilirdi. Darağacına sürüklenerek *götürülmeyecekti*. Mücadele etmeyecekti. Oraya tek başına, kendi ayakları üzerinde, yanlış bir şey yapmadığını bilerek gidecekti. Belki prensle başka bir hayatta yeniden karşılaşılardı. Başka bir âlemdede.

Kalabalıktan yükselen neşeli bir tezahürat Ying'i kendine getirdi. Toplam altı kişi muhafızlar tarafından darağacına götürülüyordu. Elleri bağlı olan mahkûmların kafalarına çuval geçirilmişti. Ayrıca kirişe beş halat ile beş kova daha yerleştirilmişti.

Ying'in kafası karıştı. Savaş henüz başlamamıştı. Bu insanlar kimdi? Daha şafak bile tam olarak sökmeden avludaki kalabalığın önünde neden buraya getirilmişlerdi?

Muhafızlar mahkûmları sıraya dizdi. Sonra aynı anda altısının başındaki çuvallar çıkarıldı.

Ying gözlerine inanamadı. Eli göğsünde pervazdan uzaklaşırken oda âdeta etrafında dönüyordu. Artık ayaklarının üzerinde duramadığından yere yığıldı. Kirli ipek elbisesinin etekleri etrafında toplandı.

O altı mahkûm ayna halkından değildi.

Onlar Ying'in ailesiydi.

38. BÖLÜM

Şimdi anlaşılıyordu. Prensın sözleri. İmparatoriçenin sözleri. *Sakın pencereden dışarıya bakma*, diye onu uyarmışlardı. Ying'in göğsüne ağır ve boş bir his, yumruk gibi indi. Nefes almak acı veriyordu. Ying'in yargılanması sadece Ying'in yargılanması değildi.

Tüm ailesinin yargılanmasıydı.

Ağlayamayacak kadar uyuşmuştu. Yerde oturup zihnindeki karmaşık teorilerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Şu an burada, bir kuleye kapatılmış, ailesinin darağacında durduğu manzara ile karşı karşıyaydı. Sevgili annesinin, nazik ve iyi kalpli babasının ve dört abisinin... İmparator, Ying'in onları penceresinin hemen altında savunmasız ve tehdit altında görmesini istemişti. Neden? Ying hakkında sorguya mı çekilmişlerdi? Yoksa imparator, Ying'in ailesini kızdan bir itiraf almak için kullanıyordu?

Bu sorulara yanıt verme fırsatı bulamadan kapı ardına dek açıldı ve Efendi Chen'in liderliğindeki bir grup muhafız içeri girdi. Muhafızlardan biri kapıyı kapatıp kilitledi. Ying ayağa

kalktı. Küçük oda doluydu, çok dolu. Adamların pis kokuları her yeri kaplamıştı.

İhtiyar efendi uzun, beyaz sakalını omzunun üzerine atıp cübbesinin koluna uzandı. Güzelce katlanmış bir parşömen çıkardı ve titreyen buruşuk eliyle açtı. “Jiang Ying Yue, buraya elbette tanrıların kulakları, Kutsal Majesteleri Shan’in ağzı olarak geldim.” Adamın ağzı şeytani bir tebessümle kıvrıldı. “En *âciz hizmetkârınız* olarak itirafınızı duymak için. Saygıdeğer ve efsanevi Crimson İmparatoru tarafından kurulan ayna geçidini izinsiz olarak ihlal ettiğiniz ve Jinshan eyalet halkıyla tüm Jing Dao’yu bildirilmeyen bir tehlikeye soktuğunuz için vatana ihanetle suçlandınız.” Parşömen rulosunu kapatıp ekledi: “İksirimin işe yaramadığı belli olduğu için başka bir yaklaşım deneyelim.”

Ying başını iki yana salladı. Demek artık ona inanıyorlardı. Ama ailesi tehlikedeyken bu içini pek de rahatlatmadı. “Açmadım,” diye kekeledi, “geçidi bilerek açmadım.”

Keskin ve yırtıcı kara gözleriyle parşömen kâğıdının üzerinden ona dik dik bakan efendi, “Prenses Ying,” dedi, “bize geçidi nasıl kapatacağımızı anlatmanız için altı şansınız var. Bize her itirazınızda aile üyelerinizden biri ölecek. İsteddiğiniz bu mu, prenses? Şimdi çok dikkatli düşünün.”

Boşluk hissi Ying’in boğazına yükselip başını döndürdü. Neredeyse bayılacaktı. Onurlu bir şekilde toparlanmaya çalışarak bu hissi bastırmaya uğraştı. Başını kaldırıp efendiye baktı.

“Size hiçbir şey anlatamam, efendi.” Sesi titriyordu. “Nasıl... Nasıl kapatılacağını bilmiyorum.”

Efendi başını eğdi. “Tamam, o hâlde.” Pencerenin yanına gidip elini kaldırdı.

Bir bağırış sesi geldi. Bir gürültü koptu. Ve sonra tezahüratlar duyuldu.

Pencereye koşan Ying pervaza sıkı sıkı tutunurken parmakları bembeyaz kesildi. O kadar şaşkın, o kadar yıkıcı bir dehşetle dolmuştu ki yapabildiği tek şey birkaç saniye boyunca öylece bakmak oldu. Ama sonra ellerini ağzına götürdü ve ağzından boğuk bir çığlık yükseldi.

Abilerinden biri ipin ucunda sallanıyordu.

“Blöf yaptığımızı mı sandınız?” Efendi dudaklarında zafer kazanmış bir tebessümle ona yan yan baktı. “Yanlış düşünmüştünüz. İmparator Shan blöf yapmaz.” Buruşuk elini Ying’in omzuna koydu. “Ve ben? Ben sadece *emirleri uygulırım*.”

Öfkesi bir dalga gibi kabaran Ying adamın elini itti. “Seni... Seni hayvan!” diye çıkıştı ama sonra tüm bedeni sarsılarak ağlamaya başladı.

“Şimdi,” dedi efendi sanki bir alıntı okumak üzereymiş gibi, ellerini önünde birleştirerek. “Tekrar deneyelim, prenses. Bana bariyerin nasıl mühürleneceğini söyleyin. Onu ilk nasıl açtınız? Yoksa ayna ordusuyla iş birliği mi yapıyordunuz?”

Ying ne diyeceğini bilemedi. Belli ki doğru bir cevap yoktu. Eğer gerçeği söylemeye devam ederse ailesi ölecekti. Ama eğer yalan söyleyip bir şeyler biliyormuş gibi yaparsa, o zaman da *kendisi* ölecekti. Ve imparator onun öldüğünü gördükten sonra, muhtemelen onunla bağları olduğu için tüm ailesini de öldürdü.

Gözyaşları içinde pencereden sarktı. “Mā!” diye bağırdı. “Bà!”

Efendi onu kendisinden beklenmeyecek bir güçle yakasından tutup çekti ama Ying babasının yüzünde kasvetli bir ifadeyle başını kaldırıp hafifçe sallayarak kendisine baktığını gördü.

Vahşi bir kedi gibi efendiyi tırnaklayarak karşı koymaya çalıştı. Tekrar pencereye gitti. “Anne!” diye çaresizlik içinde tekrar bağırdı. “Bırakın beni!”

“Öyle olsun, prenses.” Efendi tekrar elini kaldırdı ve cellat bir kovayı daha tekmelerken Ying çığlık attı. Şu an biri hiç kıpırdamadan, diğeri seğirerek duran iki abisi ipin ucundan sallanıyordu.

Ying çığlık üstüne çığlık attı. Başı patlayacak gibiydi. Kalabalık tezahürat yapıyor, sahneyi daha iyi görebilecekleri bir yer bulmak için birbirlerini itip kakıyordu. Çığlıkları sessiz hıçkırıklara dönüşen Ying sakinleşti. “Lütfen,” diye ağladı. “Lütfen. Merhamet edin. Size her şeyi anlatırım. Lütfen onları bağışlayın.”

“Çok güzel,” dedi efendi ve başıyla muhafızlara işaret verince hepsi birden geri çekildi. “Şimdi,” dedi ellerini ovuşturarak. “Nerede kalmıştık? Ah, evet, bana geçidi nasıl açtığınızı anlatacaktınız. Daha da önemlisi...” Öne doğru eğilip pis nefesini Ying’in yüzüne üfledi. “Bize onun nasıl kapatıldığını anlatacaksınız.”

Elinin tersiyle gözyaşlarını silen Ying, Gerçeğin Efendisi Chen’e bakmayı reddederek pencereden dışarı baktı. Abilerine de bakmak istemiyordu. Veya annesiyle babasına. Yoksa bu kâbus daha da gerçek olurdu. Onun yerine bakışlarını göle çevirip içinden dua etti. Ailesinin geri kalanının bağışlanması için. Ölümle burun buruna gelince cesur olmak için. Ya bu dünyada ya da ötekinde prensi ile yeniden buluşabilmek için.

Eğer orada biri varsa, diye düşündü, bana yardım etsin! Yardım et!

Zihni karmakarışık. Efendiye gölde kaybettiği *Simya Kitabı*’ndan söz edebilirdi. Acaba kalan sayfaları kurtarıp simyayı test edebilirler miydi? Mei Po, aracınının Ying’in bizzat kendisi olduğunu söylemişti. Simyayı muhtemelen onun üzerinde test ederlerdi. Ve bedeninin, tükettiği kan kırmızı iksire ne kadar kötü tepki verdiği düşünülünce, bu süreçte muhtemelen onu öldürürdü.

Derin bir nefes aldı. Eğer kurban gitmesi gerekiyorsa gidecekti. Ailesini kurtarmak için her şeyi yapardı.

“Bir şey var,” dedi hafif bir tereddütle. “Mei Po bir kitap buldu...”

Efendi suratını astı. “Mei Po mu? O ihtiyar yarasa mı?”

Ying’in damarları öfkeyle doldu ama yüzündeki ifadesiz maskeyi korumak için odaklanmaya devam etti.

Efendi iç çekti. “Devam et.”

Ying bildiklerini anlatmak için ağzını açtı. Ama sonra durup dinledi. Bir şeyler oluyordu. Sarayın iç duvarlarının hemen ötesinde uzanan gölden dünya dışı sesler, gümbürtüler geliyordu. Aşağıdaki insanlar kıpırdanmaya, fısıltıları bir dalga gibi büyümeye başlamıştı.

Baktı. Normalde göl soluk, pastel yeşiliydi. Ama şu an yüzeyi kıpırdıyor, beyaz köpüklü dalgalar oluşuyordu. Dalgalar suyu aşmaya başladı ve binlerce güneşin ışığını toplamış gibi görünen kıvılcımsı altın rengi bir şekle büründü. Balıklar! Ying’in duasına yanıt vermiş olmalıydılar. Ying yapıp yapamayacağını merak etti. Onlarla yeniden temasa geçebilir miydi? Dönüşüm süreci tekrarlanabilir miydi? Tuhaf güçleri bu mesafeden harekete geçer miydi?

“Eeee?” dedi efendi sabırsızlıkla. “Bana ne anlatacaksın, kızım?”

Ying ona döndü. “Efendi Chen, size güvenli bir yer bulmanızı tavsiye ederim,” dedi dümdüz bir sesle.

Adam dalga geçer gibi sıırttı. “Nedenmiş o?”

Ying hiçbir şey söylemedi. Sadece işaret etti.

Pencereye gelen efendinin gözleri, kızın işaret ettiği noktayı takip etti. Adam gölü görünce biraz sallandı ve destek almak için pervazı kavradı. “Tanrılar bizi korusun!” dedi. “Nedir bu?”

Gümbürtü sesi artarak her yeri titretti. Yer sarsıldı. Avlu-daki kalabalık bağırmaya başladı. Hep birlikte çıkışa koşuyorlardı.

Ying içindeki tüm gücü toplayıp gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve balıklara uçmalarını emretti.

Gözlerini açtı. Balık sürüsü devasa bir daire şeklinde yüzererek suyun yüzeyine konuşlanıyordu. Ying onları izlerken, balıklar kendilerini bir ejderha sürüsüne dönüştürüp hızla gölden fırladılar.

Düzenleme
Ny.ozlem

39. BÖLÜM

Ejderhalar yükseldi ve sarayı daire içine alıp sise benzeyen dumanlar püskürttü. Kırmızı ve yılanı benzeyen en büyük ejderha keskin bir çığlık atıp en tepeye yükseldi.

Bu, kalabalığın çıldırmasına neden oldu. Köşeye sıkıştırılmış hayvanlar gibi birbirlerini ezip pençeleyerek çıkışa doğru koşarlarken idam gösterisi tamamen unutulmuştu.

Ying çılgın gibi aşağıdaki sahneyi taradı. Ailesinin kalan üyeleri darağaçlarında, boyunlarında ip, elleri bağlı bir vaziyette öylece duruyordu.

Kalbi hızla attı. Gözlerini karmaşadan güçlükle çevirip gökyüzüne ve en büyük ejderhaya baktı. “Lái,” diye fısıldadı. “Gel.”

Ejderha havada 180 derecelik bir dönüş yapıp Ying’e doğru indi. Korkudan iki büklüm olan Efendi Chen bir çığlık attı. Ejderha kuleye neredeyse ulaştığında gümüşü gözlerini onlara çevirdi. Öyle ölümcül, öyle delici bakıyordu ki efendi ellerini kaldırıp tüm muhafızlarıyla birlikte kapıya koştu.

Ying büyülenmiş gibi pervaza çıktı. Kollarını iki yana açıp dengesini buldu ve ejderhanın yaklaşmasını emretti.

Ejderha açık pencerenin altında uçuyordu. Ying altındaki yaratığın kırmızı pullu, geniş sırtını gördü. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve atladı.

Az evvel rahatça uçan ejderha bir anda hızlandı. Altın sarısı gökyüzüne doğru fırlarken Ying hafifçe geriye doğru devrildi. Düşmemek için ejderhanın gür, kırmızı yelesini kavradı.

Kendini, bir anda daha fazlasını göremeyecek kadar uzakta buldu. Saray oyuncak bir eve benziyor; kalabalık, karıncalar kadar ufak görünüyordu. Soğuk hava Ying'in yanaklarına batıyor, buz gibi sis tenine yapışuyordu.

"Xia... Aşağı," diye fısıldadı.

Yukarıya doğru uçan ejderha durdu, döndü ve aşağıya inmeye başladı. Yaratık bir roket misali avluya doğru inerken Ying'in midesi altüst oldu. Yavaşlayan ejderhanın pençeleri çakıl taşlarını çizip etrafa toz bulutu ve kıvılcımlar saçtı. Avluda kalan birkaç kişi durup baktı ve ejderhanın tekrar göğe yükselmesinden evvel bağırarak kaçtı.

Sadece kaçma şansı olmayan Ying'in ailesi kımıldamadan duruyordu. Ying ejderhayı onların etrafında döndürdü. Yaratık yaklaştığında Ying'in annesinin korkuyla açılan gözleri daha sonra gökyüzüne çevrildi ve yaşlarla doldu. Ancak ejderha son anda saparak jilet gibi pençelerinden biriyle altı halatı sanki örümcek ağıymış gibi, kolayca kesti.

Ying'in asılan iki abisi çuval gibi yere düştü. Ailesinin geri kalanı onların üzerine kapanırken Leydi Jiang acı içinde haykırıyordu. Ama Ying ile ejderha çoktan uçmaya başlamıştı bile. Ying ailesine seslendi: "Çabuk! Bağlarınızı kesin!"

Hao Yu kardeşine bakıp başını salladı. Kalabalığın ezdiği bir muhafızın cesedinden aldığı bıçakla bileklerindeki bağları kesmeye başladı.

Ying diğer ejderhalara seslenip zihninden hepsini çağırdı. *Kurtarın onları*, diye düşündü. *Eve götürün*. Dört ejderha bir anda gökyüzünde uçan sürüden ayrılıp Jianglara doğru uçu. Ying'in annesini, babasını ve iki abisini yerden nazikçe alıp gökyüzüne kaldırdılar.

Doğru dürüst veda edecek vakit yoktu. Ayna ordu bir yana, sırf Ying özür dilemediği için ailesi bunları yaşamıştı. Ying ve imparator yaşadığı sürece hepsinin hayatı tehlikedeydi. Ying'in yapabileceği en iyi şey onları Jinshan bölgesinden çok ama çok uzağa taşımaktı. Savaştan, kavgalardan, güç düşkünü, zehirli imparatorluk meclisinden uzağa. Güçlkle yutkunan Ying, "Güvende kalın," diye fısıldadı.

Dağların arkasında kayboldukları an Ying dikkatini aşağıdaki sahneye çevirdi. Emriyle birlikte ejderha alçaldı ve taşların üzerine gürültüyle indi. Ying yaratığın sırtından iner inmez, ejderha diğerlerine katılmak için yeniden havalandı.

Ying ölü bir askerin elinden aldığı kılıçla ilerleyip cesetlerin yanından geçti. Gözyaşları görüşünü buğulandırıyordu. Buradaki herkes ölmüştü. Darağaçlarının yanında uzanan, nefes nefese kalmış, güçlkle soluk alan bir adam hariç. Adam yaşıyordu ama ölmek üzereydi.

Cellat. Göze batan beyaz cübbesini giymemiş olsa da Ying adamın sert ve bitkin yüzünü tanırdı. Zira o yüz beynine sonsuza dek kazınmıştı.

Adam uzanıp, "Majestleri," diye yalvardı.

Ying hiçbir şey söylemedi, sadece baktı. Göğsü çılgınca inip kalkan adam iki büklüm oldu. Kan içindeki gövdesi berbat hâldeydi. O da ezilmişti.

"Majesteleri," diye tekrar etti. Sesi çatlıyordu.

Ying'in yüreği buz gibi oldu. Dişlerinin arasından, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Yaralıyım... Majesteleri. Dayanamayacağım. Lütfen..."

Tiksintisini bastıran Ying yüzünü buruşturdu. Bu adamın istediği şey... Ying onun ne istediğini biliyordu. Asıl soru, yapacak mıydı? Yapar mıydı?

Bu iyilik olurdu. Acısına son verecek bir iyilik. Ama az evvel iki abisinin öldürülüşünü izleyen Ying şu an kendini hiç de *iyilik yapabilecekmış gibi* hissetmiyordu. Hem neden iyi olmak zorundaydı ki? Adamın karnını yarıp bağırsaklarının kan içinde yere saçılmasını isterken, neden? Adamın ulumasını izlemek istiyordu, onu canlı bırakıp sineklerin üzerine konmasını, gözlelerini kargaların gagalamasını istiyordu.

Onun da kendisi gibi acı çekmesini istiyordu.

Kararsızlık içinde boğuşurken aklı iyice karıştı. Öfke bir pençe gibi onu avucuna almıştı. Hangisinden daha çok tiksindiğinden emin değildi: tüm bunları başlatan yansımalar mı yoksa insanlardan mı? Bu kadar kötü insan varken ayna halkının canavar olduğundan nasıl bu kadar emin olabilirdi?

Konu sadece cellat değildi. İmparator da vardı. Efendi. Abilerinin ölümü sanki muhteşem bir şeymiş gibi, tezahürat yaparak izleyen kalabalık.

Ve bir de... Ying'in kendisi. Ruhunun kurtarılabilir, ufak bir kısmı kana ve intikama susamıştı. *Gitmeliyim*, diye düşündü. *Onu kaderine terk etmeliyim*.

Kılıcın kabzasını kavrayarak arkasını dönmeye başladı.

Ama adamın yeniden inlemesiyle olduğu yerde kaldı. Yüreğinin derinliklerinde duyguları epik bir savaş veriyordu: merhamet mi... intikam mı? Göğsü inip kalktı, midesi bulandı, sağduyusu bir tekerlek gibi dönüyordu.

Arkasını döndü.

Adam gözlerine baktı, bir elini uzattı ve dudakları sessiz bir duayla kıpırdadı. Ying fikrini değiştirmeden öne doğru ilerleyip kılıcını çekti, hızlı ve keskin bir hamleyle adamın boğazını

kesti. Sıcak kanı yüzüne sıçradı. Eli yana düşen Ying ânında uyuşup kaldı.

Kılıç tıngırdarak yere düştü. Ying abilerinin cesetlerinin yanına gidip midelerini tutarak üzerlerine eğildi. Bir adam öldürmüştü. *Bir adam öldürmüştü.* Bu áoyīnlere, fēngshēngshòulara, hatta insan olmayan yansılara benzemiyordu. Bu bir adamdı ve bir zamanlar canlıydı. Kötü bir adamdı ama yine de bir insandı. Ve Ying, bunu merhametten mi yoksa intikamdan mı yaptığını hâlâ anlamıyordu. Belki de ikisinden de biraz vardı.

İçinden, “Tanrılar beni affetsin,” diye mırıldandı.

Titreyerek abilerinin yanına diz çöktü ve onları sırtüstü çevirdi. Boş ve cam gibi olan gözleri gökyüzünü yansıtıyordu. Gözlerinin beyazı kanla dolmuştu, yüzleri şişip morarmıştı. “Hayır, lütfen,” dedi akan gözyaşları abilerinin yüzlerine damlarken. “Lütfen.”

Hangi varlığa yalvardığını bilmiyordu. Bildiği tek şey yüreğinin, kanının, kemiklerinin ve bedeninin bunun gerçek olmaması için yalvardığıydı. Bir rüya olması için. Eğer zamanı geri çevirip imparatorla görüşmelerinde söylediklerini geri alabilseydi, mahkûm edilmez ve ailesini de tehlikeye atmazdı.

Ama bu bir rüya değildi. Ve zamanı geri çeviremezdi. Yapabildiği tek şey eliyle ağzını kapatıp abilerinin cesetlerinin üzerine kapanmak ve gözyaşları tükenene kadar ağlamak oldu.

Prens onu burada, ölmüş abilerinin üzerinde buldu. Abilerinin cansız elleri Ying’in ellerindeydi ve göğsüne bastırmıştı.

Elini nazikçe kızın sırtına koyan prens, “Gel, Ying,” diye mırıldandı. “Artık onlara yardım edemezsin.”

Haykırarak ağlayan Ying abilerinin ellerini daha sıkı tuttu. Şimdiden soğumuşlardı, tenleri buruşmuştu.

“Onlara yardım edemezsin,” diye tekrar etti Prens Zhang yumuşak bir sesle. “Ama gitmeliyiz. Muhafızlar yolda.”

Bunu duyan Ying'in beyninde bir kıvılcım çaktı. Sonunda sakinleşip abilerinin ellerini bıraktı. Yüzünü prensin omzuna gömüp boynunda sessizce ağlayarak ona sarıldı. Prens tek eliyle kızın omzunu sardı ve onu ayağa kaldırıp kapıya doğru götürdü.

Gölge Koşucu kapının önünde bekliyordu. Prens kızı ata doğru götürüp binmesine yardım etti. Sonra o da arkasına binip ata hareket etmesi için komut verdi.

Giderlerken Ying hiç konuşmadı. Sessizce ağlamaya devam etti. Ama prens nihayet atı durdurup üzerinden indiğinde, Ying başını kaldırdı. "Neredeyiz?" Gözleri ve boğazı şişmişti.

Ormanda durmuşlardı ama Jinshan'daki tüm ormanlar birbirine benzediği için ne kadar uzağa gittiklerini anlayamadı. Gün batıyordu. Rüzgâr eski çamların dallarının arasından hafifçe esiyordu. Batmakta olan güneşin ışıkları, ağaçların gövdelerini eşsiz bir turuncu renkle ışılatmaktaydı.

Prens, Ying'in yere inmesine yardım etti. "Sadece mola verdik," diye mırıldandı. "Sen biraz nefeslen diye."

Onu yere indirip nemli yosunların üzerine oturttu. Ying titreyerek bir ağaç gövdesine dayandı ve bir top gibi kıvrıldı. Prens hiçbir şey söylemedi. Pelerinini kızın titreyen omuzlarına sardı ve yanına çöküp kederine sessizce eşlik etti.

Ağlaması bitince ayağa kalkmasına yardım etti, ona biraz su getirdi ve matarayı dudaklarına götürdü. Ying hepsini yutunca, prens kızın eline bir parça et tutuşturdu. Ying eti canavar tutar gibi iki eliyle birden tuttu.

"Üzgünüm," dedi prens. "Abilerin için."

Ying başını kaldırdı. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Veliaht prenses olduğun için... ailen korunur diye umuyordum," dedi prens. Uzun bir nefes verip başını iki yana salladı. "Bu her zamanki prosedür de olsa, ben... Ben gerçekten yapacaklarına inanmadım."

Ying hiçbir şey söylemedi. Zihni abilerinin şişmiş, morarmış yüzleri, dışarı sarkmış dilleri ve iplerin ucunda bükülmüş gövdelerinin görüntüleriyle doluydu. Bacaklarını göğsüne çekti ve şişmiş gözlerini kapatmaktan hatta kırpmaktan bile korkarak, boşluğa baktı.

“İnanamıyorum...” Bir damla gözyaşı alt kirpiğinden süzülüp yanağından akarak dizine düştü. “Abilerim. Ah, tanrılar aşkına, abilerim.” Yine gözyaşlarına gömüldü. Bu kez prensin kollarına kapanıp yüzünü göğsüne gömdü. Prens uzanıp kızın saçlarını okşadı. Sadece bir kez.

Ying bu fiziksel temas karşısında ürperdi. Uyuşmuştu. Dünyasının yarısı çökmüştü ve saray kargaşa içindeydi. Elbette prens orada olmalıydı; saray halkını yatıştırmalı, gizli ordusuna asker toplamalı...

Yine de şu an yanında, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Onu kucaklıyordu. Sadece... *yanında oluyordu*. Aslında bir bakıma hep yanındaydı. Her zaman doğru dürüst beceremese de olmaya çalışmıştı.

Ying’in bunu görmesi çok uzun sürmüştü. Görmek için ölümle burun buruna gelmesi gerekmişti. Abilerini kaybetmesi onun her şeyi net bir şekilde görmesini sağlamıştı. Savaş neredeyse başlamak üzereydi. Hayatta kalacaklarının garantisi yoktu. Ve Ying, duygularını bulandırmakla kaybedecek vakti olmadığını farkındaydı.

Başını kaldırıp prensin gözlerinin içine baktı. Göz bebekleri kocaman olmuştu, etraflarında sıcak maun renginde siyah halkalar vardı.

“Bu içini rahatlatır mı, bilmem,” diye fısıldadı prens, Ying’in gözyaşlarını başparmağıyla nazikçe silerek. “Ama onlar masum olarak öldüler. Bütün olarak öldüler. Öbür dünyaya *gururla* girecekler.”

Ying gözlerini kapatıp prene yaslandı. Tüm gördüklerine, tanık olduğu tüm ölümlere, bizzat sebep olduğu tüm ölümlere... tüm bu karanlığa kapılmasını önleyecek tek şey, ışığa yaklaştı. Ve ona göre prens ışıktı. O ısıydı, o hayattı, o güneşin vücut bulmuş hâliydi.

Daha fazla düşünmeden eğildi -bir kez daha dilinde gözyaşlarının tadı vardı- ve dudaklarını prensin dudaklarına bastırdı.

“Yapma,” dedi prens. Başını çevirdi.

“Sorun ne?” dedi Ying, yanakları alev alev bir hâlde geriye çekilerek.

Prens ayağa kalkıp bir adım uzaklaştı. “Bunu yapmamalıydın...”

“Neyi?” Ying’in kafası karışmıştı. İncinmiş ve aşağılanmış hissettiği için kendine sarıldı.

Prens ona mutsuz bir ifadeyle baktı. “Dikkatini dağıtmaya çalışıyorsun,” dedi. “Ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Dikkatimi dağıtmaya falan çalışmıyorum!” Ying vücudunu korur gibi kollarını göğsünde birleştirdi. Yüreğini korur gibi. “Ben... Ben...”

“Yas tutuyorsun.”

İşte buna itiraz edemezdi. Kırıışık etekleri etrafına yayılmış bir vaziyette, öylece oturdu.

Prens çoktan Gölge Koşucu’ya binmiş, atın eyerini düzeltiyordu. Ying’in zorla ayağa kalkıp ata binmesine yardım etmesi için prene izin vermekten başka seçeneği yoktu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu sonunda zira o kadar uzun süre ilerlemişlerdi ki karanlık çökmüştü.

“Hilal Sarayı’na,” diye cevap verdi arkasında oturan prens. “Orası benim yazlık sarayım. Orada saklanabilirsin. Güvende olduğunda bir ejderha tarafından kaçırıldığına dair bir söylenti

yayacağım. Tartışmışız ve ben de ne planladığından habersizmişim gibi davranacağım.”

Ying hiçbir şey söylemedi. Aslında sürekli tartıştıkları için bu pek de yalan sayılmazdı.

Bilinen adıyla Hilal Sarayı, Zhixiang Dağı'nın ortasına inşa edilmişti. Uygun yaşa geldiğinde burayı prence annesinin hediye ettiği herkesin bildiği bir şeydi.

Havalı, sakin bir yer olan bu saray, prence yazın dayanılmaz sıcaklarından kaçmak için hizmet ederdi... ya da saray dedikodularına inanılacak olursa, babasıyla tartıştıktan sonra kaçtığı bir yerdi. *Bu daha güçlü bir olasılık*, diye düşündü Ying zira çünkü o korkunç tartışmanın ardından prensin bu saraya gittiğinden kimse şüphelenmezdi.

Ancak Gölge Koşucu zifirî karanlıkta avluya doğru girerken Prens Zhang kasıldı ve dimdik doğruldu.

Ying nedenini anlıyordu zira Hilal Sarayı bir harabeye dönüşmüştü. Bütün camlar kırılmıştı. Yola yayılan cam parçaları karanlıkta parlıyordu. Yanan fenerlerden süzülen ışık rengârenk yansımalar saçarak parçaların arasında dans ediyordu. Her yer tamamen sessizdi.

Prens attan indi, kılıcını çekti ve dudaklarını büzüp avlu boyunca yürüdü. Sert adımlarının altındaki taşlı patikada üzerlerine bastığı kırık cam parçaları çıtırdıyordu. Sonunda yavaşladı, durdu, avlunun tam ortasında sağa döndü ve şaşkınlık içinde etrafını taradı.

Ying Gölge Koşucu'nun üzerinden inip, saçılmış cam parçalarının arasından ilerledi. Nabzı damarlarında atan kızın içi huzursuzdu. Prensın yanına gelince, irkilmesine neden oldu.

“Pardon,” dedi Zhang çatlak bir sesle. “Yalnız olmaya o kadar alışığım ki bazen yanımda birinin olduğunu unutuyorum.”

Ying ona hafifçe başını sallayıp avluya şöyle bir baktı. “Burada ne olmuş?” dedi. Ses tonu ortamdaki sakinliğe göre fazla sertti.

Prens transtan çıkıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Umarım sadece yağmacılardır. Umarım daha kötü bir şey değildir...”

Durdu çünkü bir ses duydu. Aynı sesi Ying de duymuştu. Prens şimşek hızıyla kılıcını çekti, Ying'i arkasına aldı ve hızla döndü.

Avlunun gölgelerinden, siyah pelerinli uzun bir figür belirdi.

40. BÖLÜM

Ying'in kalbi bir an için yavaşladı ardından yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Aklına ilk gelen şey, açığa çıktığı ve bu kişinin bir saray görevlisi olduğuydu. Aklına ikinci gelen şey ise daha kötüydü: Belki de bu kişi ayna dünyadaki yansımalarından biriydi.

Figür dönüp pelerininin kukuletasını indirdi ve prens, "Anne!" diye bağırdı.

İmparatoriçe! Ying pelerinine saha sıkı sarındı.

İmparatoriçe, Ying'i kulede ziyaret ettiğinde prensin davasına yardım edeceğine yemin etmişti. Olan bu muydu? İmparatoriçe buraya yardıma mı gelmişti? Yoksa birçoğunun yaptığı gibi Ying'e yalan söylemiş ve buraya onu tutuklamaya mı gelmişti?

"Oğlum," dedi İmparatoriçe Shan. İki elini de prene doğru uzattı. "Evladım."

Zhang Lin annesine gidip onu kucakladı. İmparatoriçe başını zarıfçe eğip, yanağına konan öpücüğü kabul etti.

Ying'e döndü. "Kızım," dedi elini uzatarak.

Ying kendisine teşvik eder gibi başını sallayan prene baktı. Zhang, "Sorun yok," dedi.

Ying imparatoriçenin yanına gidip elini öptü ve eğilerek selam verdi.

"Saygılarımla, on bin yıldır imparatorluğumuzun leydisi olan İmparatoriçe Shan."

"Lütfen bana sadece *anne* de," diye yanıt verdi gözleri sula-
nan imparatoriçe. "Abilerin için çok üzgünüm, Ying Yue. Hem
de çok. Durdurmayı umuyordum ama kocam aklına bir şey
koydu mu..." Başını iki yana salladı. "Üzgün olduğum dışında
söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

Ying'in yüreğinde yine acı dolu bir boşluk oluştu. Acıdan
tüm bedeni titredi. Bağırarak, ağlamak, bir şeyleri, herhangi
bir şeyleri parçalamak istedi. İmparatorun ve Efendi Chen'in
peşine düşüp ikisine de kılıcını saplamak istedi. Abileri ölür-
ken tezahürat yapan tüm o insanları ve sarayı yakmak istedi.
Ve tüm bunları imparatoriçeye yansıtmamak için kendini zor
tuttu.

Yumruklarını sıkıp, hızlanan nefesini düzenlemeye çalıştı.
Nefretini dizginlemeye. Bu imparatoriçenin suçu değildi. Her
ne kadar Jinghu Dao'daki en güçlü kadını da olsa, kocasının
üzerinde çok az bir gücü vardı. Ying, imparatorluk meclisinde
kadınların oynaması gereken rollerin son derece belirli şeyler
olduğunu biliyordu. Ve mantığın sesi olmak -ya da sesinin çık-
ması- bu rollerden biri değildi.

İmparatoriçenin yapabileceği şeyler son derece basit ve azdı.

Ying gözlerini karşı duvara sabitleyip ağlamamak için elin-
den geleni yaptı. Prensin konuştuğunun belli belirsiz farkın-
daydı ama sesi uzaktan geliyor, kulaklarında uğuldayan kanı-
nın sesi onunkini bastırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun, anne?" diyordu prens. "Nerede ola-
cağımı nasıl bildin?"

İmparatoriçe uzanıp iki eliyle oğlunun omuzlarını tuttu. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle, “Hadi ama,” dedi. “Oğlumu tanımaz mıyım sence? Ne zaman babanla tartışsan hep buraya kaçarısın.”

Prens Zhang kaşlarını çatı. “Peki, babam nerede? Yoksa seni o mu gönderdi? Sonunda aklı başına mı geldi?”

İmparatoriçe hemen cevap vermedi. Onun yerine camsız, boş bir pencereye doğru ilerledi.

“Gelmedi,” dedi bir elini pervaza koyarak. “Beni baban göndermedi. Aniden hastalandı ve şu an yatakta.”

Hastalanmak mı? Ying şaşırdı. Daha birkaç gün evvel, onu son gördüklerinde imparatorun biraz kötü olduğu kesindi. Ama emredemeyecek ve yatağa bağlanacak kadar da kötü değildi.

Prens derin bir iç çekti. “Yine içkiden mi?”

“Bu sefer değil.” İmparatoriçe dudaklarını birbirine bastırdı.

“O hâlde bize yardım edecek misin, anne? Askerlerim ve muhafızlarımla desteği arkamda. Ama seninki de olursa...”

“Elbette,” dedi kadın. “Buraya onun için geldim, Zhang Lin. Neye ihtiyacın olursa. Ne olursa olsun. Biz hazırlanırken sizin burada güvende olmanız için gerekeni yaptım bile.”

Prensin kaşları bir an için şaşkınlıkla çatıldı. Ama sonra gözleri, her yere saçılmış cam parçalarına kaydı ve başını hafifçe salladı. “Doğru. Camlar.”

Ying de neler olduğunu anladı. İmparatoriçe onları ayna halkından korumak için tüm yansıyan yüzeylerin parçalanması emrini vermişti. Ying’in içine garip bir his doğdu. Bu saygı ya da hayranlık gibi bir şeydi. Ya da ikisi birden. Ying imparatoriçenin kocasından ya da ona karşı koyarak başına gelebilecek olası sonuçlardan hiç korkmamasına hayranlık duyuyordu. Oğlunu korumak için sınırlarını bu kadar çok aşmasına hayranlık duyuyordu.

“Aynalar da parçalandı. Hem buradakiler hem saraydakiler.” Dudaklarına tatmin olmuş bir tebessüm beliren kadının gözleri ışıldadı. “Ah, merak etme,” diye devam etti prensin yüzünü görünce. “Tören aynalarına dokunmadım. Böyle bir saygısızlıktan nasıl tiksindiğini bilirim.” Uzanıp prensin kolunu sıvazladı. “Tanrıların güvende.”

Meraklanan Ying başını kaldırdı. İmparatoriçe *tanrıların* demişti, sanki başka bir şeye inanıyormuş gibi.

“Bu parçalamak zorunda kaldığım ilk tören aynası olmazdı,” diye cevap verdi prens, Ying’e özellikle bakmadan. “Ama teşekkür ederim.”

Yüzü kıpkırmızı olan Ying, Shangren Tapınağı’na yaptıkları ziyareti ve içinden geçmesin diye prensin o sekizgen aynayı nasıl parçaladığını hatırladı. Eğer prens inancına o zaman da bu kadar bağlıysa... öylesi kutsal bir kalıntıyı hiç tereddüt etmeden parçalarken kim bilir nasıl çaresizdi?

Prens konuşmasını sürdürdü: “Kaç muhafızın var, anne? Kaçını ayırabilirsin?”

“Bin,” diye yanıtladı imparatoriçe.

Zhang Lin annesinin yanına geldi. Pencereden sarayın içine bakıp kaşlarını çatı. “Benim askerlerimle birlikte üç bin eder. Yeterli değil. Ayna ordu daha kalabalıktır. Hem onların canavarları da var...”

“Bizim de bir şeyimiz var,” dedi imparatoriçe.

Prens hafifçe döndü. “Neyimiz var?”

“Simyamız. Patlayıcı simyamız.” İmparatoriçe sesini alçalttı. “Bunu bilmiyor olmam gerekiyor. Ama baban, Efendi Chen’le birlikte gizlice deney yapıyordu. Güherçile, kömür ve sülfür.”

“Aynalardan uzakta mı?”

Kadın başını salladı. “Yer altında. Onları takip ettim. Bir kez.”

Ying imparatoriçenin ne kadar kurnaz ve kararlı bir kadın olduğunu görünce ona yine hayran kaldı.

Prens, annesinin sözlerini düşündü ama sonra dudağı ince bir çizgi hâlini aldı ve başını salladı. “Güzel. Demek elimizde diğer ordunun beklemediği bir şey, onları şaşırtacak bir şeyimiz var.”

Bu gerçekten oluyor, diye düşündü Ying. *Savaş yaklaşıyor.* Bayılacak gibi oldu, kızardı ama en çok da öfkелendi. Zihnindeki intikam görüntülerini bir kenara itip âna odaklandı.

Prens hâlâ annesiyle konuşuyordu. “Atlara, savaş arabalarına, zırh ve silahlara ihtiyacımız olacak...”

İmparatoriçe başını salladı. “Yen-gōnggong,” diye seslendi boş avluya. “Atımı getir. Derhâl saraya geri dönmeliyiz. Hazırlanmamız lazım.”

Ying bir anda karşısına çıkan uşağı görünce şaşkın bir çığlık attı. Ama başından beri orada olduğunu ve hiç kıpırdamadığı için adamı gölge sandığını fark etti. Uşak selam verdi ve arkasını dönüp gitti.

“Ama, anne.” Prens kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Babam olmadan... nasıl...”

“Sen imparator için endişelenme,” dedi kadın sertçe. Uşak siyah bir kısrakla geri dönüp kadının binmesine yardım etti. İmparatoriçe pelerininin kukuletasını yeniden takıp yüzünü iyice kapatacak şekilde çekti.

Pelerin o kadar siyahtı ki en ufak bir ışığı bile emiyordu. Sanki imparatoriçe gece karanlığına karışmış gibiydi. “Bırak da onunla ben ilgileneyim. Ama senden tek bir ricam var, oğlum.”

Prens gözle görülür şekilde yutkundü. “Neymiş o?”

“Güvende kal,” diye mırıldandı, siyah kukuletanın altındaki gözleri ıslıl ıslıl parlayan imparatoriçe. At kişnedi ve daireler çizip gitmeye hazırlandı. Üzerinde dimdik oturan imparatoriçe dizginleri tek elinde topladı. “Lütfen hayatta kal, canım.”

41. BÖLÜM

Vücutları şafağın yumuşak ışığını kesen ejderhalar, Hilal Sarayı'nı çevreledi. İçlerinden biri ara sıra o kadar tiz bir çığlık atıyordu ki sanki yepyeni bir dünyanın doğuşunu müjdeliyordu.

Ejderhası pencerenin önünden uçarak geçerken gümüş renkli tek gözü parlayınca Ying ürperdi. Ejderha bir an yere çarpacak gibi oldu ama son anda dönüp karla kaplı dağların üzerinden süzüldü ve altın sarısı renge bulanmış gökyüzüne doğru uçu.

Ying prensin nerede olduğunu bilmiyordu. Bir önceki gece bitkin bir hâlde kendini yatak odasına attığında prens ona banyo hazırlamış ve yatağı alması için ısrar etmişti. Kendisi de odadaki tek sandalyeye yayılıp uyuyakalmıştı. Ying yatakta yattıkça prensin yüzündeki hatları incelediğini anımsıyordu.

Ay ışığının okşadığı yüz hatları, uyurken dümdüz ve yumuşaktı. Ying gözlerini prensin keskin çene hattında, uzun ve düz

burnunda, narin kaş kıvrımlarında gezdirmişti. Her nefes alıp verdiği karnına koyduğu eli inip kalkıyordu.

Şu an sandalye boştu, üzerinde hiç kimse yoktu. Derin bir iç çeken Ying açık pencereden dışarıya uzandı.

“Neye bakıyorsun sen?”

Ying irkildi, prens öyle sessiz girmişti ki duyulmamıştı bile. Yüzünün yandığını hisseden kız, “Hiçbir şeye,” diye cevap verdi.

Prens banyo yapıp üzerini değiştirmişti. Islak saçları alnına düşüyordu. Keten fanilas, hâlâ nemli olan göğsüne hafifçe yapışmıştı. Kıpırmızı olan Ying gözlerini başka yöne çevirmeye çalıştı. “Tuniğini geri vermeliyim,” dedi üzerine giydiği şeyi çekştirerek. Elbisesi pislenip giyilemeyecek hâle geldiği için prens ona kendi gömleklerinden birini vermişti.

Zhang Lin başını kaldırdı. “Kalsın.” Dudaklarının ucu tebessüm eder gibi kıvrıldı. “Sana daha çok yakışıyor.” Ying daha da kızardı.

Kapının sert bir şekilde vurulmasıyla konuşmaları kesildi. Kucaklarında Ying’in kıyafetleriyle gelen kişiler, Li Ming ve Fei fei’ydi. Belli ki prens gece onları almaya birilerini yollamıştı. Arkalarında iki uşak vardı, ikisinin de ellerinde yeşimden yapılmış çorba kâseleri ile altın işlemeli peçetelerin ve birkaç emaye tabağın olduğu tepsiler duruyordu.

İki hizmetçi Ying’in saçlarının hâlini görünce başlarını iki yana sallayarak kuşlar gibi üzerine üşüştiler. İpek kumaşları *pat* diye yatağa koyup Ying’e oturmasını söylediler. Kaşlarını kaldıran prens de tepsileri, pencerenin önünde duran yuvarlak masaya boşaltmaları için uşaklara yardım etti.

Ying ellerini ipek elbiselerin üzerinde gezdirip birini seçti. Seçtiği elbise zümrüt yeşili ve çok güzeldi. Başka bir durumda olsa buna bayılırdı.

Ama şu an değil... Hizmetçilerine baktı. “Üzgünüm,” dedi, “fakat bunu giyemem.”

Sevinçleri kursaklarında kalan hizmetçiler durdu. Önce birbirlerine, sonra Ying’e baktılar. “Neden, majesteleri? Yoksa rengini mi sevmediniz? Bir başkasıyla değiştirelim mi?”

Başını iki yana sallayan Ying elbiseyi yatağa geri bıraktı. “Sadece...” Başını kaldırdı. “Savaş yaklaşıyor. Bana zırhın altına giyebileceğim bir şey lazım. İçinde antrenman yapabileceğim bir şey. *Dövüşebileceğim* bir şey. İpek bir elbiseyle ortalıkta dolaşamam. Hiç pratik olmaz.”

Li Ming hâlâ kahvaltıyla meşgul olan prence gergin bir bakış attı. Sonra Fei fei ile bakiştılar ve Li Ming öne doğru eğildi.

“Leydim, bu elbise *bizzat* prensin emriydi,” diye fısıldadı Ying’in kulağına.

“Neyiydi?” Ying arkasını döndü ve kendini sandalyelerden birine atıp sosla kaplı tavuğu çoktan yemeye başlayan prensin yanına gitti. Prensın ailesinin intikamını almak için onu engellemesine asla ama *asla* izin veremezdi. Bu kez değil. Abilerinin canını alan celladı zaten öldürmüştü. Sırada imparatoru öldürmek vardı. Ayna prensi de öldürecek. Kendi yansımasını da. Sonra da geriye tek bir tane bile bırakmadan tüm ayna halkını.

Göğsünde öfke patlamasıyla, “Neler oluyor?” diye çıkıştı prence. “Neden hizmetçilerime bana ipek giydirmelerini söyledin? Dövüşürken onu giyemeyeceğimi biliyorsun!”

Bir peçete alan prens ağzını sildi. “Ama, Ying,” dedi son derece sakın bir şekilde, “*sen* dövüşmeyeceksin ki.”

Ying ayağını yere vurmamak için kendini zor tuttu. “Sen öyle san!” Sesi yükseldi ve odada yankılandı.

Hiç şaşırmamış gibi görünen prens masaya eğilip Ying’in tabağını çeşitli lezzetlerle doldurmaya başladı: kendisinin de yediği aynı soya soslu tavuktan, et dolgulu buharda pişmiş böreklerden, ördek ve tatlı patates yahnisinden, üzeri pirinç kaplı

buharda pişmiş nilüfer kökünden ve içleri karideslerle dolu kı-zarmış yeşil sebzelerden koydu. Bunu yaparken de ciddi bir sesle, “Dövüşmeyeceksin,” dedi. “Seni savaş alanına götürme riskine giremeyiz. Ayna ordu senin bariyeri kapatacak kilit olduğunu biliyor, doğrudan üzerine saldırırlar. Hayır, vaktini Üç Hazine’yi bulmak için değerlendirmen daha iyi olur.”

“İkisini de yapabilirim,” diye çıkışan Ying yumruklarını sıktı ve yemeklerden yemeyi reddetti.

Prens bir an için durdu ve tabağı masaya koyup Ying’in önüne itti. “İyi de buna gerek yok ki, Ying.”

Ying yiyeceklerin mis gibi kokusunu görmezden gelmeye çalıştı. “Eğer beni durdurmaya çalışırsan...” diye tısladı. “O zaman... O zaman ben de pencereden kaçarım!”

Gözleri kocaman olan prens önce pencereye sonra yine Ying’e baktı. “Ama bir kulenin tepesindeyiz. Ölürsün!”

“Hayır, ölmem. Ejderhaları kullanırım,” dedi Ying.

“Ejderhaları mı!” diye şaşkınlık içinde bağırdı prens.

“Evet, Zhang Lin. Ejderhaları.” Alnına hafifçe vurdu. “Sadece benim emirlerime cevap veriyorlar, unuttun mu?”

Prens ağzı bir karış açık bir vaziyette, birkaç saniye Ying’e baktı.

Sonra yüzünde acı çeker gibi bir ifadeyle gözlerini kapattı. “Yiiiiiing...” dedi kızın ismindeki sesli harfi uzatarak.

Ying ona sahte bir samimiyetle gülümsedi. “Evet, majesteleri?”

“Bunu yapma. Lütfen.”

“Olay şu...” Ying ayağa kalktı, elleriyle sandalyesini kavrayıp prensin tepesine dikildi. Prens ona bakmak için başını hafifçe geriye atmak zorunda kaldı. “Ya o kapıdan çıkıp dövüşürüm,” dedi Ying oymalı ahşap kapıları başıyla işaret ederek, “ya da pencereden atlayıp dövüşürüm. Eğer pencerelere parmaklık

koyarsan, o zamanda yansıyan bir yüzey bulur, ayna dünyaya gider ve...”

“Tahmin edeyim,” diye sözünü kesti prens, “dövüşürsün?”

“Aynen.” Ying doğrulup kollarını göğsünde birleştirdi. “Yani seçim senin. Hangisi olacak?”

İkisi de geri adım atmamaya birbirlere dik dik baktılar. Sonunda prens aniden ayağa kalktı, sandalyesi zemini çizdi ve Ying’i bir adım gerilemek zorunda bıraktı.

“Fei fei, Li Ming,” diye seslendi prens, Ying’le göz temasını kesmeden. “Prensesin zırhını getirin, olur mu?” Ying’in yüzündeki ifadeyi görünce dişlerinin arasından, “*Lütfen*,” diye ekledi.

Kızlar toparlandılar, Li Ming son bir kez Ying’e endişeli bir bakış attı ve çıkıp sessizce kapıyı kapattı. Ying kendisine bakmayı kesmeyen prene döndü.

“İşte. Şimdi mutlu musun?” diye çıkıştı gözleri öfkeyle parlayan prens.

“Mutlu mu?” Ying’in sesi normalden yüksekti. İçini saran öfke acı verecek kadar keskindi. “Abilerim öldü, dünya sona doğru yaklaşıyor ve sen bana *mutlu* olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Neyi kastettiğimi anladın.” Öfkeyle nefes veren prens ellerini saçlarında gezdirdi. “Sen *balıksın*, Ying. Ve babam *ihanet* yüzünden seni istiyor. Savaş alanına üzerinde kocaman, kırmızı bir çarpı işaretiyle gidiyor olacaksın. Bunu neden yapıyorsun? Neden savaşmak için ısrar ediyorsun?”

“Sen neden umursuyorsun?” diye karşılık verdi Ying. Ormanda onu umursamadığını net bir şekilde belirtmişti... Yani Ying’in onu umursadığı gibi umursamadığını. Veya yine o aşırı korumacı hâline bürünmeden evvel *umursamış* olabilirdi.

“Neden mi umursuyorum?” dedi yüzü kıpkırmızı olan prens. Ying, düğün günleri olması gereken o gün, çay töreninden

sonra yaptıkları konuşmanın aynısını tekrar ettiklerinin farkındaydı. “Neden mi *umursuyorum*? Tanrılar aşkına, Ying. Bunu nasıl göremezsin? Nasıl bu kadar... *anlayışsız* olabilirsin?”

“Ben mi anlayışsızım? Anlayışsız olan ben değilim! *Sensin!* Sen...” Ying doğru sözcükleri bulmaya çalıştı ama bulamadı. “Sen...”

“Sana sırılsıklam âşığım.” dedi. “Bunu kastediyorsun, değil mi?”

Prensin sözlerinin yarattığı etki çok ani olmuştu. Ying donakaldı. “Ne?”

“Sana âşığım. Belli değil mi?” Güçlkle nefes alan prens öne doğru eğildi.

Ying şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Titreyerek bir adım geriledi. “O hâlde neden...” Şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Beni neden kendinden uzaklaştırdın? Dün. Ormanda...”

Arkasını dönen prens pencereye gidip iki elini de pervaza koydu. Başını eğdi ve uzun, derin bir iç çekti. “Çünkü benim gibi hissetmediğini biliyorum. Çünkü bunun senin için sahte bir evlilik olduğunu biliyorum. Bunu kendin söyledin: *Evliliğin sevgiyle hiçbir ilgisi yoktur.*”

Ying ona baktı. Aklında daha önceki konuşmaları dönüp duruyor, prensin sözlerinin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyordu.

Sesi çatlamaya başlayan prens yüzünü Ying’e döndü. “Senin yanında kaybolmuş gibiyim, Ying. Cesursun, güzelsin ve... beni çileden çıkartıyorsun. Sürekli. Ama seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ama istemezsen...” Yüzünde acı dolu bir ifadeyle aralarındaki boşluğu gösterdi. “Yani *bunu*, isteğine saygı duyarım. Çabalıyorum, gerçekten. Tanrılar biliyor ya, her zaman başarılı olamıyorum ama... gerçekten onurlu bir adam olmaya çalışıyorum.”

Ying hiçbir şey söylemedi. Zihni bomboştı.

Sessizlik uzadı, beklenti dolu bir duraksama oldu. Sonunda prens dimdik doğruldu, saçlarını ve gömleğini düzeltti.

“Pekâlâ,” dedi duruşunu düzelterek, “eğer bana ihtiyacın olursa, yürüyüşte olacağım.” Ying’e bakmadı.

Ying kapıyı açıp çıkan prensin geniş sırtını, dimdik duruşunu izledi. Eşiğe koştu. “Bunu istemiyorum,” diye seslendi birden.

Prens koridorda durdu, omuzları kasıldı ama arkasını dönmedi. “Farkındayım, Ying.” Sesi gerginlikten titriyordu. “Kendini tekrar etmene gerek yok. Beni istemediğini biliyorum.”

“Hayır.” Ying’in yüzü ve boynu alev alevdi. Bir yángmúi üzümü gibi kıpkırmızı olduğunun farkındaydı. “Onu demek istemedim.”

Prens arkasını döndü. “O hâlde *ne* demek istedin?” Ellerini kaldırdı. “Ne istiyorsun, Ying?”

Ying alçak sesle, “Onurlu olmanı istemiyorum,” diye cevap verdi.

Prens durup kollarını indirdi. Sözcüklerin arasında kaybolmuş gibi Ying’e bakıyordu.

Yüzü iyice yanmaya başlayan Ying titriyordu. Elleriyle prene doğru çok minik bir hamle yaptı, hatta o kadar minikti ki prensin fark edip etmediğinden emin olamadı.

Prensın bakışları kızın ellerine kaydı. Gözleri karardı. Sonra tek kelime daha etmeden Ying’in yanına koştu, yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını Ying’in dudaklarına götürdü.

Şaşkın bir çığlık atan Ying dudaklarını araladı. Elleri ânında prensin ensesine gitti. Vücutları birbirine değene kadar onu kendine çekti. Teninde yanan alevler midesine indi. Öpücükleri derinleşti.

Zhang başını geriye atıp kızın gözlerinin içine baktı. “Bu sizin için yeterince onursuz mu, prenses?”

“Hiç de değil,” dedi Ying nefes nefese ve onu tekrar kendine çekti. Kollarını prensin omuzlarına sardı, vücutları iç içe geçene dek ona sarıldı. Kontrolünü kaybetti, sanki kanı fazla pompalanıyormuş gibiydi, sanki... Sanki her an patlayacakmış gibi. Nihayet prensi öpüyordu! Üstelik bu öylesine bir öpüşme değildi. Bu sınır tanımayan, tutkulu, gerçek bir öpüşmeydi.

Başı dönen Ying güçlükle nefes alıyor ama prensten ayrılmak istemiyordu. Ona dokunmaya devam etmek istiyordu. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı.

Onunla dudaklarını birleştirmeye, bol yakalı gömleğinin kenarından görünen omzuna dokunmaya ihtiyacı vardı. Prens onun boynuna öpücükler kondururken, Ying nefes nefese kaldı. Eliyle prensin saçlarını kavradı ve sert bir şekilde çekti.

Prens de karşılık olarak elini Ying’in sırtında gezdirip beline koydu. Kızı kavradı ve tekrar öperken onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle parmaklarını Ying’in saçlarına doladı ve başını geriye atıp yüzüne bakmasını sağladı.

Buğulu gözlerle kıza baktı, sesi çatlıyordu. “Fikrimi değiştirdim, Ying. Gömleğimi... Gömleğimi geri alabilir miyim?”

Ying titredi. “Evet,” diye fısıldadı.

Kızı öpmek için tekrar eğilen prens hafif bir ses çıkardı. Saçını bıraktı, parmaklarını gömleğinin altına soktu ve ucundan çekti. Kollarını kaldıran Ying gömleği çıkardı ve ardından prensin kıyafetlerini çekiştirdi. Prens üstünü çıkarmak için bir adım geri çekildi. Sonunda ortaya çıkan kaslı göğsünü, sert karın kaslarını, keskin ve kavisli çıkıntıları gören Ying nefessiz kaldı.

Birbirlerine sarılarak yatağa gittiler ve yumuşak, ipek çarşafın üzerine yuvarlandılar. Ying, prensin sıcacık bedenine sokuldu. Prens dudaklarını Ying’in çene hattında gezdirip

boynuna indi. Ying başını geriye attı, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu.

“Çok. Güzelsin.” Zhang bu sözleri kızın yüzünü öperken söyledi. “Benim güzel, cesur ve pervasız karım.” Başını kaldırdı ve kıza soru sorar gibi baktı. Ying dudaklarını ısırdı ve devam etmesi için başını hafifçe salladı.

Prensın bakışları bir süre kızın üzerinde gezindi. Elleri Ying’in karnındaydı.

Duyuları yoğun şekilde tepki veren Ying keyifli bir ses çıkardı. Onun verdiği bu tepki karşısında kıkırdayan prens tekrar onu öpmek için eğildi. Bir anda yüzü ciddileşti. “Devam... etmek ister misin? Durabilirim...”

Ying onu kendine doğru çekti. “Sakın!” Buna ihtiyacı vardı. Buna, *prende* ihtiyacı vardı. Onca yaşanan şeyden sonra hâlâ hayatta olduklarını bilmeye, hâlâ uğruna savaşacak şeyler olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Prensın yüzünü kavrayıp kendisine bakmasını sağladı. “Seni istiyorum, Zhang Lin.” Kollarını prensın boynuna sardı. Sesi alçaldı, derin bir nefes alıp düşüncelerini sesli olarak dile getirdi: “*Seni seviyorum.*”

Prens ürperdi, eğilip Ying’i büyük bir istekle öptü. Dudaklarına doğru, “Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandı.

Ying onu tekrar öptü, kollarını sımsıkı boynuna doladı, tırnakları prensın tenine geçti. Prens onu kollarına aldı. O kadar sıkı tutuyordu ki Ying prensın nerede başlayıp nerede bittiğini bile anlayamadı.

Ağızından bir çığlık kaçtı, prens de onun adını fısıldadı. Derken Ying düştü, parçalara ayrıldı ve yine birleşti. Bu durumda, kendisinin ve prensın eriyen vücudunda kendini kaybedebilirdi. Kendini tekrar toplayabilirdi. Her şeyi unutabilirdi: yaşamı, ölümü, bir daha asla geri dönmemeyi.

“Tanrılar aşkına, Ying... Mükemmelsin,” diye fısıldadı prens, onun kulağına. “Beni delirtiyorsun.” Yine de dokunuşu hafif, neredeyse çekingendi. Sanki kendini tutuyormuş gibi.

Sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi. Yine...

Ying’in sözleri tükenmişti ama birkaç şey söylemeyi başardı: “O hâlde eşitiz çünkü sen de *beni* delirtiyorsun.”

Ying prensin tebessümünü teninde hissetti. “Delirtiyor muyum?” diye sordu prens.

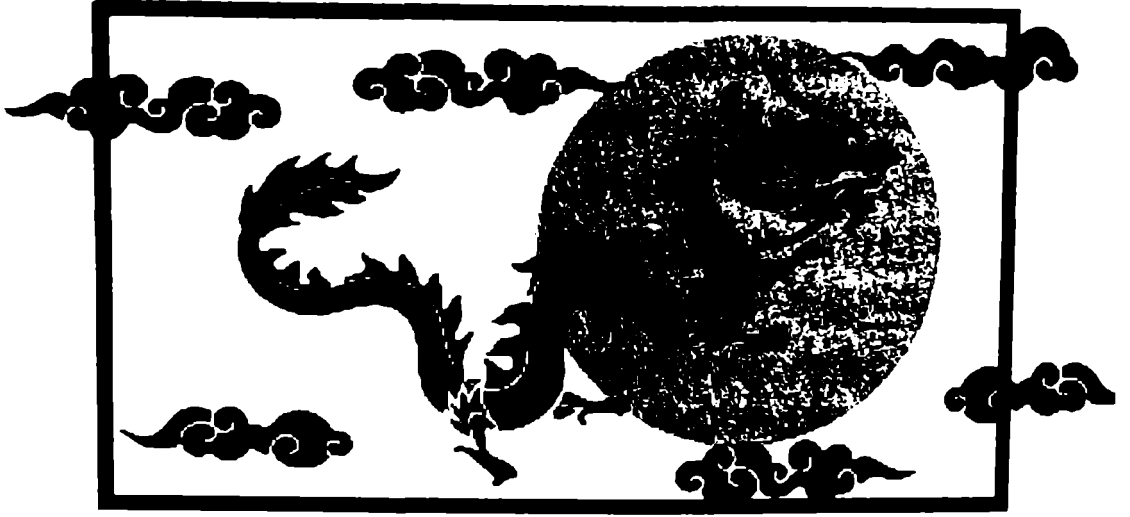
“Evet,” dedi Ying.

Gün ışığı artık tüm görkemiyle pencereden içeriye süzülüyor ve ikisini de altın gibi bir ışıkla çevreliyordu. Ying, prensin görüntüsünü içine çekti; genç adamın yüzü kızarmış, alnı tatlı ter damlalarıyla kaplanmıştı, bronz teni soluk renk çarşaflarla kontrast oluşturuyordu. Ying eğilip onu öptü.

Geri çekilirken, “Beni delirtiyorsun,” dedi. “Hem de çileden çıkarırcasına.”

“Nasıl yani, prenses?” Gözlerinde sıvı alevler varmış gibi kıza baktı.

“Hâlâ fazla onurlusun,” dedi Ying ve prensi kendine doğru çekti.

42. BÖLÜM

Ying irkilerek uyandı. Bütün gün bir şeyler okuyup simya araştırırken uyuyakalmış, Üç Hazine ile ilgili daha fazla bilgi bulmaya çalışmıştı. Prens ihtiyatlı olması konusunda ısrar ettiğinden beri -zira saray muhafızları hâlâ Ying'i arıyordu- ortak yatak odalarından çıkmamıştı. Bu da son yedi gündür yapacak çok az şey olduğu anlamına geliyordu.

Gündüzler böyle geçiyordu. Ying, şafaktan gün batımına kadar Hilal Sarayı'nın kulesinde yalnızdı. Prens günlerini ana sarayda gizlice savaş planları yapmak için annesiyle geçiriyordu. Ama her gece, hiç sektirmeden geri dönüyordu. Geceler onların, sadece onların.

Birlikte mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyorlardı. Her gün doğumu onları ayın on beşinci gününe, savaşın başlayacağı güne biraz daha yaklaştırıyordu. Ve her gün batımı kıyamet gününün daha da yaklaştığını haber veriyordu. Bu yüzden gece olunca Ying ve Zhang birbirlerine tutunup geçici de olsa rahatlamış hissediyorlardı. Yumuşak temaslar, fısıltılı

sözlerle dolu o karanlık saatler durgun gölde esen meltem gibi tatlı ve melankolikti. Ay ışığı taze karların üzerine dökülürken yalnız bir kuşun ilk cıvıltısı, şafağın sökmekte olduğunu haber veriyordu.

Vücutları sanki bir veda şarkısı söylüyordu, sanki ikisi de öpücüklerinin son öpücükleri olabileceğini biliyordu.

Prens her sabah sıcak dudaklarını Ying'in yanağına kon-
duruyor ve gitmek zorunda olduğunu söylüyordu. O Gölge
Koşucu'yla yola çıkar çıkmaz, Ying yataktan kalkıp Hilal Sa-
rayı kütüphanesinden aldığı kitaplardan birini açıyor ve tüm
gün süren bir araştırmaya daha başlıyordu.

Bu çok yorucuydu. Dikkat dağıtacak hiçbir şey olma-
dığı için tüm gün boş boş yatakta uzanıyordu ve kâbusları bir
döngü gibi tekrarlanıyordu. Gözlerini her kapattığında gör-
düğü tek şey, şişmiş yüzleri, mavi dudaklarıyla vefat eden iki
abisiydi. Prens yokken ona iyi gelen tek şey zihnini sadece ki-
taplara odaklamaktı.

Göz kapakları batıyor olsa da gözlerini ovuşturdu. Gözle-
rini açık tutmak için her şeyi yapardı. Ne kadardır uyuyordu?
Ne kadar vakit kaybetmişti? Gözlerini kısıp pencereye baktı,
güneşin ufuk çizgisine doğru alçaldığını görünce tadı kaçtı.

Dolunaya sadece bir gece kalmıştı ve Ying savaşı kaybedi-
yordu: zamana, ayna orduya, henüz elde edemediği bilgiye karşı
verdiği savaşı. Amansız araştırmalarına ve sürekli çalışmasına
rağmen Üç Hazine'yi nasıl birleştireceğini ve bunun bariyeri
kapatırken ne işe yarayacağını hâlâ çözmemişti.

Başarısız olduğu hissini içinden atamıyordu. O, *balıktı*. Ba-
riyeri kapatması gerekiyordu ve başarısız olmuştu. Yarın ayna
ordu gerçek dünyaya sızacak ve sırf Ying başarısız oldu diye bin-
lerce asker ölecekti.

Gözlerini kırıştırtıp kucağında açık duran kitaba boş boş
baktı. Metalurji hakkında sıkıcı bilgiler içeren bir kitaptı.

Simyaya atıfta bulunuyor mu diye çaresizlikle okumaya başlamıştı ve uyuya kalmıştı. Onu kim suçlayabilirdi? Ne de olsa talimat kitapları hep sıkıcı olurdu.

Kitabı kapatıp sonra devam edecekti ki donup kaldı.

Kitabın açık kalan sayfasında üzerinde süs olan kabartmalı bronz bir kadehin detaylı bir resmi vardı. İmparatorun kadehine çok benziyordu. Efendi Chen'in depo odasında gördüğünün aynısıydı. Doğruldu ve resmin altındaki yazıyı okudu.

"Pek çok bronz içecek kabı," diye yazıyordu sayfada, "ağırlığının yüzde sekizi kadar kurşun içerir ve bu da şaraba dikkat çekmeyecek miktarda sızmasına yeter. Bu kadehlerden günde bir litre şarap içmek kronik kurşun zehirlenmesine yol açar ve bu da..."

Ying'in eli göğsüne gitti ve kurşun zehirlenmesinin belirtilerini okurken gözleri sulandı. Baş ağrısı. Eklem ağrısı. Tahriş. Hafıza kaybı.

İmparatordaki tüm belirtiler.

İmparator bu yüzden mi hastaydı? Peki, neden kurşun içeren bir kadehten içiyordu... Tabii eğer...

Sıcakladığını hisseden Ying kitabı kapatıp yere fırlattı. Parmaklarını şakaklarına bastırıp derin derin nefesler almaya çalıştı.

Prese şüphelerinden söz etmeyecekti. Bunu yapamazdı. Savaş kapıdayken dikkatinin bölünmemesi gerekirdi. Eğer aklında böyle bir şeyle savaşa girerse bu hem onu hem de tüm orduyu tehlikeye sokardı.

Kitabı ayağıyla yatağın altına itti. Mümkün olduğunca gölgelerin içine.

İmparatorun zehirlendiğine dair elinde kanıt yoktu. Dolayısıyla prese bir şey söylemenin de bir gereği yoktu.

Hem de hiç.

Prens o gece geldiğinde Ying yatakta oturmuş, pencereden bakıyor ve mumu andıran kambur ayı izliyordu.

Dikkatini pencereden, karanlık odanın ortasına doğru süzülen prensin solgun yüzüne çevirdi. Onu gördüğüne neredeyse şaşırdı. Aklı başka yerdeydi. Ejderhalarda, zehirli şarap kadehlerinde ama hepsinden öte abilerinde, abilerinde, abilerindeydi.

“Ying.” Prens pelerinini ve silahlarını asarak biraz vakit harcadı. “İyi haber.” Ying’in yanına gitti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Ama sonra geri çekilip baktı. “Solgun görünüyorsun. Ne oldu?” Dudaklarını Ying’in alnına bastırıp tenine doğru, “Sorun ben miyim? Seni çok mu ihmal ediyorum? Çok mu yalnız bırakıyorum?” diye mırıldandı.

Sözleri Ying’i kendine getirdi. Ying geri çekilip gözlerini kırıştırdı. “Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. Prens önemli bir iş yaptığının farkındaydı. “Hayır, hayır, ondan değil.”

“Hazırlıklar için mi endişelisin o hâlde? Kulede tek başına kalmak canını mı sıkıyor? Çünkü seni neşelendirebilecek bir şeyim var.” Hânfúsundan bir kâğıt rulosu çıkardı. “Bu bir kraliyet özrü. Annem babama imzalatıp mühürletmeyi başardı... ama nasıl yaptığını söyleyemem.”

İmparatorдан bahsedilince Ying’in yüzü yine bembeyaz oldu. Prensten parşömeni sessizce alıp gözlerini kırpmadan bakarken elleri titriyordu.

“Bu...” Ying aslında, *hiçbir şey*, diyecekti ama bu doğru değildi. Nereden başlayacağını bilemeden dudağını ısırды. Balık olarak başarısız olduğunu hissettiğini söylemeli miydi? Gözlerini her kapattığında abilerinin yüzünü gördüğünü, göz kapaklarına yapışan bu sahnenin sürekli tekrarlandığını söylemeli miydi? Babasının kronik kurşun zehirlenmesi yaşadığını

söylemeli miydi? Yoksa prensi rahat bırakıp bu konuda aydınlatmamalı mıydı?

O gece binlerce kez düşündüğü gibi yine, *ona söylemeliyim* diye düşündü. *Muhtemelen endişelerimin aptalca olduğunu söyleyip beni rahatlatır... ama ya değillerse...?*

Prens yüzünde son derece açık ve samimi bir ifadeyle onu izlemeye devam ederken Ying de kararını verdi. Ona söylemeyecekti. Zaten elinde çok ufak bir ipucu vardı, imparatorunkine çok benzeyen ve bir kitabın sayfalarına gömülmüş sıradan bir kadeh resmi. Hepsi bu.

İmparatorun neden hasta olduğuna dair binlerce başka geçerli neden bulabilirdi. Belki de çok içtiği için karaciğeri rahatsızlanmış olabilirdi. Ya da kötü ruhlar onu ele geçirmişti. Her ne olursa olsun bu konuda Zhang Lin'i endişelendirmeye gerek yoktu. Özellikle de dikkatini başka bir yere odaklaması gerekirken.

Savaş düşüncesi Ying'in göğsünü sıkıştırdı. Savaş yaklaşıyordu, neredeyse kapıdaydı ve bu da sevdiği insanları kaybetmeye devam edeceği anlamına geliyordu. İki abisini kaybetmek onu zaten yeterince mahvetmişti... Yansımalar saldırdığında sıradaki kim olacaktı? Annesi mi? Babası mı? Sevdiği adam mı?

Güçlü olmaktan bıkmıştı. Stoacı olmaktan bıkmıştı. Hayatında bir kez olsun savunmasız yanını göstermek istiyordu. Kendisiyle ilgilenilsin istiyordu. Ve bunu yapmasına izin vereceği tek kişi prensi.

Kocası.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı.

Prens onu kendine çekti. "Savaştan mı?"

"Ailemi kaybetmekten. Seni kaybetmekten." Ying yanığından süzülen gözyaşını sildi. "Abilerimin başına gelenlerden sonra.

“Şşş,” dedi prens sakince. “Kaybetmeyeceksin. Ailenden daha fazla kişiyi kaybetmeyeceksin. Beni kaybetmeyeceksin.”

“Ama...” Ying ürkek bir şekilde iç çekti. “...bunu *bilemezsin!* Üç Hazine’yi birleştiremedim, Zhang! Geçidi kapatamadım. Eğer biri ölürse... Eğer *sen* ölürsen, bu benim suçum olur!”

Bunu söylerken ağlamaya başladı. Prens onun gözyaşlarını sildi ve iz bıraktığı yerleri öptü. Dudaklarının gittiği yeri fısıltısı takip etti: “Ying, Ying, benim canım karım, Ying.”

Ying, prensin ellerini bacaklarına koyup önünde diz çöktüğünü biraz geç fark etti. Prens, onun ağlaması minik hıçkırıklara dönüşene kadar bekledi. Ancak o zaman konuştu.

“Yarının neler getireceğini bilemem.” Hem şefkat dolu hem de sert bir şekilde Ying’e baktı. “Ama şunu söyleyebilirim, bunların *hiçbiri* senin suçun değil. Hiçbiri. Ve savaştığımız her dakika, her saniye...” Kızın önce bir elini, sonra diğerini öptü. “...sana geri dönmek için savaşacağım. Daha iyi bir dünya için... *senin* için savaşacağım.”

“Ah, Zhang.” Ying gözyaşları içinde prene baktı. “Söz ver bana. Beni asla bırakmayacağına söz ver.”

Prens başını kaldırıp derin ve yoğun gözlerle Ying’e baktı. “Söz veriyorum,” dedi sıcacık elini kızın kalbinin üzerine koyarak. Sesi fısıltıya dönüştü: “Xīngān. Sensiz yaşayamam.”

Ying duygu karmaşası yaşıyordu. Gülse mi ağlasa mı, bilemedi. Prensın ellerini avuçlarına aldı ve kelimelere dökemediği hislerini göstermek için öptü.

Zhang’in bakışları, üzerinde bir sürahi su ve iki ahşap bardak duran yatağın yanındaki ahşap masaya kaydı. Uzanabileceği kadar yakındı. İki bardak su doldurup birini Ying’e verdi.

Ying tam içecekken Zhang nazikçe onun bileğini tuttu. “Bekle,” dedi titrek bir sesle. “İçmeden önce bir şey söylemek istiyorum. Şarabımız yok, sadece suyumuz var. Bu yeterli olur mu?”

“Ne demek istiyorsun...” diye söze başlayan Ying neler olduğunu anlayınca sadece fısıldadı: “Çay töreni...” Bu genelde iki ruhu birbirine bağlamak için düğünlerde yapılan bir ritüeldi. Yansıması tarafından götürüldüğü için Ying’in hiç yapma fırsatı olmamıştı.

Prens başını sallayıp Ying’e baktı. “Hiçbir şeyi doğru dürüst yapma fırsatımız olmadı, Ying.” Yutkundu ve kızı daha sıkı tuttu. “Doğru dürüst olsun istiyorum. Bu kez gerçekten evlenmemizi istiyorum. Senin ve ruhunun bir parçası olmak istiyorum. Eğer... savaşta... ölürsem, öbür dünyaya doğru dürüst gitmek istiyorum. Kocan olarak.”

Ying gözlerini kırptırdı ve yanaklarından aşağı daha çok yaş süzüldü ama bu kez gözyaşları anılar gibi, hasret gibi acı tatlıydı. Düğün günlerini hatırladı, prensin onu gelin odasında tek başına bıraktığı ve yansımasının aynalardan geçip ona ulaştığı günü. O zamanlar her konuda nasıl da yanılmıştı.

Ve prens şimdi ritüeli tamamlamak istiyordu. İşleri düzeltmek.

Başını sadece bir kez salladı.

Prensin de gözleri yaşlarla doluydu. Ying’in gözlerinin içine baktı. Bakışları yağmuru içen çöller misali alev alevdi. “İçindeyim,” dedi kolunu kızın koluna geçirip. “Ve sen de benim içimdesin.”

Sol kollarını birbirlerine dolamış vaziyette, kadehlerden uzun birer yudum alıp tek kelime etmediler.

Ve solgun ay ışığının altında birbirlerine bakıp, onları sonsuza dek bağlayacak sözleri söylediler. Sadece karı koca olarak değil; ruh eşi olarak, yin ve yang gibi, su ve ahşap gibi, güneş ve ateş gibi, rüzgâr ve yağmur gibi.

“Ben senin içindeyim ve sen de benim içimdesin,” dediler aynı anda ve sonra tekrar içtiler.

43. BÖLÜM

Yan yana duruyorlar, izliyor, bekliyorlardı.

Binlerce. On binlerce. Jinghu Dao ordusu. Kimileri at sırtında, kimileri ayakta, kimileri savaş arabalarının üzerinde kıpırdamadan duruyordu. Hepsi karmaşık desenli demir zırhlar, bol mavi tunikler giymiş ve demir miğferler takmıştı. Her birinin göğsünde Shan ailesinin amblemi vardı: bir ejderha tarafından çevrelenmiş üç zirveli bir dağ.

Saray arazisinin hemen dışında ve etrafı saran arazideki el değmemiş topraklarda siyah bir iz gibi dizilmişlerdi. Her gölün, her göletin, her koyun ve her havuzun etrafına birikmişlerdi. Saray duvarlarının içindeyse daha çok asker vardı, sessizce duruyor ve her yansıyan yüzeyin başında bekliyorlardı.

Ying, prensin kulesinin tepesine konan ve pençelerini çatıdaki kiremitlere geçiren ejderhasının sırtına yapışmıştı. Prens aşağıda, zırhlı bir savaş atının üzerindeydi. Ying'in içi burkuldu. Prens göle yakındı. Çok yakın.

Yükselen güneş, dağları aydınlatmaya, sivri tepeleri kırmızıya boyamaya başlamıştı. Gökyüzü gri bir battaniye gibiydi. Ying şafaktan hemen önce ejderhalarını toplamış ve üflemelelerini emretmişti. Kükreyen ejderhalar yoğun bir sis ve duman yayarak kalın, şişkin bulutlar oluşturmuştu. Ying gökyüzüne bakıp kasvetle gülümsedi. Kendisi buradayken, ejderhaları hayattayken yansımaların güneşin gücünden yararlanmaları mümkün değildi.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Rüzgâr, toplanmış ordunun arasından fısıldayarak esti ve Ying'in miğferinin altına sıkıştırmaya çalıştığı saçlarının açıkta kalan kısmını dalgalandırdı. Atlar kişneyerek ayaklarını yere vurdu. Onun dışında hiç kimse kıpırdamıyordu. Konuşmuyordu.

Derken bir gümbürtü koptu.

Gölün merkezi kaynayıp dalgalanmaya başladı. Derinliklerden önce yumuşak sonra gittikçe artan bir ses geldi. Gölün yüzeyinde dağılmakta olan mürekkep misali bir gölge belirdi. Su çalkalandı. Dalgalar kıyıya vuruyordu.

"Başlıyor," dedi Ying kendi kendine. Bakışlarını suyun en hareketli ve dalgalı olduğu kısma, göl merkezine odakladı.

Yedi uzun saniyenin ardından her şey, tıpkı çığlık atmadan evvel alınan nefes misali, doğaüstü bir şekilde sessizleşti.

Derken su yarıldı.

Ayna ordu gölden fırladı.

Yansımalar akın akın geliyordu... Yüzlercesi. Binlercesi. Prens üzerindeki renkte kıyafetler giymişler, kırılğan bir yeşil ışık saçarak parlıyorlardı.

Ve Ying yüksekteki avantajlı noktasından, aynı anda her yansıyan yüzeyden çıkarak gelen diğer ayna askerleri gördü. Sarayın pencerelerinden. Cilalı bronz heykellerden. Hatta avludaki su dolu kovalardan bile.

Düşman belirir belirmez Prens Zhang ordularının başına geçti ve bağırarak emirler yağdırmaya başladı. İnsan ordusundaki askerler renkli bir dalga hâlinde tuniklerini çıkardılar ve altlarındaki kıvılcık tunikler ortaya çıktı.

Generaller bağırды. Boynuzlar üflendi. Davullar boş arazide yankılanarak çalmaya başladı. Derken iki karşıt dalga gibi, iki ordu çarpıştı.

Kalbi hızla atan Ying ejderhasını uçurdu. Ejderha çatıdaki kiremetleri parçalayarak yukarıya yükseldi. Kendini iterek ejderhayla birlikte gittikçe yükselen Ying, gökyüzüne fırlarken hissettiği o tanıdık mide bulantısını hissetti.

Yüksekten bakınca gölden daha fazla ayna halkının çıktığını gördü. Saray pencerelerinden ve göletlerden başkaları da fırlıyordu. Ying'in ejderhaları dönüp aşağıya doğru inerek ayna halkını yakalıyor, hepsini devasa pençelerinin arasında eziyor ve kırık bedenlerini suya geri fırlatıyordu.

Ying tüm yansıyan yüzeylerden sayıları artarak çıkan yansımaları izledi. Kalbi sıkıştıyordu. Böyle yılmaz bir sürüyü nasıl yeneceklerdi?

Dehşetle aşağıdaki savaş alanını taradı. Alandan ayrılıp at üstünde onu takip eden birini görünce midesi kasıldı. Bu, Gölge Koşucu'nun üzerindeki prensti. Yüzüne bakmak için ejderhasını çevirdi. Acaba önemli bir şey mi söyleyecek diye merak etti.

Ama bir terslik vardı. Daha yakından bakınca prensin parladığını gördü. Ve sürdüğü at Gölge Koşucu değildi. Bu at sanki yıldız tozuna batırılıp da kurutulmuş gibi gümüşü bir ışıltı saçıyordu.

Bu, onun prensi değildi. Ayna prensti.

Ayna prensin dudakları ağır bir tebessümle aralandı. Neredeyse hiç çaba sarf etmeden kendisini engellemeye çalışan iki

askeri kesti ve tekrar atının üzerinde doğruldu. Devasa bir kara kartala dönüşüp göğe fırladı.

Ying'in midesi bulandı. Ayna prensin şekil değiştirebildiğini elbette biliyordu. Ancak insan görünümündeki eski aşkının insan olmayan bir şeye bu kadar kolayca dönüştüğünü izlemek... rahatsız ediciydi.

Ayna prens yükselip havada asılı kalır gibi durdu. Kartalın tüyleri de prensin saçları gibi gece siyahıydı ve hafifçe parlıyordu. Kanatları geniş ve zarif, tüyleri şık ve uzundu. Kanca gibi sarı gagası tüyleriyle kontrast oluşturuyordu.

Kartal aniden kanatlarını kapattı ve ejderhanın tepesinde oturan Ying'in yanına düştü. Ying küfrederek eğildi ve kuş onun kafasını sıyrarak düştü. Şiddetle irkilen ejderha duman bulutları püskürttü. Ying arkasını dönünce ejderhanın pullu, geniş sırtında oturan ayna prensi gördü.

"Merhaba, prenses." Ayna prens onu tepeden tırnağa süzerken bakışları âdeta kızın tenini deliyordu. Ying büzüldü. Bir zamanlar tutkuyla dolu o bakışlar şu an onu iliklerine kadar ürpertiyordu.

Anında ayağa fırlayıp ayna prene saldırdı ve göğsüne bir tekme savurup sendeleyerek gerilemesini sağladı. Ejderha yine irkildi, prens sallandı ve kollarını açtı. Attığı tekmenin ardından tekrar ayaklarının üzerine inen Ying dövüş pozisyonuna geçti.

Ayna prens parmağını sallayarak, "İyisin," dedi. İkisi de ejderhanın rüzgârla sallanan dikenlerine tutunuyordu. Ayna prens sıırttı. "Seni yatağa atamamam çok kötü oldu."

Ying sahte bir kahkaha patlattı. "Hiç pişman değilim," diye cevap verdi. "Söylesene, malum yerin o soğuk kanın yüzünden büzülüyor mu? Yoksa hep mi işe yaramazdı?"

Ayna prens sıırttı ama karşılık vermedi çünkü kulakları sağır eden bir gümleme duyuldu. Patlamanın gücüyle ikisi de

yana doğru uçu. Ejderha bile dengesini kaybetmemek için çabalamak zorunda kaldı.

Jinghu Dao ordusu topları ateşlemişti. Duman ve barut tozunun kokusu her yeri kapladı.

Bir kolunu uzatan Ying ejderhanın yelesini tutmayı başarıp kendini yukarı çekti. Döndü ve eğilerek ayna prensin kılıcından son anda kurtuldu. Kükreyerek kendi belindeki kılıcı çekti ve prensin ikinci hamlesini de engelledi.

Ayna prens onun kılıcını savurup kaba bir kahkaha attı. “*Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, insan?*” Bir yırtıcı gibi daireler çizerken Ying döndü ve terden kayan elleriyle kılıcının kabzasını kavradı. Yakından bakınca ayna prensin gözleri siyahtı, bulutlar kapattığı için gün ışığından yoksunlardı ve bu hâliyle negatif bir boşluktan başka hiçbir şeye benzemiyordu. Boş. Ruhsuz.

İnsanlık dışı.

Ayna prensin üzerine atıldı. Hızlı, vahşi ve hırpalayıcı şekilde dövüştüler, saçları rüzgârda savruluyordu. Ejderha oklardan kaçarken sendeleyerek sisli gökyüzüne doğru hızla uçu. Buna rağmen, ejderhanın tepesinde bir şekilde dengelerini koruyorlardı.

Ying tüm çabasına rağmen hızlı hareket etmekte zorlanıyordu. Dişlerini sıktı ve zihnini ejderhaya yöneltti.

Onu üstünden at, diye düşündü çaresizce.

Ejderha bir anda durdu. Hazırlanan Ying ejderhanın kemikli dikenlerinden birine tutunmayı başardı. Ancak ayna prens sağa doğru savruldu.

Ying çılgın gibi kenara doğru koşup prensin nereye gittiğine baktı. Yükseklik başını döndürdü. Savaşan ordular böcek gibi görünüyordu. Dağların zirveleri etraflarını çevirmiş, sis ve duman bulutlar hâlinde yükselmişti. Bu sadece havadan mı yoksa ejderhaların nefeslerinden dolayı mıydı? Ejderhalar havanın,

suyun, sisin, dumanın, karın ve buzun efendisiydi. Ying'in ejderhası tek bir emirle rüzgârın şeklini değiştirip tayfunlar, hortumlar, fırtına ya da yağmurlar yaratabilirdi. Dağların zirvesindeki karları kaldırıp çığ düşmesini ve eteklerinden yığınlarca kar inmesini sağlayabilirdi. Ayna prensin görmesini imkânsız hâle getirecek bir fırtına yaratabilirlerdi.

Ancak sorun, tüm bunların kendi halkını da etkileyecek olmasıydı... belki de daha çok.

Ayna prens neredeydi? Ying ejderhaya daha da yükselmesini emretti ve her yerde ayna prensi aradı. Derken...

Katı bir şey üzerinden geçti. Ejderhanın yan tarafından aşağıya düşen Ying, *ah işte geldi*, diye düşündü. Zaman dururcasına yavaşladı ve kızın beyni çalışmaya başladığı an yeniden hızlandı.

Her şeyi aynı anda fark etti: Hızla dağların zirvelerine doğru düşüyordu. Ejderhası başka bir oktan kaçmak için yana doğru dönüyordu. Yeniden kara kartala dönüşen ayna prens tepede daireler çiziyor, böcek gibi kara gözleriyle Ying'i izliyordu.

Piç. Ying'in sırtının üst kısmı delici bir acıyla yandı. Gölde boğulmak üzereyken olduğu gibi yine sırtından birşeyler çıkıyor gibi hissettiği o tanıdık acıyı yaşıyordu... Sanki bir iğnenin sağlam bir kumaşı delerek çıkmaya çalışması gibi.

Yere düşmeden hemen önce zaman daha da yavaşladı. Bir süre iki metre yüksekte asılı kaldı. Derken her yer karardı ve Ying büyük bir gürültüyle yere çarptı.

44. BÖLÜM

Yaşamaması gerekirdi ama yaşıyordu. Ayılamayacak durumda olması gerekirdi ama kendindeydi. Ying homurdanarak yuvarlandı ve öksürünce ağzına kan tadı geldi. Sırtındaki gōushé yarası sanki yarılıp açılmış gibi batıyordu.

Savaş alanının tam ortasına inmişti. Zemin çamurdan bulanıktı, etrafındaki insanlar dövüşüyor, kan kokusuyla dolan havayı silah sesleri ve delici çığlıklar kaplıyordu.

Yaşıyordu! *Yaşıyordu!* Ama nasıl? Ying havada asılı kaldığı o dehşet dolu anları hatırlamaya çalıştı. Yere düşmeden önce bir şekilde havada durmuştu. Bunun anlamı neydi? Ayna prens fark etmiş miydi? Zihni ve görüşü bulanıktı. Önüne bir gölge düşünce gözlerini kıstı.

Ayna prens, Ying'in tepesinde dikiliyordu, yüz hatları öfkeyle gerilmişti. Ying'in sağ kalmasına o da şaşırmış gibiydi. Ying hızla ellerini göğsünde birleştirip yana yuvarlandı. Tam vaktinde kaçmıştı zira ayna prensin kılıcı Ying'in az önce

durduğu yere saplanmıştı, saçtığı pis kokulu çamurlar Ying'in üzerine sıçradı.

"Sen öldürülmesi aşırı derecede zor birisin, biliyor musun?" dedi kılıcını saplandığı çamurdan çekerken.

Ying bir sonraki hamleyi savuşturmaya hazırlanarak kaygan zeminde doğrulmak için çabaladı. Ama herhangi bir hamle gelmedi. Ayna prens sarsılarak geriye doğru çekildi. Ying öğürerek ayağa kalkınca çamurda kapışan iki adam gördü.

Ayna prens. Ve gerçek prens. İyi ama hangisi hangisiydi? İkisi de çamur içinde olduğundan Ying tuniklerinin rengini seçemiyordu. Biri avantaj elde etti, rakibine çullandı ve adamın suratına defalarca vurdu.

Panik içindeki Ying onlara biraz daha yaklaşıncaya yansımasının yanında duran adamın kocası olduğunu görüp rahatladı. Her bir yumrukta kükreyerek, "Ona dokunma!" diyordu.

Bir grup insan asker toplandı. Ayna prensin kafası savrulurken Prens Zhang Lin onu kaldırdı ve boğazını sıktı. Yüzü öfkeyle doluydu, elleri ayna prensin boynunu kırmak için boğazına dolanmıştı.

Dehşet içindeki Ying titremeye başladı. Şu an prens korkunç görünüyordu, yüzü kıpkırmızıydı, saçları alına yapışmıştı ve dişlerini gösteriyordu. Bir gözü şişip kapanmıştı.

Arkalarından gelen bir ses, "Vay, vay, vay," dedi. Ying irkilerek başını çevirdi. Ses tanıdıktı. Çok tanıdık. Ying'in kendi sesi kadar tanıdık.

Yansıma Ying eğildiği yerden kalktı ve az evvel büründüğü kuzgun şeklinden sıyrıldı. Ellerini beline koyarak sahneyi taradı ve sıırıttı. "Burada neler varmış?"

"Geri bas!" diye hırladı Prens Zhang, yansımasının boğazını daha da sıkı tutarak.

“Ne kaba bir karşılama.” Ying’in yansıması dilini şaklattı. “Hatta canavarı. Oysa ben de canavarların *biz* olduğumuzu sanıyordum.”

Başını kuş gibi yana eğdi ve Zhang Lin’e kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bu sürpriz sayılmaz. Ne de olsa yıllarca *öğrendiğimiz* her şeyi, senin gibi insanlardan öğrendik.”

Yüzü tiksintiyle buruşan prens duraksadı. Sonra da sanki yansımanın sözlerinden sarsılmış gibi ayna prensi bıraktı. Ayna prens yüzüstü çamura düştü.

Ying kılıcının kabzasını daha da sıkı kavradı, avucunun içindeki sert ahşabı hissetti. Damarlarında hızla akan bir şey vardı: Öfke. İntikam. Çirkin, kötü duygular, yansımasına saldırma isteği. Ayna halkının güneş olmadan zayıfladığını biliyordu. Yansıması şu an bile, içinden geçtiği cam gibi incelikli şeffaf hâle gelmişti. Ayna prens hâlâ baygındı. Eğer birlikte çalışırlarsa Ying ve gerçek prens onların bu hâlden yararlanıp ikisini de kolayca yenebilirdi.

Ama Ying bunu *yapmalı mıydı*? Kararsızdı. Prens Zhang Lin seçimini yapmıştı. Ama Ying neyi seçecekti? Gerekirse... Mei Po gibi olabilecek miydi? Kendi yansımasını öldürebilecek miydi?

Mei Po’nun tanıştıkları gün söyledikleri zihninde yankılandı. *Canavarların kim olduklarını unutma*. Bir an için sahneyi dışarıdan gördü: Ayna prens baygın vaziyette çamurda yatıyordu. Gerçek prensin kendi yansımasını öldürmesine ramak kalmıştı. Ve Ying de kılıcının kabzasını kavramış, ayna prensin işini bitirmek üzereydi.

Canavarların kim olduklarını unutma, demişti Mei Po.

Konu hiçbir zaman sadece yansımalar olmamıştı.

İnsanlardı da.

Çatlak sesle, “Askerler,” diye emir verdi. Kılıcını indirdi. “Şunları zindana atın.” İnsan askerler yerdeki ayna prensin

kollarına girip baygın bedenini kaldırdılar. Başka bir grup asker de Ying'in yansımasının kollarından tuttu.

Derin bir nefes veren Ying arkasını döndü. Kemikleri ağrıyordu, kendini bir anda çok bitkin hissetti. Öyle ya da böyle, seçimini yapmıştı. Sonuçlarını görecektik kadar uzun yaşayabilmeyi umdu.

Askerler mahkûmları götürürken ayna prensin ayakları yerde sürükleniyor, çamurda derin izler bırakıyordu.

Prens Zhang kızın omzuna dokundu. "Ying," dedi. Sesi... uğursuz çıkıyordu.

Ying başını kaldırıp prensin gözlerine baktı. "Ne oldu?"

"Su... suya bak." İşaret etti.

Arkasını dönen Ying gölün merkezinin bulutlandığını, siyah bir hortumun yüzeye doğru çıktığını gördü. *Şimdi ne var?* Göl, kahverengi, çamurlu derinliklerinden dehşet saçmayı ne zaman kesecekti?

Ying suyun girdaba dönüşmesini dehşetle izledi.

Yüzeye yayılan siyahlık bir anda sudan fırladı. Kuşlar. Tıpkı ayna dünyanın diğer yaratıkları gibi onlar da gerçek dünyaya girer girmez parlamaya başladı. Ama onlar yeşilimsi bir ışıltıyla parlamıyordu. Onları alev gibi parlak bir ışıltıydı.

Gökyüzüne doğru kanat çırpıyorlar ve altın bir nebula gibi çember oluşturdular. Gökyüzü kanat ve cıyıklama sesleriyle dolmuştu.

"Huo wūyā," dedi prens nefes nefese, Ying'in elini sımsıkı tutarak. "Ateş kargaları." Herkes eski hikâyeleri duymuştu: on güneş gücünde yanan kuşlar...

"Ayna halkı kendi gün ışığını getirmiş," dedi Ying gökyüzünde dönen sürüye bakarak. Daha birkaç saniye önce karanlık, gri ve gölgelerle dolu olan dünya şu an altın sarısı bir ışıkla

parlıyordu. Ying şu an her askerin üzerindeki her yarayı, her yarığı, her bir ter damlasını görebiliyordu.

Artan bir dehşetle yaratıkları tanıdı. Bunlar Ying'i ayna dünyaya ilk ziyaretinde takip eden kargalardı.

Ancak bu kez sadece izlemekle kalmıyorlardı.

Tek vücut hâline gelip yere doğru indiler. Alevli bir ok sürüsü gibi insanların yüzüne doğru kanat çırpıp cıyaklayarak iniyorlardı. Mahkûmları götüren askerler de dâhil, tüm insanlar ellerinde ne varsa bırakıp kuşları savuşturmaya, elleriyle yüzlerini örtmeye ve kendilerini oradan oraya atmaya başladılar.

“Geri çekilin!” diye haykıran prens, Ying'in elini tuttuğu gibi onu saraya doğru sürükledi. “Geri dönün. Çekilin!” Kılıçlarıyla kuşları savuşturarak gölden uzaklaştılar.

Bu karmaşının içinde Ying'in yansıması, yüzüne yapıştırdığı bir tebessümle öylece duruyordu. Yüzü sanki *bunu ben yaptım* der gibiydi.

Önündeki asker çığlıklar atıp düşerken, Ying onu çaresiz gözlerle izledi. Askerin göz yuvalarından kan fışkırıyordu. Kuşlar amansızca yüzünü deşmişti.

Prens Zhang kızın gövdesini koluyla kavradığı gibi onu yanına çekti.

Ying belli belirsiz görüş açısından yansımasının göle daldığını fark etti. Kaçabilmek için bu kargaşadan yararlanmıştı.

Ying onu durduracak hiçbir şey yapamadı. O yüzden prensle birlikte koştu. Ancak arkada çok fazla adam kalmıştı. İkilem yaşayan prens durdu.

“Git,” dedi Ying'e, hızla uzaklaşması için. Kılıcını çekti. “Git buradan!”

“Hayır!” Ying de kılıcını çekti.

“Ciddiyim, Ying! Sen gereklisin. Ben...” Üzerine çullanan kuş sürüsü yüzünden sözü kesildi. Artık yansıma Ying'in

kontrolünde olmayan kuşlar hareket eden her şeye çullanıyor gibiydi, hedefsizce saldırıyorlardı.

Prens döndü, her yöne savrulan kılıcı, önüne çıkan ne varsa kesip biçiyordu. Kuşlar cıyaktı. Bağırды. Yere düşerlerken gövdeleri simsiyah olup küle döndü. Ancak yenileri gelip düşenlerin yerini alıyordu.

Ying saldıran sürüye doğru koşup onları savuşturdu. Prense ulaştı, sırt sırta verip dövüşerek saldırıyı durdurdular.

Yine de hâlâ bir sürü kuş gelmeye devam ediyordu.

Sürü büyüdükçe büyüdü. Kuşlardan bazıları Ying'in savunmasını delip geçmeyi başardı. Bir tanesi elini gagalayıp derisini kopartırken Ying çığlık attı. Eli yanmış gibi hissetti. Acı koluna yayılınca Ying sendeledi.

Kuşlar kanat çırparak onun etrafını sarıyordu. Parlak ışıkları yüzünden gözlerini kısıyan Ying onları savuşturmaya çalışıyordu ama sayıları çok fazlaydı. Buraya kadardı. Ölecekti.

Yansımalar yüzünden değil. Şu lanet *kuşlar* yüzünden.

Peki, şimdi ne oluyordu? Kuşlar bir anda azalmaya başlamıştı. Ying'i serbest bırakıyorlardı. Yalpalayarak ayağa kalmaya çalışan Ying doğruldu.

Kalabalığın arasından hızla koşan ve hızından neredeyse doğru dürüst seçilemeyen başka bir yaratık belirdi. Canavarımsı çenesi açılıp kuşları havada kaparken attığı tiz çığlıklar kulakları sağır eden cinstendi. Kuşlar kanat çırpıp cıyaklayarak büyük bir alev topu gibi birleştiler.

Neydi bu yaratık?

Kargaşanın içinden bir anlığına çıkan Ying, onun kim olduğunu gördü. Bu Mei Po'ydu ama kar beyazı tilki şeklindeydi. Sivri dişleri, delici pençeleriyle hırıliyordu.

Prens, Ying'in yanına koşup onu kendine doğru çekti... Mei Po ikisinin de üzerindeki kuşları kovdu.

Ying karmaşada neler olup bittiğini doğru dürüst görememişti. Ama sonra tilki tıpkı bir insan gibi çığlık attı ve Ying'in gözlerinin önünde ihtiyar kadına dönüştü. Sırtüstü düşmüştü. Alev kargaları onun etrafını sarmış, kadın çığlık atarken onu gagalıyorlardı. Mei Po gözleri kör eden bir ışık demetiyle sarılmıştı, cildinde açılmaya başlayan çatlaklardan ışık yayılıyordu.

"Mei Po!" diye haykırdı Ying.

Yüzü acı içindeki ihtiyar kadın nefes nefeseydi. Ying önüne çıkan kuşları savuşturarak kadına doğru koştu. Ancak Mei Po dişlerini sıkıp başını iki yana salladı.

"İkiniz de gidin!" diye hırladı. "Gidip geçidi kapatın!"

"Hayır!" Yaşlar Ying'in gözlerini yakıyordu. Prens, kızın kolunu kavradı.

Mei Po'nun sesi zayıflıyor, cıyaklayan kuşlar tarafından bastırılıyordu. "Mecbursun! Aynaları mühürlemen gerek!"

Ying başını iki yana salladı. Artık ağlıyordu. "İyi de... nasıl? Nasıl yapacağımı bimiyorum!"

"İkinizin de..." Mei Po'nun zayıf sesi kuşlar tarafından tamamen bastırıldı.

"İkimizin de ne?" diye bağırdı Ying. "İkimizin de ne yapmamız lazım?"

Prens onun kolunu çekiştirdi. "Prenses," dedi telaşla. "Gitmeliyiz."

Etrafına bakan Ying ayna ordu tarafından kuşatıldıklarını gördü. Etrafta tek bir insan asker bile yoktu, geriye sadece parçalanmış, kanlı cesetler kalmıştı. Ayna halkı da artık şeffaf değildi. Onlara güç veren kargaların ışığı sayesinde iştahla dişlerini gösteriyorlardı. Bu sahte güneş... Enerji kaynağı olan kuşlar Ying ile prensin üzerine yönlendi.

Kaskatıydılar. Parlıyorlardı.

Ying, prensle ikisinin sayıca az olduklarının farkındaydı. “İmdat!” Kırık çığlığı boğazına takıldı. “Lütfen gel! Lái!”

Bu kadarı yetmişti. Ejderha bir saniye içinde Ying ile prensin yanına alçaldı. Yelesinden tutup üzerine çıktılar. Ying, “Ayna prensi yakala,” diye bağırdı ve ejderha, ayna prensin baygın bedenini pençesinin içine aldı. Onu kaptığı gibi tekrar gökyüzüne yükseldi.

Altlarındaki kuşlar toplanıyordu. Mei Po’nun inlemesi tiz bir çığlığa dönüştü. Ardından bir şangırtı koptu ve ihtiyar kadının cam gibi bedeni paramparça oldu.

Ejderha onları uçurmaya devam ederken Ying donakaldı. Çığlıklar durdu. Alev kargaları Mei Po’nun cesedinden kalan parçaları gagalıyordu.

Ying hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu çok uzun süredir tanımamasına ve kendi tarafında olup olmadığından emin olmamasına rağmen, asırlar yaşındaki şekil değiştiren bu ihtiyar şeytan onu alev kargalarından kurtarmıştı. Hem de ne için? Geçidi kapatabilsin diye... Hâlâ nasıl yapacağını bilmediği bir şey için.

Prens ona sarıldı. Ying de yüzünü göğsüne gömdüğü prensi kucakladı. Altlarındaki savaş alanında ayna ordu ilerliyor, imparatorun ordusu ise yeniliyordu.

“Ayna halkının neden parladığını merak ediyorum,” dedi prens birdenbire. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Ying başını kaldırdı, yasının yerini şaşkınlık aldı. “Artık sen de parladıklarını görebiliyor musun?”

“Evet.” Prensın kaşları çatıldı. “Yani sen parladıklarını daha önce de görebiliyor muydun?”

“Ben hep görüyordum. En azından bizim dünyamıza geldiklerinde.”

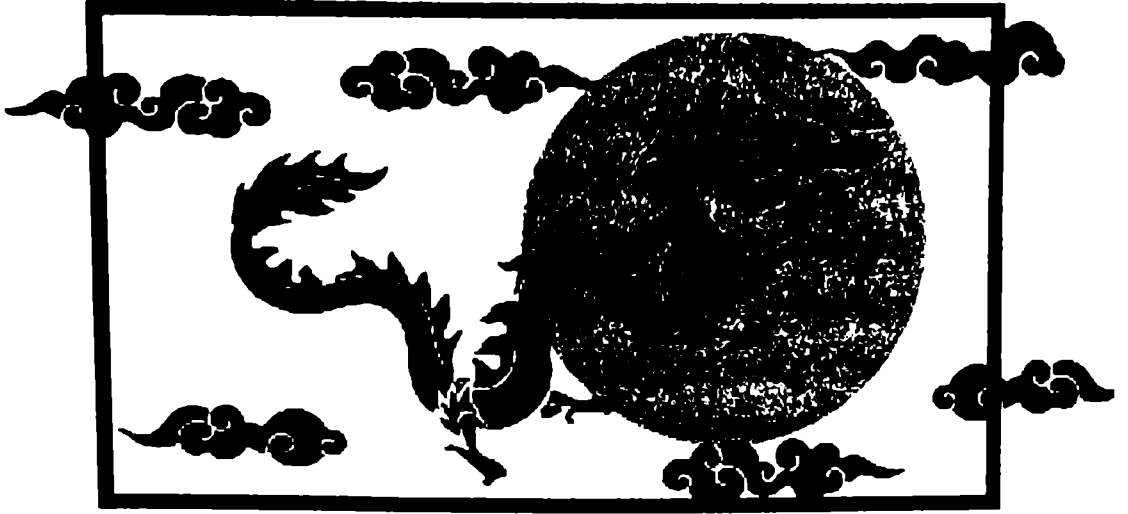
“Ben görmüyordum,” diye mırıldandı prens kaşlarını çatarak. “Bugün ilk kez gördüm. Acaba bunun anlamı ne?”

Ying cevap verme fırsatı bulamadı çünkü prens aniden kızın kolunu kavradı. “Bekle.” Sesi gergindi. “Saraya geri dönmemiz lazım. Beyaz bayraklar çekilmiş.”

Ejderha hiç tereddüt etmeden havada zarıfçe dönerek tepki verdi. Prens, Ying’e baktı. Ejderha onu anlamıştı. Artık prense de mi yanıt veriyordu? Ama Ying’in şu an bunu düşünecek vakti yoktu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu titrek bir sesle.

“Anlamı,” diye fısıldadı prens hızla saraya dönerlerken, “imparator ölüyor.”

45. BÖLÜM

Ejderha saray duvarlarını titretip yerden bir toz bulutu kaldırarak avluya indi. Ying ve prens sırtından indiler. Seslendikleri uşaklar telaşla gelip zırhlarını çıkartmalarına yardım etti. Prens revirin merdivenlerine koştu. Ying onun peşinden gitmeden önce uşağa dönüp, taşların üzerinde yatan ayna prensi işaret etti. “Şunu zindana götürün,” dedi ve koşarak merdivenlerden çıktı.

İmparator revirdeki yatakta sırtüstü yatıyordu. Bir grup şifacı odanın kenarlarına dizilmişti. İmparatoriçe başında durduğu adamın solgun yüzüne düşen saçlarını düzeltiyordu.

Oda sessizdi, hava ekşi bir hastalık kokusuyla doluydu. Bu sessizlik dışarıda hâlâ sürmekte olan savaşın gürültüsünü bile bastırıyordu. Ying uzanıp kocasının elini tuttu. Parmakları ke-netlendi. Prens, karısının elini her zamankinden daha sıkı tutuyordu.

Yaklaşırlarken başşifacı gözlerini kaldırdı. “Üzgünüm,” dedi prene yumuşak bir ses ve koyu kahve gözlerinde bir acıma duygusuyla.

İmparatoriçe acı bir çığlık atıp kocasının üzerine eğildi.

Prens ürperdi. Cevap vermedi. Onun yerine Ying konuştu: “Onu kurtaramaz mısınız?”

“Kurtaramam, majesteleri,” dedi başşifacı.

Ying’in göğsü sıkıştı. Oysa rahatlayacağını, hatta memnun olacağını düşünmüştü. İmparator onu tutuklayıp bir kuleye kapatmış, abilerinin idam emrini vermişti. Adamın ölmesini istemiyor muydu? Göze göz, dişe diş... İşler böyle yürümez miydi? Ancak Prens Zhang’in yüzündeki çaresizliği görünce tüm öfkesi silindi ve yüreğinde sadece acıma duygusu kaldı.

Şifacı gözlerini kısıp imparatora baktı ve çenesini ovuşturdu. “Basit bir rahatsızlık olsa iyileşirdi. Çalışmayan böbreği yenilenebilirdi. Ama zehir...” Başını iki yana salladı. “Korkarım zehrin etkisi benim şifa yeteneklerimin çok daha ötesinde.”

“Zehir mi?” dedi nihayet konuşma gücünü bulan prens. Ancak sesi her zamankinden daha çatlak çıkıyordu.

Şifacı başını eğdi. “Evet, majesteleri. Zehir.” İmparatorun bembeyaz, şiş suratının tepesinde parmağını gezdirdi. “Solgunluk. Şişmiş eklemler. Ne olduğunu söyleyemesem de bunlar zehri işaret ediyor.”

“Ama... nasıl? Neden? Hangi zehir...” dedi yüzü bembeyaz olan ve göz bebekleri genişleyen prens.

Ying’in kulakları yandı. Efendi Chen’in deposundaki oyulmuş bronz kadehi anımsadı. Kurşun zehirlenmesine neden olduğu yazılan metalurji kitabındakine çok benziyordu. İmparatorun sürekli o kadehten nasıl içtiğini, içerken yüz ifadesinin bomboş ve pasif bir hâl aldığını hatırladı.

Ancak daha önce şüphelerinden prensi korumak için bahsetmemişti. Fakat bunu yapması imparatorun savaşın ortasında ölmek üzere oluşuyla sonuçlanmıştı. Bu her şeyden daha kötüydü. Hem de çok daha kötü.

Gerçekleri gizleyerek hiç kimseyi koruyamayacağını fark etti.

“Kurşun,” dedi alçak sesle. Sonra daha yüksek sesle odadaki herkese hitaben, “Kurşun olabilir mi?” diye sordu.

Şifacı, Ying’e döndü. “Kurşun mu, majesteleri?”

“Kutsal majestelerini etkileyen zehir. Kurşun mu?”

Şifacı düşünceli bir edayla dudaklarını büzdü. “Belirtiler öyle olabileceğini gösteriyor, majesteleri. Ama...” Şifacı başını iki yana salladı. “*Kurşuna* nasıl maruz kalmış olabilir?”

Bekleyen uşaklardan birine dönen Ying yüksek sesle emir verdi. “Çabuk,” dedi, “imparatorun odasına gidip kutsal majestelerinin bir şeyler içerken kullandığı kadehi getir. Hiç kimseye ne yaptığını söyleme. Git!”

Uşak hızla koştu. Odaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Uşak geri döner dönmez Ying şarap kadehini aldı. Nabızı hızlandı. Yakından bakınca beklediğinden daha süslüydü, dışında karmaşık bir filigran deseni olan kadehin iç yüzeyi parlak kırmızıydı. Shan ailesinin ismi tıpkı ayna prensin yatak odasındaki kornişlerde olduğu gibi, kenarlara defalarca basılmıştı. Ying’in damarlarına bir huzursuzluk doldu. Evet, bu kadeh kitaptakinin neredeyse aynısı gibi görünüyordu. Ama bir şey vardı, ne ya da neden olduğunu söyleyemese de Ying’in zihnini bulandıran bir şey.

Kadehi kaldırıp şifacıya döndü. “Bu. Bunda kurşun var.”

Şifacı kadehi Ying’in elinden aldı. Ağzı şüpheyle kıvrıldı. “*Bunda mı?*”

Çenesini kaldıran Ying sert bir ifadeyle, “Evet,” dedi. “Bir kitapta okudum. *Çağlar Boyunca Metalurji*. İsterseniz bakabilirsiniz.” Ses tonu, niyetlendiğinden daha öfkeli çıkıyordu.

Şifacı gözlerini kısarak kadehe baktı. “Hayır, hayır. Size inanıyorum. Okumama gerek yok.”

Ying derin bir nefes aldı. “Bu kupayı efendinin depo odasında gördüm. Gerçeğin Efendisi Chen’in.” Vurgulamak için duraksadı. “Efendi, kutsal majestelerini zehirliyordu.”

Donakalan şifacı kekeleyerek, “E... efendi mi? Ama bu... O... O, imparatorun danışmanı. Bu doğru *olamaz*...” dedi.

Bir ses yükseldi. “Doğru.”

Konuşan, imparatorun yanındaki imparatoriçeydi. Herkes ona döndü. Kadın yavaşça ayağa kalktı. “Efendi yaptı. *Benim* emrimle.”

Prens Zhang Ling hızla döndü. “Ne?” diye çıkıştı. “Neden?”

Şifacı, imparatorun kadehini yavaşça masaya bırakırken Ying taş kesilmişti.

Prens gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. “Neden?” dedi alçak bir sesle yeniden. Titreyek gözlerini açtı ve bakışlarını annesine odakladı. “Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Doğrulan imparatoriçe çenesini kaldırdı. “Senin için yaptım, oğlum.”

Prens burun deliklerinden duman çıkıyordu. “*Benim* için mi yaptın? Ne demek *istiyorsun*? Sen babamı öldürdün!”

“*Baban mı?*” diye çıkıştı imparatoriçe. “Herhangi bir *baba*! Kendi kaprisleri ve korkaklığı için seni feda edecekti! Hepimizi feda edecekti. Ben araya girmesem bu savaşa hazır olamazdık!” Uzaktan kılıçların, patlayan topların ve adamların çığlıkları duyuluyordu.

“Belki de...” dedi prens. “Ama... anne! *İmparatoru* öldürmek için efendiyle iş birliği yaptın!”

Sırtını daha da dikleştiren kadın sert şekilde durdu. “Liderlik zor seçimler yapmayı da gerektirir, Zhang Lin.” Elini oğlunun omzuna koydu. “Ve pek çok fedakârlık da...”

Prens öfkeyle omzunu silkti. “Fedakârlık mı?” diye dalga geçti. Başını iki yana salladı, sonra alçak ve acı dolu bir sesle

devam etti: “Evet. Ben de bir zamanlar senin gibi düşünüyordum, anne.” Yüzünden acı dolu bir ifade gelip geçti. “Liderliğin güçten ibaret olduğunu sanıyordum. Ve o gücün de şiddetle elde edildiğini. Hâkimiyet kurabilmek için düşmanlarımı alt etmeli, yoluma çıkan herkesi kesip biçmeliydim. Ama bunun insanı nereye götürdüğünü sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.” Başını kaldırıp imparatoriçeye baktı. “Abimin katledilmesine.”

Hızlı nefes alıp verdiği için göğsü inip kalkan kadın, oğluna baktı. Gözleri biriken yaşlarla parlıyordu.

“Ya o şekilde olmasına gerek kalmasaydı, anne?” Prens, imparatoriçeye bir adım yaklaştı. Uzanıp annesinin elini tuttu. “Oradaki yansımalar *bizim* yüzümüzden o hâldeler. Bizi izledikleri için. Bundan sonra her şeyi farklı yapsak ne olur? Ya şiddetin üzerinde bir seçim yapsak? Döngüyü kırsak?”

İmparatoriçe bir süre cevap vermedi. Ama sonra elini oğlunun elinden çekti. “Bunu söylemek senin için kolay.” Sözleri zehirle kaplıydı. “Sen bir *erkeksin*, Zhang Lin. Bir prensisin. Henüz anlamaya başlayamayacağın ayrıcalıkların var. Senin gibi erkeklerin gölgelere saklanıp meclisin gücünü ele geçirmek için oyunlar oynamasına gerek yok. Senin gibi erkeklerin yozlaşmış rahiplere, sırf işlerini hallettirmek için boş vaatlerde bulunmasına gerek yok. Senin o tür bir gücü kovalamana gerek yok. O güç *sana* zaten geliyor.”

Anne-oğul kaskatı kesilmiş, çenelerini sıkmış, bedenleri gerilmiş bir hâlde yüz yüzediler. Sonunda prens uzun bir nefes verdi ve başını iki yana sallayarak arkasını döndü. “Tutuklayın onu,” dedi güçlkle kıpırdayan dudaklarının arasından. “An-nemi, vatana ihanet ettiği için tutuklayın.”

Bir grup muhafız, imparatoriçeyi kollarından yakaladı. Kadın karşı koymadı. “Tek suçum seni sevmek, oğlum. Seni korumak. Bunu sakın unutma.”

Muhafızlar kraliçeyi götürürken prens dönüp bakmadı. Onlar çıkar çıkmaz bitkin bir hâlde duvara yaslandı. Ying kucacak gibi hissediyordu. Gırtlığına kadar gelen safrayı büyük bir çabayla geri yuttu.

Oda, imparatorun vızıltı gibi çıkan nefes sesi dışında sessizdi. Adamın o nefesleri bile giderek yavaşlıyor ve uzaktan geliyordu. Odadaki herkes Zhang'in babasının solgun yüzünü izlerken, adamın hızla inip kalkan göğsü bir anda durdu. Derken imparator öksürdü, salyalar saçtı ve bir daha hiç kıpırdamadı.

Şifacı başını eğdi. "Vefat etti," dedi sadece.

Prens kapıyı tekmeleyerek açtı ve hızla dışarı çıktı. İmparatorun cesedine son kez korkuyla bakan Ying de dönüp prensin peşinden gitti.

Zhang kulenin çatısına çıkan son basamaklara koştu. Ying de elinden geldiğince hızla koşup, durmadan dönen merdivenlerden çıkıp tepeye vardı. Gökyüzü her ne kadar alev kargaları tarafından aydınlatılsa da hâlâ öfkeli bulutlarla kaplıydı. Hava kapalı ve nemliydi. Yağmur yağıyor, şişkin gökyüzünden iri elmaslar gibi sulu damlalar iniyordu. Yağmur damlalarının arasından süzülen altın sarısı ışık parlıyor ve mor ufuk çizgisinin üzerinde çifte bir gökkuşağı ışıldıyordu. Manzara gerçek dışı, hatta neredeyse tuhaf görünüyordu.

Ying prensi çatının en uzak köşesinde ııslak hâlde buldu. Prensın siperlik duvarlarını yumruklayışını izledi, kaygan taşta kan lekeleri oluşmuştu. Lekeler yağmurda silinmeden evvel bir süre duvarda öylece kalıyordu. Öfkenin, pişmanlığın, umutsuzluğun ve yasın geçici bir görüntüsü gibi.

"Zhang." Ying yanına gidip elini prensin geniş sırtına koydu. Prens cevap vermedi, sadece duvara bir yumruk daha attı. "Kocacığım." Prensın omzunu sıktı.

Prens durdu, duvara yaslandı ve alnını sert, nemli taş dayadı. Sessiz hıçkırıklarla ağlarken vücudu titriyordu. Tırnaklarını duvara geçirmişti, parmakları kanlıydı, nasırlı ellerindeki tendonlar belirgindi.

Ying bir adım daha yaklaşıp onun sırtında daireler çizerken kaslarının ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Daha da yaklaştı, yüzüne düşen ıslak saçlarını okşayıp önce şakağından, sonra kulağından öptü.

Prens, ani bir hamleyle yüzünü Ying'e döndü. Ying bunun üzerine irkildi. Prens, kızın yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarına götürdü. Yırtıcı. Tavizsiz. Tüm acısı, tüm tutkusu bir öpücüğe dolmuştu. Ve bu sırada Ying de ona yaslandı, kollarını boynuna doladı ve onu son kez öpüyormuş gibi öptü. Gerçekten dünyanın sonu gelmiş gibi.

Ayrıldıktan sonra prens alnını Ying'in alnına yasladı. Yüzü ıslaktı ama Ying bunun yağmurdan mı, gözyaşlarından mı veya ikisi birden mi olduğunu anlayamadı. Güçlkle nefes alan prens gözlerini kapatıp Ying'i kendine doğru çekti ve burnunu onun saçlarına gömdü. Yağmur yağımaya devam ediyordu. Sırlıklam olmuşlardı.

"Üzgünüm, prensim," diye mırıldandı Ying onun göğsüne doğru. Prens kulağının hemen altındaki nabzını duyabiliyordu; güçlü, düzenli ve hızlı.

Prens birkaç saniye hiç cevap vermedi, çenesini kızın başına dayayıp öylece durdu. Sonunda, "Onun için yas tutmam gerekir. Bana hiç saygı göstermedi. Asla yeterince iyi olduğumu düşünmedi. Onu özlememem gerekir, öyle değil mi?" diye sordu emin değilmiş gibi tereddütle. Genelde olmaya çalıştığı o kendinden emin, ölçülü adam gibi değildi.

Şu an çok ama çok küçük bir çocuk gibiydi. Bir zamanlar olduğu çocuğun yankısı gibi. Soğuk ve mesafeli bir babanın onayına hasret bir çocuk gibi. Korunup gözetilen ilk evladın uğruna ihmal edilmiş bir çocuk gibi.

İstediği tek şey sadece sevgi olan bir çocuk gibi.

Ama bu çocuk, sevgi isteyen bu çocuk yanlış ailede doğmuştu. İmparator her şeyini ilk oğluna vermişti. Esas varisine.

Ve insanın sevgisi ancak bir yere kadar uzanabilirdi.

Ying başını geri çekip prene baktı. Yüzünde artık şaşkın bir ifade yoktu. Onun yerine acı çeker gibi bir ifade vardı. “Annemi nasıl affedeceğim, Ying? Ona bir daha nasıl güveneceğim?”

“Annen seni seviyor,” diye mırıldandı Ying. Durup kadının yırtıcı kararlılığını düşündü. Sırf oğlunu korumak için sınırları ne kadar zorlayıp hayatını nasıl riske attığını. “Her şeyi seni sevdiği için yaptı.” Elini prensin kalbine koydu. “Seni *seviyorum*,” diye fısıldadı. “Seviliyorsun.”

Prens gözlerini kapattı. Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Derin bir nefes verdi.

“Artık bunun ne anlamı var, Ying?” diye sordu gözleri hâlâ kapalı vaziyette. Sanki sözcükler canını yakıyormuş gibi, ağır ağır konuşuyordu. “Hatta bunların ne anlamı var? Onları yene-meyiz. Güneşi engelleyerek onlardan kurtuluruz sandık. Ama onlar kendi lanet güneşlerini getirdi! Üstelik insanlar bir de imparatorun öldüğünü duyunca, çoktan kaybettik sanacaklar!” Gözlerini açtı. “Ama teslim olabiliriz.”

“Halkının yanında sen varsın. Bizim yanımızda sen varsın. Birbirimizin yanındayız.”

Prensın bakışlarında alevler yanıp söndü. Homurdanarak arkasını döndü. “Hayır. Değiliz. Görmüyor musun? Daha seni bile onlardan koruyamıyorum! Geçidi kapatacak güce sahip olduğunu biliyorlar ve sen ölene kadar bizimle dövüşmeye devam edecekler. Sen *ölene* kadar!” Duvara yaslanıp bitkin bir nefes aldı. “Ve ben senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum, Ying. Yapamam, yapamam, bunu yapamam...”

Ve dönüm noktası işte bu oldu. Prensın bu şaşkınlığının ne kendisi ne de halkıyla bir ilgisi vardı. Konu Ying, Ying’e olan aşkı ve onu koruyamadığı için nasıl hissettiğiydi. Ama Ying içinde alev alev yanan bir öfkeyle, bunun kendisine haksızlık olduğunu düşündü. Konuyu onunla ilgili hâle getirmek

haksızlıktı, sanki kurtarılıp korunmaya değen tek kişi oymuş gibi. Prens, Ying'in yükünü hafifletmeye çalışırken daha da ağırlaştırmıştı.

Ying çenesini kaldırdı. "Hayır. Bunu kabul etmiyorum."

Prens ona kederle güldü. "Bu senin verebileceğin bir karar değil, Ying."

Ying bir kez daha kendisini çok rahatsız hissetti. "Konu kararlar değil, Zhang," dedi. "Ölmeye *karar veremezsin*. Halkının ölmesine *karar veremezsin*. Benim adıma, beni koruyamadığına karar veremezsin. Bunun haksızlık olduğunu görmüyor musun? Hem bana. Hem onlara." Derin bir nefes aldı. "Verilecek tek bir karar var: Kalıyoruz. Savaşıyoruz. Kazanıyoruz. Tek seçenek bu."

"Ama... Ama nasıl?"

"Nasıl mı?" Ying gülse mi yoksa prene tokat mı atsa, bilemedi. "*Nasıl mı?* Tanrılar aşkına, kocacığım. Sen okçu musun, değil misin?"

Prens şaşkın bir hâlde elini yüzüne götürdü. "Yayım yok."

Oysa Ying sırtından kendi ok ve yayını çıkartıyordu bile. "Benimkini al," diyerek ona verdi. "Sen ateş kargalarını vur, ben de Üç Hazine üzerine çalışayım." Hâlâ alt kattaki revirde duran imparatorun bronz kadehini düşündü ve kadehi incelediği gün hissettiği şeyleri hissetti. Sanki bir şeyi, bulmacanın önemli bir parçasını kaçırmış gibi hissetmişti ve şu an hemen gidip bakmak için inanılmaz bir arzu duyuyordu.

Bu pek bir şey sayılmazdı ama başka ne yapabilirdi ki? Prensi bu çaresizlikten kurtarabilmek için bir planı varmış gibi davranmalıydı.

Prens hemen harekete geçti. Bir kedi çevikliğiyle duvarın üzerine atladı ve bir ok fırlattı. Altın sarısı bir kuş çığlık atarak düştü. Artık alev gibi parlamıyor, bir kömür gibi kapkara

görünüyordu. Prens bir ok daha fırlattı ve bir kuşu, sonra birini ve birini daha vurdu.

Hareketleri akıcı, yay sanki uzuvlarından bir parçaymış gibiydi. Ying, bir savaşçı asaletiyle yayını geren prensin güçlü kaslarının esnediğini izlememek için kendini zor tuttu.

Gözlerini ayırmayı başarıp uzaklaştı. Dumandan, kandan ve giderek artan ceset yığınlarından. Hâlâ savaş alanında olan insanlardan. Ve yüreğinden, kulenin çatısından oklar fırlatan evreninin merkezinden.

Arkasını dönüp merdivenlerden koşarak inerken şunu fark etti: Başarılı olmayı sadece umut edemezlerdi. Başarılı olmak *zorundaydılar*. Dünyanın iyiliği için. Ay, güneş ve yaşayan tüm insanlar için.

Ya başaracak ya da denerken öleceklerdi.

46. BÖLÜM

Ying revirin kapısını itip açtığında şifacıların hepsi gitmişti. İmparator hâlâ yatakta yatıyor, cesedini hazırlayıp cenaze xiaoliânını giydirecek rahipleri bekliyordu.

Ying'in kaşlarının arasından soğuk ve nemli terler aktı. Cesaretini toplayıp yavaşça ve dikkatle yaklaştı, ardından bronz kadehi almak için eğildi.

Bu şeyde ne vardı? Ying'i neredeyse öldürecek olan iksirdeki maddelerden biri elbette kurşundu. İmparator Shan'ı yavaşça ve ölümcül bir şekilde zehirleyen madde. Ama konu o değildi, değil mi? Mei Po, Ying'in bir simya *tarifine* ihtiyacı olmadığını çoktan doğrulamıştı. Simyayı bir şekilde kendi içinde tamamlaması gerekiyordu. Ama nasıl?

Arkasında bir ses duyunca hemen ayağa fırlayıp döndü. Kapıda demir zırhlı biri duruyordu...

"Li Ming," dedi Ying kendini arkadaşının kollarına atarak. Birbilerine tutunup sıkıca sarıldılar. İlk geri çekilen Ying oldu,

hizmetçiye şöyle bir baktı. İkisinin de yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Li Ming tanınmaz hâldeydi. Her zamanki temiz, keten elbisesi yerine kendine en az iki beden büyük gelen bir zırh giymişti. Miğferini geriye itmiş, uçlarından kabarık saçları fırlamıştı. Daha da fenası, elleri kan içindeydi.

Ying ona dikkatle bakıp, “Sana ne oldu?” diye sordu.

“Ben iyiyim, prenses. Ben...” Hizmetçi pencereye doğru korku dolu bir bakış atıp cümlesini hızla bitirdi: “Fei fei ile birlikte savaş alanında idik, yaralılarla ilgileniyorduk.”

“Sen... Sen *hemşirelik mi* yapıyorsun?” Ying şoke olmuştu. Öncelikle Jinghu Dao’daki hastanelerde kadınların çalışması yasaktı. Tüm o kanlı şeylerle baş edemeyecek kadar hassas oldukları düşünülürdü. İkincisi de hizmetçilerinin kıyafet ve saç dışında herhangi bir şeye ilgi duyduklarından daha önce *hiç* bahsetmemiş olmalarıydı.

“Evet. Yardım etmek istedik. Onca karmaşada gizlice araya karışmamız zor olmadı.” Li Ming kaşlarını çattı. “Beyaz bayrakları gördük. Prens yaralanmış olabileceğini düşündüm. Sizin iyi olup olmadığınızı görmem gerekiyordu.” Gözleri büyüdü. “Prens nerede? Yaralı mı?”

Ying taş tavanın ardını görebilecekmiş gibi başını kaldırdı. “O iyi. Sorun imparatora.” Kendisi bakmak istemediği için adamın cesedini gösterdi. “Prens yukarıda. Ateş kargalarını avlıyor.”

Yüzü bembeyaz olan Li Ming imparatorun cesedine baktı. “İmparator Shan,” diye çok kısık bir sesle fısıldadı.

Shan. *Shan*. Beyninde bir ampul yanan Ying, bronz kadehi kaldırdı. Kadehin kenarlarındaki Shan amblemine baktı.

“Li Ming,” dedi son derece yavaş bir şekilde, “o şarkıyı tekrarlayabilir misin? Hani şu sürekli söylediğin o ninni?”

“Şarkı mı, majesteleri?” diye yanıt verdi Li Ming şaşırarak. “Ama neden?”

“Açıklayacak vaktim yok.” Ying sesinin titrememesi için elinden geleni yapıyordu. “Lütfen sadece söyle.”

Başını sallayan Li Ming, bembeyaz bir suratla söylemeye başladı:

“Jing tüm yaşamın büyüdüğü özdür,

Qi enerjidir, su gibi akan.

Shen köknardır, ağaçların ormanı...”

Ying araya girdi. “Dur,” dedi ve şaşkın bir hâlde volta atmaya başladı. “Bence yanlış anlamışsınız, Li Ming.”

“Neyi yanlış anlamışsınız, majesteleri?”

Ying volta atmayı kesti. “Sanırım... Acaba...” Yine kadehe baktı. Li Ming şarkıyı Ying’in alışık olduğu modern bir şiveyle söylemiyordu. Bu daha geleneksel bir şiveydi. Ve bu şivede köknar ağacı *shan* diye telaffuz ediliyordu. En azından onlar *shan* kelimesinin köknar ağacı olduğunu *sanmışlardı*. Şarkıda ağaçlardan bahsedildiği için bu mantıklı gelmişti. Peki ya *shan* köknar anlamına gelmiyorsa? Ya... başka bir şey demekse?

Ying hizmetçisinden çok, kendi kendine konuşur gibi devam etti: “Şarkının köknar ağaçları ile ormanlardan bahsettiğini sandık... Ve *shan*’in köknar olduğunu, değil mi? En azından hep öyle düşündük: *Shen köknardır, ağaçların ormanı*. Ama *shan* aynı zamanda dağ anlamına da gelir, tıpkı Shan ailesinin isminde olduğu gibi. Peki ya şarkının asıl anlamı *Shen dağdır, ağaçların ormanı* ise? Yani iki kelimenin telaffuzu da aynı. *Shan* hem dağ hem köknar demek ve hiçbirimiz burada hangi anlamda kullanıldığını bilmiyoruz.” Ying zihninde bu düğümü çözmeye çalışıyordu.

Sorgulamaya devam etti: “Peki ya nesiller boyu söylenirken zamanla şarkı değişmişse ve *akan su gibi* demek istemiyorsa? Orijinalinde demek istediği...”

Li Ming’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Nehir.”

Ying eliyle alnına vurdu. “Evet! *Jiang*... nehir.” Sanki her şey yerli yerine oturmuş gibi yere baktı. Prensın aile ismi: Shan, dağ demekti. Sürekli dağlarda yaşayan bir aile için uygun bir isimdi. Zhang Lin’in ismi de “ormanın okçusu” anlamına geliyordu. Kendi aile isminin anlamıysa...

“*Nehir*,” diye tekrar etti Ying transta gibi. Jianglar daima bir su ailesi olmuştu, teknelerle ilgili bir aile. Soy isimleri olan Jiang “nehir” demekti. Ancak bu halk türküleri nesilden nesile yazılı olarak değil, sözlü olarak aktarılmıştı. Ying, *nehir* kelimesinin zamanla nasıl *su* kelimesine dönüştüğünü anlayabiliyordu.

Li Ming’in omuzlarını kavradı. “Ona gitmeliyim. Hemen.”

Li Ming başını salladı. “O zaman gidin,” dedi ve Ying arkasını dönüp hızla merdivenlerden çıktı. Kulenin tepesine koştu.

Shan. Lin. Jiang. Koşarken bu sözcükler zihninde dönüp duruyor, onları anlamasını sağlayacak kilidi bulmaya çalışıyordu... ama hâlâ bulamamıştı. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Yoksa kendisi ve prens başından beri aradığı o malzemelerden biri miydi?

Çatıya ulaşmak için koşarken savaş alanından daha fazla yıkım sesleri gelmeye başladı. Toplar tüm arazide kocaman, çirkin kraterler oluşturmuştu. Havada sisli bir duman vardı. Yağmur bulutları toplanmış, gökyüzünü karartıyorlardı. Etrafta uçup ışığını saçan tek bir alev kargası kalmıştı.

Ayna ordu saldırıyor, insan cephelerini zorluyordu. Prens ordunun büyük kısmına geri çekilme emri vermişti. İnsan ordusunun büyük kısmı saray duvarlarının içine dönmüştü, geride kalan askerler ise kapıları korumak için çarpışıyordu. Duvarların önüne sıralanan okçular, düşmana alevli oklar fırlatıyordu.

Prens artık çatıda değildi. Ying gökyüzüne hızla bakınca, onun bronz bir ejderhanın üzerinde geriye kalan tek kargayı kovaladığını gördü. Şimdi de bir ejderha binicisi olmuştu.

Ejderha saray kulelerinin arasında dolaşüyor, diğer ejderhalara çarpmamaya çalışıyordu. Bu arada prens de dumanla kaplı havaya ok üstüne ok fırlatıyordu.

Son kalan kuş çok yakındaydı. Prens okları sürekli ıskalıyordu ve bu durumun onun sinirini bozduğu belli oluyordu. Attığı son ok da birkaç metre uzağa fırladı. Ying onun ejderhanın omuzlarına yığıldığını, harcadığı efor yüzünden bitkin düştüğünü ve yaşadığı hüsrana yüzünden gözünün artık bir şey görmediğini fark etti.

Prens, Ying'i görünce alçaldı. Ejderha gümbürtüyle revirin çatısına indi.

"Ma de!" Prens yayı yere attı. Dişlerini sıkıyor gibiydi. "O son kuş! Bütün oklarımı harcadım ve o lanet şeyi vuramadım." Siperlik duvarlarının kenarından aşağıya baktı. "Neyse ki adamlarımızın çoğu artık içeride. Umarım bu bize biraz zaman kazandırır."

Yüzünü Ying'e döndü. Yağmur tekrar yağmaya başlamıştı ama Ying yüzüne vuran damlaları da gözyaşlarını da umursamadan orada öylece duruyordu. "Tanrılar aşkına, Ying, ne oldu?"

Ying açıklayacak kelime bulamıyordu. Onun yerine doğrudan prensin kollarına koştı.

"Hava karardı," diye mırıldandı prens. "Daha fazla ışık getirmedikleri sürece yansımalar zayıflamaya başlayacaktır. Bunu yapabiliriz, Ying. Birlikte. Yapabileceğimizi biliyorum." Şimdi o, Ying'i ikna etmeye çalışıyordu.

Ying yüzünü kocasının göğsüne gömdü. Sıcaktı... Güneş gibi sıcacık. Ying onun temasının sıcaklığıyla titredi.

Prens, kızın ıslak yanaklarını okşayıp, yüzüne düşen saçlarını düzeltti. “Benim güzel, cesur karım,” dedi Ying’i kalbine doğru bastırarak. “Ne oldu? Söyle bana.”

Tuniğinin kumaşı Ying’in yanağını gıdıklıyor ve ağır çenesi başının üzerinde duruyordu. Ama bir şey daha vardı, Ying’in yumuşak yüzüne batan başka bir şey. Acı verici derecede tanıdık bir şey...

Ying başını kaldırdı ve elini prensin tuniğinin içine sokup boynundan bir şey çekti.

Saç kesesi.

Takılamayacak kadar kötü görünüyordu. Kadife kese yamalarla kaplıydı. Eskilikten ve savaş alanındaki mücadeleden hırpalanmış ve katılaşmıştı. Deri bağcığı da yıpranmıştı. Ama bu kesenin içinde kesinlikle kendisinin ve prensin saçları vardı.

“Onca zamandır bunu takıyor muydun?” Ying aklında milyonlarca soruyla keseye baktı.

“Evet,” diye cevap verdi prens. “Sana ait bir şeyin yanımda olması beni rahatlatıyor. Ama bu aslında senin. Geri almalısın.” Çıkarıp keseyi Ying’e uzattı ve Ying tek kelime etmeden keseyi aldı.

Uzun, pamuklu bir ipin ucunda ileri geri sallanan kadife keseyi havaya kaldırdı. Ruhlarının birleşmesinin bir simgesiydi. Ying Yue keseye aşırı kıymetli, aşırı nadir bir şeymiş gibi bakıyordu.

“Ying?” Prens, kızın yüzünü dikkatle incelerken kaşları endişeyle kıvrıldı. “Ne oldu? Ying?”

Her şey bir anda yerine oturdu. Kehanet. Ninni. İsimleri. Cevap, bölük pörçük düşüncelerin arasından belirmeye başladı.

Ying uzun saniyeler boyunca sessizliğini korudu. Nihayet tekrar konuştuğunda sesi fısıltıyla çıkmıştı.

“Üç Hazine’nin ne olduğunu buldum,” dedi ve prensi bıraktı.

47. BÖLÜM

“Öyle mi?” diye sordu prens kaşlarını kaldırarak. “Nelermiş?”

“Üç Hazine...” dedi Ying, düğümlenmiş boğazından güçlkle nefes alarak. “Üç Hazine biziz.”

“Biz mi?” Prens ona baktı. Şaşkındı. Endişeliydi.

“Bir şarkı var. Bir halk şarkısı. Bilmiyor olabilirsin. Bana da Li Ming söylerdi. Şarkıda, *Jing tüm yaşamın büyüdüğü özdür*, diyor.” Ying o kadar hızlı konuşuyordu ki nefes nefese kaldı. “*Tüm yaşamın büyüdüğü öz*. Bu yin ve yang demek, öyle değil mi?” Aralarındaki boşluğu işaret etti. “Yani jing... biziz.”

“Doğru.” *Yin*’in dişil, *yang*’ın ise maskülen enerjiyi temsil ettiği herkes tarafından bilinen bir şeydi.

Ying devam etti: “*Qi enerjidir, bir nehir gibi akar*.” Kendini işaret etti. “Nehir, yani Jiang da benim. Qi de su.” Artık her şey yerli yerine oturuyordu. Ying’in yani su prensesinin neden prens için seçildiği ortadaydı. Neden *balık* olarak seçildiği. Bu

onun aile mirasıydı: Nehir ailesi. Su ailesi. Bu Ying'in kanına, kemiklerine, özüne ve *qi*'sine yazılmıştı.

"*Shen dağdır, ağaçların ormanı.*" Prensi işaret etti. "Senin ismin Shan Zhang Lin: Shan, *dağ* demek ve Lin de *orman*. Yani sen *shen*'sin." Prens hiçbir şey söylemeden sadece Ying'e baktı.

Ying şarkıyı bitirdi: "*Ateş bağlı ruhları özgür kılacak. Birleştirecek Üç Hazine'yi: jing, qi ve sheni. Anka Kuşu küllerinden bir kez daha yükselecek.*" Ying, prene baktı. "Üç Hazine'yi birleştirmek, *bizi* birleştirmek demek. Yin ve yangı bir araya getirmek. Artık tek ihtiyacımız olan şey ateş."

"Ateş mi?" diye kaşlarını çattı prens. "*Bu* ne demek?"

Ellerini saçlarında gezdirerek volta atmaya başladı. Gözlerinin üzerine düşen birkaç saç telini sabırsız bir ses çıkartarak geriye itti.

"Biliyorsun, yansımaların parladıklarını o gece çay törenini yaptıktan sonra görmeye başladım. Yani doğru dürüst evlendikten sonra." Prens kıza imalı bir bakış atınca Ying kızardı. "Ondan hemen sonra da bir anda ejderhalarla iletişim kurmaya başladım. Bence haklısın. Bunca zaman kehanetin sen ve balıkla ilgili olduğunu sandık. Peki ya... ikimizle birden ilgiliyse?"

"Mei Po haklıydı," diye mırıldandı güçlükle konuşan Ying. "Biz birlikte olmak için yaratılmışız." İmparatoriçenin dediği gibi, Mei Po daima haklıydı.

Gökyüzünde çakan şimşekler ikisinin de irkilmesine yol açtı, hemen ardından gök gürültüsü geldi. Tepede uçan ejderhalar bulut, buz, duman ve sis püskürtüyordu. Boş arazilerde yuvarlanan gök gürültüsü uzaktaki dağlara çarpıp yankılandı. Gökyüzü şişmiş, patlamaya hazırdı. Gittikçe hızlanan yağmur, sağanak yağışa dönmüştü. Rüzgâr bir kırbaç gibi suratlarına çarpıyordu.

Fırtına aniden ve beklenmedik bir kuvvetle yeniden başladı. Tek alev kargası yağmurda uçarken damlalar yıldız gibi

ışıldatıyordu. Başka bir şimşek daha çaktı ve bir anlığına dünyayı aydınlattı ama sonra yine bir gök gürültüsü koptu ve dünya tekrar karanlığa gömüldü.

“Bir yere gizlensek iyi olur,” diye bağırdı prens gök gürültüsünün uğultusunda. “Şeyden önce...”

Ying onun sözünü kesip, “Ateşten!” diye haykırdı göğe bakarak. Çatallı şimşekler karanlığı yırttı ve gökyüzünde âdeta kırılan bir cammış gibi ince çizgiler belirdi. Durmadan devam eden bir sıra hâlinde: Şimşek. Gök gürültüsü. Şimşek. Gök gürültüsü.

Ejderhalar birleşip göğe yükseldi. Bazıları şimşeğe dönüşen kıvılcımlar üflüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur her şeyin parlayıp buğulanmasına yol açıyordu.

“Ne?” diye bağırdı prens rüzgârın uğultusunda.

“Ateş!” diye bağırdı Ying yine. “Şimşek. Bu ateş işte.”

Gözlerinde biriken yaşlar kirpiklerine takıldı. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Şarkıda Ying Üç Hazine’yi birleştirdiğinde -yani kendisiyle prensi- Anka Kuşu’nun küllerinden yükseleceği söyleniyordu.

Anka Kuşu *oydu*. Balık olmuştu. Ve son dönüşümü... Anka Kuşu olacaktı.

Ying prensi iterek uzaklaştı. Birkaç adım geriledi ve kocasıyla arasına mesafe koydu.

Az evvel gökyüzüne bakan prens şu an Ying’e bakıyordu. Onu tutmak için uzandı. “Ying. Ben...”

“Dur.” Ying bir adım daha geriledi. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyor, yağmur damlalarıyla karışıyordu. “Bize çocukken anlattıkları hikâyeleri hatırlıyor musun? Anka Kuşu’nun nasıl yaratıldığını anlatan hikâyeleri?”

“Ying, yapma...”

Ying bastırdı. “Anka Kuşu bir ejderhaya yıldırım düşüp ruhu bölündüğünde oluşur.” Burnu akıyor, sesi gözyaşları yüzünden kalın çıkıyordu. “Tıpkı... Tıpkı bir bütünün iki yarısı gibi.”

Prensin boğazından acı dolu, boğuk bir çığlık yükseldi. “Onlar peri masalları. Hiçbir anlamı yok.” Gözleri yanıyordu. Bir adım yaklaşıp tekrar Ying’e uzandı ama kız eğilip ondan kaçarak geriledi.

Prensi yok sayıp devam etti: “Ama bu bir sınavdır. Üzerine yıldırım düşen ejderha hayatta kalıp yeniden doğabilir.” Ying elbisesinin koluyla burnunu sildi. “Ancak ejderhaya yıldırım çarpabilir ve...”

“Sen ölebilirsin!”

Ying bir adım daha geriledi. “Evet. Ölebilirim.”

Prens kükreyerek Ying’e doğru atıldı ama kız ellerini havaya kaldırdı. Bu bir uyarıydı. Prens durdu, kolları iki yana düştü ve öylece Ying’e baktı. Ying onun gözlerindeki çaresizliği gördü. İzdirabı. Korkunç, dayanılmaz acıyı.

“Ying, bunu yapma. Lütfen!”

Ying gözlerini kapatınca daha fazla yaş aktı. “Hoşça kal,” diye fısıldadı. “Seni sonsuza dek seveceğim.” Sonra döndü ve koşarak kuleden atladı.

Ejderhası hemen altına girdi ve Ying yaratığın sırtına düştü. Kıpırmızı, öfkeli göğes doğru yükselirken şimdiye dek gerçekten bir seçeneği olup olmadığını merak etti.

Sanki bütün hayatı onu bu noktaya getirmiş gibiydi. Aile mirası... Suyula olan bağları, balık şeklindeki amblemleri, kehanetler, geçitleri açabilme yeteneği, prensle nişanlanması...

Başka bir seçim yapabileceğini düşündü. Prensle kalabilir, savaşılabirdi.

Aslında bazı açılardan bunu yapabilmiş olmayı diliyordu. Yeterince vakitleri olmamıştı. İçinden kendine küfretti. Eğer bu kadar inatçı olmasa, prensin aşkına bu kadar uzun süre diren-mese, ayna prensin ağına düşmese... Belki de birbirlerini daha erken bulurlardı. Biraz daha vakitleri olsaydı, belki de bu kararı uygularken daha huzurlu olurdu.

Etrafında çatallı şimşekler çakıyor, gök durmadan gürlüyordu. O kadar yüksekteydi ki kulakları çınladı, vücudu titredi, ejderhanın sırtından düşecek gibi oldu.

Alrenatifleri değerlendirirken gözyaşları sel gibi akıyordu. Geri dönebilirdi. Prensle birlikte daha çok top, daha çok barut tozu, daha çok asker, daha çok silah getirtebilirlerdi. Ama sonra ne olacaktı? Geçidi kapatamadığı için ayna halkı durmadan gelmeye devam edecekti. Üstelik insanların aksine, onlar yorulmuyordu. Ying'in halkı çok geçmeden yorgun düşecekti. İnsanların ayna ordu karşısında ne şansı vardı? Fēngshēngshòu gibi efsanevi canavarların karşısında?

Ölümlülerin, asla ölmeyen yaratıklara karşı şansı neydi?

Hayır, dedi çelik gibi doğrularak. Bu, burası, onun kaderiydi. Ve kaderini tamamlayacaktı. Bu onu ölüme götürse bile.

Ejderha karanlık gökyüzüne doğru daha da yükseldi. Bulutların arasına girerlerken türbülans onları savurdu. Ying'in yüzü ve elleri sisten ıslandı. Islak saçları kafasına yapıştı. Rüzgârdan yanan gözlerini kıstı ve ejderhanın kırmızı yelelerine sıkı sıkı tutundu.

Etrafını yine şimşekler sardı. O sert aydınlıkta bir an için aşağıdaki sahneyi gördü: Ordular çarpışıyordu. Ejderhalar uçuyordu. Kocasının, yani prensin minik silüeti kulenin çatısında duruyordu. Bağırarak bir şeyler söylüyordu ama Ying onu duyamıyordu.

Her şeyin tekrar kararmasını bekledi, yüreği ağzındaydı. Ama hiçbir şey kararmadı.

Hatta dünya daha da aydınlandı ve Ying'i sıra dışı bir ışığın içine aldı. Bu ışık aşağıyı değil, sadece onun bulunduğu yeri kaplıyordu. Ying elleriyle gözlerini korudu. Parmak uçları kıpkırmızı parlıyordu. Gözleri ışığa alışınca, son kalan alev kargasının ejderhanın etrafında daireler çizerek, sert rüzgâra karşı kanat çırpıttığını gördü. Huo wuyaların sonuncusu. Kanatları baş döndürücü altından olan yaratık yaldızlı bir pırıltı saçıyordu. Yakından bakınca gözlerinin yakut kırmızısı olduğunu gördü. Yaratık büyüktü, beklediğinden daha büyük, normal bir kargadan daha büyük.

Son güneş.

Kuş aşağıya doğru indi ve Ying'i gagalayarak başının etrafında kanat çırpıtmaya başladı. *Hâlâ yansıma Ying'in kontrolünde olmalı*, diye düşündü Ying. *Üç Hazine'yi birleştirmemi engellemeye çalışıyor olmalı*. Sisle kaplı havaya kılıcını salladı ve karganın kanadının ucunu yakaladı. Karga cıyaklayarak kaçtı. Rüzgârda birkaç kararmış tüy uçuştı. Kuş gitmişti.

Şimşek çaktı. Gök gürültüsü patladı. Ying kulaklarını kapatarak ejderhanın üzerine eğildi. Gök gürültüsü kesilir kesilmez yine başını kaldırıp kuşu aradı ve bir sonraki hamlesini bekledi.

Hamle önden geldi. Kuş bir top kadar hızla uçup ejderhanın başının etrafında kanat çırpıtmaya başladı. Ejderha çok tiz bir çığlık attı ve kuşun şu an ne yaptığını anlayan Ying de haykırdı. Artık ona saldırmıyordu. Daha zekice bir şey yapıyordu.

Ejderhaya saldırıyordu.

Kuş, ejderhanın gözlerini gagalıyordu. Ejderha büküldü ve gökyüzünü inanılmaz bir şekilde kapladı.

Ying tekrar saldırınca, kuş daha da yukarı yükseldi ve ışığı her yere saçıldı. Ying yaralı gözlerini pençesiyle ovalamaya çalışırken eğilip bükülen ejderhanın sırtına sıkı sıkı yapıştı.

Döne döne ve büyük bir hızla revirin çatısına doğru düşüyorlardı. Prens siperlik duvarlarının tepesine çıkmıştı. Saçları rüzgârda savruluyordu. İki elini de karısına doğru açmıştı.

Hayır, diye düşündü Ying. Orası olmaz. Orası olmaz! Onu öldüreceksin!

Ejderha dinlemiyordu. Kaleye doğru iniyordu. Ölüme doğru. Kendi ölümüne, Ying'in ölümüne... ve Ying'in kocasının ölümüne doğru.

Ying küfürler yağdırarak ejderhanın boynuna vurmaya başladı.

Düşüşü yavaşlatmak için yelesini çekti. Ancak kendi acısı ve körlüğü ile fazlasıyla meşgul olan ejderha tepki vermedi.

Tam taş duvarlarla buluşacaklarken Ying son anda gözlerini kapattı. Prens yüzünü, ona dokunduğunu, dudaklarının dudaklarına değdiğini, ellerinin saçlarında gezindiğini hayal etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, mesajının bu ya da öbür dünyada bir şekilde ona ulaşmasını umut ederek.

Yaşasa da ölse de bu onun kaderiydi. Ve görünüşe bakılırsa Ying'in kaderi, kocasınıninkine bağlıydı.

Ejderha o an kuleye çarptı ve Jiang Ying Yue gözlerini kapatıp atladı.

Bir an havada süzüldüğünü sandı ama algıları hemen açıldı. Soğuk hava, kulaklarında ılık çalıyordu. Düşerken başı döndü ve yere kapaklandı.

Derken her şey son derece sıra dışı ve ürkütücü şekilde sessizleşti. Hava diken dikendi. Etrafa keskin bir koku yayıldı. Ying'in saçları başının üzerinde bir taç gibi toplandı. Sonra bir şimşek çakıp tüm gökyüzünü aydınlattı, Ying bulutlarla ve karanlık zeminle buluştu. Yıldırım göğsüne düştü ve korkunç bir gümbürtüyle onu âdeta sağır etti.

Patlamanın etkisini iliklerine kadar hissetmişti. Havada, şimşek tarafından paralize edilmiş vaziyette duruyordu. Göğsü sıkıştı, kasları kaskatı kesildi. Bir an için nefes bile alamadı. Her yeri uyuşmuştu.

Derken neredeyse aynı anda tüm duyuları geri geldi. Göğsünden başlayarak bedeninin her parçası beyaz, yakıcı bir acıyla yanana kadar yayıldı.

Durma noktasına geldiğinde, *ateş* diye düşündü. Aşağıya doğru yuvarlanırken acısı patlayan bir güneş gibi dalgalandı.

Ve Ying, *balık*, ölmek üzere olduğunu bilerek kendinden geçti.

48. BÖLÜM

Ying yanıp sönen gölgelerin olduğu bir dünyaya geldi. Başına düşmüş, etrafı buğulu, hayalete benzer şeylerle çevrili bir yerde hafif eğimli bir şekilde yatıyordu.

Demek öbür dünya buydu. Ölmek böyle bir şeydi.

Acı çekmiyordu. Hatta neredeyse vücudunu bile hissetmiyordu. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Ama sonra parmaklarını büktü. Altlarında toz ya da mısır nişastası veya hizmetçilerinin yüzüne sürdükleri iyice çekilmiş pirinç gibi, pürüzsüz bir toz vardı. Yanağı da bu yumuşak maddenin üzerindeydi.

Birazı uçuşup burnunu gıdıkladı. Ying hapşırdı.

İşte o zaman fark etti: Eğer burası gerçekten öbür dünya ise... o hâlde hapşırmaması gerekirdi, değil mi?

Gözlerini kırıştırdı, sıkıca kapatıp açtı. Gözleri alıştıkça, etrafını saran şekiller daha da netleşerek bedensel hâle geliyordu. Baktıkça daha görüyordu: Etrafını saranlar, hayalet değildi. Yaşamla ölüm arasında sıkışıp kalmış ruhlar, yani guiler değildi. Onlar insandı.

Ying de ölmemişti. Fırtınayla sürüklenmiş, yıldırım çarpmış ve hayatta kalmıştı.

Gayet de yaşıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Görüşü düzeldikçe algıları da düzeldi. Uzuvarları sanki çok uzun süre aynı pozisyonda kalmış gibi kasılmıştı. Açıkta kalan teninin her yerine bir şeyler batmıştı. Çıplak ayakları kalın bir kül tabakasının içine gömülmüştü. Bunca kül nereden gelmişti?

İçten içe biliyordu. Bu küller onun eski hâliydi. Bu çiğ, ağrıyan bedeni ise yeni hâli. Son hâli. O yeniden doğan Anka Kuşu'ydu.

Bütün hayatı onu bu noktaya getirmişti.

Çıplak teninde rüzgârı hissetti. Giysileri paramparçaydı, yanık kenarları kömüre dönmüştü. Korunmak için kollarını bedenine doladı ve kendini yeterince kapatmış olmayı umdu.

Avluya inmişti. Yağmur durmuş, fırtına dinmişti. Pamuk gibi bulutların arasında masmavi gökyüzü görünüyordu. Aralardan gün ışığı süzülüyordu. Ne kadar süredir baygındı acaba?

Bir grup insan -askerler, uşaklar- etrafına toplanmıştı. Bazıları meraklı, bazıları korkmuş görünüyordu. Askerlerden biri nazikçe öne doğru fırladı ve pelerinini omuzlarına atarak Ying'in üzerini örttü. Ying pelerine sıkıca sarılıp askere başıyla selam verdi. Asker de onu selamlayıp tekrar kalabalığa karıştı.

Ying harabeye dönen kuleye doğru yürürken kalabalık ayrılıp ona yol verdi. Rüzgâr yine dans etmeye başlayınca, Ying yırtık pırtık elbisesinden gelen yanık kokusunu aldı, acıyan gözlerini kırıştırdı.

Koku... Bu koku ona kamp ateşlerini, prensi ve güzel günleri hatırlattı.

Ona farklı bir hayatı hatırlattı. Farklı bir kıza ait bir hayatı.

Artık prens yoktu. Kuleden o şekilde düştükten sonra hayatta kalmış olması mümkün değildi.

Bunu fark eden Ying'in yüreğinde kocaman bir boşluk açıldı. Aldığı her acı dolu nefeste dışarıya kadar uzanan bir boşluk. Kendini yanık bir kâğıt gibi hissedene dek Ying'i kıran, parçalayan ve yırtan bir boşluk... Bir nefesle onu paramparça edecek kadar kırılgan ve hassas bir boşluk.

Sadece kendi eski hâlini kaybetmekle kalmamıştı. Diğer yarısını da kaybetmişti. Ruhunun bir parçasını da kaybetmişti.

Yere bastığını bile güçlkle hisseden Ying kulenin tabanında küçük, kırmızı bir balık gördü. Soğuk taş zeminde çırpınıyor, yüzgeçleri parlıyor, işine yaramayacağı hâlde hava almaya çalışırken ağzı açılıp kapanıyordu. Balığın kanlı yuvalarından dışarı fırlayan gözlerini görünce midesi bulandı.

Bu onun ejderhasıydı.

"Bana bir bıçak verin," dedi çatlak bir sesle etrafındakilere. Bir asker derhâl yanına gelip dizinin üzerine çöktü ve elindeki hançeri havaya kaldırarak Ying'e uzattı. Ying kasılmış parmaklarını hançerin kabzasına doladı. Derken askerin yüzünü gördü ve şaşkın bir çığlık attı.

"Fei fei!"

Hizmetçisi yaşlarla kaplı, yuvarlak yüzünü kaldırdı. "Prenses," diye fısıldadı. "Buldunuz mu? Üç Hazine'yi buldunuz mu?"

Ying kızın dağınık saçlarına dokundu. "Buldum," dedi. Sesi kendi sesine neredeyse hiç benzemiyordu. Göğsündeki o boşluk daha da büyüdü ve Ying gözyaşlarına hâkim olabilmek için gözlerini kırıştırdı. Onları bulduğu doğrudu. Ancak bu süreçte hayati bir parçasını da kaybetmişti.

"O hâlde geçidi mühürleyebilirsiniz." Fei fei çenesini kaldırdı. "Hepimizi kurtarabilirsiniz. Değil mi?" Yüzünde daha önce hiç olmayan yırtıcı bir kararlılıkla hanımına baktı ve Ying'in içindeki son parça da kırılıp gökyüzüne uçtu.

Fei fei'nin hançerini alıp zavallı yaratığın başını keserken, Ying'in gözyaşları balığın üzerine yağdı. Balık kuyruğunu iki kez sallayıp bir daha hiç kıpırdamadan öylece durdu. Ying bir yas acısı daha çeken yüreğinin paramparça olduğunu hissedip başını eğdi.

Muhteşem ejderhası hayatının eşiğinden sadece basit bir balık olarak geçmişti. Peki ya prens? O da huzursuz bir ruh olmaya mahkûm mu kalmıştı? Harabeye dönmüş kulenin gölgelerinde, ne bu hayatta kalıp *ne de* diğerine geçip, sıkışmış mıydı?

Gözyaşlarını silen Ying hançerini pelerinine silip doğruldu.

Kalabalık hâlâ onu izliyordu. Şu an parçalanma vakti değildi. Daha sonra. Bunu daha sonra yapardı. Halkının iyiliği için dağılmaması gerekiyordu. Prensini iyiliği için.

"Majestelerinin cesedi nerede?" diye sordu kalabalığa, sesindeki titremeyi yok sayarak.

İnsanlar hareketlendi. Fısıltılar yükseldi ve bir asker öne çıktı. Bu ona pelerinini veren askerden ve üniformasından Ying onun prensin adamlarından biri olduğunu anladı.

"Cesedi bulunmadı." Askerin gözleri yerdeydi, yüzünde büyük bir keder vardı. Ying kalabalığı taradı. Bu şekilde görünen sadece o asker değildi. Her uşağın, her askerin omuzları kederle çökmüştü. Prens, halkı tarafından seviliyordu.

Daha doğrusu sevilirdi.

Ying odaklanmak için kendini zorladı. Kederini daha sonra yaşamak için göğsünün derinliklerine itti. Şu an yapması gereken bir iş vardı. Bu da ayna orduyu geri püskürtüp geçidi mühürlemektir. İmparator ve prens öldüğü, imparatoriçe de mahkûm edildiği için bunu başka kim yapacaktı? Başka kim başa geçecekti?

"Asker," dedi Ying zihnini toparlayıp çenesini kaldırarak. "Bana, savaşta neler olduğunu derhâl anlat."

Asker ona hızlıca özet geçti. Ying fırtınaya uçtuktan sonra prens ordunun geri kalanına geri çekilme emri vermişti. Ejderha revirin çatısına çarpıp patlayınca prensin ordusu emirlerine uymuş ve dövüşerek yavaş yavaş saraya geri çekilmişti. Çoğu ölse de geri kalanlar saray kapılarını korumayı başarmış ve düşmanlarının üzerine sıkıca kapatmıştı.

“Peki, düşman o zamandan beri ne yapıyor?” diye sordu Ying.

“Sessizce kapının önünde duruyorlar.”

“Bu bir hile mi?” Jinghu Dao’da hile genelde başvurulmayan bir stratejiydi ama ayna ordunun ne planladığını kim bilebilirdi?

Asker bitkin bir şekilde hafifçe omuz silkti. “Emin olamayız.”

Ying askerin pelerinine daha sıkı sarındı. Ağır ve biraz da uzundu. Ama kumaşı zırh hissi uyandırıyordu. Kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu. Daha doğrusu öyle hissetmese de güçlü görünmesini sağlıyordu.

Birkaç basamak çıkıp kalabalığa seslendi.

“Sevgili halkım,” dedi içinde kopan fırtınalara rağmen sakin görünmeye çalışarak. “Burada güvende gibiyiz. Ancak bir süre sonra kısılıp kalabiliriz.” Başta çekindi ama devam ettikçe hızlanarak emirler yağdırmaya başladı. Kapıların güçlendirilmesi, her zayıf noktaya fazladan muhafız konması, besin kaynaklarının stoklanması ve en iyi şekilde nasıl dağıtılacağına hesaplanması için talimatlar verdi. Askerler ve uşaklar emirlerini yerine getirmek için hiç vakit kaybetmedi ve Ying konuşmaya başlar başlamaz, onun otoriter tavrına karşılık olarak hepsi hazır ola geçti.

Son talimatları da verdikten sonra pelerinini aldığı askerin yanında durdu. “Xièxie,” dedi elini askerin omzuna koyup. “Teşekkür ederim. Onun için yaptığın her şeye.”

“Böyle bir adama hizmet etmek benim için bir onurdu.” Asker duraksadı. “Tıpkı size hizmet etmenin de onur olacağı gibi.” Dizlerinin üzerine çöküp eğilerek selam verdi. “İtaatkâr hizmetkârınızım, yüce majesteleri.”

Ying'in kalbi çarptı. Yüce majesteleri? İmparatoriçe değildi... henüz.

Kalabalık kendilerine verilen görevleri yapmaya başlarken Ying de harabeye dönmüş kuleye girmeye hazırlandı. Şu an ilk amacı prensin cesedini bulmaktı. Onu kucaklamak, yuvasına getirmek, öbür dünyaya düzgünce uğurlamak için hazırlamaktı.

Çılgılığı duyunca bakakaldı.

Bir bebek ağlaması kadar tiz bir çığlıktı bu. Ama etrafında koşuşan insanlardan gelmiyordu. Yukarıdan geliyordu. Tüm avlunun üzerine sert ve parlak bir ışık düştü.

Ying kaynağı bulmak için gözlerini kısıp yukarıya baktı. Işıklar saçan bir kuş gökyüzünde uçuyordu.

Son alev kargası. Tiz ve yırtıcı çığlıklar atarak havada uçuyor, alev alev kanatlarından acı veren bir ışık yayılıyordu. Ying'le beraber diğer tüm insanlar da gözlerini kapattı. Işığı ve gürültüyü engellemek için ellerini kulaklarına bastırıp iki büküm olmuşlardı.

Ying'in ejderhasını öldüren alev kargası geri dönmüştü.

Ve bir sonraki kurbanını arıyordu.

49. BÖLÜM

Karga tekrar inledi, ses o kadar korkunçtu ki birkaç insan cenin pozisyonunda düştü. Diğerleri ise sığınacak bir yer arayarak yerde sürünüyorlardı, yüzleri acıdan buruşmuştu. Duvarlardaki okçular bile yaylarını fırlatıp dizlerinin üzerine çöküp ellerini kulaklarına koydular.

Kendisi de ellerini kulaklarına bastırmış olan Ying, sesin dışarıdan gelmediğini fark etti. Ses onun içindeydi, kafasının içinde. Herkesin kafasının içinde.

Sonra gümlmeler başladı. Her kapıda. Ritmik. Güçlü. Sesin ne olduğunu anlamak uzun sürmedi: Kapıları parçalamaya çalışan ayna orduydü.

Ying buz gibi bir korkuyla alev kargasının bir askere doğru dalışını izledi. Güçlü gagası, sanki ipekmiş gibi askerin demir zırhını yırttı. Kuş, adamın etini yırttığı anda adam çığlık attı. Diğerleri geri çekilirken Ying onlara doğru koştu. Ne yapacağını bilmiyordu ama vücudu öfkeyle kızardı, teni karıncalandı. Sanki yine yıldırım çarpmış gibiydi ama bu sefer karıncalanma

hissi tüm vücudunu değil, sadece ellerini kapladı. Avuçları yakıcı bir şekilde ısındı.

Ve Ying ellerini insan yiyen kuşa doğru kaldırdığında, avuçlarına bir güneş ışığı düştü...

Kuş bir anda yanmaya başladı. Asker yanmamıştı ancak cansız bir bebek gibi yere yığılmıştı. Kuş, dünya dışı bir bebek gibi çığlık atarak tekrar inledi ve havada kıvrandı. Birkaç saniye boyunca çırpındıktan sonra yandı ve etrafına külleri saçıldı.

Ying avuçlarına baktı. Kırmızı bir renkle parlıyorlardı ama yanmamışlardı. Güneş tekrar üzerine düşünce anladı.

Güneşin gücünü kullanıyordu. Anka Kuşu olmuştu ve artık ateşe karşı bağışıklığı vardı. Aslında, kendisi bir aynaymış gibi ısıyı kontrol edebiliyordu. Güneşin kendisinden ateş çekebilen bir yángsuì, bir güneş aynasıydı.

Bunu yapabilirdi. Dünyayı kurtarabilirdi. Böylece bunca kayıp boşa gitmeyecekti.

Dikkatini dışarıdaki ayna orduya çevirdi. *Lái*, diye düşündü, ejderhalarından birini çağırarak. Güçlü bir vızıltıyla, kızıl bir ejderha revir kulesinin harabe molozlarına indi.

Ying kırık merdivenden yukarı zıpladı, yeni kazandığı çeviklikle basamak basamak atladı. Pelerini rüzgârda dalgalanıyordu, boynuna bağlı olmasa uçup gidecekti.

Kendini ejderhanın sırtına atarak, omuzlarının arasına tırmandı. "Hadi," dedi, boynuna bir şaplak atarak. "Hadi, dünyayı kurtaralım."

Ejderha kükredi, güçlü sırtını esnetti ve gökyüzüne doğru uçtu.

Yaratık büyük mavi gökyüzüne doğru yükselirken Ying'in saçları yüzünü kamçılıyordu. Güneşin gücü, açıkta kalan boynuna ve ellerine vururken; içinden geçen enerji, teninden ışık kıvılcımları saçılmasına yol açıyordu.

Aşağıdaki ayna halkının ordularına baktı. Kapılardan birini başarıyla kırmışlardı ve avluya doğru ilerliyorlardı. İnsan ordusu, yani Ying'in halkı, sanki son alev kargasına karşı kazandığı zafer morallerini tazelemiş gibi, yenilenmiş bir güçle karşılık veriyordu. İki ordunun savaş çığlıkları havayı doldurdu.

Gözlerini sıkıca kapatan Ying iyice odaklandı. Düşüncelerini içe çevirdi ve savaş seslerini, haykırıışları, çığlıkları ve çeliğin kemiğe çarpmasıyla çıkan o gürültüleri engelledi. Kokuları engelledi: at pisliği, ıslak toprak ve keskin kan kokusunu.

Ben bir ejderha binicisiyim, diye düşündü. Ben balığım. Ben geçidin bekçisiyim.

Zihnini boş bir dinginliğe zorlayarak yavaşça nefes aldı, sonra verdi.

Ben yeniden doğmuş Anka Kuşu'yum.

İçindeki enerji kabardı. İçi, kanında dönen ve damarlarında şarkı söyleyen, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi tenine çarpan bir ateşle yanıyordu.

Ve yaptı. Engel yıkıldı. Enerji serbest kaldı. Avuçlarını kaldırdı, güneş ışığını doğrudan ayna kalabalığına yansıttı. Yere çarpan ışınlar her yerde küçük yangınlar başlattı. Ayna halkı kızıl ve sıcak güneş ışınlarına yakalanıp alev aldı. Alevler içinde, çığlık atarak yerde yuvarlandılar. Işıkla beslenen bu ayna insanları şimdi ateşe yeniliyordu. Ying dehşetini, suçluluğunu, korkusunu, acısını bastırdı ve ellerine güneş ışığı toplamaya devam etti. Düşmanlarını bombaladı. Çalılıkları ve ormanları yaktı, koruları yerle bir etti. Ayna ordusuna ateş açtı, iğrenç canavarlarına ateş açtı. Hâlâ kaçabilenler göle doğru kayarak, sürünerek koşup dalıyordu. Ayna dünyasından gelen yaratıklar hiç bitmiyor gibiydi. Sonunda kalabalık azaldı. Göl, düşmanların sonuncusunu da yuttu.

Ying nefes nefese kalmış, neredeyse ejderhadan düşecekti. Kendini tam zamanında toparlamayı başardı. Gölün

etrafındaki zemin, seğiren bedenler, alevler ve çorak arazilerin üzerinde yavaşça dalgalanan duman dışında hareketsizdi.

Vakit gelmişti. Geçidi mühürleme vakti... Daha önce nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu ama artık biliyordu. İliklerine kadar biliyordu; karnında, kalbinde biliyordu.

Sadece güneş enerjisini saptırma, ateş yaratma, dünyanın ısınıp bir kırbaçmış gibi kullanma gücüne sahip değildi. Ayrıca onu emme yeteneğine de sahipti. Onu koruma yeteneğine. Güvende tutmak için. Onu bedeninde -yeni bedeninde- tutmak için. Eski bedeni sadece bir araç, simyayı içeren etten bir kaptı. Şu anki bu dirilmiş formunda, Üç Hazine'yi birleştirmişti.

Ve ortaya çıkan şey kül, kemik, kan ve ateşten dövülüp yeniden doğmuştu. Ying gözlerini kapattı, yoğun bir şekilde odaklandı, alnından ter damlıyordu. Tüm zihni, tüm varlığı göle doğru eğilene kadar her düşüncüyü dışarıya çevirdi. Ve *odaklandı*, ısıyı derinliklerinden çekmeye niyetliydi.

Sudan yavaşça bir buhar kıvrıldı, ayrıntılı spiraller hâlinde yoğunlaştı. Sıcaklık yüzeyden şekilsiz, titrek bir şekilde yükseldi. Isı yumağı şekil aldı, bir sütun gibi daralarak Ying'e doğru aktı. Vücuduna nüfuz etti, içine girdi, onu doldurdu.

Ying yandı. Teni amber gibi kızardı ve parladı. Çevresindeki hava artan sıcaklıkla dalgalanıyordu. Kendisi de sıcaktı, çok sıcaktı, sanki patlayacak gibiydi. Ter içinde kalmış bedeni gerginlikten titriyordu. Her yeri acıyordu. Ama ısının yarattığı titrek seraba baktığında gölün buz tuttuğunu gördü. Kristalimsi buz, gölün yüzeyini kapatarak ilerliyordu. İlk başta parça parçaydı ama sonra kalınlaştı, daha opak, daha katı, daha güçlü oldu. Ying durmadı. Bu çaba yüzünden ölecekmiş gibi hissediyordu ama durmadı. Saçları alev aldı. Parmak uçları parlıyordu. Vücudundan kıvılcımlar çıkıyor, çevredeki havaya küller saçıyordu. Durmadı.

Avludaki savaş bittiği için sayıca az kalmış olan insanlar açık kapılardan dışarı koşuyordu. Ying'e şaşkınlıkla bakıyor, bakışlarını göle çeviriyor, bağırıp işaret ediyorlar ve elleriyle başlarını tutuyorlardı.

Ying yine de durmadı.

Göl artık savaş alanının ortasındaki sağlam beyaz bir adaydı. Gölün etrafı ve millerce uzanan alan çignenmiş, ot-suz bir zemindi. Bitkiden yoksundu. Çiçekten yoksundu. Tüm manzara kırmızı-siyah kan birikintileriyle ve yere düşmüş askerlerin ölü bedenleriyle doluydu. Söğüt ağaçları bile kökünden sökülüp suya atılmıştı. Daha da uzakta, ormanın bükülmüş, kömürleşmiş kalıntıları için için yanıyordu.

İnsanlar miğferlerini çıkardılar, onları saygıyla ellerinde tuttular veya yere attılar. Ying bunu gözünün ucuyla gördü. Yine de durmadı.

Tüm göl donana kadar durmadı. Tamamen. Doğal olmayan bir şekilde. Ta dibe kadar. Ağaçlar, bir avuç balık ve birkaç yılan balığı ürkütücü bir tablo içinde donmuş, ölümsüz bir şekilde buzda asılı kalmışlardı.

Gölde hiç ısı kalmamıştı. Şu an Ying'in çektiği enerji sıcak yerine dondurucu soğuktu. Vücuduna bıçak gibi batıyor ve titremesine neden oluyordu. Teninde dantel gibi buz sarkıtları oluştu, sonra cızırdayıp eridiler. Nefes nefese, bağlantıyı kopardı ve ellerini indirdi.

Sihrin son kalan kısmı da teninde karıncalandı ve Ying onu atmosfere dağıttı. Milyonlarca minik kıvılcım gibi dönüp her yöne dağıldılar. Gölün yüzeyi parlıyordu, büyüyle mühürlenmişti. Ve Ying, tüm imparatorluk boyunca ve tüm dünyada kıvılcımların her yansıyan yüzeye doğru seyahat ettiğini, onları aynı şekilde mühürlediğini biliyordu. Kızıl ejderha yere doğru gürledi ve Ying dizlerini bükerek yere çöktü. Bir an sallandıktan sonra yüzüstü yığıldı. Kırıktı. Bitkindi. Boştu.

50. BÖLÜM

Tükenmişti.

Bir grup asker ona doğru koştu ancak Ying hareket etmedi. Gözlerini sımsıkı kapatıp ışığı engelledi. Dünyayı engelledi. İnsanların adını haykırmalarını engelledi.

Zaferinde hiçbir sevinç yoktu. Ayna ordusunu kendi dünyalarına geri göndermeyi başarmıştı. Mei Po'nun tahmin ettiği gibi geçidi kapatmayı başarmıştı. Ancak rahatlamamıştı. Sadece... perişan hissediyordu.

Evet, dünyayı kurtarmıştı. Ancak bu süreçte prensini kaybetmişti. Kalbinin derinliklerinde bunun gerekli ve kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Değerli bir takas olduğunu. Prens, halkını kurtarmak için kendini feda ederdi. Onu kurtarmak için. Ying bu düşünceden kurtulamıyordu, bu fikirden kurtulamıyordu...

Ben olmalıydım, diye düşündü. Balık olmuştu. Ve şimdi Anka Kuşu olmuştu. Ölmesi gereken, insanlığı korumak için hayatını feda etmesi gereken oydu. Prens değildi. Onun nazik, ciddi, iyiliksever prensi değil. Halkının ona *ihtiyacı vardı*.

Ying'in her yeri uyuşmuştu, gözleri kuru ve acı içindeydi. Kendisine uzanan eller, ayağa kalkmasına yardım etti. Dizleri neredeyse çökecekti ama biri onu destekledi. Ona pelerinini veren askerdi bu, kirli yüzü gözyaşlarıyla doluydu. Daha güçlü eller koltuk altlarından destek verdi ve onu nazikçe saraya geri götürmeye başladı. Revir kulesinin yıkıntısına vardıklarında Ying kulenin dibinde duran, devasa bir taş moloz blokuna burnunu sokan bir at gördü.

Işıktaki parlayan simsiyah bir at.

"Gölge Koşucu," diye fısıldadı, ismi diline takıldı. "Yardım edin," diye fısıldadı ona eşlik eden askerlere. "Prens orada. O orada, aşağıda!"

Koştı. Kalbi korkuyla kıvrılırken Gölge Koşucu'ya doğru koştu. O ve askerler birlikte taşı yoldan kaldırdılar.

Prens orada, buz gibi soğukta yatıyordu. Gölge Koşucu prene sokuldu, sonra yumuşak bir nefes verdi. Başını kaldıran hayvan Ying'e gözünü kırptı. Ying o berrak mavi derinliklerde kederin yükseldiğine yemin edebilirdi. Ying prensin yanına çömeldi. Yüzü solgundu, dudakları morarmış mavi bir leke gibiydi. Gözleri açık olmasına rağmen cam gibi düzdü. Her zamanki parlaklığından, içeriden yansıyan o değişken ışıktan eser yoktu.

Titreyen parmaklarıyla prensin nabzını yokladı. Sonra elini göğsünün üzerine koydu. Hiçbir şey hissetmedi. Nabız yoktu, kalp atışı yoktu.

"Ölmüş," diye fısıldadı. Buna inanmak istemiyordu, inanamazdı, kanıtlar tam karşısında olmasına rağmen. Etrafını saran asker çemberine bakarak sesini yükseltti. "Ölmüş," diye tekrarladı uyuşmuş ve zihni gerçeğe karşı isyan eder bir hâlde.

Askerlerin tepkileri onu bir tayfun gibi çarptı. İçlerinden biri eğildi, bir kâğıt parçası gibi katlandı, arkadaşları onu

doğrultmak zorunda kaldı. Ying bakışlarını ondan ayırdı ve dudaklarını prensin soğuk dudaklarına bastırdı.

Ürperdi. Bu o değildi. Yansıması gibi soğuk olmaması gerekiyordu. Bu prens, onun prensi, ateşti. O güneşin vücut bulmuş hâliydi. O, Ying'in sıcaklığıydı, dayanağıydı, erimiş özüydü.

Ama şimdi o sıcaklık gitmişti

Alnını göğsüne indirdi. Duyduğu sessizlik, bir çığlıktan daha yüksek yankılandı. "Söz vermiştin," diye fısıldadı. "Hatırlıyor musun? Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin."

Prens cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Sadece orada uzanıp boş, buzlu cam gibi gözleriyle gökyüzüne bakıyordu. Artık bu yaşamın veya bu dünyanın yükünü taşımıyordu. Nihayet Ying'in gözyaşları akmaya başladı.

Bir gelgit gibi fışkırıyor, tıpkı birkaç saat önce açılmış gökyüzü gibi yağıyordu. Ying kendini iki büklüm olmuş, prensin yere serilmiş bedeni üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Yanlış anlaşılmalara, yanlış iletişimlere, kendi inatçılığının saf gücü yüzünden kaybettikleri zaman için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Onu seviyordu. Onu seviyordu. Yeterince vakitleri olmamıştı. Binlerce ömür birlikte yaşamış olsalar bile, yine de yeterli vakitleri olmazdı.

"Xīngān." Sözcükleri sessiz hıçkırıklara dönüştü. "Sensiz yaşayamam. Yaşayamam, yaşayamam." Prens Zhang'in ona söylediği sözleri tekrarlıyordu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı, burnundan aşağı kaydı, prensin donmuş yüzüne aktı. Yere diz çöktü, prensin ellerini kavradı ve onları tekrar tekrar öptü. Prensın elleri buz sarkıtları gibiydi, eklem yerleri hâlâ yaralıydı, hâlâ babası için yas tutarken kendine verdiği zararı taşıyorlardı. Ying prene o kadar odaklanmıştı ki kendi vücudunun soğuduğunu fark etmedi bile. Aynı şekilde *prensın* çözüldüğünü, ısındığını da fark etmedi, ta ki aniden bir soluk sesi duyana kadar.

Prens nefes aldı.

Ying'in gözleri aniden açıldı. Bir elini ağzına bastırdı ve kocaman, kesik bir hıçkırık bıraktı. Diğer eliyle gözlerini kırptırır ve etrafını görmeye çalışan prensi tuttu. Prens öksürdü, sonra uzun ve titrek bir nefes aldı.

“Ying.” Sesi, sanki yıllardır kullanılmamış gibi kısıktı. Renk yavaş yavaş yanaklarına, yüzünün geri kalanına geri dönüyordu. Elleri hâlâ soğuktu ama çok değil. Buz blokları gibi değil, bir aynanın soğuk camı gibiydi.

Ying cevap vermedi. Sadece daha çok hıçkırdı. Prens elini onun nemli yanağına koydu. Başparmağının ucuyla gözyaşını sildi. “Neden ağlıyorsun?”

Ying cevap olarak kendini prensin üzerine attı, tüm vücudu gözyaşlarının gücüyle titriyordu. Ona şiddetle, sahiplenici bir şekilde sarıldı. Ve vücudunun ona değdiği her yerde güneşin sıcaklığını, büyüsunü, yaşam gücünü, qi'sini kendisinden ona doğru aktardığını hissetti.

Oysa prens az evvel soğuktu. Ölüydü. Ama şimdi değildi.

Prens daha fazla bir şey söylemedi. Sadece ona sarıldı, Ellerinden biri saçında, diğeri sırtının alt kısmındaydı.

Ying sonunda konuşabilecek kadar sakinleşti. “Ölmüştün,” diye fısıldadı.

Prensın gözleri büyüdü. “Ölmüş müydüm?” Kafasındaki şişliğe dokundu ve sonra başını yavaşça iki yana salladı. “Hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi. “Sadece fırtınaya doğru uçtuğunu hatırlıyorum. Bunu gerçekten yaptın mı?”

Ying yere oturdu ve prensin doğrulmasına yardım etti. Prens itiraz eder gibi hafifçe homurdanıp Ying'i kucağına çekti ve kendisine yasladı.

“Yaptım.” Ying elini prensin göğsüne koydu ve güven veren kalp atışlarını hissetti. “Yıldırım çarpmasından sağ kurtuldum.

Ayna orduyu geri püskürttüm, onları yaktım, kendi dünyalarına geri gönderdim.” Başını kaldırıp prene baktı. Yağmuru içen kuru toprak gibi baktı, sanki asla ama asla bakmadan duramayacakmış gibi. “Anka Kuşu oldum ve ben... geçidi mühürledim.”

Gözlerinde yaş biriken prens, kızın yanağını okşadı. “Sen,” dedi başını hafifçe sallayarak, “harikasın. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Sen gerçekten...” Alnını öptü ve tenine dokunarak cümlesini tamamladı: “...harikasın.”

Ying dudağını ısırды ve bakışlarını kaçırdı. Gözleri, etraflarını çevreleyen katliamı taradı. Askerlerin hepsi geri çekilmiş, Ying ve prene biraz alan bırakmışlardı.

“Ölüydün,” diye tekrarladı Ying. Sesi uzaktan geliyor gibiydi. “Ama şimdi değilsin. Anlamıyorum.”

Prens onu daha da yakınına çekip burnunu saçlarına gömdü. “Üç Hazine yüzünden,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen ve ben. Yin ve yang gibiyiz. Ejderha ve Anka Kuşu. Bir bütünün iki yarısı.” Ying’in yüzünü ellerinin arasına alıp okşadı. “Birbirimiz olmadan var olamayız. Sen su ve ateşsin. Ben de odun ve dağım. Hepsi birbirine bağlı, simya budur işte.”

“Simya mı?”

“Şarkı. *Jing, hayatın büyüdüğü özdür.* Bu aşk, Ying, görmüyor musun? Her zaman aşktı. Aynaları mühürlemenin anahtarı. Senin aşkın beni kurtardı. Senin aşkın geçidi kapattı.”

Ying her şeyi yanlış anlamıştı. Üç Hazine’yi yaratmak için elle tutulur bir şeye, simyasal bir şeylere ihtiyacı olduğunu sanmıştı.

Ama şimdi anlıyordu. Güç içindeydi. Simya hep içindeydi.

Neidan, demişti Mei Po bir keresinde. *Aracı, senin içinde. Dönüşümün senin içinde olması gerekiyor.* “Güneşin ısısını

taşıdım,” diye mırıldandı Ying. “Ve sen buz gibiyken onu sana geri verdim.” Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona gülümsedi. “Ama bir şeyi yanlış anladın.”

“Neymiş o?”

“Bunu yapan benim aşkım değildi,” dedi Ying. “*Bizim* aşkı-mızdı. Dünyayı kurtaran bizim aşkı-mızdı.”

51. BÖLÜM

Zhang Lin'in ayağa kalkacak kadar güç kazanması biraz zaman aldı. Saraya doğru yola koyulurken Ying'e yaslandı. Askerler prens ezilmesin diye kalabalığı geride tutuyordu.

Onlar yanlarından geçerken insanlar durdu, dizlerinin üzerine kapanıp eğildiler. Ne kadar yorgun olduklarının farkında olan Ying ve prens, “Bùyóng jūgōng,” diye mırıldanarak onları eğilmemeleri konusunda uyardılar. Ancak insanlar bu sözleri duymazlıktan gelip alınlarını yere koymayı seçtiler ve derin bir saygı ve hürmet gösterdiler. Ying ve prens geçtikten sonra ayağa kalktılar.

İkisi avluda yavaş ve dolambaçlı bir yol izledi. Birbirlerini teselli eden, ağlayan ve ellerini ölenlerin üzerine koyan aile üyelerinin yanından geçerken Ying'in kalbi burkuldu. Derin bir çaresizlik içinde öyle acı çekiyorlardı ve kendi kederleriyle o kadar meşgullerdi ki Ying ve Zhang Lin'in geçtiğini görmediler. Ying tekrar ağlamamak için gözlerini kırptırdı ve prensle birlikte yürümeye devam ettiler.

Sonunda saraya ulaşmışlardı. Elini kocasının dirseğinin altına yerleştiren Ying, onu taş merdivenlerden yukarı yönlendirdi. Kocasının güçlendiğini, teninin ısındığını, hareketlerinin daha güvenli hâle geldiğini çoktan fark etmişti. Bunun uzun süreli temaslarından dolayı olduğunu fark etti. Prens canlandığından beri, bilinçli ya da bilinçsiz olarak birbirlerine dokunmayı bırakmamışlardı, bir kez bile. El ele tutuşmuşlar, kol kola girmişler ya da birbirlerine yaslanmışlardı. Ying için onu bırakmak tehlikeliydi, sanki bırakırsa sonsuza dek erişemeyeceği bir yere kayıp gidecekmiş gibi.

Çok da haksız sayılmazdı. Ona ne kadar uzun süre dokunursa, içinden o kadar fazla ısı prene akıyordu. İyileşmek ve hayatta kalmak için Ying'in dokunuşuna ihtiyacı vardı. Ve geçen her dakikayla birlikte daha da güçleniyor, daha da canlanıyor, basamakları çıkmak için Ying'e daha az bağımlı hâle geliyordu. Tepeye ulaştıklarında, her zamanki kadar güçlü ve kararlıydı. Büyük ve sıcak eli Ying'in elini kavradı. Gözleri simsiyah ve parlak bir şekilde ışıldıyordu. Ve onu öpmek için eğildiğinde, Ying dudaklarının nasıl yandığını fark edince çok şaşırdı. Ama prens çok çabuk geri çekildi.

"Hazır mısınız?" diye sordu, Ying'in yüzünü inceleyerek.

Ying derin bir nefes aldı ve başını salladı.

Onlar yaklaşırken ön kapılar iki uşak tarafından düzgünce açıldı. Ying ve prens -hizmetçiler, askerler ve saray mensuplarıyla birlikte- taht odasına yaklaşırken uşaklar, hiçbir güç onları ayağa kaldıramayacakmış gibi eğilmişti. Hatta birçoğu üç kez yere kapanıp aralarda ayağa kalkarak liükòu selamını vermişti. Ying ve prens birbirlerine şaşkın bakışlar atsalar da taht odasına ulaştıklarında sebebini hemen anladılar.

Büyük bir tezahürat yükseldi. Taht odasının etrafında dolaşan insanlar yerlerine koşturuyor, en asilleri kafalarını vuracakları içi boş fayanslar arıyordu. Ve tapınak ziyaretçilerinin

ciddiyetiyle, en saygılı selam olan sānguì jiukòu'yu gerçekleştirdiler. Dokuz kez diz çökme, başlarıyla fayanslara dokuz kez vurma... İmparatora, *yalnızca imparatora* verilen bir selamdı bu.

“Tabii ya,” dedi Ying kocasına dönerek. “Artık imparator sensin.”

Zhang Lin gözlerini kırıştırdı. “Annem...”

“Anneniz hâlâ hapiste, majesteleri,” dedi bir adam. Hizmetkâr cübbesi giymişti ama Ying kim olduğunu göremiyordu. Yüzü eğikti ve yere doğru konuşuyordu. Hepsi o şekildediydi.

“Pekâlâ!” diyebilirdi Zhang sadece. Yerdeki uzun halıya baktı, sonra gözleri ejderha tahtına takılıp kaldı. Ying, güven verici bir şekilde kolunu sıktı ve onu sürükledi. Prens transa geçmiş gibi onu takip etti. Bir tebaa denizi arasında kaybolmuş bir adam gibi.

“Git,” diye fısıldadı Ying tahtın basamaklarına ulaştıklarında. Onu hafifçe itti ve prens de yavaşça yukarı çıktı.

Ying prensin elini bıraktığı anda, ruhunun bir parçası kopmuş gibi, kendini çaresiz hissetti. Belli ki kocası da aynı şeyi hissetmişti çünkü durup ona doğru döndü. “Benimle gel,” diye mırıldandı ve elini uzattı.

Rahatlayan Ying kocasının elini tuttu ve onu basamaklardan yukarı takip etti. Kürsüye vardıklarında, ikisi de yere kapanmış insanlarla dolu odaya döndüler.

“Lütfen ayağa kalkın,” dedi Zhang Lin. İnsanlar doğrusla da diz çökmeye ve ellerini göğüslerine götürerek saygılarını göstermeye devam ettiler. Li Ming ve Fei fei'yi hâlâ zırhlı bir şekilde gören Ying'in kalbi sevgiyle doldu. Ancak ailesinin olması gereken yer boştu. Onları güvende tutmak için eve göndermişti. Ama hepsi güvende değildi. Hepsi hayatta kalmamıştı.

Kaçabilen aile bireyleri için duyduğu rahatlama ile kaçamayanlar için duyduğu derin üzüntü arasında kaldı.

Zhang tahtın önünde durarak Ying'in elini kavradı. Kraliyet ailesinden biri olduğu için, sakın bir güven havası yayarak bir oda dolusu insana hitap etmeye alışkındı. Ama parmaklarının Ying'in parmaklarını ne kadar sıkı kavradığını sadece Ying biliyordu. Sadece Ying omuzlarındaki gerginliği, çenesindeki kasılmayı, kalbinde hâlâ taşıyor olduğu hüznü hissedebiliyordu. Suçluluk, öfke, babası, annesi ve uzun zaman önce öldürülmüş abisi için duyduğu kederi. Prens bu ünvanı istemiyordu.

O her zaman sadece sevgi istemişti.

Ve artık ona sahipti. Ying'in göğsünde şiddetli bir gurur patladı. Kendilerine doğru dönen yüzlere gözlerinde yaşlarla baktı. Prens seviliyordu. Sadece Ying tarafından değil, bu odadaki herkes tarafından. Saraydaki herkes tarafından. Sadece henüz bunun farkına varmamıştı.

"Sevgili halkım," dedi kalabalığa hitap ederek. "Cesurca savaştık. Sadakatle savaştık. Çok savaştık. Ve kazandık!" Ying'in elini başının üzerine kaldırdı.

Büyük bir tezahürat yükseldi. Prens ses kesilene kadar bekledi.

"Ama savaş kazanılmış olsa da hatırlamamız gereken şeyler var. Ölenleri hatırlamalıyız, hayatlarını feda eden cesur insanları. Ailelerini, sevdiklerini, geride bıraktıklarını hatırlamalı ve desteklemeliyiz."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alarak odada oluşan sessizliği bozdu. Sonra kendini toparladı, gözlerini açtı ve tekrar konuştu: "Her şeyden önce de kendimizi hatırlamalıyız. Kim olduğumuzu hatırlamalıyız. Kendimize ve birbirimize karşı nazik olmalıyız. İçimizdeki şeyleri yeniden inşa etmeliyiz, hanedanı yeniden inşa etmeliyiz, dünyamızı yeniden inşa etmeliyiz. Ama herhangi bir dünyayı değil. Daha iyi bir dünyayı.

Aynadaki canavarlar son bin yılı bizim yansımamız olarak geçirdiler. Bizi taklit ederek. Bizden öğrenerek. Biz olarak. Ve bu savaştan öğrenebileceğimiz bir şey varsa, o da belki de tek canavarların onlar olmadığıdır.”

Çenesini kaldırdı. “Belki bizler de birer canavardık.”

Salon tamamen sessizdi.

Prens bir nefes daha alıp sesini alçalttı: “Bugünü unutmayalım. Evet, dökülen kanın yasını tutalım, sevdiklerimizin acısını dindirelim, savaşın travmasını atlatalım. Ama aynı zamanda hatırlayalım. Hatırlayarak, düşenleri onurlandırırız. Hatırlayarak, daha iyi bir gelecek inşa edebiliriz.”

Bir an için hiç kimse kıpırdamadı. Hiç kimse konuşmadı. Ama sonra saray mensuplarından biri alkışlamaya başladı. Sonra bir başkası. Sonra bir başkası daha.

Kısa süre sonra, tüm oda alkışlarla patladı. Ve insanlar gözyaşları eşliğinde ayağa kalktı.

“Tahtı al, İmparator Shan!” diye bağırdı biri ve Zhang, şaşkın bir şekilde tahta bakmak için döndü.

“Kocacığım,” diye fısıldadı Ying, dudaklarında bir gülümsemeyle. Onu öptü. “Aşkım.”

O artık bir prens değildi. Sadece sevgi isteyen yalnız bir çocuk değildi.

O bir imparatoru, ülkenin en güçlü adamıydı.

İmparator Zhang Lin tahta doğru yürüdü. Oturmak için tuniğinin eteğini kenara çekti. Ama tereddüt etti, durakladı ve ayağa kalktı.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hayır. Bu benim değil,”

“Ne senin değil?” diye sordu kafası karışan Ying.

Zhang Lin tahtı işaret etti. “Bu. Benim değil.”

Ying'in kafası karıştı. "Ne? Ne demek istiyorsun? O ejderha tahtı! Sen imparatorsun, tabii ki o..."

"Senin," dedi Zhang, Ying'e doğru bir adım atarak. "Her zaman senindi."

Ying'in nutku tutuldu. Alkışlar durmuş, her şey yeniden susmuştu. Sessizlik, Ying'in kulaklarındaki uğultuyu bastırdı.

"A... ama," diye geveledi, "Ben... Ben..."

"Sen *balıksın*. Sen Anka Kuşu'sun." Zhang ona doğru bir adım daha attı. "Yıldırım çarpmasından sen sağ kurtuldun. Ayna orduyu sen yendin. Onları kendi dünyalarına sen geri gönderdin. Geçidi sen mühürledin. Savaşı *sen* kazandın." Aradaki mesafeyi kapattı ve Ying'in ellerini, kendi ellerine aldı. "Bu imparatorluk senindir, İmparatoriçe Ying." Öne doğru eğildi ve kulağına konuştu, sıcak nefesi Ying'in hassas boynunu gıdıkladı. "*Ben* seninim."

Boğazında oluşan yumru yüzünden Ying'in nefesi kesildi.

Zhang Lin kalabalığa doğru döndü. "Karım," dedi, gür sesi odada yankılanırken, "karım sizin gerçek liderinizdir. Cesaretiyle, azmiyle, zekâsıyla, ruhuyla hepimizi kurtardı. Dünyayı kurtardı. Ona, imparatorlukta en yüksek güç olan Cennetin Yetkisi'ni veriyorum. Bizi barış, refah ve uyum dolu bir döneme götürsün."

Sonra da Shan Zhang Lin -tüm Jinghu Dao'nun imparatoru- tek dizinin üzerine çöktü, Ying'in elleri ellerinde, ona gülümsedi.

Zhang Lin eğiliyordu. Ona.

"Bunu yapamazsın!" dedi Ying güçlkle

Zhang Lin ona gizlice göz kırptı. "Ben imparatorum. İstedigimi yapabilirim."

Ying ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Salonda fısıltılar sıcak bir yaz esintisi gibi kalabalığın arasından sızmaya başladı.

İnsanlar nasıl tepki verecekti? Onu, bir kadını, ülkenin en yüksek otoritesi olarak kabul edecekler miydi? Zhang Lin'in babasını, merhum imparatoru, onun babasını, babasının babasını ve ondan önceki tüm imparatorları dinledikleri gibi Ying'i de dinleyecekler miydi?

Sanki bir cevapmış gibi, kalabalığın arkalarından bir yerden bir bağırış yükseldi: "Hepimiz İmparatoriçe Ying'i selamlıyoruz!" Ve sonra daha fazla bağırış, daha fazla tezahüratla birlikte kalabalık topluca sânguè jiăkou selamı verdi. Salon neşeli çığlıklarla ve içi boş fayanslara çarpan kafaların yankılanan sesleriyle doldu.

Ying'in gözleri kalabalığı taradı, buna inanmaya cesaret edemedi. Buna inanamıyordu... Kabul ediyorlardı. İmparator Zhang Lin'in sözlerini kabul ediyorlardı.

Onu kabul ediyorlardı. Şaşkınlıkla bakışlarını tekrar Zhang Lin'e çevirdi. Şimdi bile, olan her şeyden sonra, ona bakmak kalbinin daha hızlı atmasına sebep oluyordu. Koyu gözlerinin parlaklığı, vahşi kedi zarafeti. Omuzlarının genişliği, güçlü çenesi, darmadağınık, simsiyah saçları. Ve hatta giysilerinin altından bile belli olan kaslı gövdesini görebiliyordu. Yutkundu, ağzı aniden kurudu.

Ne olursa olsun, o onun prensiydi. Her zaman onun prensi olacaktı. Hükmeden kim olursa olsun, Cennetin Yetkisi'ne kim sahip olursa olsun, nihai yetki kimin olursa olsun...

Onlar birbirlerine aitti.

"Öyleyse," dedi Ying, kocasına gülümseyerek, "madem yetki bende, o zaman sana istediğimi emredebilirim, değil mi?"

"Mantık çerçevesinde!" diye itiraz etti Zhang Lin sırtıtarak. "Ama evet. Sana en yüksek gücü verdim. Sen ne dersen o olur. Ne istersen senindir."

"Peki o zaman kocacığım, ilk emrimi veriyorum."

Şaşıran Zhang kaşlarını kaldırdı. "Ya?"

Ying hafif bir kahkaha attı, sonra kocasını ayağa kaldırdı.

Hızlı ve kesik nefes alıp veriyor, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

“Öp beni,” dedi güçlkle nefes alarak. “Lütfen.”

Kocası ona gülümsedi, gözleri ışıltı ışıltı, sıcak elleri Ying’in ellerini kavradı.

“Memnuniyetle,” dedi ve eğildi.

Öpücükleri ilk başta nazikti, sadece dudakları birbirine değdi. Sonra Zhang ellerini Ying’in beline doladı ve vücudunu kendisine bastırdı. Ying iç çekti. Dudakları aralandı, kollarını kocasının boynuna doladı.

Seyircilerin alkışladığının belli belirsiz farkındaydı ancak Zhang Lin öpücüğünü derinleştirdikçe, tüm oda kaybolmuş gibi geldi. Sanki odada onlardan başka kimse yokmuş gibi. Sanki dünyadaki son iki kişi onlarmış gibi. İlk başta çekingen ama sonra daha cesur, daha derin, daha tutkulu bir hâlde birbirlerini öpmeye devam ediyorlardı. Zhang Lin’in eli Ying’in saçlarının arasına doğru kıvrıldı, parmakları başının arkasını kavradı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, bu öpücükten başka hiçbir şeyin. Ying, Zhang’i, sevgilisi için savaşıp onu geri almak için cehennemden geçmiş birinin tutkusuyla öptü. Ve Zhang Lin de onu sanki hayatı buna bağlıymış gibi öptü... Ki bir bakıma öyle sayılırdı. Nihayet ayrıldıklarında, ikisi de soluk soluğaydı. Alkış, tezahürat ve çığlıkların gürültüsü sağır edici bir doruğa ulaşarak Ying’e bir dalga gibi çarptı. İmparator Zhang Lin alnını Ying’in alnına yasladı. Nefesini düzenlemeye çalışırken gözlerini onun gözlerine kilitledi. Bir süre konuşamadılar.

“İkinci bir emrim daha var,” diye fısıldadı Ying sonunda. Derin, sakın bir nefes aldı. “Ben yöneteceksem, sen de benimle yöneteceksin. Birlikte yöneteceğiz.”

Kocası karşılık olarak gülümsedi. “Birlikte,” diye kabul etti ve onu alnından öptü. “Sonsuza dek.”

TEŞEKKÜR

Bu kitap varsa, sadece bana yardım eden herkesin kolektif çabaları sayesinde var. Ve esprili bir şeyler yazmak cazip gelse de teşekkür etmem gereken çok *çok* insan bulunmakta. Bu yüzden bunu kısa tutmaya çalışacağım.

Öncelikle, yaşadığım ve çalıştığım devredilmemiş toprakların geleneksel sahipleri olan Kulin ulusunun Wurundjeri halkını takdir etmek ve geçmişteki, günümüzdeki ve gelecekteki yaşlılara saygılarımı sunmak istiyorum.

Edebiyat temsilcim Tricia Lawrence'a. Kitabımı ve kitaptaki karakterleri böylesine tutkuyla savunduğun için teşekkür ederim. #DVPit sırasında bir araya geldiğimiz için çok mutluyum! Yanımda olman harikaydı.

Editörüm Lydia Gregovic'e, bir yazarın isteyebileceği en iyi editörlük deneyimi için. Düşünceli ve akıllı geri bildirimin bu kitabı tamamen daha iyiye dönüştürdü ve birçok sorumu yanıtlama isteğini de çok takdir ediyorum! Bu kitabı hayata geçirmek için daha iyi bir ortak bulamazdım.

Delacorte Press ve Random House Çocuk Kitapları ekibine: Krista Marino, Beverly Horowitz, Colleen Fellingham, Candice Gianetti, Zhui Ning Chang, Jillian Vandall, Natali Cavanagh, Michelle Campbell, Caroline Kirk, Tamar Schwartz, ve Michael Caiati, Barbara Marcus, Judith Haut ve tüm RHCB yayın ofisi ve satış ekibine teşekkürler. *Yansıması Olmayan Kız*'ı dünyaya getirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Delacorte'ye o kadar uzun zamandır uzaktan hayrandım ki bu ailenin bir parçası olmak hâlâ bir rüya gibi geliyor. Ayrıca, dünya çapındaki yayın ekiplerime de teşekkür ederim. Özellikle Hodderscape'teki Calah ve Penguin Australia'daki Zoe,

Jess D, Rosie, Jess B ve Bec'e. Tasarımcı Casey Moses ve illüstratör Victo Ngai'ye kitabın kapağı için teşekkür ederim. İkinize de hayranım, yeteneğiniz ve yaratıcılığınız şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kapağı ortaya çıkardı! Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde! Ayrıca, iç tasarımı yapan Megan Shortt'a ve nefes kesen haritayı çizen Virginia Allyn'e teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Bu kitap (açıkçası saçma) sayıda revizyondan geçti. Zamanlarını ve uzmanlıklarını cömertçe sunan tüm beta okurlara teşekkür etmek istiyorum. Alfabetik sırayla: Lindo Forbes, Bria Fournier, R. Lee Fryar, Shaylin Gandhi, Manuia Heinrich, Al Hess, Rina McAlpine, Nick Petrou, Pine, Raidah Shah Idil ve Nisha Tuli. Siz olmadan bunu yapamazdım ve sonsuza dek minnettarım.

Harika akıl hocalarım Chloe Gong, Brian D. Kennedy ve Louie Stowell'a: Benim gibi yeni başlayan bir yazara verdiğiniz tüm tavsiyeler, böylesine inanılmaz destekçiler ve arkadaşlar olduğunuz için. Zorlu bir sektörde gezinmeyi çok daha kolaylaştıran yazar arkadaşlarıma. Özellikle Frances, Al (tekrar), Raidah (tekrar), Sher, Belinda, Kate, Kara, Lizzie, Nisha ve Write or Die Growlery'deki herkese: Sunyi, JT, Shay (tekrar), Ronnie, Clay, Essa, Wayne, Kim, Mike, Akiva, Richard, Ryan, Scott ve Torrens. Ayrıca yayıncılık yolculuğumda önemli rol oynayan diğer gruplara: The Submission Slog, APIary, WMC, Writers Helping Writers, Moms Who Write, tüm AoC 2021 akıl hocalarına, 2024'te çıkış yapan arkadaşlarım ve daha fazlasına.

Lisede bana üç yıl boyunca İngilizce öğreten Bay Brian Merlo'ya. Teşvikiniz ve zihnimi farklı hikâye anlatma stillerine açtığınız için teşekkür ederim. Size hâlâ *Cabaret*'ten şarkılar mırıldandığımı söyleyebilirim ve bir daha asla anlatıyı "hepsi bir rüya" diyerek ucuzlaştırmadım.

2022 Victoria Başbakanı Edebiyat Ödülleri Yayınlanmamış El Yazması Ödülü jüri üyelerine, RWR McDonald, Tresa LeClerc ve Ronnie Scott'a: yarışma katılımlarından el yazmamı seçip potansiyelini gördükleri için teşekkür ederim. Hayatımın en büyük sürprizini kazanmak gerçekten de bir onurdu ve bunun için size sonsuza dek minnettar olacağım.

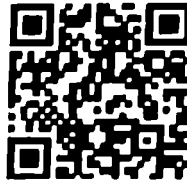
Klavyemdeki haklı yerlerini terk eden ama sonra sandalyemi çalmaya başlayan kedilerime: Koltuğumu sıcak tuttuğunuz ve muhtemelen kitaba eklediğiniz tüm rastgele ekstra harfler için teşekkürler. (Yan not: herhangi bir yazım hatası fark ederseniz lütfen kedileri suçlayın.)

En önemli insanlara: Aileme. Anneme, babama, Kevin'a ve Keli'ye, evdeki *her şeyi* okumama tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim. Ginny'ye sarsılmaz desteği için teşekkürler. Çocuklarım Ada ve Callan'a: Bana zamanımı daha akıllıca nasıl kullanacağımı, şimdiki zamanda nasıl yaşayacağımı ve iki elimle hayata nasıl tutunacağımı öğrettiniz. Siz olmasaydınız asla bir kitap yazma cesaretini gösteremezdim. Ve en önemlisi, kocam ve en sadık destekçim Lachie'ye bana hediye ettiğin zaman, yardım ve destek için her zaman teşekkür ederim. Hayatımızın bu yeni bölümünde ve yazarlığa giden yolculuğumda yanımda başka birinin olmasını hayal bile edemem.

Ve son olarak size, okurlara çok teşekkür ederim. Sözlerimi okumayı seçtiğiniz için çok mutluyum.

YAZAR HAKKINDA

Keshe Chow, Malezya doğumlu Çinli-Avustralyalı yazar, roman, kısa hikâye ve şiirler kaleme alıyor. Perito Ödülü, Rachel Funari Kurgu Ödülü, Yarra Edebiyat Ödülü ve Yayımlanmamış El Yazmaları Victoria Başbakanı Ödülü'nü kazanmıştır. *Yansıması Olmayan Kız* ilk romanıdır.

artemismilenyum